

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE INTERNATIONAL BESTSELLER

The background of the book cover is a photograph taken from inside a ship, looking out through a porthole. The porthole is rectangular and framed by dark, metallic-looking material. Outside the porthole, a bright, hazy sky is visible, with a city skyline in the distance. The water outside the porthole is a deep blue with white-capped waves. The ship's interior, visible in the foreground, appears to be a dark, textured surface, possibly a metal bulkhead or part of the ship's structure. The title 'J.D. ROBB' is printed in large, white, serif capital letters across the middle of the cover. Below it, the words 'INNOCENT IN DEATH' are printed in a smaller, red, serif capital font. At the bottom, there is a quote in white, sans-serif font: 'Keeps you guessing to the end'. Below the quote is the publisher's name 'Sun' in a small, white, sans-serif font. At the very bottom, there is a line of small text in white, sans-serif font: 'Ücretsiz PDF Kitap Alış - https://rantey.org'.

INNOCENT
IN DEATH

'Keeps you guessing to the end'

Sun

Ücretsiz PDF Kitap Alış - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÖLÜMDE MASUM

J. D. ROBB'UN YAZDIĞI BAŐLİKLER

Ölümde Çıplak

Ölümde Zafer

Ölümde

Ölümsüzlük

Ölümde Coşku

Ölümde Tören

Ölümde İntikam

Ölümde Tatil

Ölümde Komplo

Ölümde Sadakat

Ölümde Tanık

Ölümde Yargı

Ölümde İhanet

Ölümde Baştan

Çıkarma Ölümde

Yeniden Birleşme

Ölümde Saflık

Ölümde Portre

Ölümde Taklit

Ölümde Bölünmüş

Ölümde Vizyonlar

Ölümde Hayatta

Kalan Ölümde

Köken Ölümde

Hafıza Ölümde

Doğın

NORA ROBERTS'İN YAZDIĞI BAŞLIKLAR

Dürüst

Yanılsamalar

Özel Skandallar

Gizli

Zenginlikler

Gerçek

İhanetler

Montana

Gökyüzü Ateşte

Doğanlar Buzda

Doğanlar

Utanç İçinde

Doğmak Hayal

Kurmaya

Cesaret Etmek

Rüyayı Tutmak

Rüyayı Bulmak

Sığınak Homeport

Deniz

Süpürdü

Yükselen

Gelgitler İç

Liman

Resif

Nehrin Sonu
Güneşin
Mücevherleri
Carolina Ayı Ayın
Gözyaşları
Denizin Kalbi
Villa
Kalpten Midnight Bayou Dance
Upon the Air Heaven and
Earth
Ateşle Yüzleş Üç
Kader
Chesapeake
Mavisi Birthright
Işığın Anahtarı
Bilginin Anahtarı
Cesaretin
Anahtarı Kuzey
Işıkları Mavi
Dahlia Siyah
Gül

Mavi Duman

Kırmızı

Zambak

Melekler Güz

Morrigan'ın Haçı

Tanrıların Dansı

Sessizlik Vadisi

NORA ROBERTS VE

J. D. ROBB

Hatırla Ne Zaman

ÖLÜMDE MASUM

J. D. ROBB

G. P. PUTNAM'S SONS
NEW YORK

G. P. PUTNAM'S SONS
1838'den Beri Yayıncılar
Grup

Penguin Group (ABD) Inc, 375 Hudson Street, New York,
New York 10014, ABD - Penguin Group (Canada), 90
Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3,
Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.) - Penguin Books Ltd,
80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere - Penguin Ireland, 25
St Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books
Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Group (Avustralya), 250
Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya
(Pearson Australia Group Pty Ltd'nin bir bölümü) - Penguin
Books India Pvt Ltd, 11 Community Centre, Panchsheel Park,
Yeni Delhi-110 017, Hindistan - Penguin Group (NZ), 67
Apollo Drive, Mairangi Bay, Auckland 1310, Yeni Zelanda
(Pearson New Zealand Ltd'nin bir bölümü) - Penguin Books
(South Africa) (Pty) Ltd, 24 Sturdee Avenue, Rosebank,
Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd, Kayıtlı Ofisler:
80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Copyright © 2007 by Nora Roberts

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak
çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da
elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen katılmayın veya
Yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan
materyallerin korsanlığını teşvik etmek. Yalnızca izin verilen
baskıları satın alın.

Kanada'da eş zamanlı olarak yayınlandı

Library of Congress Cataloging-in-Publication

Data Robb, J. D., tarih.

Ölümdeki masumiyet / J. D. Robb.

s. cm.

ISBN: 978-1-1012-0619-5

1. Dallas, Eve (Hayali karakter)-Kurgu. 2. Polis- New York (Eyalet)-New York-Kurgu. 3. New York (N.Y.)-Kurgu. 4. Öğretmenler-Kurgu. I. Başlık.

PS3568.O243I56 2007 2006025431

813'.54-dc22

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, işletmeler, şirketler, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yazar, yayın sırasında doğru telefon numaraları ve internet adresleri sağlamak için her türlü çabayı göstermiş olsa da, ne yayıncı ne de yazar

hatalar veya yayınlandıktan sonra meydana gelen değişiklikler için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Ayrıca yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya bunların içeriği üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Bir öğretmen sonsuzluğu etkiler; asla söyleyemez
Etkisinin bittiği yerde.

-HENRY ADAMS

Yeni yumurtlanmış bir yumurta kadar masum.

-W. S. GILBERT

ÖLÜMDE MASUM

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

EPILOG

POP QUIZLERİ KATİLLERDİ. SALDIRGAN suikastçılar gibi avda korku ve nefret, avcıda ise belli bir baş döndürücü güç uyandırırlandı.

Craig Foster öğle tatiline çıkıp sınavı düzeltmeye hazırlanırken, beşinci dönemdeki ABD tarihi sınıfının nasıl tepki vereceğini biliyordu. İnemeler, soluk soluğa kalmalar, acı ya da panikle yüz buruşturmalar. Tamamen anlamıştı. Yirmi altı yaşında, sınıfın öğrenci bölümünden acıyı ya da endişeyi unutacak kadar uzakta değildi.

Yalıtımlı öğle yemeği çantasını çıkardı. Alışkanlıkları olan biri olarak, karısının -evli olmak sadece mag değil miydi- ona bir tavuk cebi, bir elma, biraz soya cipsi ve en sevdiği sıcak çikolatayı hazırlayacağını biliyordu.

Ondan asla öğle yemeğini hazırlamasını ya da çoraplarının yıkandığından, çift katlandığından ve dolaba istiflendiğinden emin olmasını istemedi. Üst çekmecesinin sağ tarafında. Ama o sevdiğini söyledi onun için bir şeyler yapıyordu. Evli kaldıkları yedi ay hayatının en güzel dönemiymiş. Ve ondan önce de berbat olmadığına karar verdi.

Sevdiği ve çok iyi yaptığı bir işi vardı, diye düşündü hızlı bir gurur patlamasıyla. O ve Lissette'in makul bir yürüme mesafesinde çok iyi bir daireleri vardı. okulun. Öğrencileri zeki ve ilgi çekiciydi ve bonus olarak onu seviyorlardı.

Pop quiz için biraz homurdanır ve terlerlerdi, ama iyi yaparlardı.

İşe koyulmadan önce gelinine bir e-posta gönderdi.

Hey, Lissy! İşten eve dönerken sevdiğin çorbayı ve büyük salatayı almama ne dersin?
Bu gece mi?

Özledim seni. Her bir parçanı seviyorum!

Kim olduğunu biliyorsun.

Bunun onu nasıl gülümseteceğini düşünmek onu gülümsetti. Sonra tekrar sınava döndü. Sınavına çalıştı. İlk fincan sıcak çikolatayı dökerken ve soya ürünleriyle dolu cep ekmeğini kaldırırken comp ekranı ince dilimlenmiş hindi kılığında.

Öğretecek çok şey vardı; öğrenecek çok şey. Ve Ülkenin tarihi zengin, çeşitli ve dramatikti; trajedi, komedi, romantizm, kahramanlık ve korkaklıkla doluydu. O tüm bunları öğrencilerine aktarmak, ülkenin ve içinde yaşadıkları dünyanın nasıl geliştiğini görmelerini sağlamak istiyordu
2060'ın ilk aylarında olduğu gibi.

Yedi, sorular ekledi, diğerlerini sildi. Ve içti Sınıf penceresinin dışına yumuşak bir kar yağarken en sevdiği çikolatadan derin bir yudum aldı.

Kendi kısa tarihinin günleri dakika dakika sona yaklaşırken.

Okullar onu ürkütüyordu. Sert mizaçlı, kış tekmeleyen bir polisin kendine bile itiraf etmesi alçakgönüllü bir şeydi. Fakat

İşte oradaydı. New York'un tartışmasız en iyi cinayet polisi olan Teğmen Eve Dallas, psikopat bir kimyagerin peşinde terk edilmiş bir apartmanda dolaşmayı tercih ederdi. Zeus'un suyunu içtikten sonra üst-orta sınıf Sarah Child Akademisi'nin el değmemiş koridorlarında ilerliyor.

Duvarlar ve zemin boyunca uzanan parlak, ana renklere, pencerelerin ısıltılı camlarına rağmen, Eve için burası sadece başka bir işkence odasıydı.

Labirent boyunca uzanan kapıların çoğu açıktı ve ötesindeki odalar masalar, tezgahlar, ekranlar, tahtalar dışında boştu.

Eve, elli yaşlarında, sağlam yapılı, statükoya yakın bir kadın olan Müdür Arnette Mosebly'ye baktı. Karışık ırktan gelen mirası, tenine krem karamel rengini ve gözlerine puslu maviyi vermişti. Saçları parlak siyahtı ve tirbuşon şeklinde bukleler halinde toplanmıştı. Uzun siyah bir etek ve kısa kırmızı bir ceket giymişti. İkinci kattaki koridorda yürürken, mantıklı ayakkabılarının topukları yerde tıkırdadı.

"Çocuklar nerede?" Eve sordu.

"Ebeveynleri ya da vasileri onları alana kadar onları oditoryuma götürdüm. Personelin çoğu da orada. Öğleden sonraki dersleri iptal etmenin en iyisi ve en saygılısı olduğunu düşündüm."

Üniformalı bir polisin kapalı bir kapının önünde durduğu yerden birkaç adım ötede durakladı.

"Komiser, bu bizim ve çocuklar için trajik ötesi bir durum. Craig..." Dudaklarını birbirine bastırdı, başka tarafa baktı. "Genç, parlak ve hevesliydi. Önünde koca bir hayat vardı ve-" Sözüünü kesti, elini kaldırdı ve

soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Bu tür şeyleri anlıyorum, demek istediğim, polisin bu tür meselelere karışması rutindir. Ama umarım olabildiğince sağduyulu ve etkili olursunuz. Ve cesedi taşımak için tüm öğrenciler ayrılana kadar beklememiz mümkün olur. bina."

Şimdi omuzlarını dikleştirdi. "O genç adamın nasıl bu kadar hasta olduğunu anlamıyorum. Neden bu kadar kendini iyi hissetmese bugün gelir miydi? Karısı - sadece birkaç aydır evli - henüz onunla iletişime geçmedim. Emin değildim-"

"Bunu bize bırakmak isteyeceksiniz. Bize birkaç dakika izin verirseniz."

"Evet. Evet, tabii ki."

"Tutanak tut Peabody," dedi Eve ortağına. Kenara çekilen korumaya başıyla işaret etti.

Eve kapıyı açtı, eşikte durdu. Uzun boylu, sırık gibi bir kadındı, kahverengi saçları vardı, kahverengi gözleri şimdi olduğu gibi düz ve kayıtsızdı olay yerini taradı. Saha çantasından bir kutu Seal-It alıp ellerini ve botlarını kaplarken hareketleri çok kolaydı.

Polis teşkilatında geçirdiği yaklaşık bir düzine yıl boyunca, kendi kusmuğu ve bokundan oluşan havuzların içinde yere yığılmış olan tarih öğretmeninden çok daha kötülerini görmüştü.

Eve kayıt için zamanı ve yeri not etti. "MT'ler dokuz-bir-bir'e cevap verdi, on dört-on altıda geldi. Kimliği Foster, Craig olarak açıklanan kurban on dört-on dokuz yaşındaydı."

Peabody, "Şanslıyız ki cesedin yerini değiştirmemesi gerektiğini bilen bir çift teknisyen yardımcımız vardı," diye yorum yaptı. "Zavallı piç kurusu."

"Öğle yemeğini masasında mı yiyor? Böyle bir yerde muhtemelen bir personel salonu, kafeterya ya da her neyse vardır." Eşikte kalan Eve başını eğdi. "Bir jumbo devirdim yalıtılmış şişe, sandalye."

"Boğuşmadan çok nöbet gibi görünüyor." Peabody Hava botları hafifçe ezilerek odanın kenarından geçti. Pencereleeri kontrol etti. "Kilitli." Açı yaptı, böylece masayı ve cesedi odanın bu tarafından inceleyebilirdi.

Vücudu Arnette Mosebly'ninki kadar sağlam olsa da, Peabody'nin yapısı asla heykelsi olamazdı. Koyu renk saçları ensesine kadar uzamış ve Eve'in henüz kabullenemediği cilveli bir kıvrımla uçlarından yukarı doğru kıvrılmıştı.

Peabody, "Öğle yemeğinde çalışıyorum," dedi. "Ders planları ya da not verme kağıtları. Belki de yediği bir şeye alerjik reaksiyon göstermiştir."

"Evet, öyle diyebilirim." Eve cesedin yanına gitti ve yere çöktü. Parmak izlerini araştıracak, TOD için standart ölçümleri yapacaktı, geri kalan her şeyi yapacaktı ama bir an için sadece ölüyü inceledi.

Gözlerinin akında kırık damarların örümcek bacakları dolaşıyordu. Dudaklarına yapışan kusmuğun yanı sıra köpük izleri de vardı. "Ona çarptıktan sonra sürünmeye çalıştı," diye mırıldandı. "Kapıya doğru sürünmeye çalıştı. Resmi kimliğini al Peabody, ölüm nedenini doğrula."

Eve ayağa kalkarak Craig'in vücudunun boşalttığı su birikintilerinin etrafından dikkatle dolaştı ve yalıtımlı bardağı aldı
siyah üzerine gümüşle işlenmiş adını gördü. Kokladı.

"Birinin bu adamı zehirlediğini mi düşünüyorsun?" Peabody sordu.

"Sıcak çikolata. Ve başka bir şey." Eve bardağı kanıt olarak poşete koydu. "Kusmuğun rengi, işaretler Nöbet, aşırı sıkıntı. Evet, zehir olduğunu düşünüyorum. ME doğrulayacaktır. En yakın akrabasından tıbbi kayıtlarına erişmek için izin almamız gerekecek. Olay yerinde çalışın. Ben gidip Tekrar Mosebly, ve tanıkları içeri çekin."

Eve tekrar dışarı çıktı. Arnette Mosebly elinde bir PPC ile koridorda ilerliyordu. "Müdür Mosebly? Ben Arnette Mosebly. Şimdilik kimseyle temas kurmamanızı, kimseyle konuşmamanızı rica etmek zorundayım."

"Oh... Ben-aslında, ben sadece-" Eve'in mini ekranı görebilmesi için PPC'yi çevirdi. "Kelime oyunu. Zihnimi biraz meşgul edecek bir şey. Teğmen, Lissette için endişeleniyorum. Craig'in karısı. Ona haber verilmesi gerekiyor."

"Olacak. Şu anda sizinle özel olarak konuşmak istiyorum. Cesedi bulan öğrencilerle de görüşmem gerekiyor."

"Rayleen Straffo ve Melodie Branch. Polis memuru binayı terk edemeyeceklerini ve ayrılmaları gerektiğini söyledi." Dudakları şimdi açık bir onaylamazlıkla incelmışti. "O kızlar travma geçirmişlerdi, Komiser. Bu tür durumlarda beklenebileceği gibi histerik durumdaydılar. Rayleen'i yas danışmanıya, Melodie'yi de pratisyen hemşiremizle görüştüyorum. Aileleri şimdiye kadar yanlarında olmalıydı."

"Ailelerine haber verdiniz."

"Sizin kendi prosedürünüz var, Komiser. Benim de var." Eve'in Müdür Eğitimi 101'de gerekli olduğunu düşündüğü o asil baş selamlarından birini verdi. "Benim ilk önceliğim sağlık ve

öğrencilerimin güvenliği. Bu kızlar on yaşındalar ve bunun içine giriyorlar." Kapaıya doğru başını salladı. "Bunun onlara duygusal olarak ne kadar zarar verdiğini Tanrı bilir."

"Craig Foster kendini pek iyi hissetmiyor."

"Öğrencilerimi korumak için yapılması gerekeni yapmak zorundayım. Okulum-"

"Şu anda burası senin okulun değil. Benim suç mahalim."

"Suç mahalli mi?" Arnette'in yüzündeki renk soldu. "Ne demek istiyorsun? Ne suç?"

"Ben de bunu öğreneceğim. Tanıkların teker teker getirilmesini istiyorum. Görüşmeler için muhtemelen en iyi yer ofisinizdir. Görüşme sırasında her çocuk için bir veli ya da vasi olacak."

"Pekâlâ o zaman. Benimle gel."

"Memur bey?" Eve omzunun üzerinden baktı. "Dedektif Peabody'ye müdürün odasına gittiğimi söyleyin."

Ağzı çok hafifçe seğırdi. "Evet, efendim."

Eve'in keşfettiğine göre, sıcak koltukta oturan kişi olmak yerine patron olmak tamamen farklı bir şeydi. Hatırladığına göre, zamanında pek de disiplin sorunu yaşamamıştı. Çoğunlukla, görünmez olmaya, sadece idare etmeye, sadece geçmeye ve bunu yapmanın yasal olduğu gün tüm eğitim hapishanesinden çıkmaya çalışmıştı.

Ama bunu her zaman başaramamıştı. Ukala bir ağız ve kötü bir tavır, ona o sıcak koltuğa birkaç yolculuk kazandıracak kadar sık ortaya çıkmıştı.

Devletin kendisine, bir vesayet altındaki kişiye, bir eğitim, bir ev ve yaşamını sürdürmesine yetecek kadar yiyecek sağladığı için minnettar olması gerekiyordu. Daha önce başkası giymiş olsa bile sırtında giysileri olduğu için minnettar olması gerekiyordu. Kendini geliştirmek istemesi gerekiyordu, ki bu da nereden geldiğini net olarak hatırlamadığı için zordu.

En çok hatırladığı şey, kendini beğenmiş bir tonda verilen dersler, üstünlüğü tam olarak gizleyemeyen hayal kırıklığına uğramış kaş çatmalarıydı.

Ve bitmek bilmeyen, terminal, her yere yayılan can sıkıntısı.

Tabii ki, onun için son teknoloji eğitim ekipmanlarına sahip akıllı ve şık özel okullar olmamıştı, Pırıl pırıl temiz sınıflar, şık üniformalar ve altı öğrenciye bir öğretmen oranı.

Sarah Çocuk Akademisi'nde koridorlarda yumruk yumruğa kavga olmadığına dair bir sonraki maaş çekine bahse girmeye hazırды. dolaplarda ev yapımı boomers.

Ama bugün, en azından, cinayete koştı.

Mosebly'nin canlı bitkiler ve şık çaydanlıklardan oluşan ev dokunuşlarına sahip ofisinde beklerken, kurban üzerinde hızlı bir çalışma yaptı.

Foster, Craig, 26 yaşında. Suçlu değil. Anne ve babasının hâlâ hayatta olduğunu ve birbirleriyle hâlâ evli olduklarını belirtti. Onlar Craig'in kendisinin de doğup büyüdüğü New Jersey'de yaşıyordu. Columbia'ya kısmi bursla gitmiş, öğretmenlik sertifikasını almış ve tarih alanında yüksek lisans yapıyordu.

Bolviar, Lissette ile bir önceki yılın Temmuz ayında evlenmişti.

Kimlik fotoğrafında taze ve hevesli görünüyordu, diye düşündü Eve. Kavrulmuş kestane rengine berrak bir tene sahip yakışıklı bir genç adam. Derin, koyu renk gözleri ve Eve'in yüksek topuz dediklerini sandığı koyu renk saçları vardı. Yanları ve arkası yakın kesilmiş, tepesi yukarı doğru taranmıştı.

Ayakkabıları da modaydı, diye hatırladı. Siyah ve gümüş jöleli, bilekten sargılı. Pahalıydı. Ama spor ceketı kirli kahverengiydi, paçaları yıpranmıştı. Çakma olduğu anlaşılan iyi bir bileklik. Ve sol elinin üçüncü parmağında parlak bir altın bant vardı.

Peabody sahneyi tamamladığında Craig'in cebinde elli kredinin altında para kalacağını hayal ediyordu.

Hızlıca birkaç not aldı.

Sıcak çikolata nereden geldi? Yalıtımlı

bardağa kimin erişimi vardı?

Ortak sınıf mı?

Zaman çizgisi. Kurbanı canlı gören son kişi, cesedi bulan

ilk kişi. Sigorta poliçeleri, ölüm tazminatları? Hak

sahipleri?

Kapı açıldığında başını kaldırıp baktı.

"Teğmen?" Mosebly içeri girdi, bir eli çillerle bezenmiş süt gibi bir teni olan genç kızın omzundaydı

Havuç kırmızısı saçlarıyla uyumlu. Saçları uzundu ve geriye doğru taranarak ık bir kuyruk haline getirilmişti.

Lacivert ceketi ve tertemiz pantolonunun içinde zayıf ve titrek görünüyordu.

"Melodie, bu Teğmen Dallas, polisten. Sizinle konuşmak istiyor. Teğmen Dallas, bu Melodie'nin annesi, Angela Miles-Branch."

Eve, ocuğın saçını ve cildini annesinden aldığıı fark etti. Annesi de aynı şekilde titrek görünüyordu.

"Teğmen, acaba bu iş yarına kadar bekleyebilir mi? Melodie'yi şimdi eve götürmeyi tercih ederim." Angela Melodie'nin elini ölümcül bir şekilde kavramıştı. "Kızım kendini iyi hissetmiyor. Anlaşılabilir bir durum."

"Bunu şimdi yaparsak her şey daha kolay olacak. Fazla uzun sürmez. Müdür Mosebly, bize izin verirsiniz."

"Okulun bir temsilcisi ve Melodie'nin avukatı olarak kalmam gerektiğini hissediyorum."

"Şu anda bir temsilci gerekli değil ve reşit olmayan çocuğın annesi onun avukatı olarak hazır bulunuyor. Dışarı çıkmanız gerekiyor."

Mosebly'nin gözlerinde bir tartışma vardı ama çenesini sıktı ve odadan dışarı ıktı.

"Neden oturmuyorsun, Melodie?"

Her bir büyük mavi göz için birer tane olmak üzere iki iri gözyaşı döküldü. "Evet, hanımefendi. Anne?"

"Ben burada olacağım." Ellerini birleştirerek, Angela kızının yanındaki koltuğa oturdu. "Bu onun için çok kötü oldu."

"Anlaşıldı. Melodie, bunu kaydedeceğim."

Başıyla iki sessiz gözyaşı daha döktü. Eve o anda neden olay yerine gidip Peabody'yi çocukların üzerine salmadığını düşündü. "Neden bana ne olduğunu anlatmıyorsun?"

"Bay Foster'ın sınıfına girdik, Rayleen ve ben. Önce kapıyı çaldık, çünkü kapı kapalıydı. Ama Bay Foster onunla konuşmanızın bir sakıncası yok."

"Ve Bay Foster'la konuşmanız gerekiyordu."

"Proje hakkında. Ray ve ben proje ortaklarıyız. Haklar Bildirgesi üzerine bir multimedya raporu hazırlıyoruz. Üç hafta içinde teslim edilecek ve bu bizim büyük ikinci dönem projemiz. Notumuzun yüzde yirmi beşini oluşturuyor. Taslağı görmesini istedik. Dersten önce ya da sonra ona soru sormanızın bir sakıncası yok."

"Tamam. Bay Foster'ın sınıfına gitmeden önce neredeydiniz?"

"Öğle yemeği saatim ve çalışma grubum vardı. Ray ve ben Bayan Hallywell'den Bay Foster ile konuşmak üzere çalışma grubundan birkaç dakika erken ayrılmak için izin aldık. İznim var."

Elini cebine atmaya başladı.

"Sorun değil. Sınıfın içine girmişsin."

"Başladık. Konuşuyorduk ve kapıyı açtık. Berbat kokuyordu. Ben de şöyle dedim: 'Tanrım, bu

burası gerçekten kokuyor.'" Yine gözyaşı yağdı. "Bunu söylediğim için özür dilerim ama-"

"Sorun yok. Sonra ne oldu?"

"Onu gördüm. Onu yerde gördüm ve sanki, aman Tanrım, kusmuk ve her şey vardı. Ray çığlık attı. Ya da ben attım. Sanırım ikimiz de attık. Dışarı koştuk ve Bay Dawson koridordan koşarak geldi ve bize sorunun ne olduğunu sordu. Bize orada kalmamızı söyledi ve geri döndü. İçeri girdi. Onu içeri girerken izledim. Ve çok hızlı bir şekilde, eli bu şekilde dışarı çıktı."

Boştaki elini ağzının üzerine kapattı. "Sanırım Müdür Mosebly'yi aramak için telsizini kullandı. Sonra da Bayan Mosebly geldi ve hemşireyi çağırdı. Sonra da hemşireyi, Hemşire Brennan geldi ve bizi revire götürdü. O Bay Kolfax gelip Ray'i de yanına alana kadar bizimle kaldı. Annem gelene kadar Hemşire Brennan ile kaldım."

"Bay Foster'ın odasına başka birinin girdiğini ya da odadan çıktığını gördünüz mü?"

"Hayır, hanımefendi."

"Çalışma grubunuzdan sınıfa doğru yürürken kimseyi gördünüz mü?"

"Özür dilerim. Um. Bay Bixley erkekler tuvaletinden çıkıyordu, biz de yolda Bay Dawson'ın yanından geçtik. Ona kartımızı gösterdik. Sanırım hepsi bu kadardı. dikkat ediyor."

"Bay Foster'ın sınıfında olacağını nereden biliyordunuz?"

"Pazartesi günleri beşinci dersten önce hep sınıfında olur. Pazartesi günleri öğle yemeğini hep orada yer. Ve son on beş dakika, eğer gerçekten ihtiyaçları varsa, öğrencilerin içeri girip konuşmalarına izin verdiği zamandır. Ondan önce bile eğer önemliyse aldırılmaz. O çok iyi biri. Anne."

"Biliyorum bebeğim. Teğmen, lütfen."

"Neredeyse bitti. Melodie, sen ya da Rayleen Bay Foster'a ya da sınıftaki herhangi bir şeye dokundunuz mu?"

"Oh, hayır, hayır, hanımefendi. Biz sadece kaçtık. Korkunçtu ve kaçtık."

"Pekâlâ. Melodie, eğer başka bir şey hatırlarsan, en ufak bir şey, bana söylemeni istiyorum."

Çocuk ayağa kalktı. "Teğmen Dallas?

Hanımefendi?" "Evet?"

"Rayleen, biz revirdeyken Bay Foster'ı büyük bir torbanın içinde götürmek zorunda kalacaklarını söyledi. Öyle mi? Yapmak zorunda mısın?"

"Oh, Melodie." Angela çocuğu kendisine doğru çevirdi, sıkıca tuttu.

"Şimdi Bay Foster'la ilgileneceğiz," dedi Eve. "Onunla ilgilenmek benim işim ve ilgileneceğim. Benimle konuşmanız işimi yapmama ve onunla ilgilenmeme yardımcı olur."

"Gerçekten mi?" Melodie burnunu çekti, iç geçirdi. "Teşekkür ederim. Artık eve gitmek istiyorum. Artık eve gidebilir miyim?"

Eve kızın sırlıslık olmuştuk gözleriyle karşılaştı, başını salladı, sonra bakışlarını anneye çevirdi. "İrtibatta olacağız. Size minnettarım

işbirliği."

"Bu durum kızlar için çok zor oldu. Çok zor. Hadi tatlım. Eve gidiyoruz."

Angela kolunu Melodie'nin omuzlarına doladı ve onu odadan çıkardı. Eve masadan kalkıp onları kapıya kadar takip etti. Mosebly çoktan ikiliye doğru ilerliyordu.

"Müdür Mosebly? Soru."

"Ben sadece Bayan Miles-Branch ve Melodie'ye dışarı kadar eşlik edeceğim."

"Eminim yolu biliyorlardır. Ofisinizde."

Eve bu kez oturmaya zahmet etmedi, sadece masaya yaslandı. Mosebly içeri girdi, yumrukları iki yanında düğümlenmişti.

"Teğmen Dallas, yapmanız gereken bir iş olduğunu çok iyi anlıyorum, ancak küçümseyici ve kibirli tavrınız beni dehşete düşürdü. tutum."

"Evet, anlıyorum. Bay Foster'ın işe kendi öğle yemeğini ve içeceğini getirmek gibi bir alışkanlığı var mıydı?"

"Ben... Sanırım öyleydi. En azından haftada birkaç gün. Biz beslenme uzmanı sertifikalı bir kafeteryası var. Ve devlet onaylı otomatlar. Ancak personelin çoğu en azından ara sıra kendi yemeklerini getirmeyi tercih ediyor."

"Genelde yalnız mı yer? Masasında mı?"

Mosebly baş ve işaret parmaklarını alnında ovuşturdu. "Bildiğim kadarıyla haftada iki ya da üç gün öğle yemeğini sınıfta yiyordu. Bir öğretmenin işi

okul saatleri içinde yapılabileceklerden daha fazlasını kapsar. Ders planları, not verme, okuma, ders ve laboratuvar hazırlıkları var. Çalışanların çoğu gibi Craig de kendi ileri eğitimini sürdürüyordu, bu da çalışma, yazma ve benzeri şeyler gerektiriyordu. Öğle yemeğini masasında yedi, böylece çalışabilirdi yemek yerken. Kendini adamıştı."

İçindeki öfke boşalmış gibiydi. "Genç ve idealistti. Öğretmeyi seviyordu, Teğmen Dallas, ve bu belli oluyordu."

"Personelden biriyle herhangi bir sorunu var mıydı?"

"Gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Arkadaş canlısı, uyumlu bir genç adamdı. Hem kişisel hem de profesyonel olarak hissettim ki fakültemizde olduğu için şanslıyız." "Son

zamanlarda birini işten çıkardınız mı?"

"Hayır. Sarah Child'da çok az personel değişimimiz olur. Craig bizimle ikinci yılını geçiriyordu. Elli yıllık hizmetinin ardından emekli olan bir öğretmenimizin bıraktığı boşluğu doldurdu. Bu yılların yirmi sekizini burada, Sarah Child'da geçirdi."

"Peki ya sen? Ne zamandır buradasınız?" "Üç, müdür olarak. Yirmi beş yıldır eğitimde ve yönetimde."

"Bay Foster'ı en son ne zaman gördünüz?"

"Bu sabah onu kısa bir süre gördüm." O konuşurken Mosebly küçük bir soğuk kutuya gitti ve bir şişe su çıkardı.

"Bu sabah rutin olarak yaptığı gibi fitness tesislerini kullanmak için erken gelir. Tüm personelin makineleri, programları ve spor salonunu kullanmasına izin verilmektedir.

havuz ve benzeri şeyler. Craig neredeyse her sabah bu ayrıcalıktan yararlandı."

Kısa bir bardağa su doldururken içini çekti. "Biraz ister misiniz, Teğmen?"

"Ben iyiyim."

"Bu sabah ben de yüzdüm ve tam havuz alanından çıkıyordum ki o geldi. Günaydın dedik. I trafikten şikayet edip yoluma devam ettim. Acelem vardı. Daldığını duydum," diye mırıldandı, sonra yavaşça bir yudum su. "Soyunma odasının kapısını açtığımda sıçrama sesini duydum. Oh, Tanrım."

"Saat kaçtı?"

"Yedi buçuk civarı. Saat sekizde bir telefon konferansım vardı ve havuzda çok uzun süre kaldığım için geç kalıyordum. Kendime kızgındım ve Craig'le neredeyse hiç konuşmadım."

"Öğle yemeğini nereye koymuş?"

"Neden, sınıfında sanırım. Muhtemelen salonda ama oradaki buzdolabına ya da dolaba bir şey koyduğunu ya da oradan bir şey çıkardığını gördüğümü hiç hatırlamıyorum."

"Sınıf kilitli olabilir mi?"

"Hayır. Okulun güvenliği doğal olarak sağlanmış durumda ama sınıflar kilitli değil. Bunun bir amacı yok ve Sarah Child programı güven ve sorumluluk üzerine kurulu."

"Pekâlâ. İkinci tanığı çağırabilirsiniz. Rayleen Straffo."

Mosebly başını salladı ama bu kez hiç de asilce değildi.
"Peki ya diğer öğrenciler? Ekibim?"

"Binadan ayrılmadan önce personelle görüşmemiz
gerekecek. Öğrencileri gönderebilirsiniz ama kayıt listenize
ihtiyacım olacak."

"Pekala."

Yalnız kalan Eve, Peabody'yi etiketlemek için iletişim
cihazını çıkardı. "Durum."

"Ceset şu anda naklediliyor. Vagondaki adli tabip
zehirlenme değerlendirmenizle aynı fikirde, ancak kurban
tabuta konana kadar bunu kabul etmeyecek. Süpürgeciler
olay yerinde. Görünüşe göre kurban TOD'da bilgisayarında
çalışıyormuş. Bir sonraki dersi için bir sınav hazırlıyormuş."

Eve kuru bir sesle, "Bunun bir nedeni var," dedi.

"Pop quiz'den nefret ettim ve anayasaya uygunluğunu
sorguluyorum. Bilgisayarı hızlıca kontrol ettim ve kurbanın
bugün saat 12:00'de o birimden LFoster@Blackburnpub.com
adresine bir e-posta gönderdiğini gördüm. Öncesinde
herhangi bir iletişim yok."

"Eşinin adı Lisette. Hoşuna gitti mi?"

"Sadece tatlı bir not, işten eve dönerken akşam yemeği
almayı teklif ediyor. Alıcı aynı tonda, olumlu yanıt verdi,
saat on dört kırk sekizde. Dönüş postası okunmadı."

"Tamam. İkinci zekâyı bekliyorum. Müdürü size geri
göndereceğim, size bir yer ayarlasın. Personelle
görüşmeye başlayın ve her vakada zaman çizelgesini
belirleyelim. İşim bittiğinde payıma düşeni burada
alacağım."

çocukla birlikte. Bu arada, eşinin ikametgahını ve iş yerini doğrulayın. Buradan ayrıldıktan sonra haber vereceğiz."

"Ve eğlence hiç bitmez."

Kapı yeniden açıldığında Eve'in sesi kesildi ve Mosebly yine eli genç bir kızın omzunda içeri girdi.

Bu seferki sarışındı ve yüzünü mor bir bantla kapatan bukleleri vardı. Bant gözleriyle uyumluydu. Şu anda kabarık ve kırmızı çerçevesiydiler, hafifçe kalkık bir burnu olan nemli bir tene sahip bir yüze hükmediyordu. Pembe ve alt kısmı ağır olan ağzı titriyordu.

Melodie ile aynı üniformayı giyyordu, ceketinin yakasına küçük bir altın yıldız ilıştırılmıştı.

"Rayleen, bu Teğmen Dallas. Teğmen, Rayleen babası Oliver Straffo ile birlikte burada. Bana ihtiyaç olursa hemen dışarıda olacağım."

"Otursana Rayleen."

"Teğmen." Oliver kızının elini kendi elinin içinde tuttu. Sesi, tiyatrodaki iyi bir aktörünki gibi odada yankılanıyordu. Uzun boyluydu, kızı gibi yaldızlıydı. Ama gözleri soğuk çelik grisiydi. Onlarla daha önce tanışmıştı. Mahkemede.

Yüksek güçlü, yüksek paralı, yüksek profilli savunma avukatı, diye düşündü.

Saçmalık.

"BU RÖPORTAJA İZİN VERİYORUM," diye başladı, "bu yerde, bu zamanda, çünkü kızımın iyiliği için en iyisi olduğunu düşünüyorum. duygusal esenlik. Ancak, bu görüşmenin tonunu veya dokusunu beğenmezsem, görüşmeyi durdurur ve kızımı götürürüm. Anlaşıldı mı?"

"Elbette. Kelebek vidaları çıkaracaktım ama nerede bıraktığımı hatırlamıyorum. Otursana. Rayleen, bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum."

Rayleen önce babasına baktı ve başıyla onayladı. Sonra o da babası gibi takdire şayan bir duruşla oturdu. "Bay Foster'ı buldum. Melodie de benimleydi. Korkunçtu."

"Bana onu nasıl bulduğunuzu açıklayın. Günün o saatinde onun sınıfına nasıl gittin?"

"Evet, efendim." Kendini sözlü bir rapora hazırlamak istercesine derin bir nefes aldı. "Çalışma grubumdaydım ama özellikle Bay Foster ile Melodie ile üzerinde çalıştığım proje hakkında konuşmak istedim. ABD tarihi dersinde ikinci dönem notumuzun tam dörtte birine denk geliyor ve elimden gelenin en iyisini yapmak istedim. Sınıf birincisiyim ve bu, bu dönemin en önemli projelerinden biri."

"Tamam, Bay Foster'ın sınıfına gitmek için çalışma grubundan ayrıldınız."

"Evet, hanımefendi. Bayan Hallywell, Bay Foster'ın sınıfına erken gidebilmemiz için bize izin verdi. Öğle yemeğini her zaman orada yer."

Pazartesi günleri, öğrencilerin ihtiyaç duymaları halinde son on beş dakika içinde gelip kendisiyle konuşmalarına izin veriyor."

"Çalışma grubundan kaçta çıktın?"

"Geçiş kartım var. Zaman damgalı." İzin almak için yine babasına baktı, sonra kartı çıkardı. "Melodie ve bende birer tane var. Bu okul kuralı. Diyor ki on iki kırk yedi P.M."

Eve, ne kadar zaman alacağını ölçmek için rotayı yürümeyi aklına not etti. "Çalışma grubundan doğrudan sınıfa gittiniz."

"Oh, evet, hanımefendi. Ders aralarında koridorlarda aylak aylak dolaşmak bir ihlaldir ve otuz günlük bir süre içinde üç ihlal, ayrıcalıkların kaybedilmesiyle sonuçlanır." Sesi, Eve'e Rayleen'in tam da böyle bir çocuk olduğunu hatırlatırcasına kibirliydi. okulun hücre bloğunda kaçınmak için elinden geleni yapmıştı. "Sicilimde herhangi bir suç yok."

"Aferin sana. Çalışma grubundan Bay Foster'ın sınıfına gitmeniz ne kadar sürdü?"

"Oh, birkaç dakikadan fazla sürmüş olamaz. Belki üç? Tam olarak emin değilim ama hemen oraya gittik. Sadece proje hakkında konuşuyorduk, ve bunun için bazı fikirler. Kapı kapalıydı, biz de önce kapıyı çaldık, sonra açtık. Ve kötü kokuyordu. Hasta kokuyordu sanırım. Melodie koku hakkında bir şeyler söyledi ve..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Güldüm. Çok özür dilerim. Bilmiyordum baba, bilmiyordum."

"Sorun değil, Ray. Tabii ki bilmiyordun."

"Sonra onu gördük. Orada yatıyordu ve o..." İki kez hıçkırdı, sonra sürünerek sandalyesinden kalktı.

ve babasının kucağına.

"Her şey yolunda bebeğim. Her şey yolunda Ray." Rayleen'in saçlarını okşarken gözleri Eve'in gözlerinde parlıyordu. "Teğmen."

"Bunu bitirmem gerektiğini biliyorsun. Ayrıntıları mümkün olduğunca çabuk öğrenmemin hayati önem taşıdığını biliyorsun."

"Başka ne olabilir bilmiyorum." Yüzünü babasının göğsüne bastırırken sesi boğuk çıkıyordu. "Kaçtık, kaçtık uzakta. Bay Dawson da oradaydı ve olduğumuz yerde kalmamızı söyledi. Sanırım oturdum. Yere oturdum, ağlıyorduk ve Bay Dawson geri geldi. Telsizini çıkarıp Müdür Mosebly'yi aradığında elleri titriyordu."

"Sınıfa giren ya da çıkan başka birini gördünüz mü?"

"Müdür Mosebly kapıya gitti, sonra hemşireyi çağırdı ve bizi -Melodie ve beni- revire götürdüler."

"Sınıfa giderken birini gördünüz mü?" "Sanırım, evet,

sanırım Bay Bixley erkekler tuvaletinden çıktı. oda, tuvalet. Alet çantası yanındaydı çünkü lavabolar tıkanmıştı. Bu, Bay Dawson'ı geçip kartlarımızı göstermeden önceydi. İlk ben girdim, sınıfa ilk ben girdim. Onu ilk gören bendim."

Gözyaşlarına boğulmuş yüzünü kaldırdı. "Nasıl olur da Bay Foster ölmüş olabilir. Nasıl olduğunu anlamıyorum. O benim en sevdiğim öğretmenimdi."

Babasına sarılırken omuzları titriyordu.

"Ondan daha fazlasına ihtiyacın olamaz," dedi Oliver sessizce. "Onu eve götürüyorum."

"Eğer başka bir şey hatırlarsa-"

"Eğer hatırlarsa, seninle irtibata geçerim."

Ayağa kalktı ve kızını kucağına alarak odadan çıktı.

Eve, Eric Dawson ile başladı. Ellili yaşlarının ortalarında bir fen öğretmeni idi ve on beş yıldır akademide ders veriyordu. Hafif bir göbeği vardı ve gömleğinin düğmeleri göbeğinin üzerinde zorlandığı için Eve onun bunu inkâr ettiğini düşündü. Kumlu saçlarının şakaklarında küçük bir gri parıltı vardı. Açık kahverengi gözlerinde yorgunluk izleri vardı.

"İçeri girmedim," dedi Eve'e. "Bir ya da iki adımdan fazla değil. Görebiliyordum. Craig'in gittiğini herkes görebiliyordu. Ben kızların çılgınlıklarından rahatsız oldum. Bir örümcek ya da aynı derecede aptalca bir şey gördüklerini sandım." Durakladı, bir elini yüzünde gezdirdi. "Ama onları görür görmez... Aptal kızlar bile bir örümcek karşısında bu kadar histeriye kapılmaz."

"İki kız dışında başka birini gördünüz mü?"

"Dave Kolfax ve Reed Williams'ı az önce personel salonunda bırakmıştım. Bazen yaptığımız gibi birlikte öğle yemeği yiyorduk. İçeri girerken Leanne Howard'ın yanından geçtim. Bir sonraki derse hazırlanmak için kimya laboratuvarına gidiyordum."

"Bay Foster'ı en son ne zaman canlı gördünüz?"

"Oh, Tanrım. Tanrım. Bu sabah derslerden önce salonda. Ben kahve içiyordum, o da otomattan bir t p Pepsi almıştı. Kahve içmezdi. Bu konuda ona takılırdım. Ortak  ğrencimiz Bradley Curtis hakkında biraz konuştuk. Ailesi boşanıyordu ve Brad'in notları düşüyordu. Ailesi ve bir danışmanla görüşme zamanının geldiğine karar verdik. Sonra Reed geldi. Evet.

Bir kahve içelim. Ben ayrıldığımda ikisinin de yakın zamanda izlediği bir aksiyon filmi hakkında konuşuyorlardı. Onu bir daha görmedim..."

"Nasıl geçindiniz?"

"Craig'le mi? Ondan oldukça hoşlanmıştım. Oldukça çok." sessizce tekrarladı. "Geçen yıl personele ilk geldiğinde ikna olmamıştım. Çok gençti - en genci  ğretim kadrosunun bir  yesi idi. Ancak belli bir deneyim eksikliğini coşku ve adanmışlıkla telafi etti. O  ğrenciler hakkında çok şey biliyordu. Hasta olmalı ve bunu bilmemeliydi. Bir çeşit rahatsızlığı olmalı. Bu şekilde  lmek. Akıl almaz bir şey."

Bu duygu Eve'in konuştuğu her personel tarafından yankılandı. Oturumu İngilizce departmanından Reed Williams ile tamamladı.

Eve, bunda kese olmadığını fark etti. G cl  ve zayıf bir yapısı vardı, bu da ona spor salonundan faydalandığını gösteriyordu.

İmkanlar. Saçları koyu, zengin bir kahverengiydi ve güneş çizgilerini taklit etmek için altın rengi tonları vardı. Kare şeklindeki çenesi sert bir ağızın altında derin bir şekilde yarılmıştı. Keskin, şişe yeşili gözleri ağır ve karanlık bir şekilde kırbaçlanmış.

Otuz sekiz yaşındaydı, bek rdı ve üzerinde, ona aylık maaşının acı bir dilimine mal olduğunu tahmin ettiğ i bir takım elbise vardı.

"Onu bu sabah spor salonunda gördüm. Ben içeri girdiğimde tekrar yapıyordu. Egzersiz yaparken konuşmayı sevmem, bu yüzden sadece başımla onayladım. Sanırım bir süre beraberdik.

yaklaşık yirmi dakika. Dışarı çıktı, el salladı. Genelde antrenmandan sonra yüzerdi. Sanırım on dakika daha içerideydim. Duş aldım, giyindim. Sonra Craig'i salonda Eric'le birlikte tekrar gördüm. Eric Dawson."

"Bay Foster'ın yanında bir şey var mıydı?"

"Onunla mı? Hayır, sadece bir tüp Pepsi. Birkaç dakika video konuştuk, sonra sınıfa doğru yola çıktık. Personel tuvaletinde ona tekrar rastladım." Williams hafifçe gülümsedi ve

Sol yanağında yarıkla uyumlu tek bir gamze vardı. "Sadece tesisleri kullanırken bir tür 'Nasıl gidiyor? Sanırım tam on bir civarıydı. Hemen öncesinde. Dersler saat başı başlıyor ve ben geç kalmadım."

"Onunla nasıl anlaştınız?" "İyi. İyi

anlaştık."

"İkiniz de aksiyon filmlerini seviyordunuz. Sosyal olarak takılır mıydınız?"

"Ara sıra, elbette. Geçen yıl düğününe gittim, personelin çoğu gitti. Birkaç kez birlikte bira içtik. zamanlar." Omuz silkti. "Çok iyi arkadaş değildik ama iyi anlaşırdık. Mirri onu sosyal açıdan daha iyi tanırdı."

"Mirri."

"Hallywell. İngilizce bölümü, Drama. Birbirlerini okul dışında görmüşler."

"Sosyal düzeyde."

"Elbette." Yine hafifçe gülümsedi ve bir sırtıma oldu arkasında. "Çarşamba geceleri randevuları var. Ders çalışmak için."

İlk görüşmeler tamamlandıktan sonra Eve, Peabody'yi tekrar etiketledi. "Bixley."

"Hernando M., Bakım. Bir adamla uğraşıyordu. Olay yerinin koridorun aşağısındaki erkekler tuvaletinde su tesisatı sorunu varmış. Dışarı çıkarken Dawson'la ikisinin yanından geçti."

"Buzz?"

"Hayır. Altmışlı yaşlarının sonunda, on iki yıldır burada çalışıyor. İki torunu çalışanlarının okul ücretiyle okuyor. Sağlam bir tipe benziyor."

"Hallywell."

"Mirri C. Yaklaşık on beş dakika önce bitirdi. İngilizce bölümü, tiyatro kulübünü yönetiyor ve okul oyunlarını yönetiyor. Listemdeki son kişiyle görüşmek üzereyim. Orada Hallywell hakkında bir şey mi? Ondan da bir haber alamadım."

"Hızlı bir takip istiyorum. Eğer hala buradaysa, onu bulacağım. İşin bitince beni bul."

"Oldukça üzgündü Hallywell. Tuvaletlerden birini kontrol edebilir. Gitmeden önce kendini toparlaması gerektiğini söyleyebilirim."

Peabody'nin tavsiyesine uyan Eve, Peabody'nin toplantı yaptığı salona en yakın personel tuvaletini denedi.

Görüşmeler. Kapı için bir anahtar kartı gerekiyordu; Eve ana kartını kullandı.

Ve lavaboların önünde yerde oturmuş ağlayan bir kadın buldu.

"Mirri Hallywell."

"Evet. Evet." Hıçkırıklarını bastırdı, burnunu çekti ve bir mendille yüzünü sildi. Yüzü ağlamaktan benek benek olmuş, soluk mavi gözleri şişmişti. Koyu renk saçları acımasızca kısa bir Sezar stilinde toplanmıştı ve kulaklarında minik gümüş halkalar vardı.

"Özür dilerim. Polisle mi çalışıyorsunuz? Zaten bir dedektifle konuştum."

"Ortağım. Ben Teğmen Dallas. Size birkaç soru daha sormam gerekiyor."

"Oh, Tanrım, oh, Tanrım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

Eve çömeldi. "Bir meslektaşınızın aniden öldürülmesi çok zor."

"Korkunç bir şey. Biz sadece iş arkadaşı değildik. Arkadaştık. İyi arkadaşlık. Bunların hiçbiri mümkün görünmüyor."

"Ne kadar iyi arkadaşlar?"

Mirri başını geriye yasladı. "Craig gibi biri hakkında böyle bir şey ima etmek, böyle bir şey düşünmek korkunç bir şey. Artık kendi adına konuşamayan biri için."

"Artık onun adına konuşuyorum. Benim işim bu."

"O halde onun adına konuşacaksanız, karısını sevdiğini bilmelisiniz. Birbirlerini seviyorlardı. Birlikte sahip oldukları şeye imreniyorum. Ben de onun arkadaşayım. Ben onun arkadaşayım ve bu konuda ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

"Sen ve Craig iş dışında her hafta görüşüyordunuz."

"Çarşamba günleri çalışma randevumuz vardı." Harap olmuş gözlerine ateş doldu. "Tanrı aşkına, sizin gibi insanlar için her şey bu kadar mı?"

"Madem masumdu, neden sinirlendin?" Eve karşı çıktı.

"Çünkü o öldü. O öldü."

Titrek bir nefes aldı. "İkimiz de yüksek lisans derecelerimiz üzerinde çalışıyorduk. Kütüphaneye ya da bir kafeye gider, birkaç saat birlikte çalışırdık. Belki sonra bir bira içerdik. Dışarı çıkıyoruz - yani, Tanrım, yani yarın dışarı çıkmamız gerekiyordu, videoya. Craig ve Lissy ve bana ayarladıkları adam. Ayarlanmaktan nefret ederim ama geçen ay beni buna ikna ettiler ve şu ana kadar gayet iyi gitti. Bu yüzden çifte randevu yapıyoruz."

"Mirri, Craig'le aranızda bir şeyler varsa, şimdi bana söylemenin tam zamanı."

"Anlatacak bir şey yok. Bir arkadaşımı kaçırarak kadar çaresiz değilim." Ellerini yüzünde ovuşturdu. "Lissy'yi arayacaktım, buraya gelip onu arayacaktım, her ne kadar kimseyle iletişime geçmememizi söyledi. Bunu onun için yapmam gerektiğini, bunu bir arkadaşından duyması gerektiğini düşündüm. Ama yapamadım."

Mirri dizlerini yukarı çekip yüzünü dizlerine bastırdı. "Yapamadım işte. Ne söyleyeceğimi, nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum ve

denemeye cesaret

edemedim." "Bu bizim
yapmamız gereken bir
şey."

"Ne söyleyebilirsin ki?" Mirri talep etti. "Böyle birine ne söyleyebilirsin ki? O zaman orada olacağını umuyor. eve gelir. Ve o orada olmayacak. Ne bu gece, ne de başka bir zaman. Ne diyebilirsin ki?"

Sonra içini çekti ve kendini ayağa kaldırdı. "Bu senin hatan değil. Keşke olsaydı. Keşke senin hatan olsaydı ve ben de bunun için sana bağırıp çağırabilseydim. Lissy'ye söyler misin... Ona ne kadar üzgün olduğumu ve eğer yardım edebilirsem, yapabileceğim bir şey olursa... orada olacağımı söyler misiniz?"

Lisette Foster küçük bir şirkette editör asistanıydı. şehir merkezinde ofisleri olan bir yayınevi. Peabody'nin eriştiği özgeçmişinde yirmi dört yaşında ve Martinique, Columbia'ya gitmek için New York'a taşınmıştı. Sicilindeki tek leke, on dokuz yaşındayken reşit olmadan içki içmekle suçlanmasıydı. Şartlı tahliye ve kamu hizmeti cezası almıştı.

Annesi Martinique'de kaldı. Babasının nerede olduğu bilinmiyordu.

"Peki," diye devam etti Peabody, "adalardan bahsetmişken, tatiliniz nasıl geçti?"

"İyi idi." Güneş, kum ve seks dolu bir hafta. Daha iyi ne olabilir ki? "Bu kar yapışmaya başladı."

"Evet, belki 15 santim almamız gerekiyor. Karına ciddi

ciddi bakıyor musun?"

"Listede ilk sırada o var. Eşler genelde öyle olur."

"Evet, ama yeni evliler? İlk yılın nasıl zor geçmesi gerektiğini biliyorum, alışmak falan, ama zehir? Sinsi ve mesafeli. Bir eş sinirlenirse, bu genellikle daha kanlı ve daha kişisel olur."

"Genelde. Eğer öğle yemeği zehirliyse, nereden geldi? Ortak görüş, evden. Karısı en kolay erişime sahipti. Yine de fikir birliği kurbanın öğle yemeğini sınıfta bıraktığı yönünde. Kilitsiz oda. Erken geliyor, eşyalarını sınıfa bırakıyor, spor salonuna gidiyor. Yine, herkes için oldukça kolay erişim."

"Sebep?"

"Pop quiz dışında mı? Henüz net değil. Zekâ mı? Rayleen Straffo, Oliver Straffo'nun belinin meyvesidir."

"Oh, kahretsin! Cidden mi? Boynuzları ve kuyruğu var mı?" "Eğer öyleyse, iyi gizlenmiş." Eve parmaklarını direksiyona vurdu Straffo'yu düşünürken. "Baba kartını oynayarak çok fazla ekran süresi kazanabilir. Öfke, endişe, falan filan."

"Tıpkı onun gibi olur. Bu hafta Nadine'in yeni programına çıkıyorsun. Onun saçmalıklarını dengeleyebilirsin."

"Hatırlatma bana. Lanet olası aptal arkadaşlıklar. Her zaman sana pahalıya mal olurlar."

"Çok yumuşak ve duygusalsın, Dallas."

"Evet, bu yönümü seviyorum." Karı ve New York'lu sürücülerin çılgınlığını aynı şekilde değerlendiren Eve

İki blok ötedeki otoparka. "Bu karda sokakta park etmeye çalışmayacağım."

"Egzersiz işime yarayabilir. Tatil boyunca yemek yedim ve McNab'in Sevgililer Günü için çikolata benzeri bir şey almasını bekliyorum, bu yüzden önceden kaybetmem gerekiyor. Roarke'a ne alacaksın?"

"Ne için?"

"Sevgililer Günü için mi?"

"Noel eşyalarını daha beş dakika önce aldım." O arabadan indiğinde ceketinin cebindeki atkıyı hatırladı. Onu çıkaran Eve, boynuna doladı.

"İki ay önce. Ve bugün Sevgililer Günü. Sevgililer için. Ona yapışkan bir kart ve duygusal bir hediye almalısın. McNab'inkini çoktan aldım. Üzerinde isimlerimizin yazılı olduğu konuşan bir resim çerçevesi. Babasının Noel'de çektiği ikimizin fotoğrafını koydum. EDD'deki küpünde saklayabilir. Roarke da böyle bir şey isterdi."

"Roarke neye benzediğimizi zaten biliyor." Bir minibüs ışıkta patinaj yaptı, yaya geçidine balıklama daldı ve yayaların küfür ve hırıltılarını kazandı.

New York'u severdi.

"Fotoğraflardan bahsetmişken, Belle'den yeni bir ürün aldım. Döndüğünden beri onu gördün mü?"

"Hayır. Şimdiden dövme ve göbek halkası mı istiyor?"

"Hadi ama. Gerçekten çok sevimli. Onda Leonardo'nun gözleri ve Mavis'in ağzı ve-"

"Tanrı yardımcımız olsun, eğer onların moda anlayışını da o."

"Onu her kucağıma aldığımda bana gülümsüyor." Onun üstünde Eşarp, saat başlığının altında, Peabody'nin gözleri kahverengi yapışkana dönüştü. "İnsanlar bunun gaz olduğunu söylüyor ama o bana gülümsüyor. O bir çok büyüyor, ve o..."

Peabody Mavis'in bebek kızı hakkında övgüler düzerken, Eve New York'un müziğini dinledi. Bu Patlayan kornalar, tartışmalar, tepeden gelen reklam zeplinlerinin gürlemesi. Bunların arasında sesler, bir dizi konuşma, bir dizi şikayet vardı.

"Peki, ona ne götüreceksin?" "Neyi? Neyi götüreceğim? Nereye götüreceksin?"

"Belle'e, Dallas, onu görmeye gittiğinde. Hediye mi?"

"Ne hediyesi?" Ciddi bir şekilde afallayan Eve kaldırımın ortasında durdu. "Neden bir hediye almak zorundayım?"

"Çünkü."

"Neden? Önce hediyelerle duş olayını, sonra da hastane olayını yapmadım mı?"

"Evet, ama bebeği evde ilk kez ziyarete gittiğinizde, geleneksel olarak-"

"Bunu kim uyduruyor?" Eve, Peabody'nin kışlık paltosunun hatmi kabarıklığına parmağını soktu. "Bu kuralları kimin koyduğunu bilmek istiyorum. Bu çılgınlık. Bana kim olduğunu söyleyin, ben de onları psikiyatrik değerlendirmeye alırayım."

"Dallas, ona küçük bir oyuncak ayı ya da güzel bir çingirak getirmen yeterli. Bebek eşyaları için alışveriş yapmak çok eğlenceli."

"Kıçım. Eğlenceli olan ne biliyor musun?" Eve ofis binasının kapısını çekerek açtı. "Zavallı bir tarih öğretmenini kimin zehirlediğini bulmak. Benim eğlence anlayışım bu. Alışverişten, hediyelerden, bebeklerden, yapışkan kartlardan ya da Sevgililer Günü'nden bahsetmeye devam edersen, çizmelerim kıçına öyle bir girecek ki, ayak parmağını dilin sanacaksın."

"Plajda geçirdiğin bir hafta ruh halini güzelleştirmiş. Efendim," diye mırıldandı Peabody, Eve'in bakışı cildinin üst katmanlarını kızarttığında.

Eve topuğunun üzerinde güvenlik istasyonuna doğru döndü ve güvenlik görevlisini işaret etti. "Lissette Foster."

"Bir dakika lütfen." Rozet numarasını, kimliği ağır ağır, iyice araştırdı. "Evet efendim, aklardınız. Lissette Foster...Foster, Foster. İşte başlıyoruz. Blackburn Yayıncılık'tan. Editoryal. Dokuzuncu katta. Asansörler sağınızda. Verimli bir gün geçirin."

"Evet, emin olabilirsiniz. Martinique yerlisi," diye başladı Eve, asansöre adım attıklarında sessiz, zihin eriten bir müzikle karşılaştılar. "Öğrenci vizesi gibi, belki çalışma vizesi. Bir ABD vatandaşıyla evlenerek yeşil kartını alacaktı. Ve onun dul eşi olarak buradaki statüsünü koruyacak."

"Yeşil kart almak için daha kolay yollar."

"Elbette. Ama belki de işler yolunda gitmiyordu ve iki yıl içinde boşanmak yeşili yok ediyordu. Belki de Hallywell'le Çarşamba geceleri yaptığımız seanslarda ders çalışmaktan daha fazlası vardı. Burada bir işin var, burada bir hayat istiyorsun. Bunu korumak için adam öldürmek hiç de zor değil."

Beyaz bir bankonun arkasında bir kadının oturduğu küçük bir resepsiyon alanına girdiler. Bir kulaklık takıyordu ve kocaman, sıcak bir gülümsemesi vardı.

"İyi günler!" dedi, o kadar coşkuyla ki Eve'in gözleri kısıldı. "Blackburn Yayıncılık'a hoş geldiniz. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Lisette Foster."

"Tabii ki. Bayan Foster'ın boş olup olmadığını kesinlikle öğrenebilirim. Onu görmeye kimin geldiğini ve işinizin ne olduğunu söyleyebilir miyim?"

Eve sadece rozetini tekrar çıkardı. "Tüm bunları Bayan Foster'a açıklayacağız."

"Oh." Rozete bakarken kadının gözleri irileşti. "Aman Tanrım. Affedersiniz." Etrafında döndü, kulaklığının ağızlığına tıslar gibi bir fısıltıyla konuştu. "Lisette Foster." Boğazını temizleyerek bir bakış attı Eve'e döndü. "Lisette, resepsiyonda seni görmek isteyen biri var. Bir polis memuru. Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Tamam."

Kadın gülümsemesinin kenarları gerilmiş bir halde Eve'e döndü. "Birazdan burada olacak. Eğer oturmak isterseniz-"

"Biz iyiyiz."

Eve eşarbını açtığında, bir kadın buz kıracağı topuklarıyla dışarı çıkıyordu. Sadece bunlar bile Eve'e deliliğin bir seviyesini gösteriyordu. Topuklular kiraz kırmızısıydı, kalem gibi ince takım elbise taş grisiydi. İçinde mükemmel bir vücut vardı.

Lisette Foster'ın ıslıl ıslıl bir teni, iri göz kapakları ve şu anda rahatsız olan fındık kahvesi gözleri vardı. Saçları

neredeyse

aynı tonda ve omuzlarını fırçalamak için cetvel gibi düz giyilmiş.

Bir amaç uğruna hareket ediyor, diye düşündü Eve. Karnında ateş yanan bir kadın gibi. Bu ateş öfkeden, hırstan ya da tutkudan kaynaklanıyor olabilirdi ama çok sıcaktı.

"Siz polis misiniz?" Lissette Fransız aksanının egzotikleştirdiği canlı bir ses tonuyla sordu.

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Biz-"

"Oh, Tanrı aşkına! Ona müziği kısacağımızı söyledim. Tutuklayın beni o zaman." Dramı titreyerek kollarını uzattı, bileklerini birleştirdi. "Cumartesi akşamı saat dokuzdan sonra müzik çaldığım için beni tutuklayın. Tutuklanmalıyım. Zincirlerle sürüklenerek götürüldüler! Emekli bir polisin sorunları var diye çalıştığım yere polis gelmesi için bir neden yok. Kovulmamı mı istiyor?"

"Bayan Foster, buraya müziğiniz için gelmedik. Sizinle özel olarak konuşmak istiyoruz. Ofisiniz en iyisi olacaktır."

"Ofis mi?" Lissette çok şehvetli bir kahkaha attı. "Ben editör asistanıyım. Bir küpüm olduğu için şanslıyım. Bu da ne demek oluyor?"

Eve şimdi resepsiyondaki kadına döndü. "Bana bir Özel oda. Ofis, konferans odası, salon, her neyse. Hemen istiyorum."

"Elbette, kesinlikle. Konferans odası şu anda dolu değil. Yapabilirsiniz-"

"Peki." Eve tekrar Lissette'e baktı. "Hadi gidelim."

"Bu da ne demek oluyor? On dakika içinde patronla bir toplantım var. Geç kalmaktan nefret eder. Eğer sen

Benim seviyemdeki birine bir hikaye fikri sunabileceğinizi düşünüyorsanız, size söz veriyorum, zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

Küplerden ve dar koridorlardan oluşan bir labirentin içinden, küçük pencereli ofislerin ve öldürücü manzaralara sahip köşe ofislerin yanından geçti.

"Bakın, Çavuş Kowoski hakkında o şekilde konuşmamalıydım. Belki de müziğin sesi çok yüksekti. Kocam ve ben etrafta oynuyorduk, ateşli bir kulüpteymişiz gibi davranıyorduk. Muhtemelen biraz sarhoştuk ve biraz da gürültü yapıyorduk. Bela istemiyorum."

Geniş bir masanın etrafında bir düzine sandalye, her iki yan duvar boyunca uzun tezgahlar ve ön ve arka ekranlar bulunan bir odaya adım attı.

"Bunu çabucak yapabilir miyiz? Toplantıma gerçekten geç kalmak istemiyorum."

"Oturmanızı istiyoruz."

"Bu çok saçma." Nefesini üfleyerek bir sandalye çekti ve oturdu. Sonra gözlerindeki endişeyle tekrar ayağa kalktı. "Oh, Tanrım. Bir şey mi oldu? Annem mi? Bir kaza mı oldu? Annem mi?"

"Hayır."

Birine, onu evde beklemesini beklediği kişinin bu gece orada olmayacağını nasıl söylersiniz? Ya da başka bir gece? Eve hatırladı. Onlara hızlıca, süslemeden söyledin.

"Kocanızla ilgili, Bayan Foster." "Craig mi?"

Hâlâ okulda."

"Bunu söylediğim için üzgünüm ama kocanız öldü."

"Bu birine söylenecek korkunç bir şey. Bu söylenecek çok kötü, çok korkunç bir şey. Hemen gitmeni istiyorum. Polisi arayacağım -gerçek polisi- ve seni tutuklatacağım."

"Bayan Foster, ortağım ve ben gerçek polisiz ve kocanızın ölümüyle ilgili soruşturmayı biz yürütüyoruz. Bugün yaklaşık on iki buçukta öldü."

"Tabii ki yapmadı. Gelmedi. Okuldaydı. Öğle tatilindeydi ve öğleden hemen sonra bana bir e-posta gönderdi. Bu sabah öğle yemeğini hazırladım. Şu anda okulda. Pazartesi günü fakülte toplantısı var. Ve o iyi."

Nefesi hızlı ve kesik kesik gelmeye başladı. Bir elini arkadan desteklemek için beceriksizce tutarken bile rengi soluyordu.
bacakları dışarı çıkarken.

Peabody nazikçe, "Oturmalısınız Bayan Foster," dedi.
"Kaybınız için çok üzgünüz."

"Hayır. Hayır. Bomba var mıydı? Okulda bomba var mıydı? Aman Tanrım. Yaralandı mı? Craig yaralandı mı?"

"O öldü," dedi Eve açıkça. "Çok üzgünüm."

"Ama o... Ama o... Bir hata yapabilirsin. Yapmış olmalısın. Onu aramalıyım. Görürsün. Onu aramalıyım. Ama şu anda Pazartesi toplantısında. Pazartesi toplantısındaiken bağlantıyı açmasına izin verilmiyor. Oraya gideceğiz." O masanın desteğinden uzaklaştı, sallandı. "Okula ve Craig'e gideceğiz. Paltoma ihtiyacım var. Ceketimi alayım. ceket."

Sersemlemiş bir halde etrafına bakındı. "Aptalca, çok aptalca. Bir dakikalığına nerede olduğumu hatırlayamadım. Neye ihtiyacım var?"

"Oturun, Bayan Foster."

"Hayır, gitmemiz gerek. Okula. Gitmeliyiz-" Kapının çalınmasıyla yerinden sıçradı. Kırmızılar içinde bir sarışın içeri girdi.

"Burada neler olduğunu bilmek istiyorum. Lissette?"

"Elizabeth." Lissette uyurgezerlerin ve hayatta kalanların donuk bakışlarını takınmıştı. "Toplantıya geç mi kaldım?"

"Peabody." Eve başıyla Lissette'i işaret etti, sonra sarışına doğru ilerledi. "Sen kimsin?"

"Ben Elizabeth Blackburn, sen de kimsin?" "Dallas,

Teğmen, NYPSD. Bayan Foster'ı az önce bilgilendirdim. kocasının öldüğünü söyledi."

"O... ne? Craig. Oh, Yüce İsa. Lissy."

Belki evcil hayvan isminden, belki de içindeki keder tonundan, ama Elizabeth odanın diğer ucuna doğru ilerlerken, Lissette yere yığıldı. Elizabeth dizlerinin üzerine çöktü ve Lissette kalk.

"Craig. Benim Craig'im."

"Özür dilerim. Lissy, Lissy, çok üzgünüm. Bir kaza mı oldu?" diye sordu Eve.

"Bayan Foster ile koşullar hakkında konuşmamız gerekecek."

"Pekâlâ, pekâlâ. Ofisim koridorun sonunda, sağ tarafta. Mümkmn olan en kısa sürede onu size getireceğim. Tanrı aşkına, birkaç dakikaya ihtiyacı var. Ofisimde bekleyin."

Lisette'i patronunun kollarına bıraktılar. Ofislerden ve küplerden meraklı bakışlar geliyordu, ancak ofisin sonundaki köşe ofise ulaşana kadar hiçbir yorum yapılmadı. koridorda. Tam o sırada küçük esmer bir kız kutudan fırlamış gibi ortaya çıktı.

"Affedersiniz! Orası Bayan Blackburn'ün ofisi."

"Az önce beklememizi istediğı yerde." Eve rozetini çıkardı. "İşinizin başına dönün."

İçeride parlak bir çalışma masası, rahat bir kanep ve iki güzel sandalye vardı. Güneye bakan pencerenin altındaki masanın üzerinde oldukça çarpıcı bir çiçek aranjmanı duruyordu.

Peabody, "Eğer o tepkiyi taklit ettiyse," diye söze başladı, "büyük bir yeteneğı var."

"Pratik yaparsan taklit etmek o kadar da zor değıl. Ama evet, samimi görünüyordu. Onlar gelmeden dışarı çık, biri sana onun küpünü göstereyim. Orada ne olduğunu bilmek istiyorum."

"Bu konuda."

Eve pencerelere doğru yürüdü ve Lisette'in patronunun masasında neler bulundurduğuna dikkat edecek kadar uzun süre durakladı. Ergenlik çağında bir kızın çerçeveli bir fotoğrafı, dolu bir disk dosyası, bir yığın not küpü piramit ve Eve dosyayı çevirip açtığında muhtemelen bir disk kapağının resmini gösteren bir dosya.

Pencerelerin dışında kar ince, kaygan taneler halinde şehrin üzerine yağmaya devam ediyordu. Bir hava aracı, elinde bir

sefil yolculardan oluşan bir grup.

řahsen, diye dűřűndű, ařağıdaki kaygan caddelerdeki acımasız trafięe takılırdı.

Peabody içeri girince dűndű.

"Fazla bir řey yok ve bunun için çok fazla yer de yok. Dosyalar, notlar, gűncel işlerle ilgili notlar. Bir dűğűn fotoğrafı var. Kurbanı da çok gűzel bir çerçeveye koymuřlar. Bahse girerim dűğűn hediyesi. Onun ya da onların bazı fotoęrafları kűpűn duvarlarına asılmış. Oh, ve kűçük bir dosya dolusu reklam ve resim dekorasyon dergileri. Hepsi bu kadar."

"Pekâlâ. Ona bir dakika daha vereceğiz, sonra bunu konferans odasına geri gűtűreceğiz. Sonra morga uęrayacağız. Craig Foster'ı tam olarak neyin öldűrdűğűnű bilmek istiyorum."

Bir dakika bile sűrmedi. Saniyeler sonra Lissette, Elizabeth Blackburn'e yaslanarak içeri girdi.

Elizabeth ona, "Sadece oturacaksın," dedi. "Ve ben seninle oturacak. Ona bir emzik verdim," dedi Eve'e, sonra Eve konuşmadan çenesini hışımla kaldırdı. "Ve bu konuda benimle uğraşmayı aklından bile geçirme. O bir şeye ihtiyacı vardı. Hafif bir şey ve sizinle konuşmasını engellemeyecek."

"Sen onun patronu musun yoksa yasal temsilcisi misin?"

"şu anda ne olmamı istiyorsa ben oyum."

"Emin misin?" Lissette'in sesi çatlak ve çığdı ve solmakta olan umudun korkunç acısını taşıyordu. "Emin misin?"

Bir hata olmadığından kesinlikle emin misin? Craig olduğundan?"

Güçlü yanlarını bilen Peabody öne çıktı. Lissette'in Elizabeth'le birlikte oturduğu kanepeye doğru ilerledi. "Çok özür dilerim. Bir yanlışlık yok."

"Ama... O hasta değildi. Evlenmeden önce tam tıbbi kontrolden geçtik. Sağlıklıydı. İnsanlar öylece... Biri onu incitti mi? Okulda bir kaza mı oldu?"

"Bunun neden ve nasıl olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Size sorular sormamız gerekiyor. Öğrenmemize yardımcı olabilirsiniz."

"Yardım etmek istiyorum. Bilmek istiyorum. Onu seviyorum."

"Bu sabahla başlayalım. Öğle yemeğini hazırladığını söylemiştin."

"Yaptım. Her zaman yaparım." Peabody'nin kolunu kavramak için bir elini uzatırken gözleri dalgalandı, genişledi. "Sandviçte bir sorun mu vardı? O iğrenç işlenmiş kümes hayvanı yerine geçen şeyi seviyordu. Onu hasta mı etti? Aman Tanrım."

"Bunu bilmiyoruz, Bayan Foster. Bugün kocanız işe gitmeden önce dairenize kimse geldi mi?"

"Hayır. Çok erken çıkıyor. Okuldaki spor salonunu kullanmayı seviyor. Kendine iyi bakar. Bakıyor. Biz yap. Elizabeth."

"İyi gidiyorsun. Bu daha ne kadar sürecektir?" Elizabeth talep etti.

"Kocanızın okulda herhangi biriyle sorunu var mıydı?" Eve sordu.

"Craig mi? Hayır. Orayı çok severdi."

"Peki ya önceki ilişkileriniz? İkinizden biri daha önceki bir ilişkisinde sorun yaşadı mı?"

"Evlenmeden önce iki yıl beraberdik. Hani biriyle tanışırsın ve o şey olur ya? Bütün Hayat orada, o dakika. Bizim için böyle bir şeydi."

Eve bir adım öne çıktı, sonra gözleri Lissette'inkilerle aynı hizaya gelecek şekilde oturdu. "Eğer yardım etmek istiyorsan, bana karşı dürüst olmalısın. Kesinlikle dürüst. Kumar oynadı mı?"

"Piyango bileti bile almazdı. Para konusunda çok dikkatliydi."

"Yasadışıları kullandı mı?"

Dudağını ısırdı. "Üniversitede biraz zoner yapmıştık." Bakışları Elizabeth'e doğru kaydı.

"Kim yapmadı ki?" Elizabeth onun kolunu

okşadı. "Son zamanlarda mı?"

"Hayır." Lissette Eve'in sorusu karşısında başını salladı. "Kesinlikle hayır. Herhangi bir yasa dışı kullanımdan dolayı görevden alınabilir. Ayrıca, öğrencilerine örnek olma konusunda gerçekten çok hassas."

"Maddi sorunlarınız mı vardı?"

"Ciddi bir şey değil. Yani bazen biraz hokkabazlık yapmak zorunda kalıyoruz, özellikle de Craig birikim yapmak istediği için. Bazen harcamam gerekenden fazlasını harcıyorum ama o o kadar dikkatli ki bunu dengeliyor. Bir şeyler için biriktiriyor. Önemli şeyler için. O... o aldı Geçen yıl ekstra para için özel ders verdi. Sonra bu parayı annemi Noel'de New York'a getirmek için kullandı. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu, bu yüzden fazladan çalıştı ve

Anneme servis bileti aldı ve odamız olmadığı için otel parasını ödedi. Bunu benim için yaptı. Bir daha kimse beni böyle sevemeyecek. Kimse sevemez. Hayatımda hiç kimse."

Gözyaşları yeniden başladığı için Eve ayağa kalktı. "Kaybınız için üzgünüm ve bu zor zamanda işbirliğiniz için minnettarım. zaman." Berbat sözler, diye düşündü. Ve tek kelimeler. "Sizin için irtibata geçmemizi istediğiniz biri var mı?"

"Hayır. Hayır. Tanrım, Craig'in ailesi. Onlara söylemek zorundayım. Onlara nasıl söyleyeceğim?"

"Bunu sizin için halledebiliriz."

"Hayır, zorundayım. Ben Craig'in karısıyım. Bunu yapmak zorundayım." Titreyerek ayağa kalktı. "Onu görmek zorundayım. Nerede olduğunu bilmiyorum. öyle."

"Şu anda adli tabipte. İzniniz çıkar çıkmaz sizinle irtibata geçeceğim. Sizinle gelebilecek biri var mı?"

"Ben de onunla gideceğim. Hayır, Lissy, ben seninle geleceğim." Elizabeth
Lissette tekrar gözyaşı döküp başını salladığında ısrar etti. "Ben Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody'yi dışarı çıkarırken sen bir dakika otur. Şuraya otur, bir dakikaya geliyorum."

Hızlı ve kararlı bir şekilde ilerliyor, labirentte bir kavşağa varana kadar durmuyordu. "Craig nasıl öldürüldü?"

"Öyle olduğunu söylemedim."

Elizabeth döndü ve Eve'in gözlerinin içine baktı. "Kim olduğunu biliyorum. New York'ta kimin kim olduğunu takip ediyorum. Teğmen Eve Dallas, Cinayet Masası."

"Şu anda size verebileceğim herhangi bir bilgi yok. Bayım. Foster'ın ölümü soruşturma altındadır."

"Bu saçmalık. Sadece saçmalık. O kız hayatının aşkını kaybetti. İşte böyle!" Elizabeth parmaklarını şıklattı.
"Cevaplara ihtiyacı var."

"Ben alır almaz o da alacak. Onu ne kadar iyi tanıyordunuz?"

"Onunla birkaç kez karşılaştım. Arada sırada gelirdi. Lissy de onu şirket partilerine ve etkinliklerine getirirdi. Tatlı çocuk. Aşık olmuş. Zeki. Lissy gibi o da bana parlak göründü. Hayatlarına, kariyerlerine yeni başlayan iki parlak genç insan. Sen de zeki birisin. Seninle ilgili okuduğum, duyduğum ya da gördüğüm her şeyi. Bu cevapları Lissy için al. Ona tutunabileceği o kadar çok şey ver."

"Amaç da bu."

EVE BU CEVAPLARDAN İLKİNİ BULMAK İÇİN MORGA BAKTI. Hava Her zaman biraz fazla tatlı kokardı, sanki hoş olmayan kişisel kokusunu gizlemek için sabun yerine parfüm kullanan dikkatsiz bir fahişe gibi. Fayanslar -zemin ve duvarlar- düzeltilmemiş beyaz renkteydi, bozulmamış ve sterilildi.

Personelin ya da ziyaretçilerin istedikleri içeceği sipariş edebilecekleri bir satış yeri vardı. Oradan geçen birçok kişi çamurlu soya kahvesi ya da gazlı meşrubat yerine daha sert bir şey tercih ederdi.

Kalın kapıların ardında, mühürlü çekmecelerde ya da levhaların üzerinde doğru soruların sorulmasını bekleyen ölümlerin yattığı beyaz döşemeli koridorda ilerledi.

Otopsi odasının kapısından içeri girdiğinde Adli Tıp Şefi Morris'in Dixieland cazı olabileceğini düşündüğü hınzır bir ritim eşliğinde çalışmaya başladığını gördü. Onun Craig Foster'ın karaciğerini vücudundan çıkarıp teraziye koyarken mühürlü elleri bileklerine kadar kan içindeydi.

"Ah, neden gidip sana bir Pepsi almıyorum." Peabody çoktan bir adım geri çekilmişti. "Susadım. Hemen döneceğim."

Eve onu görmezden gelerek odaya girmeye devam etti. Morris başını kaldırdı, mikro gözlüklerinin arkasındaki gözleri şaşı ve hafifçe eğleniyordu. "Ben keserken hâlâ fortluyor."

"Bazıları bunu asla atlatamaz." Ne zaman geçmişti? Eve merak etti. Hatırlamak için çok uzun zaman önceydi. "Ona çabucak ulaşıyorsun."

Teşekkür ederim."

"Senin ölülerin üzerinde çalışmaktan her zaman keyif alıyorum ve senin de benim ellerimin onların üzerinde olmasından keyif aldığını hissediyorum. Neyimiz var bizim?"

"Burası hasta ve yaşlı bir dünya. Toksine ne dersin?"

"Müziği kapat," diye emretti. "Bunu hemen isteyeceğini düşündüm ve kırmızı bayrak koydum. Hâlâ kar yağıyor mu?"

"Evet, dışarısı berbat."

"Şahsen ben karı severim." Karaciğeri tartarak ve küçük bir örnek olarak sorunsuz bir şekilde çalıştı. Koruyucu önlüğünün altına şık siyah bir takım elbise giymişti. Hareket ettikçe parıldayan bir gömlek. Koyu renk saçları sıkıca sarılmış bir örgü halindeydi, ensede ilmeklenmiş ve gümüş kordonla bağlanmıştı.

Eve sık sık bunu nasıl başardığını merak ederdi.

"Bakmak ister misin?" Örneği dürbünün altındaki bir lamın üzerine koydu ve ekrana işaret etti. "Toksikoloji zehirlenmeyi doğruluyor. Risin, çok konsantre, çok ölümcül. Bu durumda çok hızlı."

"Risin mi? Fasulyeden falan geliyor, değil mi?"

"Ve Puerto Vallarta'ya iki kişilik bir gezi kazandınız. Castor fasulyesi, tam olarak. Ricin, işlendikten sonra püre haline getirilir. Bir zamanlar müshil olarak kullanılırdı."

Cesedin durumunu, suç mahallini düşündü. "Kesinlikle işe yaradı."

"Süper. Karaciğeri ve böbrekleri iflas etti ve iç kanama oldu. Şiddetli kramplar, hızlı

kalp atışı, mide bulantısı, büyük olasılıkla nöbetler." Morris de Eve gibi ekranı inceledi. "Ricin tozu biyoterörizmde kullanıldı ve hala da zaman zaman kullanılıyor. Biz daha kullanışlı yollar keşfetmeden önce risin enjeksiyonu tercih edilen bir suikast yöntemiymi." "

"Çok amaçlı zehrin."

"Çok yönlü. Laboratuarda incelenecek ama size şunu söyleyebilirim ki sıcak çikolatasında içmiş gibi görünüyor."

"Çikolatayı karısı yaptı."

"Ah. Evcimen kadınları severim."

"Onu bunun için görmüyorum. Birkaç aylık evli, belirgin bir nedeni yok. Ve o da bir şey yapmadan göz kırp."

"Evlilikler, hatta yeni evlilikler bile bir terörist kampı

olabilir." "Çok doğru, ama o benim için patlamıyor. En

azından henüz." "Yakışıklı genç adam," diye yorumladı

Morris. "Atletik ve ırkların ahenkli bir homojenliği olduğunu söyleyebilirim."

"Harmonik homojenlik." Eve başını salladı. "Beni öldürüyorsun. Tarih öğretmeniymi, özel okulda, Yukarı Batı Yakası'nda. Öğle yemeğini alışkanlıkla sınıfta bırakırdı. Pazartesi günleri masasında yemek yerd. Sınıflarda ya da koridorlarda güvenlik kamerası yok. Özel okullarda olması zorunlu değil.

Kimsenin onun içkisine ilaç koyması zor olmazdı. Bu noktada kaçırdığımız şey, neden birinin bunu yaptığı. Adam iyi, zararsız bir adam gibi görünüyor."

"Birisi, diyebilirim ki, senin mensch'ini sevmedi. Bu tür "Zehirlenme sadece ölümcül değil, son derece acı vericidir." Elleri bir kemancınıninki kadar becerikli olan Morris kalbi

çıkardı. "O yaşamadı

Yuttuktan uzun bir süre sonra, ama yuttuğu süre boyunca çok acı çekti."

Cesede tekrar baktı. Birini bu kadar kızdıracak ne yaptın Craig? "Karısı onu görmek istiyor. Ailesine haber veriyor ve sanırım onlar da görecekler."

"Bu akşam dokuzdan sonra. Onu izlemek için hazırlatacağım."

"Onlara haber veririm." Morris'e kaşlarını çatarak baktı. "Hint fasulyesini nereden buluyorsun?"

Sadece gülümsedi. "Eminim öğreneceksin."

Peabody, biraz da utanarak, otomatın yanında durdu. "Sen bir şey söylemeden önce, işte sana soğuk bir tüp Pepsi. Ve zamanımı iyi değerlendirdim. Sarah Child'daki personel hakkında araştırma başlattım ve her iki kurumun da hayat sigortası poliçelerini doğruladım. Kurban ve karısı. Kurban iş yardımlarından faydalaniyor. Karısı da hak sahibi olarak elli bin dolar."

"Oldukça önemsiz bir sebep." Eve tüpü aldı, gerçekten de güzel ve soğuk olmasından memnundu. "Mali kayıtlarına bakacağız, büyük bir borcu var mı diye. Belki kumarbaz ya da yasadışı alışkanlığı olan biridir."

"Ama sen öyle düşünmüyorsun."

"Hayır, hiç sanmıyorum." Eve tüpü kırdı, yürürken yudumladı. "Bir yerlerde daha fazla para olmadığı sürece, elli benim için yeterli değil. Ve diyelim ki evlilikte bir geçimsizlik varsa, eşlerden biri genellikle kişisel olarak temas kurmaya çalışır. Bu çirkindi ama uzaktı. Birini kızdırmış."

Peabody atkısını geri sardı, kapılara çarptıklarında eldivenlerini değiştirdi ve soğuk bir buz patlaması gibi patladı.

"Reddedilen sevgili, rekabet halindeki

meslektaşlar." "Mirri Hallywell'e daha

yakından bakmak isteyeceğiz."

"Disiplin cezası verdiği ya da derslerinde başarısız olan bir öğrencinin velisi."

"Tanrım." Eve ellerini ceplerine soktu ve bir çift eldivenini daha kaybettiğini fark etti. "Kim çocuğunu tarih dersinde büyük bir çörek aldığı için öldürür ki?"

"Ebeveynler tuhaf ve tehlikeli yaratıklardır. Ben de başka bir teori geliştirdim. Belki de bir hataydı."

"Bu risin zehirlenmesiydi ve Morris'in görüşüne göre doz yoğun ve hızlı bir şekilde öldürücüydü."

"Demek istediğim, belki de öğrencilerinden biri ona kızgındı." Peabody somurtkan bir yüz taklidi yaptı. "Bunu düzelteceğim. Kötü kalpli Bay Foster. Belki hastalanır düşüncesiyle içkisini doktorlar. Oops."

"Tamamen aptalca değil." Araca tırmandılar ve her ikisi de sert soğuğun tuttukları nefesi tıslayarak dışarı verdiler.

"Tanrım, Tanrım, neden şubat ayı var?" diye sordu Eve. "İnsanlığın iyiliği için şubat ayı tamamen ortadan kaldırılmalı."

"Bu en kısa ay, yani bu da bir şeydir." Peabody, ısı arttıkça gerçekten de inledi. "Sanırım kornealarım dondu. Böyle bir şey olabilir mi?"

"Lanet olası Şubat ayında yapabilirler. Önce Foster'ın en yakın ve en sevdiklerini bulalım. Binalarına gidip birkaç komşuyla konuşacağız. Özellikle de emekli polisle."

"Peabody başını salladı ve gözlerini kırpmıştırmaya başladı Potansiyel olarak donmuş kornealarının çözülmesine yardımcı olmak için dikkatlice. "Eğer ters giden bir şeyler olsaydı, muhtemelen fark ettim."

Henry Kowoski dört katlı bir apartmanın ikinci katında oturuyordu. Eve'in rozetini güvenlik gözetleme cihazından geçirdikten sonra kapıyı açtı, sonra da durup ölçüsünü aldı.

Tıknaz, beş-sekiz yaşlarında, saçları seyrelmiş ve ağarmış bir adamdı. Bol bir pantolon, flanel bir gömlek ve kahverengi, yıpranmış terlikler giymişti. Arka plandaki eğlence ekranı Law and Order kanalına ayarlanmıştı.

"Resminizi ekranda birkaç kez gördüm. Benim zamanımda polisler yüz yüze görüşmezdi."

"Benim zamanımda," diye karşı çıktı Eve, "dünya muhabirlerden geçilmiyordu. Bizi içeri alacak mısınız, Çavuş?"

Omuz silkerek geri adım atmasına neden olan şey rütbesini kullanması olabilirdi. "Sesinizi kesin," diye ekrana emretti. "Sorun nedir?"

Burası çamaşır yıkama gününden bu yana biraz fazla zaman geçmiş gibi kokuyordu ve paket servisin üzerinden de yeterince zaman geçmemişti Çin gecesini. Mekan, emlakçıların "kentsel verimli" olarak adlandırmayı sevdikleri bir yerdi, yani tek bir odaydı ve Mutfak için cimri bir tümsek, banyo için kısa, dar bir hücre.

"Ne zamandır bu iştesin?"

"Otuz yıl. Son düzinesi İki-Sekiz'den çıktı." Eve zihnini

yokladı ve tek bir isim çıkardı.

"Sen oradayken Peterson L.T.'de miydi?"

"Son birkaç yıldır, evet. İyi bir patrondur. Bir süre önce başka bir yere transfer olduğunu duydum, Detroit'e ya da onun gibi bir yere taşınmış."

"Öyle mi? İzini kaybetmişim. Yukarıdaki kiracılar hakkında bazı şikayetleriniz mi vardı? Fosters."

"Çok doğru." Kollarını kavuşturdu. "Müzik çalmak Günün ve gecenin her saati -tabiri caizse-. Orada tepinip duruyorsun. Ben kiramı ödüyorum ve komşularımdan biraz saygı göstermelerini bekliyorum."

"Yukarıda yüksek sesli müzik ve tepinme dışında başka bir şey oluyor mu?"

"Yeni evliler." Ağzı buruştu. "Anla. Sana ne bundan?"

"Craig Foster morgda olduğu için umurumda."

"O çocuk öldü mü?" Kowoski bir adım geri çekildi ve köhne koltuk. "Berbat bir dünya. Kalkanımı aldığım da berbattı, teslim ettiğim de berbattı. Nasıl satın aldı?"

"Bu soruşturma altında. Aralarında bir sorun var mı? Üst katta mı?"

"Güvercin ve coo ile mi?" Adam homurdandı. "Pek olası değil. Gördüğüm kadarıyla dudaklarını yemekten daha çabuk kilitliyorlar. Bağırma varsa bile

bir kavga değildi - eğer beni anladıysan. Kız çok gürültücü." Sonra yanaklarını şişirdi, hava üfledi. "Bunun için özür dilerim.

Beni kızdırdılar, farklı bir şey söylemeyeceğim, oradaki gürültüyle. Ama öldüğünü duymaktan nefret ediyorum. Genç adam. Öğretmen. Onu her gördüğümde yüzünde bir gülümseme vardı. Tabii ona benzeyen ve her beş dakikada bir sizi becermeye hazır bir kadının varsa, gülümseyecek çok şeyiniz var demektir."

"Peki ya ziyaretçiler?"

"Annesi Noel'de birkaç gün buradaydı. Arada sırada gelip giden başka gençler de vardı. Ve birkaç gürültülü parti. İkisi de yılbaşı gecesi eve sarhoş bir şekilde, iki çocuk gibi kıkırdarak ve birbirlerini susturarak geldiler."

Başını yavaşça salladı. "Boktan bir dünya. Sen Suç faaliyetlerini mi merak ediyorsun? Bu ikisiyle bir çift düz okunuz var, benim yorumumu istiyorsunuz. Yukarı her sabah işe gider, her akşam geri dönerlerdi. Arada bir sosyalleşiyorlardı elbette ama bunlar evcimen insanlardı. Sanırım evde daha fazla kalmalı ve o berbat durumdan kurtulmalıydım. dünya."

Evde olan bir avuç komşuyla konuştular ve ritim sabit kaldı. Fosterlar mutlu ve yeni evli bir çiftti, birbirlerinden hoşlanan genç şehirli profesyonellerdi.

Şehir merkezine dönerlerken Eve, "Üç açıdan çalışacağız," diye karar verdi. "Kurban, okul, zehir. Bir yerde kesişecekler."

"Belki bilim departmanı aracılığıyla. Zehirler ya da özellikle risin üzerinde çalışıp çalışmadıklarını öğrenebiliriz."

"Dawson bir fen öğretmeni," diye düşündü Eve. "Onun hakkında daha derin bir araştırma yapalım. Bu arada sen de onu takip et, laboratuvarlarında nelerin karıştığını sor."

"Anladım. Ve eğer okuldan ya da okulla bağlantılı birinden şüpheleniyorsak, öğrencilerin kayıtlarını kontrol etmeliyiz. Foster'ın onlardan biriyle ya da aileleriyle herhangi bir ilişkisi olup olmadığına bakalım."

Eve başını salladı. "Güzel. Personel üyelerine bakalım dersler başlamadan önce binada olduğunu doğruladık. Birinin çantasına bir şey koyacak olsaydım, ortalık kalabalıklaşmadan önce koymak isterdim. Bunu yazacağız, sonra da araştırmaya başlayacağız."

"Boş mideyle kazı yapmaktan nefret ediyorum. Mızızlanmak gibi olmasın ama yemek molası vermedik ve saat neredeyse sekiz oldu. Belki de-" "Sekiz?"

Akşam yemeği?"

"Tanrım, Dallas, sadece bir hoagie."

"Kahretsin, kahretsin. Kahretsin! Akşam yemeği. Sekiz. Fransız lokantası. Siktir, siktir. Neden saat neredeyse sekiz?"

"Çünkü dünya güneşin etrafında dönerken kendi ekseni etrafında dönüyor. Bir yerde olmanız gerekiyor."

"Roarke. Kurumsal eş görevi." Eve saçlarını yolmak istedi. "Son ikisini kaçırdım ve yine gelmemezlik yapamam. Le Printemps. Bu kadar."

"Le Printemps? Ooh-la-la! Bu megachic. Kesinlikle. Ve Yukarı Doğu Yakası. Bunu belirtmekten nefret ediyorum ama Aşağı Batı Yakası'nda yokuz."

"Hangi cehennemde olduğumuzu biliyorum." Polis Merkezi'nin garajına doğru dönerken yumruğunu direksiyona vurdu. "Gitmek zorundayım. Bunu yapmak zorundayım. Zaten geç kaldım. Lanet olsun."

Peabody, "Dava gece boyunca sürecektir," dedi. işaret etti. "Şu anda elimizde evrak işlerinden başka bir şey yok zaten. Ben raporu yazabilirim, sabah da koşuları ve kazıları yaparız."

"Raporu, ev ve ofis birimlerimi kopyalayın. Herhangi bir şey notlarınızda sizi etkileyen başka bir şey. Çık dışarı, çık dışarı! Şu aptal Fransız mekanına gitmeliyim."

"Önce eve gidip üstünü değiştirmeyecek misin?"

"Neye? Zamanım yok." Sonra kaptı Peabody'nin kabarık paltosunu avuçladı. "Benim için bir şey yap. Roarke'u etiketle, yolda olduğumu söyle. Bir dava yakaladım, geç kalıyorum ama şimdi oraya gidiyorum."

"Tamam."

"Bunu yapamam. Normal kıyafetler giydiğimi görecektir ve bana işe giderken üstümü değiştirmemi söyledi ama ben bunu reddettim. Sanki merkezden süslü püslü kıyafetlerle çıkmak istiyordum gibi." Eve'in gözeneklerinden kızgınlık akıyordu. "Bunun bana nasıl bir keder verdiğini biliyor musun?"

"Gerçekten mi? Buna nasıl katlanıyorsun anlamıyorum. Senin yerinde olsam yumurta gibi kırılırdım."

"Oh, beni ısır ve Roarke'u etiketle."

Peabody'yi araçtan itti ve direksiyonu kırıp hızla dışarı çıktı.

O sabah üzerine ne attığını hatırlayamıyordu ve deli gibi araba kullandığı için kendini kontrol edecek zamanı da yoktu. Trafik, aptal kar, sağa sola savrulma ve kaçma ihtiyacı otomatik pilota geçmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Muhtemelen ölüm kokuyordu.

Bu onun kendi hatasıydı, diye karar verdi. Onunla evlenmişti, değil mi? Sanki onun gibi bir adam için ne kadar berbat bir eş olacağı konusunda tam bir açıklama yapmamıştı.

Bilinen evrenin aslan payına sahip olan bir adama aşık olmak zorunda kalmış ve bu tuhaf ve garip sosyal işler için karısını dışarı atmak zorunda kalmıştı.

Geç kaldığı için şikayet etmezdi. Aslında, ona kızmazdı bile. Eğer bir polis Evliyken -ve Tanrı biliyordu ki yalnızken daha iyiydiler- işinin kişisel planlarını bozduğunu anlayan bir adamla takılmaktan daha iyisini yapamazdı. Sürekli.

Adam şikâyet etmediği ya da kızmadığı için, akşam yemeğini unuttuğu için kendini daha da suçlu hissetti ve korkunç trafiği atlatmaya daha kararlı oldu.

Kendi kurallarından birini çiğnedi, sirenlere bastı ve polisi kişisel çıkarları için kullandı.

Bir Rapid Cab ile tamponlara çarpmaktan kıl payı kurtulduktan sonra, dikine gitti, sonra Fiftieth'te çığlık atarak sağa döndü, tekrar şehir dışına çıkmadan önce Third'e doğru zig zag çizerek ilerledi.

Peabody'e, Roarke'a
Herkes onsuz sipariş versin. Beklemek için değil. O neden

Bunu düşündün mü? Şimdi onlar muhtemelen orada oturmuş açıktan ölüyor olacaklardı, o ise menüsünü bile okuyamayacağı bir restorana gitmeye çalışırken kendini ve etraftaki pek çok masum insanı öldürecekti.

"Yönlendirme Sistemi açık!" diye emretti. "Bu lanet yer nerede? Restoran, New York City, Le Printemps."

Bir dakika lütfen, isteğiniz programlanırken. Le Printemps, 212 East Ninety-third adresinde, İkinci ve Üçüncü Caddeler arasında yer almaktadır. Rezervasyon yaptırmak ister misiniz?

"Lanet olası bir rezervasyonum var. Rehberlik kapalı."

Kamikaze sürüş taktiklerine rağmen otuz dakika geç kalmıştı. Çift park etmeyi başardığında, binlerce kişinin gazabına uğrayacak ve muhtemelen şehirlerarası bir isyana neden oldu.

Nöbetçi lambasını yaktı ve son yarım bloğu koşarak geçti.

Dışarıda durup parmaklarını saçlarında birkaç kez gezdirdikten sonra koyu kahverengi pantolonuna baktı. Üzerinde kan ya da başka bir bedensel iz görmedi. Sıvının onları ya da lacivert V yakayı lekelediğini ve bu eksikliğin onun lehine büyük bir artı olduğunu düşünüyordu.

Esen kardan çıkıp beş yıldızlı Fransızca'nın hoş kokulu ve sessiz müziğine adımını attığında kornalar park düzenlemesini protesto etmek için çalmaya başlamıştı bile.

Garson kızın üzerine bir akbaba gibi çullandı. "Mademoiselle. Üzgünüm, gelenleri oturtamıyoruz."

"İçeri girmeyen birini nasıl oturtuyorsunuz?" O ceketini silkti. Eve, Peabody'nin megaktikte haklı olduğunu fark etti. Mekândaki her kadın ışı ışı parlıyordu. "Paltoyu kontrol et, Pierre. Eğer gittiğimde burada değilse, sen bilirsin."

"Matmazel, sizden sessizce gitmenizi istemek zorundayım."

"Yemek yedikten sonra bunu yapacağımdan emin olabilirsin." Silahını gizlediğinden emin olmak için kahverengi ceketini düzeltti. Yine de, sırf cimri şef garsonun kendinden geçerken kafasını yere vurmasını izlemek için onu parlatmak istiyordu.

"Şimdi burada bir tur atabiliriz," diye önerdi, "ve müşterilerinize akşam yemeği ile birlikte bir gösteri sunabiliriz, ya da bana partimin nerede olduğunu söyle. Rezervasyon Roarke."

Rengi, allıktan solgunluğa dönüşene kadar, gölge gölge kayboldu. Anlaşılan Roarke ismi bir polis meselesi kadar güç ve tehdit taşıyordu. "Özür dilerim, Madam Roarke."

"Dallas, Teğmen. Masa nerede?" "Lütfen

beni takip edin."

"Paltom. Bu paltoyu seviyorum."

"Tabii ki. Çok güzel bir giysi." Parmaklarını şıklattı. "Madam'a bakın... Teğmenin paltosuna. Eğer Olacak mı? Partiniz zaten oturmuş durumda. Size bir kokteyl getirmekten memnuniyet duyarım."

"Ellerinde ne varsa iyidir." Tüm yaldızları ve ihtişamıyla odayı taradı, sonra azarlanmış şef garsonu takip etti.

Onun geldiğini gördü. Geç kalacağını bildiği için masayı bunu düşünerek seçmişti. Onun odaya girişini seyretmeye bayılırdı, dikkatsizce uzun adımlar atardı, o polis gözleri her detayı.

Sade ceket ve pantolonuyla, onun gözlerinde, odadaki her kadını gölgede bırakıyordu. Göz göze geldiklerinde ayağa kalktı.

"İyi akşamlar, Teğmen."

"Üzgünüm geciktim."

"Karım için şampanya," dedi gözlerini ondan ayırmadan. Sandalyesini kendisi arkaya çekti. "Sizi Natalie ve Sam Derrick ile tanıştırayım."

"Demek bu Eve! Sizinle tanıştığıma çok sevindim." Natalie, bakışları Eve'in kıyafetlerinin üzerinde gezinirken bile bir mil genişliğinde bir sırtışla parladı.

"Bize katılabildiğine sevindim." Sam bir but kızartması büyüklüğünde bir el uzattı ve Eve'in elini iki kez sıktı. "Roarke bize işten uzaklaşmanın senin için zor olduğunu söyledi."

"Cinayetleri nasıl araştırdığınızı düşünemiyorum."

Eve tekrar Natalie'ye baktı. "Önce bir bedene ihtiyacım var." Roarke'un elinin kalçasını iki kez okşadığını hissetti. "Çok fazla ayrıntı var," diye devam etti. "Ve bir videoda ya da ekranda görüldüğü kadar ilginç değil."

"Bunun doğru olmadığına eminim. Ama sanırım tatsız şeylerden bahsetmek istemeyiz." Natalie yine gülümsedi. "Sam de tam Jasper County'deki en büyük levreği nasıl yakaladığının hikâyesini anlatmak üzereydi."

"Vay canına." Eve'in söyleyebildiği tek şey buydu ve şimdi elinde tuttuğu bir kadeh şampanya için minnettardı. Ve Roarke'un ona masanın altından bir sıkma vermiş olması.

Ona bir baksana, diye düşündü, orada öylece oturuyor, sanki daha fazla ilgilenemez ya da duymaktan daha fazla büyülenemezmiş gibi aptal bir balık. Ve elbette, akşamın bir noktasında mekandaki tüm gözlerin ona çevrileceğini biliyordu.

Onları suçlayamazdı. Adam rahat bir şekilde oturuyordu, muhteşem yüzünde yarı gülümseme, lazer mavisi gözlerinde ilgi ışığı vardı. Mum ve lamba ışığı saçlarında, o kalın siyah yelesinde parılıyordu.

Dudakları daha da kıvrıldığında, kalbi gerçekten kaburgalarına çarptı. Bunu ona hâlâ yapabilir, kalbini dörtnala koşturabilir, nefesini kesebilir, kemiklerini eritebilirdi. Ve bunların hepsini sadece bir bakışla yapabilirdi.

Bir noktada kendisine bir menü verildi ve hızlı bir taramayla bunun gerçekten de açlıktan ziyade kendisinde hafif bir korkuya neden olan türden bir yemek olduğunu gördü.

Sam ve Natalie hayal ettiği kadar sıkıcı değillerdi. Yine de, onda süslü Fransız yemeklerinden daha fazla rahatsızlık yaratan açık hava etkinlikleri hakkında çok fazla konuşma vardı.

Avlanmak, balık tutmak, yürüyüş yapmak, nehirlerde teknelere binmek, çadırlarda uyumak.

Belki de Roarke'ın sızmak istediği bir tür tarikattı.

Ama içlerinde biraz mizah ve anın tadını çıkarma vardı.

"Bu harika. Sam, bu ıstakoz senin büyük levreğini utandırır. Tadına bakmalısın. Biz ladin yapmayız. "Çatalını kocasına doğru kaldırırken devam etti. "Biz taşralı insanlarız ve böyle olmayı seviyoruz. Ama büyük şehri büyük bir şekilde yapmak kesinlikle eğlenceli. Sanırım buna alışkınsın," dedi Eve'e.

"Ben de çok sık süslenmem. Belli ki."

Natalie bu kez gülümsediğinde daha sıcak bir ifade vardı. "Tatlım, eğer pantolon ve kazakla senin gibi görünseydim başka bir şey giymezdim. Bir dahaki sefere gelip bizi görmeniz gerekecek ve size gerçek bir Montana yemeği vereceğiz. Roarke, Eve'i bizi görmesi için dışarı çıkarman gerekecek."

"Bunu yapmak zorundayım." Kadehini kaldırdı, ağzının üzerinden Eve'e gülümsedi. Ve biri onun adını söylediğinde, o da onlara doğru bakarken, Eve onun gözlerinde bir şey gördü, sadece bir parıltı. Sadece ona baktığında gördüğü bir şey.

Gitmişti, kibar bir zevkin içine kapatılmıştı. Ama o oradaydı. Eve çok yavaş bir şekilde bakışlarını takip etti ve onu gördü.

Hem zarif hem de seksi olmayı başaran cesur kırmızı elbisesiyle göz kamaştırıcıydı. Uzun bacakları kâğıt inceliğindeki gümüş topukların ışıltısıyla son buluyordu. Saçları uzun, dalgalı, narin bir sarı renkteydi ve yanlardan küçük bir şeyle tutturulmuştu. ve ıslı ıslıldı. Gözleri ıslı ıslı yeşildi, hayat ve heyecan doluydu ve bu da cinsel güce dönüşüyordu. Dudakları dolgun, kıpkırmızı ve ışıltılı tenine karşı gürdü.

"Roarke."

Eve'in sırtındaki tüyleri diken diken eden gırtlaktan gelen bir mırıltıyla tekrar söyledi. Ve böyle kadınların yaptığı gibi süzülerek masaya gitti, ellerini onunkilere uzattı.

"Dünyanın bütün kasabalarındaki bütün cin barları arasında," diye mırıldandı adam ayağı kalkarken ve öpmek için yüzünü kaldırdı.

"Magdelana," dedi sesindeki İrlandalılıkla ismin üzerinde gezinirken ve dudaklarını hafifçe dudaklarına değırdi. "Bu ne sürpriz."

"Sen olduğına inanamıyorum!" Magdelana ellerini onun yanaklarına koydu, okşadı. "Ve her zamanki gibi yakışıklısın. Daha da fazlası. Yıllar seninle aynı fikirde, sevgilim."

"Ve seninle. Eve, bu benim eski bir arkadaşım, Magdelana Percell. Magdelana, eşim Eve Dallas ve arkadaşlarımız Sam ve Natalie Derrick."

"Karım mı? Oh, elbette, elbette. Ben de duydum. Birinin var. Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Sizinle de," dedi Derrick'lere. "Yemeğınızı b ld ğ m için beni mazur g r n. Tek yaptığım Roarke olduğunu gördüm." Gözlerindeki o ışıltıyla Eve'e gülümsedi. "Anlıyorsun."

"Oh, evet."

Magdelana bir kez daha dolu dolu gülümseyerek Eve'i başından savdı, sonra da Roarke'un içinde eriyip gitti. "Şehre geleli sadece birkaç gün oldu. Seninle irtibata geçecektim, görüşmek için bir randevu ayarlayabilir miyiz diye soracaktım. Tanrım, on yıl mı oldu?"

"On ikiye yakın, sanırım."

"On iki!" Enfes gözlerini devirdi. "Oh, Franklin, affet beni! Eşlik im, Franklin James. Bunlar Roarke, karısı ve

Derrick'ler."

"Birbirimizi tanıyoruz." Roarke elini uzattı. "Merhaba Frank."

Eve'in ölçülerine göre ondan otuz yaş büyüktü, müreffeh ve dinç görünüyordu. Ve, diye düşündü, hafifçe aşıktı.

"Sizi yemeğinize geri dönmeniz için yalnız bırakalım." Magdelana elini Roarke'ın kolunda gezdirdi; hafif ama bir şekilde samimi bir jestti. "Seni tekrar gördüğüm için çok heyecanlıyım." Ve bu kez dudaklarını Roarke'ın yanağına değdirdi. "Öğle yemeği yiyeceğiz, değil mi, ve Memory Lane'de bir yürüyüş yapacağız. Sakıncası olmaz, değil mi Eve?"

"Öğle yemeği mi, yürüyüş mü?"

Magdelana köpüklü bir sesle güldü. "Biz kızlar öğle yemeğini kendimiz yemeliyiz. Ve Roarke hakkındaki sırları anlatırız. İrtibatta olacağım. Sizinle tanıştığım çok memnun oldum."

Yemek ve balık tutma üzerine sohbet yeniden başladı. Roarke'ın yüzü arkadaşlarına olan ilgisinden başka bir şey göstermese de Eve onu tanıyordu. Yani Roarke yerken, içerken, konuşurken aklının zarif odanın öbür ucunda, göz alıcı Magdelana'nın cesur kırmızı elbisesi içinde şarabını yudumladığı yerde olduğunu biliyordu.

Gece sona erdiğinde, Derrick'leri Roarke'ın limuzinlerinden birine bindirip otellerine geri götürdüler, sonra da Eve'in aracına bindiler.

"Bu şeyi park etme şekliniz yüzünden muhtemelen bir düzine cinayet işlenmiştir."

"Kim o?"

"Size söyledim, o ve Sam sadece Montana'nın çok büyük bir kısmına değil, aynı zamanda eyaletteki en başarılı tatil köylerinden birine de sahipler."

"Benimle bu şekilde oynama. Sevgilim."

"Eski bir arkadaş." Yer değiştirdi, gözleri Eve'inkilerle buluştu. "Ve evet, biz sevgiliydik. Uzun zaman önceydi."

"O kadarını zaten biliyorum."

İç çekti. "Oyunun içindeydi. Biz... bir süre rekabet ettik, sonra birkaç işte birlikte çalıştık. Sonra yollarımızı ayırdık."

"O bir hırsız."

"Öyleydi." Omuz silkerek söyledi. "Bilmiyorum eğer o mesleğe devam ediyor." Elini uzattı ve Eve direksiyona geçtiğinden beri, araba sürerken saçlarını okşadı. "Bunun senin için ne önemi var?"

Gözlerinde bir şey gördüm, demek istedi. "Merak," dedi onun yerine. "Çok güzel bir kız."

"Kesinlikle öyle. Restorana girdiğinde ne düşündüm biliyor musun?"

"Tanrı'ya şükür ayakkabılarına kan bulaşmamış." "Hayır,

ama iyi bir noktaya değindin. Düşündüm de, en çok zorlayıcı bir kadın. Ve o bana ait." O elini kısa bir süreliğine onunkinin üzerine koydu.

"Bu gece için teşekkürler." "Geç kaldım."

"Fark ettim. Yeni dava mı?"

"Evet. Bu öğleden sonra

yakaladım." "Bir de bana sor."

Kendisine eski aşkları aklından çıkarmasını emretti ve ona temel bilgileri verdi.

Uzun günün yorgunluğunu atmak için bir duş aldı ve Roarke her zamanki gibi ona katılmaya gelmeyince takıntı haline getirmemeye çalıştı.

Sıcak jetler. Tanışmadan önce çok dolu ve... maceralı bir hayatı olan erkeği eski sevgilisine rastladı diye kendini paralayan bir kadın, mide spazmı geçirmek istiyordu.

Eve, duştan çıkıp kurulama tüpüne girerken kendi kendine, "Ve o da kendini kandırmadı," diye hatırlattı. Ya da bundan önce hiç yapmamıştı.

Çok fazla parıltı yaptığına karar verdi. Bir saniyenin çok küçük bir kısmını. Roarke'un on yıldan uzun bir süre önce üzerine atladığı kişinin şu anla hiçbir ilgisi yoktu.

Hiçbir şey yok.

Kadın içeri girdiğinde adam yatak odasında değildi. Ama bu da bir şey ifade etmiyordu. Eşofmanlarını giydi, Kaşmir olduğu ortaya çıkan birkaç çorap bulduktan sonra evindeki ofisine doğru yola koyuldu.

Roarke'un ki onunkine bitişikti. Kapı açıktı, ışıklar yanıyordu. Bir adım atıp neler olduğunu görmemek için bir neden yoktu.

Masasındaydı, takım elbise ceketi ve gömleğinin yerini siyah bir kazak almıştı. Kedileri olan tüylü pudge çalışma masasının köşesine kıvrılmıştı. Galahad çift renkli gözlerini kırıştırdı, sonra da tembel yarıklara indirdi.

"Çalışıyor musun?" dedi Eve ve kendini aptal

ve garip hissetti. "Biraz. Sen mi?"

"Evet." Elleriyle ne yapacağını tam olarak kestiremediği için başparmaklarını ön ceplerine soktu. "Biraz zaman ayırabileceğimi düşündüm."

Ona dikkatini verdi. Başında zilyon tane iş varken bile bunu yapmanın bir yolunu bulmuştu. "Yardım ister misin?"

"Hayır. Hayır, ben hallederim. Sadece rutin şeyler."

Ve dikkati ondan uzaklaştı, kendi bilgisayar ekranı. "Tamam o zaman. Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin."

"Evet, tamam."

"Teğmen," dedi kadın arkasını dönerken. "Bir galondan fazla kahve içmemeye çalışın."

Nedense onu dürtmüş olması kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Çalışma alanının mutfağına geçti ve AutoChef'i başka türlü sipariş edeceği tam tencere yerine yarım tencere için programladı.

Yapacak bir işi olması iyi oldu, diye düşündü. İkisi de birkaç saatliğine ne yapıyorlarsa onu yapacaklardı. Kız çantasını taşıdı. kahvesini masasına götürdü ve Peabody'nin Craig Foster hakkındaki raporunu aramaya başladı.

Lanetli.

"Yapsam da olur," diye mırıldandı. "Onu üzerimden Beyin." Percell, Magdelana üzerinde manuel olarak çalışmaya başladı,

sadece bilgisayar ekranında metin siparişı veriyordu. Aradığı avı bulması biraz zaman aldı ama aramayı yaklaşık yaşına, fiziksel tanımına ve eğer aksanında bir hata yapmadıysa uyruğuna göre daralttı. Ve golü attı.

Percell, Magdelana. DOB: 12 Mart 2029. Doğum: St. Paul, Minnesota. Ebeveynleri: Percell, James ve Karen. Saç: sarı. Gözler: yeşil. Ağırlık: 115 pound. Boy: 1.80 cm.

Eve eğitimine göz gezdirdi ama Magdelana'nın liseden erken mezun olduğunu fark etti. On beş. Princeton'a gitmiş ve hızlandırılmış bir programla üç yıldan kısa bir sürede mezun olmuştu. Cum laude.

"Yani zeki biri."

Evli: Dupont, Andre, 22 Haziran 2048. Çocuğu yok. Boşanmış: Mart 2051. Evlendi: Fayette, Georges, 5 Nisan 2055. Çocuğu yok. Boşanmış: Ekim 2059.

Yaklaşık net değer: on üç nokta beş milyon ABD doları.

Rezidanslar: Paris, Fransa; Cannes, Fransa.

Suçlu yok.

Eve arkasına yaslandı.

Resmi veriler zayıftı ve Roarke birlikte çalıştıklarını söylediği için suçlu olmadığı da şüpheliydi. Hüküm giymemiş olsa bile, tutuklanmamış olsa bile. Dosyasında bir noktada sorgulandığına dair bir not olmalıydı.

Onun için temizlemişti, diye düşündü Eve ve karnında bir şeylerin sıkıştığını hissetti. Eve'in verilerini ele geçirmiş ve düzenlemişti, tıpkı bir zamanlar kendi verileriyle ilgilendiği gibi.

Onu korumuştı.

Kabullenmesi düşündüğünden daha zor olduğu için Eve araştırmayı sonlandırdı. Bilmek istediğinden fazlasını zaten biliyordu.

Peabody'nin raporunu ve dava notlarını okuyarak işe koyuldu. Cinayet panosunu kurarken personel üzerinde çalışmaya başladı. Ve Galahad, Peabody'nin sıçradı ve uyku koltuğuna uzandı.

"Burada sahip olduğumuz şey," dedi ona ve kahvesini aldı, "Ortalama Joe. Büyük yükselişler yok, derin düşüşler yok. Görünüşe göre kimsenin yoluna çıkmadan ortalama hayatını sürdürüyor. Sonra bir gün kahvesini yudumluyor iş yemeğinde ev yapımı sıcak çikolata içer ve çok kötü bir şekilde ölür.

"Peki Average Joe'ya bu kadar kızan kimdi? Ölümünden ne kazanacaktı? Mali durumuna bakın. İmkanları dahilinde yaşıyordu. Ölüm sigortası, elbette, ama büyük değil. Holding yok, gayrimenkul yok, süslü sanat eserleri yok. Maddi kazanç listemizde çok alt sıralarda."

Kalçasını masasının kenarına dayadı ve masanın üzerindeki kahvesini içerken duvar ekranındaki veriler. "Ve işte Mirri Hallywell. Ona sıradan bir Jane diyebilirsiniz. Kurbanla birlikte çalışmış, onunla takılmış, onunla küçük çalışma seansları yapmış, vesaire. Ama sadece arkadaş. Şimdi, sizce: karşı cinsten iki çekici insan Aynı yaş grubunda, aynı ilgi alanlarına sahip, birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanan, birlikte vakit geçiren ve sadece

arkadaşlar? Yoksa seks, seksin yapmaya eğilimli olduğu gibi, çirkin başını mı kaldıracak?"

Düşüncelerinin Roarke ve eski oyun arkadaşının etrafında dönmesine sinirlenerek bitişikteki ofise doğru baktı.

"Mümkün, tabii ki mümkün. Cinsel bir kıvılcım yok, belki. Ya da platonik şey, ilişkinin ulaştığı seviyedir. Ancak Hallywell'in fırsatı vardı. Doğal olarak kurbanın karısı da öyle. irkin bir üçgenin çirkin sonu olabilir. Bu kadar basit."

Ama öyle hissetmedim.

"Adamı iste, karısını öldür. Ben olsam böyle yapardım. Eski 'Ben sana sahip olamazsam kimse olamaz' kumarı var, ama neden Şimdi mi?"

Notlarına ve röportajlara geri döndü. Konuştuğu hiç kimse kurbanın karıştığı herhangi bir üzüntü, tartışma, münakaşa ya da skandaldan bahsetmemişti.

"Average Joe," diye tekrarladı, şimdi horlayan kediye bakarak. "Bay Temiz Makine."

Roarke, "Galahad'la konuşuyorsan vaktini boşa harcıyorsun," diye belirtti.

"Bunu bilinçaltına alıyor."

"Bilinaltındaki tek şey somon balığına duyduğu özlem. Senin için nasıl gidiyor?"

"Daireler çiziyor ve üzerimde ölüyor. Sebep yok, şüpheli yok. O sadece bu şekilde satın alacak bir tip değil. Bir soygunda, elbette. Rastgele bir hareket, kesinlikle. Herkesin böyle bir tipi vardır.

Ama tanıdığı biri bunu planlamış, tuzak kurmuş, infaz etti. Ve onu tanıyan hiç kimsenin, benim bulabildiğim kadarıyla, onun ölmesini istemek için bir nedeni yok."

Roarke duvar ekranındaki kurbanın kimlik resmine bakmak için içeri girdi. "Ortalama bir hayatın altına gizlenmiş gizli bir hayatı olan ilk kişi o olmazdı."

"Hayır, ben de yüzeyi kazmaya devam edeceğim. Şuna çakıyor olabilirdim." Eve, Mirri Hallywell'i yukarı kaldırırken çenesini duvardaki ekrana doğru kaldırdı.

"Güzel."

"Evet, karısı daha güzel. Ve apartmanlarının altında yaşayan emekli polise göre, yeni evliler her beş dakikada bir birbirlerini beceriyorlarmış, bu yüzden ilişki gereksiz görünüyor. Yine de erkekler seksten asla bıkmaz."

Roarke onun kışını okşadı. "Gerçekten de yok."

Ekranı Mirri ve Lissette'e ayırdı. Fiziksel olarak zıt tipler, diye düşündü. "Bazıları için seks dondurmadır ve güzel bir çeşitlilik isterler."

Roarke sadece gülümsedi. "Tek bir lezzette karar kıldım."

"Evet, ama menüde birkaç kez çalıştın. İlk zamanlar. Foster gençti," diye devam etti Roarke güldü. "Denemek için çok zamanım olmadı. Benim için tüm notaları çalmıyor," diye mırıldandı. "Ama şu anda elimdeki tek melodi bu."

Şimdi cinayet tahtasını incelemek için döndü. "Para, sanırım, denklemde yok."

"Yeterince değil."

"Öfke mi?"

"Soğuk olmalı, çok soğuk. Bu bir tutku suçu değildi. Zehir... soğuktur. Özellikle de etrafta işini yaparken görmüyorsanız. Öfkeyi göz ardı etmiyorum," diye ekledi. "Sadece hiç bulamıyorum. Herkes onu severdi."

"İç Kovuklar için de böyle demişlerdi," diye hatırlattı ona.

Başını iki yana salladı. "Bu adam onlara hiç benzemiyor. İcoves'lar kibirli, kendini beğenmiş, çılgındı ama zengin, ayrıcalıklı ve göz önündeydiler. Bu adam kanatların arasında mutluydu. Yarın dairesine bir göz atacağım," dedi. "Okuldaki dosyalarını inceleyeceğim. Belki de sırrı olan o değildi. Bir şey biliyorsa, değerli bir şeyden şüpheleniyorsa zehirlenmek için..." Omuz silkti. "Ben bulurum."

"Hiç şüphesiz." Roarke bir adım atıp dudaklarını kızın alnına dokundurdu. "Ve ava sabah başlayabilirsin. "Ve sabah ava başlayabilirsin. polislik ve eşlik görevleriyle dolu uzun bir gün geçirdim."

"Sanırım öyle." Onu dışarı çıkarması için elini tutmasına izin verdi. "Derrick'ler iyiydi. Ama yine de Montana'ya gitmek istemiyorum."

"Bu senin inek korkun. Birkaç günlüğüne dışarı çıkıp tatil köyünde kalabiliriz. Belki biraz ata bineriz."

"İşte hayat boyu sürececek bir rüya. Benden on kat ağır bir hayvanın üzerine çıkıp 'Deh' demek."

"Şaşırtıcı derecede heyecan verici."

"Heyecan için psikopatları kovalamaya devam edeceğim, teşekkürler."

Magdalena ile ata binip binmediğini merak etti.
Magdalena'ya kaç kez bindiğini merak etti.

Lanet olsun.

Yatak odasının kapısında döndü, onu pervaza doğru itti ve dudaklarını hırslı, enerjik bir öpücükle onunkilere bastırdı. "Ya da bu iyi," dedi ve alt dudağından hızlıca bir ısırık aldı, "heyecan-o-metre'de ikinci sıra olarak."

"İkincilik, öyle mi?"

"Psikopatlar oldukça heyecan verici."

"Daha çok çabalamam gerekecek, değil mi?" Hızla pozisyonlarını değiştirdi, ağzını onunkine dayadı, ellerini de eşofmanının altına soktu. "Karımın biraz heyecan için katil manyakların peşine düşmesini istemem, değil mi?"

"Hepsi bir günlük iş. Ama..." Kendini yukarı kaldırdı, bacaklarını onun beline doladı. "Ben çıktım."

Ağızları tekrar buluştu, sıcak ve arayış içinde. Sonra onunkini yüzünde, boğazında çılgın bir yolculuğa çıkardı. Tadı, onun tadı, arzuladığı her şeydi. O her şeydi.

Kendisini yatağa indirdiğinde bacaklarını onun etrafında kilitledi, kollarını onun boynuna doladı. "Beni istediğini söyle."

"Her zaman.

Sonsuza kadar."

"Göster bana."

Arzu. Bunu onun içinde hissedebiliyordu. Ellerinde, onun üzerinde hareket edişlerinde, aldıklarında ve verdiklerinde.

Dudaklarında o sıcaklığın tadını alabiliyordu.

Ve yine de yeterli değildi. Sadece daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Bir araya geldiklerinden beri ilk kez, daha fazlasının ne olduğundan emin değildi. Tek bildiği, içinde daha önce olmayan küçük, soğuk bir yer olduğuydu. O ısıtılması gerekiyordu, doldurulması gerekiyordu.

Çaresizlik içinde onunla birlikte yuvarlandı, kazağını sürükledi, parmaklarını ete ve kaslara batırdı. "Dokun bana," diye yalvardı. "Dokun bana. Dokun bana."

Onun aceleciliği onu şaşırttı. Onu tahrik etti. Böylece teniyle ziyafet çekti, onu ele geçirmek için ellerini kullandı. Kız onun adını inledi, hem zevk hem de yalvarış sesiydi bu. Ve hâlâ titriyordu, henüz karşılanmamış ihtiyaçlarla titriyordu.

"Eve." Bir elini onun yanağına koydu, gözlerini görmek, onların içine bakmak istiyordu. "Bana bak."

Adamın dediğini yaptı, kendini bırakmaya çabaladı. Sadece düş. "İçimde. Seni içimde istiyorum."

Teklif değil taleple ayağa kalktı ve onu kendisine doğru yönlendirdi.

Bağlantılı, sadece onların olabileceği gibi, dedi kendi kendine. Ritimleri, sıcaklıkları, kokuları. Görüşü bulanıklaşana kadar onun kendisini izlemesini izledi. Sadece hız ve hareket olana kadar, o son, keskin kenarlı serbest bırakmaya doğru çılgınca ve vahşi bir şekilde ilerleyene kadar.

Ona doğru kıvrılmış yatarken, teni tutkudan çiylenmişti, içinde hâlâ sıcaklığın tam olarak ulaşamadığı o küçük, soğuk yer vardı.

Sabahları, ondan önce kalkıp yataktan çıkıyordu. Ama oturma odasında, ekrandaki mali raporları izlerken kahve içmiyordu.

Güne hazırlandı, rutini özlüyordu - sohbeti, kahvaltıyı paylaşmayı. O neden orada değildi, ona yanlış pantolonla yanlış ceket giydiğini mi söylüyorsun?

Ya önceki gece? Neden kendini onun işine vermemiști? Neden şu anda burada değildi, bir şeyler yemesi için başının etini yemiyordu?

Sinirli bir sarsıntıyla silah kayışını taktı. Sorun yoktu. Adam meşguldü, o da öyle. Günün her saati cebinde bir adama ihtiyacı yoktu ya da onu istemiyordu.

Dosyaları almak için ofisine doğru yürüdü, ancak onları zaten Merkez'deki birimine kopyalamıştı. Döndü. gelişigüzel ofis kapısına yöneldi, sesini duyduğunda sadece bir adım atmıştı.

"Hayır, ayaktaydım. Evet, eski alışkanlıklar zor ölür."

Eve, 'link'te sadece kendi sesi olduğu için gizlilik modunda olduğunu fark etti.

"Evet, oldukça sürpriz oldu. Elbette isterdim. Eminim öyledir. O zaman neden saat birde, Sisters Three'de demiyoruz? Bence hoşunuza gidecektir. Senin için bir araba göndereyim mi? Hayır, Maggie, sorun değil. Sonra görüşürüz."

Maggie, diye düşündü Eve midesi kazınırken. Göz alıcı ve biraz mesafeli olan Magdelana değil. Ama sıcak ve sevecen olan Maggie.

Kapı aralığına adımını attı ve neredeyse imkânsızı başararak onu hazırlıksız yakaladığını gördü. Yine de, onun paylaşamayacağı bir düşünceye ya da anıya daldığı o anda onu okuyamadı. Sonra dikkati, dalgın bir gülümsemeyle birlikte onun üzerindeydi.

"İşte buradasın."

"Evet, işte buradayım. Erkenden masandayım."

"Londra ile saat 6'da bir bağlantı konferansım vardı." Arkasındaki lazer faks, görmezden geldiği bir gelen sinyali verdi. "Ben de tam geri dönüp seninle kahvaltı için konuşacaktım."

"Bugün yemek planları dolu. Öğle yemeği?"

"Pardon? Ah, evet. Anlaşılan Magdelana erken kalkan biri olduğumu hatırlamış." Ayağa kalkarken masasının üzerinde duran tarih defterini cebine attı. "Öğle yemeği yiyeceğiz."

"Ben de öyle duydum. Orada dikkatli olmak isteyeceksin, dostum."

"Neyin?"

"Bu senin ilk eski arkadaşın olmazdı. Eski günlerin hatırına oyuna geri döneceğini umuyordum. Bugünlerde bir polisle yattığını ona hatırlatmak isteyebilirsin."

Yüzünden bir fısıltı gibi belli belirsiz bir kızgınlık geçti. "Eski alışkanlıklarla uğraşmaya hiç niyetim yok."

"Eski alışkanlıklar zor ölür, dememiş miydin?"

Şimdi gözlerine ve sesine bir parça buz girmişti. "Şimdi de kulak misafiri mi oluyorsunuz, Teğmen?"

"Ofisimde duruyordum. Kapınız açıktı. Kulaklarım var."

"O zaman bunu duymak için kullanın. Öğle yemeği yiyorum, ne eksik ne fazla." O vahşi mavi gözler spekülâtif bir şekilde yüzünde daralırken başı hafifçe eğildi. "Yoksa bana güvenmiyor musun?"

"İkimiz de onun çok daha fazlası olduğunu bildiğimiz halde ondan eski bir arkadaş olarak bahsetmeseydin sana çok daha fazla güvenirdim."

"Onun ne olduğu neredeyse bir düzine yıl geçmişte kaldı. Ben seni görmeden yıllar önce." Şimdi basit bir şaşkınlık kızgınlığa ve buza katıldı. "Tanrım, yıllardır konuşmadığım, görmediğim ya da düşünmediğim bir kadını mı kıskanıyorsun?"

Eve ona sadece uzun bir an baktı. "Şimdi de onu düşünüyorsun," dedi ve uzaklaştı.

Merdivenlerden koşarak indi ve Summerset, Roarke'un majordomosu, koruyucusu, tüm işlerinin adamı karşısındaydı. Ve kışındaki kronik ağrı. Uzun boylu ve ince yapılı bir adamdı. siyah, kalaylı saçları kanat şeklinde geriye taranmış ve kara gözlerinde soğuk bir küçümseme vardı.

O sadece korkuluk direğine asılı duran paltoyu tuttu. "Bana tek bir kelime edersen, sadece tek bir kelime, o sopayı kışından çeker ve seni onunla kanlı bir şekilde döverim."

Kapıya doğru yürüdü, sonra arkasını döndü. "Ve bakıcına söyle, eğer kıskanç bir tip olsaydım onu iki yıl önce kanlı bir şekilde döverdim. Allah kahretsin."

Summerset kaşlarını kaldırıp tahmin yürüttü, sonra Roarke merdivenlerin başına geldiğinde başını kaldırıp baktı.

Summerset, "Teğmen bu sabah her zamankinden daha hırçın görünüyor," diye yorum yaptı.

"Bir ruh hali yaşıyor." Elleri ceplerinde, Roarke ön kapıya kaşlarını çatarak baktı. Hiç de alışılmadık bir ruh hali, diye düşündü. "Magdelana şehirde. Öğle yemeği yiyeceğiz. Bugün. Görünüşe göre Eve bundan hoşlanmamış."

Summerset'in gözleriyle karşılaştı ve gözlerindeki ifade, zar zor kontrol altına aldığı öfkesini yansıtıyordu Tekrar gerinerek. "Başlama yine. Bir gün için yeterince drama yaşadım ve saat daha sabahın sekizi bile değil."

"Neden hayatını zorlaştırırsın ki?"

"Yemiyorum. Öğle yemeği yiyorum. Bırak onu," diye uyardı Roarke uzaklaşmadan önce.

Kaldırımlardaki kar kirli griye dönüşmüştü ve kaygan buz parçaları kaldırımlarda bubi tuzakları oluşturuyordu. insanlar kayıyor. Yarı donmuş yolcular maxibus duraklarında gözlerine kadar sarınmış bir şekilde bekliyordu. Köşelerde, kayar araba satıcıları mangallarını iş için olduğu kadar kişisel ısınmaları için de tüttürüyorlardı.

Aracının göstergesi ortam sıcaklığını korkunç bir şekilde dört derece olarak gösteriyordu.

Roarke'ın İrlandalı kıcını dondurmuş olmasını umuyordu.

Sıkışmış trafikte otururken, başını aşağıya doğru eğdi. Direksiyonu. Yanlış şekilde ele almıştı. O bilmiyordu

nasıl halletmesi gerektiğini bilmiyordu ama beceremediğini de biliyordu. Şimdi o sürtükle karşılaştığında ona çok kızacaktı. Bu iyi bir strateji olamazdı.

Hem neden bir stratejiye ihtiyacı olsun ki? "Unut gitsin, unut gitsin," dedi kendi kendine. "Zar zor bir yumru yol."

Yine de şehir merkezine kadar bu konuyu düşündü, kalabalık asansörde tikiş tikiş yukarı çıkarken kara kara düşündü. Cinayet Masası'na.

Boğa ağılına doğru zar zor bir hırıltıyla doğruca ofisine gitti. Kapıyı kapattı, kahve programladı.

Çalışma alanı, diye hatırlattı kendine. Kişisel işlere izin yok. Hepsi bu kadardı. Kahvesini içmeye ve zihni çalışabilecek kadar berraklaşana kadar küçük penceresinden dışarı bakmaya karar verdi.

Kapıyı hızla çaldıktan sonra Peabody içeri girdiğinde hâlâ içiyor, hâlâ bakıyordu.

"Günaydın. Yemek olayı nasıldı?"

"Ben yedim. Paltonu al. Kurbanın dairesine gidiyoruz."

"Şimdi mi? Emin olmak için Lissette Foster'ı arayayım mı-"

"Paltonu al dedim." "Evet, efendim."

Peabody arabaya binene kadar bir daha konuşmadı. "Bir şey mi kaçırdım? Lissette'e başbakan olarak mı bakıyoruz?"

"Şüpheli mi?"

"Onu ne zaman temize çıkardığımızı düşünüyorsun?"

"Ben yapmadım ama onun bu iş için uygun olmadığını düşündük."

"Fırsatı vardı. Sebeplere gelince, eşler her zaman bir sebep bulabilir. Bazen sadece bir pislikle evlendiğiniz içindir. İşte buradan başlıyoruz." Bir süre sessizlik içinde arabayı sürdü. "Nerede yaşadığını görmek istiyorum," dedi daha fazla.

Sakince. "Nasıl yaşadı. Nasıl yaşadıklarını. Vücudu bize onun yirmili yaşlarının ortasında sağlıklı bir adam olduğunu söylüyor.

ölümcül dozda risin yutmuş. Bize söylediği tek şey bu. Bu, kurbanın tüm söyleyeceklerinin bu olduğu anlamına gelmez."

"Tamam, anladım. Her şey yolunda mı?"

"Hayır, gerçekten değil. Ama bu konuda konuşmayacağım. Hadi işimizi yapalım." Ama arkasına düşen sessizlik daha da kötüydü. Eve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Hakkında konuşmak Başka bir şey. Çoğu zaman çeneni hiç kapatmıyorsun. Tanrı aşkına, başka bir şeyden bahset."

"Ummmm. Aklıma bir şey gelmiyor. Çok fazla baskı var. Oh, oh! Biliyorum. Yarın gece için her şey hazır mı?"

"Ne için ayarlanmış?"

"Şimdi."

"Eğer şimdi ise, yarın gece değil. Kahvaltıda ne içtin?"

"Elimde sadece susuz greyfurt vardı. Tatil kiloları bir türlü üzerimden kalkmıyor. Hepsi kurabiye." Peabody

kederli bir iç çekiş. "Kıçım tamamen kurabiyelerden oluşuyor." "Ne tür? Kurabiye severim."

"Her türden," dedi Peabody. "Noel kurabiyelerinin muazzam çeşitliliğine karşı gücüm yok. Büyükanнем onları hâlâ sıfırdan yapıyor."

"Kurabiyelerin şekerden yapıldığını sanıyordum."

"Sıfırdan şeker, un, yumurta, keçi boynuzu cipsi ve tereyağı elde edilir. Mmmm, tereyağı." Peabody gözlerini kapadı ve onu hayal etti. "İneklerden elde edilen gibi."

"İnekler sütle ilgili bir şeydir." Eve bir yaya sürüsü yaya geçidinden geçerken bekledi. "Ve neden birinin inekten çıkan sidik gibi bir şeyi içmek istediğini anlamıyorum."

"Sütten tereyağı yaparsınız. Eğer gerçek anlaşmadan bahsediyorsan. Kahretsin, şimdi acıktım. Kurabiyeler hakkında konuşamam, sadece konuşmaktan kıçım genişliyor. Bir şeyden bahsediyordum. Oh, şimdi."

"Şimdiydi, o zaman oldu. Şimdi her şey yeniden başladı."

Kaşları çatılan Peabody başını çevirerek Eve'e baktı. "Kafamı karıştırmaya çalışıyorsun, iyi iş çıkardın. Nadine'in yeni şovunu kastettiğimi biliyorsun. Yarın prömiyer için ilk sen geliyorsun."

"Ve bunu düşünmemeye çalışıyorum."

"Mag olacak. Ne giyiyorsun?" "Sırf eğlence olsun diye kıyafet deneyeyim dedim."

"Hadi Dallas, şov ulusal ve uydudan yayınlanacak ve büyük ilgi görecek. Bırak Roarke kıyafetini seçsin."

Eve'in gözleri keskin yarıklara dönüştü; bir hırıltı hissetti boğazında yükseliyordu. "Nasıl giyineceğimi biliyorum. Yıllardır kıyafet giyiyorum." Yine Magdelana'yı düşündü, ve cesur kırmızı elbise ile gümüş ayakkabılar. "Ben bir polisim, moda fahişesi değilim. Eğer kasıla kasıla yürüyen birini isteseydi süslü elbiseler giyiyorsa, benimle evlenmemeliydi."

"Gardırobunuzun büyük bir etken olduğunu sanmıyorum." Peabody temkinli bir şekilde tehlikeli sulara ayak parmağını daldırdı. "Kavga mı ettiniz?"

"Tam olarak değil. Ama sanırım vaktimiz geldi." Eve bir sedanın etrafından dolaşmak için düğmeye bastı, sonra da ikinci kattaki bir caddeye çıktı. "Burası yeterince yakın."

"Söyleyeceğim." Peabody kendini toparladıktan sonra Eve'in arkasından kaldırıma doğru koştu.

Acı soğuk doğrudan kemikleri deldi ve bir Kırbaç gibi esen rüzgâr şehrin kanyonlarında hızla ilerliyordu. Eve eldiven giymemiş ellerini ceplerine soktu ve aklını tekrar işine verdi.

"Saklayacak bir şeyi yok, evinin etrafını araştırmamızla ilgili bir sorunu olmayacaktır. Aksi takdirde hemen arama emri çıkartabiliriz. Zehrin herhangi bir izini arayacağız, buna fasulyenin kendisi ya da herhangi bir yan ürünü de dahil. Verilerini, iletişimini, disklerini ve evraklarını incelemek istiyorum. Şifonyerinin üst çekmecesinde, ceketinin ceplerinde ne sakladığını bilmek istiyorum. Her şeyi."

Peabody içeri girdiklerinde rahat bir nefes aldı. ve Şubat ayındaki patlamayı kapattı. "Eğer onların yeri

Kowoski'nin yeri, uzun sürmez."

Merdivenleri çıktıktan sonra Eve kapıyı çaldı. Kapıyı yorgun gözlü, parlak saçları olan bir kadın açtı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody, Lissette Foster'ı görmeye geldiler."

"Siz Craig'in ölümünü soruşturan polissiniz. Ben Cicely Bolviar, Lissy'nin annesiyim. Lütfen içeri gelin. Şu anda banyo." Cicely kapalı banyo kapısına doğru endişeli bir bakış gönderdi. "Duş alıyor. Dün gece uyumadı. Ben kahvaltı hazırlayacağım. Bir şeyler yemesi lazım. Özür dilerim." Eve ve Peabody'ye döndü. "Lütfen oturun. Kahve ister misiniz?"

"Zahmet etmeyin."

"Sorun değil. Ona bir şeyler yapmak istiyorum. Bu öğleden sonra Craig'in ailesiyle buluşup konuşacağız..." Dudakları titredi. "Düzenlemeler hakkında konuşmak için. Ona yiyecek bir şeyler hazırlamak istiyorum."

"New York'a ne zaman geldiniz, Bayan Bolviar?"

"Dün gece geç saatlerde. Lissy arayıp haber verince hemen geldim. Şimdi annesine ihtiyacı var. Bana da öyle dedi. Anne." Mutfağa doğru ilerledi, sonra ne yapacağını bilmiyormuş gibi durdu.

"Burada yaşamak istiyordu Lissy'ciğim ve Craig'le birlikte olduğu için endişelenmedim. Bana birkaç yıl içinde -çok gençtiler- birkaç yıl içinde bir aile kuracaklarını söyledi, ve ben de Büyükanne olurdum. O da böyle söyledi. Bu kişinin neyi öldürdüğünü biliyor musun? O tatlı çocuğu öldürdüler."

Lissy ile kuracakları aile. Bu neşeyi öldürdüler. Bunun nasıl olduğunu biliyor musun?"

"Kızınızla konuşmamız gerekecek."

"Bien s ur. L utfen oturun. Ben kahve yapacağım. Yumurta ikameleri var. Evde komşumun tavuklarından yumurta alıyorum ama burada... Çok tatlı bir çocuktu." Yorgun gözleri yaşılarla parlıyordu. " ok tatlı bir çocuktu. Bu asla olmamalıydı. L utfen oturun."

Parlak yeşil yastıkları olan parlak mavi bir kanep ve aynı canlı renklerle kaplı iki sandalye vardı. geniş çizgiler. Odanın bir köşesinde aerodinamik bir iş istasyonu, diğ er köşesinde ise iki sandalyeli k  uk bir masa yer alıyordu. Düzenleme, düzen ve yanıp sönen renkler, cimri alana stil ve işlev kazandırdı.

Cicely banyo kapısına doğru yürüdü ve hafifçe vurdu. "Mignon, polis geldi. Teğmen ve dedektif. Birazdan burada olur," dedi Eve'e. " imdi kahve yapacağım."

Lisette bol bir pantolon ve sweatshirt giymiş, ayaklarında kalın çoraplar vardı. Uzun bir hastalıktan muzdarip bir kadına benziyordu. Rengi solmuştı. Gözleri donuk ve şişti. Sanki kemikleri ağrıyormuş gibi hareket ediyordu.

"Başka bir şey biliyor musun?" Sesi paslanmış metal gibiydi. "Craig hakkında bir şey mi?"

Eve ayağa kalktı. "Oturun, Bayan Foster."

"Onu görmeye gittim. Onu görmeye gittik. Ailesi ve ben o yere gittik. Bu bir hata değildi. Olmadığını söylemiştin. Bu onları paramparça etti. Annesi ve babası, bu onları paramparça etti. Şimdi ne yapacağım ben?" Sanki aniden farkına varmış gibi

Etrafına, küçük dairesine baktı. "Ne yapacağım ben? Anne."

"İşte, bebeğim. Otur şimdi." Cicely geri geldi ve Lissette'i bir sandalyeye oturttu. "Lütfen, bize bir şey söyleyemez misin? Herhangi bir şey? Neden ya da nasıl olduğunu bilmemek çok zor."

Eve, Lissette'in gözlerinin içine baktı. "Kocanız ölümcül miktarda risin yuttuğu için öldürüldü."

"Yutuldu mu? Yedin mi? Risin mi? Nedir bu?"

Cicely, "Bu zehir," diye mırıldandı ve gözleri kocaman açılmıştı, şimdi dehşete kapılmıştı. "Bunu biliyorum. Bu zehir."

"Zehir mi? Ama neden... nasıl..."

Eve, Lissette'e "Sıcak çikolatanın içindeydi," dedi ve kadının grileşmesini izledi.

"Hayır. Hayır. Hayır. Bu doğru değil. Bunu onun için yaptım. Kendim yaptım. Her sabah hava soğuyunca. Ve havalar tekrar ısındığında, ona tatlı soğuk çay yapıyorum. Her gün. Craig'i incittiğimi mi düşünüyorsunuz? Sence ben-"

"Hayır, bilmiyorum." İşteki on bir yıldan fazla süreden sonra, Eve ne zaman içgüdülerine güvenmesi gerektiğini biliyordu. "Ama başka yollara başvurabilmemiz için sizi temize çıkarmak amacıyla etrafa bakmak istiyoruz. Daireyi. Arama yapmak için izninizi istiyoruz, kocanızın bilgisayarına, işine, kişisel eşyalarına bakmak için. öğeler."

"Bekle. Lütfen." Lissette annesinin elini kavradı. "Zehir dedin. Craig'in zehirlendiğini söyledin. Nasıl olur da yanlışlıkla zehir almış olabilir mi?"

"Bunun bir hata olduğunu düşünmüyorlar," dedi Cicely.
"Siz düşünüyor musunuz?"

"Hayır."

"Ama sonra..." Yavaşça ayağa kalkan Lissette'in yüzüne renk geri geldi, donuk ve kırmızıydı. "Kasten mi? Bunu ona biri mi yaptı? Ne için? O kimseyi incitmedi, asla. Asla."

"Bayan Foster, kocanızın öldüğü sabah içkisine bir noktada risin katıldığını düşünüyoruz."

"Ama içkiyi ben yaptım. Ben yaptım." Küçük mutfak alanına doğru koştu. "İşte, tam burada. Her sabah onun öğle yemeğini yapıyorum çünkü bu onu çok memnun ediyor. Sadece birkaç dakikamı alıyor ve bu onu çok memnun ediyor, ben..."

Cicely kızının yanına giderken Fransızca mırıldandı.

"Hayır, hayır, hayır. Her sabah yaptığım gibi yaptım."

"Hayır, hayır.
sandviç, meyve, sevdiği cips. Ve ben de
Bana öğrettiğin gibi çikolata, anne. Bayılıyor. Tam burada,
tam burada." Ellerini iki yana açtı. "Ben yaptım
çikolata."

"Lissy." Cicely ellerini kızının nemli yanaklarına koydu.
"Yapma bunu."

"Lissette, içkiyi siyah yalıtımlı termos içinde mi yaptın?"

"Evet, evet." Lissette annesine yaslandı. "Bu
jumbo boy go-cup. Üzerinde ismi yazıyor. Okula
başladığında ona küçük bir hediye olarak vermiştim, bir
de siyah beslenme çantası."

"Normalde okula bunu mu taşırdı?"

"Her gün, evet. Her gün. Ne fark eder ki?"

"Bunlar sadece ayrıntı," dedi Eve kolayca. "Bunun nasıl ve neden yapıldığını araştırıyoruz, bu yüzden ayrıntılar önemli. Dairenize bakmak istiyoruz."

"Neden?" Lissette gözlerini ellerine dikti. "Neden biri Craig'e zarar versin ki?"

"Şu anda size verecek cevabım yok."

"Cevapları bulmanıza yardımcı olacağı için mi eşyalarımıza bakmak istiyorsunuz?"

"Evet."

"Her şeye, her şeye bakın. Okulda daha fazlası var. Şuradaki bilgisayarında, şuradaki masasında. Ne yapman gerekiyorsa yap. İzlemek istemiyorum. Sen eşyalarımızı karıştırırken izlemek istemiyorum. Dışarı çıkabilir miyiz?"

"Evet, tabii ki."

"Anne, dışarı çıkacağız ve onları... Anne, biri Craig'i öldürdü. Anne."

Anne kızını teselli ederken, yaslı dul kadına botlarını, paltosunu, atkısını giydirirken Eve geride durdu.

"Onu kahvaltıya götüreceğim," dedi Cicely Eve'e. "Sokağın aşağısında bir yer var. Bize ihtiyacın olursa orada olacağız."

"Teşekkür ederim." Eve kapı arkalarından kapanana kadar bekledi. "Her gün aynı bardağı alırdım."

Peabody, "Onun tarzına uyuyor," dedi. "Rutin."

"Evet, yani her gün aynı Şeyi içmeyi alışkanlık haline getirmekle kalmamış, aynı termostan içmiş. Aynı termosu bir yıldan fazla kullanmış. Belki de verimlilik adına katil bir kopyasını almış, sadece bardakları değiştirmiştir."

"Marka ve modeli, perakende satış noktalarını araştırabiliriz." "Evet, yapabiliriz. Önce odayı halledelim. Hadi işe koyulalım, Peabody."

DAİREDE cinayetden bahseden hiçbir şey yoktu. Gizli bölmelere saklanmış zehirler, tehditkâr yazışmalar ya da suçlayıcı fotoğraflar yoktu.

Eve'in görebildiği kadarıyla -hissedebildiği kadarıyla- sadece evlilikleri hâlâ parlak ve yeni olan iki sıradan insanın hayatı vardı.

Ortak çalışma alanında onun ve kendisinin profesyonel döküntülerinin yanı sıra birbirlerine gönderdikleri aptalca, seksi e-postalar da yer alıyordu. Eve, hiçbir şeyin ikinizden daha önemli ya da acil olmadığı o ilk aşk ve aidiyet telaşının işaretleri, diye düşündü. Lissy ve annesinden gelen bağlantı mesajları vardı, bir tanesi Mirri Hallywell'den gelmişti ve her ikisiyle de konuşmuştu.

Foster'lar - Craig'le bir çalışma tarihini teyit ederek ve Lissy ile Ben adında biriyle randevusu hakkında sohbet ediyordu.

Craig Foster ölmeden bir gece önce öğrencilerine asla uygulamayacağı bir sınav yapmış ve Kentsel Savaşlar sonrası ekonomik ve sosyal gelişmeler üzerine bir ödev için yaklaşık bir saatini harcamıştı.

Bilgisayar ünitesindeki ekran koruyucu bir düğündü. Portre -Lissette beyazlar içinde, Craig resmi siyahlar içinde, Eve'in karı koca olarak ilk öpüşmeleri olduğunu düşündüğü şeyi paylaşıyorlar.

Araçlarına döndüklerinde Peabody, "Zor bir durum," diye yorum yaptı. "Etrafa baktığımda her şeyin yeni olduğunu görüyorum. Her şey daha yeni başlıyordu. Şimdi

Tamamdır. İyi şarap kadehleri - düğün hediyesi olmalıydı -Nadiren kullanılmış. Eşleşen havlular ve duş perdesi, düğün buketinden kurutulmuş çiçekler, tören ve partinin diskisi. Zor bir durum."

"Bu daha zor çünkü orada hiçbir şey cinayet sebebine işaret etmiyor.
Paraları yok, kaçakları kullanmıyorlar.
Bu aşamada ikisinin de bir ilişkisi olma ihtimali sıfıra yakın.
Peki sırrı neydi?"

"Sırrı mı?"

"İnsanlarda var. Kendilerine sakladıkları küçük cepler. Bir erkeğin karısıyla paylaşmayacağı şeyler."

Peabody kaşlarını çatarak başını salladı. "Bulundukları aşamada ve edindikleri izlenime bakılırsa, sır sakladıklarını sanmıyorum."

"Onları gizli yapan da bu," diye mırıldandı Eve ve okulun yakınında park yeri aramaya koyuldu.

İçeride güvenlikten geçtiler ve çıkışlarının yapılmasını beklediler. Ana salondan geçerken birkaç personel gördü. Her biri siyah bir kol bandı takıyordu. "Hadi şu tarafa gidelim.
zamanlama ve hareketler. Eğer risin evden gelmediyse, buradan gelmiştir."

Peabody not defterini çıkardı. "Vic 6:42'de imza atmış. Karısının ifadesine göre evden altı buçuk gibi ayrılmış."

"Yürüdü. İşe yakın bir daire bulun, böylece yürüyebilir ve ulaşım masraflarından tasarruf edebilirsiniz. Yürümek yedi, sekiz dakika sürer, bu yüzden yolda mola vermiş olması pek mümkün değil. O saatte güzergâh üzerinde açık bir yer yok. En yakın yirmi dört/yedi üç blok batıda."

Peabody başıyla onayladı. "Bir blok ötede bir şarküteri var ama yediye kadar açılmıyor."

"Tamam. Ceketini giyiyor, çantasını ve öğle yemeğini alıyor, karısına veda öpücüğü veriyor ve işe gidiyor. Bizim yaptığımız gibi ana kapıdan giriyor. Güvenlikten geçiyor, giriş yapıyor. Egzersiz yapacaktır, bu yüzden sınıfına gider, o gün için eşyalarını saklar. Palto, eldiven, şapka, atkı. Evrak çantası, içinde son yemeği var."

Şimdi en mantıklı yolu seçerek o tarafa yöneldi. "Görüştüğüm hiç kimse spor salonuna gelmeden önce onu gördüğünü ya da onunla konuştuğunu söylemedi. Önce üst kata çıkıyor."

Sınıfın kapısında durdu, polis mührünü açtı ve içeri girdi. "Evrak çantasını masanın üzerine koyuyor, öğle yemeğini çekmeceye yerleştiriyor, ceketini asıyor. Verimli adam, düzenli adam," diye mırıldandı. "Antrenman kıyafetlerini giyer. Okul kıyafetlerinin olduğu spor çantasını spor salonuna götürüyor."

"Olumlu." Peabody notlarını okudu. "İçinde egzersiz kıyafetlerinin olduğu spor çantası elimizde."

"Ana kata iniyor," diye devam etti Eve geri dönerlerken. "Egzersiz yapmak için aşağı iniyor, sınıfını terk ediyor -go-cup'ı da dahil olmak üzere-

gözetimsiz." "Evet."

Dışarı çıkıp spor salonuna doğru yürüdüler. "Tanık ifadelerine göre, ilk görüldüğünde zaten spor salonunda, makinelerin üzerindeymiş."

"Reed Williams, yaklaşık 7-10." "Williams

saat kaçta giriş yaptı?"

"Altı kırk beş."

"Peki Williams altı kırk beş ile yedi on arasında ne yapıyordu? Onunla bir kez daha konuşacağız. Mosebly kurbanı yaklaşık yedi buçukta havuzdan çıkarken havuz alanında gördüğünü ifade etmiştir."

"Altı buçukta imzalandı."

"Erkenci kuşlar. Biz de onu takip edeceğiz. Hem de er ya da geç," diye ekledi Eve, Mosebly onlara doğru ilerlerken.

"Teğmen, Dedektif. Güvenlik tarafından burada olduğunuz konusunda uyarıldım." Bugün rahatlatılmamış siyah giymişti; etek, ceket, botlar. "Akademiye geldiğinizde ofisime uğrarsanız çok memnun olurum."

Eve, "Bugün için kapanmış olabileceğini düşünmüştüm," diye karşı çıktı. "Düşünüyorum."

"Ruh sağlığı danışmanlarımızla görüştükten sonra buna karşı karar verdi. Öğrencilerin rutinden ve birbirleriyle birlikte olmaktan, korkuları ve duyguları hakkında açıkça konuşabilmekten daha fazla fayda sağlayacağı düşünülüyor. Bu sabah bir saygı duruşunda bulunduk ve bu hafta içinde bir anma töreni planlıyoruz. İlerleme kaydedildi mi?"

"Soruşturma devam ediyor. Dün yüzmeden önce ne yaptınız?"

"Pardon?"

"Altı buçukta imza atmışsın. Ne yaptın?"

"Bir düşüneyim. Gittiğimden beri çok şey oldu... ajandamı kontrol etmek ve günü düzenlemek için ofisime gidiyorum."

Saat sekizde randevum vardı. Neden?"

"Ayrıntılarda gizli. Birini gördün mü? Yüzmeden önce biriyle konuştun mu?"

"Evet, aslında. İçeri girerken Bixley ile kısaca konuştum. Basamakları temizliyordu, karı mı? Ondan gün içinde belli aralıklarla kontrol etmesini rica ettim. Beslenme uzmanımız Laina Sanchez'i de hemen arkamdan gelirken gördüm. Sanırım hava durumu hakkında bir yorum yapmıştım. Sonra ofisime gittim, günümü gözden geçirmek için biraz zaman harcadım. Yüzmeye gittim."

"Fitness alanından geçtiniz mi?"

"Hayır, takım elbisemi giymek için personel soyunma odasını kullandım, sonra da doğruca havuza girdim. Craig'e ne oldu, Teğmen? Söylentiler havada uçuşuyor ve bunu bilmemek hepimiz için daha da üzücü."

"Zehirlenmiş. Fitness alanına girebilen var mı?"

"Zehirlenmiş mi?" Bir adım geri çekildi. "Yüce Tanrım. Otomattan bir şey yedi mi? Salondan ya da kafeteryadan? Hemen Laina'yla konuşmam gerek."

"Okulun malzemelerinden almadı."

Mosebly'nin yüzünde anlık ve tam bir rahatlama ifadesi belirdi. "Tanrı'ya şükür. Bu korkunç," dedi hemen. "Tabii ki evden getirdiği bir şeyin sorumlu olması korkunç. Ama öğrencileri ve diğer personeli de düşünmek zorundayım."

"Elbette."

"O zaman bir kazaydı. Bir tür alerjik reaksiyon."

"Bu bir cinayet," dedi Eve ve rahatladığını gördü. uzakta. "Müdür Mosebly, o sabah dersten önce burada bulunan herkesin nerede olduğunu bilmem gerekiyor. Ve yukarı Foster'ın öğle yemeğini yediği saate kadar. Bu alana herhangi biri -personel, öğrenciler- erişebilir mi?"

Eve, personelin spor salonunun kapısına doğru başıyla işaret etti.

Mosebly'nin eli kalbinde çırpındı. "Ne olduğunu bilmek zorundayım. Eğer bu kasıtlı bir eylemse, öğrenciler risk altında olabilir-"

"Öyle olduklarını düşünmek için bir nedenim yok. Belirgindi. Sorulara cevap verin."

Mosebly parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Sadece bu taraftan personel girebilir. Anahtar kartları gereklidir. Öğrenciler havuzun diğer tarafından erişilen kendi alanlarına sahiptir. Personel, toplantılar için planlanmış bir antrenman olmadığında derslerden önce ve sonra su alanını kullanabilir. Yüzme yarışları. Aman Tanrım. Zehir."

"Anahtar kartı," dedi Eve ve kapıyı işaret etti.

Mosebly cebinden bir tane çıkarıp okuttu.

Eve içeri girdi. Şu anda kullanılmayan küçük, verimli bir alandı. Cross-trainer'lar, ağırlıklar, minderler. Evindeki spor salonu daha büyüktü ve daha sıkı ekipmanlara sahipti, ancak bunun iyi tasarlanmış bir alan olduğunu düşünüyordu. Ve personel için güzel bir avantaj.

"Foster makineleri düzenli olarak kullanıyor muydu?"

"Neredeyse her gün. Personel tesisi kullanmaya teşvik ediliyor. Çoğu haftada bir ya da iki kez kullanıyor. Craig gibi bazıları ise tesisi daha iyi kullanıyor."

Eve başını salladı, odanın içinden geçerek ikinci kapı seti. Soyunma odası temiz ve yine verimliydi. Bankolar, tuvalet kabinleri, her iki tarafta opak camla ayrılmış üç duş. Erkekler, kadınlar.

"Bu dolaplardan hangisi onun?"

Mosebly, belli ki başka bir yerde olmak isteyen birinin telaşlı ses tonuyla, "Bize özel dolaplar tahsis edilmedi," diye açıkladı. "Tuş takımındaki ışık kırmızıysa kullanılıyor demektir.

Yeşil olduğunda, kişi onu basitçe kullanır, herhangi bir altı rakamlı kodla kilitler."

"Burada kırmızıda üç tane görüyorum."

"Bazıları rutin olarak bir dolap kullanıyor, kolaylık olsun diye eşyalarını orada tutuyor."

"İçindekileri görmek isteyeceğim."

"Birinin kullandığı bir dolabı öylece açamazsın." "Evet, açabilirim. Peabody?"

"Eğitim kompleksleri, ofisler ve kamu binalarındaki soyunma ve depolama tesisleri Gizlilik Yasaları," dedi Peabody, Eve efendisini çıkarırken. "Bir polis soruşturması sırasında, NYPSD'nin usulüne uygun olarak yetkilendirilmiş bir üyesi bu depoya erişebilir."

"Bu invaziv ve gereksiz. Ölümüne neden olan maddenin evden getirdiği bir şeyin içinde olduğu çok açık."

Eve dolaplara yaslandı. "Gördün mü, benim için açık değil. Ve bu gibi konularda benim müdür olduğumu söyleyebilirsiniz."

"Bu personelin herhangi bir üyesinin Craig'e zarar vermek isteyeceğine ya da vereceğine inanıyor olamazsınız."

"Elbette yapabilirim."

İlk dolapta bir çift kadın spor ayakkabısı, bir Dudak boyası, deodorant, saç jölesi, kirpik güçlendirici, birkaç numune büyüklüğünde cilt bakım kremi tüpü, biraz parfüm içeren kozmetik seti.

"Bu alanda uzman olmayan biri olabilirim," dedi Mosebly sert bir şekilde, "ama Craig'in yediği ya da içtiği bir şey yüzünden trajik bir alerjik reaksiyon geçirdiği çok açık. Ve yine evden getirdiği bir şey yüzünden."

"Evet, bunun sizin için açık olduğunu söyleyebilirim çünkü başka bir şey okul için gerçekten berbat bir reklam olurdu."

Bir sonraki dolapta ilkinin erkek versiyonu vardı. Ayakkabılar, içinde tarak, biraz saç ürünü ve cilt kremi bulunan bir tuvalet çantası. Bir çift yüzme gözlüğü ve bir su altı kulaklığı vardı.

"Bu akademinin itibarını korumak benim sorumluluğum. Derhal avukatlarımızla temasa geçeceğim."

"Sen yap." Mosebly dışarı çıkarken Eve bir sonraki dolaba doğru ilerledi. "Bunun için olası bir aday değil."

"Bilmiyorum." Peabody dayanamayarak Mosebly'nin arkasından kaba ve çocuksu bir yüz ifadesi takındı. "Çok sinirli
Bana sorarsan, bu bir tavrı."

"Elbette. Ama eğer Foster'ı öldürecek olsaydı, büyük ihtimalle bunu okul arazisi dışında yapardı. Daha yakından bakacağız."

okul sadakati bir cephe, ama onu göremiyorum
kutsal koridorlarına skandal getirmek ya da müdürlük
makamına leke sürmek istemiyor. Vay, vay, şuraya bakın."

Bir sonraki dolapta gerekli ayakkabılar ve çok şık bir
suni deri tuvalet çantası vardı. İçindeki ürünler daha çok
diğerlerinden daha yüksek kalitede. Bunların arasında bol
miktarda prezervatif de vardı.

Peabody, "Yağmurlukları saklamak için komik bir yer,"
diye yorum yaptı. "Tabii okulun soyunma odasında
aksiyona girmeyi planlamıyorsanız."

"Bahse girerim ki bu kurallara aykırıdır." Eve küçük bir
hap kutusu çıkardı. "Bana Stay-Up gibi geldi. Yaramaz
çocuk.
RW," diye ekledi, çantanın üzerine kazınmış baş harfleri
okuyarak. "Benim tahminim Reed Williams."

Peabody, Williams'ı sorgulamak üzere sınıftan çıkarmaya
giderken Eve, Craig'in sabahki gidişatını takip etmeye
devam etti ve personel salonuna doğru yürüdü.

Ona uzun uzun bakan birkaç genç çocuğun yanından
geçti. Sessizce kartlarını uzattılar.

"Koridor nöbetçisi gibi mi görünüyorum?" diye sordu.

"Giriş kartlarımızı yetişkinlere göstermemiz gerekiyor.
Personele ve ebeveynlere," dedi biri ona.

"Ebeveyn gibi mi

görünüyorum?"

"Bilmiyorum."

"Buralarda çok dolaşıyor musunuz?"

"Geçiş kartlarımız var."

"Evet, evet. Soruya cevap ver."

"Bilim projemiz için araştırma materyali almak üzere kütüphaneye gidiyoruz."

"Uh-huh. Dün öğleden önce herhangi bir saatte sınıftan çıktınız mı?"

İlk çocuk konuşmadan önce birbirlerine yan gözle baktılar. "Belki biz de dün araştırma malzemesi almak için kütüphaneye gidiyorduk."

"Bayan Hallywell'e geçiş kartlarımızı gösterdik." "Ne zaman?"

İkincisi umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Bir ara. Başımız belada mı?"

"Soruya cevap vermezsen olacaksın. Merak ediyorsan söyleyeyim, bira içip kumar oynamak için gizlice kaçıp kaçmadığın umurumda bile değil." Kadın soruyu duymazdan geldi. İlk çocuk keyifle homurdandı. "Bayan Hallywell'i ne zaman ve nerede gördüğünüzü bilmek istiyorum."

"İkinci dönemdi, son yarı. Um. On buçuk ya da onun gibi bir şeydi. B merdiveninden iniyordu. Şurada. Nasıl? bilmek ister misin?"

"Çünkü ben meraklı biriyim. Nereye gidiyordu?"

"Bilmiyorum. Öğretmenler size söylemek zorunda değil. Öğretmenler size söylemek zorunda değil ama siz onlara söylemek zorundasınız."

"Evet, her zaman böyleydi."

"Öğretmen ya da personel değilseniz ve veli de değilseniz, geçiş izniniz olması gerekiyor." İlk çocuk ona bir

dar bir bakış.

"Beni rapor et. Şimdi kaybol."

Omuzlarının üzerinden geriye bakışlar atarak hızla koşmaya başladılar. "Herhalde bilim projeleri için ev yapımı bir boomer yapıyorlar," diye mırıldandı ve notlarını çıkardı. Foster on ila on bir yaşları arasında Üçüncü kattaki medya odasını kullanan ileri sınıf. "İlginç."

Salon kapısında ustasını kullandı. Dersler devam ettiği için salon boştu. Eve zihninde Craig'i gördü. içeri giriyor, ödül meşrubatını alıyor, antrenman sonrası, ders öncesi. Sohbet videoları.

Personelin tamamı olmasa bile çoğu ve kesinlikle öğrencilerin çoğunluğu. Ve Foster'ın termosuna ikinci kattaki sınıfında bulunan herkes kolayca ulaşabiliyordu.

Tıpkı egzersiz yaparken, ileri seviye dersini verirken olduğu gibi.

Ne kadar sürerdi? diye merak etti. Bir dakika mı? İki mi? İçeri gir, çekmeceyi aç, zehri dök. Ya da sadece bardakları değiştir. Kapat, tekrar çık.

Akıllı bir katilin, birinin gelme ihtimaline karşı yedek bir planı olurdu. Craig için bir not bırakıyorum. Sadece bir kağıdı kontrol etmek gerekiyordu. Aklınızı başınızda tutarsanız kolayca yapılır.

Peabody Williams'la birlikte içeri girerken döndü. "Bu bekleyemez mi?" diye sordu. "Sınıfımı bir gözetmen droidle terk etmek zorunda kalmadan da yeterince zor bir gün geçiriyorum."

"O zaman zaman kaybetmeyelim. Dün saat on ile on bir arasında herhangi bir saatte sınıfınızdan çıktınız mı?"

"İkinci ders, Pazartesi. Bu bir grup çalışması. Evet, birkaç dakikalığına dışarı çıktım."

"Ne yapmak için?"

"Tuvaleti kullandım. Çok kahve içerim." Bunu kanıtlamak için AutoChef'e geçti ve bir fincan programladı. "Ben her zaman o ders sırasında kısa bir süre için dışarı çıkın."

"O sınıf Foster'inkiyle aynı katta, aynı bölümde. Kimseyi görüyor musun? Seni gören var mı?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Spor salonunda bir dolap tutuyorsun."

"Bazılarımız öyle yapıyor. Her gün ayakkabı değiştirmekten daha kolay."

"Dolabında sadece ayakkabıların yok, Reed. Tecrübelerime göre, bir adam bu kadar çok kalkanı elinin altında tutuyorsa, onlar için planları vardır."

Kısa bir tereddüt oldu, sonra Williams kahvesinden yavaşça bir yudum aldı. "Son kontrol ettiğimde prezervatifler yasadışı değildi."

"Ama kendime soruyorum, Müdür Mosebly'nin dolabınızda bu kadar cömert bir şekilde bulunmasına ne diyorsunuz? Ya da yönetim kurulu, neydi o? Eğitim kurulu."

"Tekrar ediyorum. Prezervatifler yasadışı değil."

"Yine de. Buradaki personelden birinin soyunma odasında, tüm o masum genç beyinlere ve bedenlere bu kadar yakın bir yerde ganimet toplaması hakkında ne düşünebilirler?"

"Koruma taşımak sadece koruma taşımaktır."
Umursamaz bir tavırla kahvesini içerken arkasına yaslandı.
"Üzerinizde bir silah var ama bildiğim kadarıyla binada kimseyi sersemletmediniz."

"Henüz erken," dedi Eve hafifçe. "Düşündüğüm başka bir şey de o masum zihinlere ne olduğuydu. O masum bedenler. Güzel küçük kızlar, çok kolay kandırılıyorlar."

"Tanrı aşkına." Bunun üzerine elindeki kahveyi hızla bıraktı ve tezgâha yaslandığı yerden kalktı. "Bu aşağılık ve iğrenç bir şey. Ben pedofil değilim. On dört yıldır öğretmenlik yapıyorum ve hiçbir öğrencime uygunsuz sayılabilecek bir şekilde dokunmadım."

"Kimin ölçeğine göre?" Eve merak etti.

"Dinle. Ben kızlardan hoşlanmıyorum. Kadınlardan hoşlanırım. Kadınlardan çok hoşlanıyorum."

Eve bu iddiayı satın almaya fazlasıyla istekliydi. "Onları okul arazisinde vurmaya yetecek kadar mı?"

"Bu tür sorulara cevap vermek zorunda değilim. Avukatım olmadan olmaz."

"Tamam, şehre indiğimizde birini arayabilirsin."

Öfkenin yerini şok aldı. "Beni tutuklayacak

mısınız?" "Tutuklamamı mı istiyorsun?"

"Dinle, dinle. Tanrım." Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Birkaç kez karşılaştım. Bu bir suç değil ama işim söz konusu olduğunda şüpheli bir davranış. Ama bu karşılaşmalar rızası olan yetişkinlerle olmuştur."

"İsimler."

Anlayış isteyen bir gülümsemeyle küçük bir cazibe denedi. "Teğmen, bunun neden burada olduğunuzla bir ilgisi olması mümkün değil. Ve onlardan birkaçı evli."

"Birkaç tane."

"Kadınlardan hoşlanıyorum." Gülümsemesi genişledi. "Seksi severim. Kimseyi incitmez."

"Craig hiç soyunma odasında seks yapmaktan

hoşlandığını fark etti mi?" "Hayır."

Çok hızlı söyledi ve Eve yalanı gördü. "Dürüst biriydi, değil mi? Sizinle karşılaştığında şok olacaktır. Belki de sinirlenir. Müdüre gitmekle tehdit eder mi?"

"Craig'le hiçbir sorunum yoktu; onun da benimle hiçbir sorunu yoktu. İstedikine sor."

"Konuşacağım. Tekrar konuşuruz."

Peabody ayrılırken, "Biraz iğrenç," diye yorum yaptı. "Bir tür cinayet sebebi. Craig hakkında yalan söylüyordu. soyunma odası oyunları hakkında."

Konuşurken dolaştı ve bir yandan da soyunma odasını tekrar aklına getirdi. Eğer öyle olmasını istiyorsan, sevişmek için bir sürü yer olduğuna karar verdi.

"Belki Craig'i ihbar etmekten vazgeçiremiyor ya da bir noktada vazgeçeceğinden korkuyor. Kendini, işini, yaşam tarzını koruyor. Craig sınıfta değilken o da sınıftaydı.

onun. Fırsat. Şu anda onu listemin başına koyuyorum. Hallywell'i alalım."

"Onu buraya getirmemi ister misin?"

"Hayır, bunu kendi ortamında deneyelim."

Salondan çıktıklarında zil sesi duyuldu. Çocuklar hemen sınıflardan çıkıp koridorlara üşüştiler ve gürültü seviyesinin yükselmesine neden oldular. Eve'in zihninde, çekirgelerin üzerine üşüştiklerini hayal ettiği gibi görünüyor ve ses çıkarıyorlardı... çekirgelerin üzerine üşüştikleri her neyse.

Ya da karıncalar gibi, diye düşündü Eve, tepelerinden tırmanarak. Kendini korumak için, Eve tekrar Tufan geçene kadar beklemeye devam etti ama çocuklardan biri doğrudan onu hedef aldı.

"Teğmen Dallas. Affedersiniz, lütfen."

Küçük sarışın, diye düşündü Eve, keskin gözlü.

"Rayleen." "Evet, hanımefendi. Bay Foster öldürüldü mü?"

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü sizi bilgisayarda araştırdım ve yaptığınız iş bu. Cinayetleri araştırıyorsun. Birçoğunu yapmışsınız. Babam dün burada olacağınızı söyledi çünkü bu şüpheli bir ölümdü. Ama bu kaza, doğal nedenler ya da kendi kendini öldürme anlamına da gelebilir. Bu mu? değil mi?"

"Evet, bu doğru olurdu."

"Ama bugün yine buradasınız ve bugün yine sorular

soruyorsunuz ve herkes belki de ne hakkında konuşuyor?

oldu."

Rayleen bugün tek boynuzlu at şeklindeki bir çift beyaz tokayla tutturduğu uzun buklelerini itti. "Bir sürü İnsanlar bana soruyor çünkü onu bulan bendim. Onlara doğru olmayan bir şey söylemek istemiyorum. Peki Bay Foster öldürüldü mü?"

"Araştırıyoruz."

"Nasıl olabileceğini anlamıyorum çünkü çok kibardı ve burası çok güvenli bir okul. Sadece şehirdeki değil, New York eyaletindeki en iyi okullardan biri olarak kabul edildiğini biliyor muydunuz?"

"Düşünsene."

"Burada sınıfımın en iyisiyim." Bir diğeriyle Eve'in o küçük burnunu kırmak istemesine neden olan kibirli gülümsemesiyle Rayleen yakasına taktığı altın yıldıza bir parmağını dokundurdu.

"Whoopee." Eve, Rayleen'in etrafından dolanmaya başladı ama kız geriye doğru dans etti.

"Ama Bay Foster öldürüldüyse, annem daha da üzülecek. Ben onun tek çocuğuyum ve benim için endişeleniyor. Okula gelmemi istemedi. bugün."

"Ama sen buradasın."

"Bir tartışma yaptık. Ailem ve ben. Derslere mükemmel devam ediyorum ve bu da genel notuma yansıyor. Dersi kaçırmak istemedim. Melodie gelmedi ama. Annem onunkiyle konuştu ve Melodie dün gece kötü rüyalar gördü. Ben görmedim ya da hatırlamıyorum. Bay Foster'ı severdim.

Onu ne kadar özleyeceğimi günlüğüme yazdım. Keşke ölmek zorunda kalmasaydı."

"Zor bir durum."

Rayleen bilge ve duygulu bir şekilde başını salladı. "Belki yardım edebilirim. Belki yardımcı olacak bir şey hatırlarım. Ya da bir şey duyar veya görürüm. Ben çok zekiyim ve çok gözlemciyim."

"Eminim. Siz bize bırakın."

"Şimdi ne olacak bilmiyorum." Menekşe rengi gözleri yaşlarla parlıyordu. "Kimse bize bir şey söylemiyor. Bay Foster için proje üzerinde çok çalıştım ve şimdi bitirip bitirmemem gerektiğini bilmiyorum. Şimdi derse gitmem gerekiyor."

Rayleen başı öne eğik yürürken Peabody, "Çocuk olmak zor," diye gözlemledi. "Sahip olduğunuzda zor Böyle bir şey zaten sadece birkaç yıllık masumiyetinizi bozar. O asla unutmayacak. o sınıfa girip onu bulmak."

"Cinayet kimseyi masum bırakmaz. Bırakmamalı da. Hallywell'in izini sürelim. Dawson'ı da vurun."

Bayan Hallywell'in derslere gelmediğini öğrendiler. Dawson'ı kimya laboratuvarında öğrencilere bir proje üzerinde ders verirken buldu. Eve'i kapıda görünce öğrencilerine başlamalarını söyledi ve dışarı çıktı.

"Bana ihtiyacınız var mı? Sadece birkaç dakikanızı alabilirim." Kendini yarı açık kapıdan görebileceği şekilde eğdi.

kapı aralığından öğrencilerinin ne yaptığına baktı. "Bir şey yapıyorlar

Bilinmeyen bir maddeyi tanımlamak için basit bir test ama gözümü onlardan ayırmamam gerekecek."

"Ne gibi bilinmeyenler?"

"Oh, şeker, tuz, mısır nişastası, kabartma tozu."

"Neden sadece tadına bakmıyorsun?"

"Şey. Ha-ha. Bu hile yapmak olurdu." Ayıldı, kapıyı biraz daha araladı. "Craig hakkında söylenenler doğru mu? Zehirlenmiş mi?"

"Söz uçar yazı kalır."

"Işık hızında. Arnette'in yöneticisi onun okulun hukuk müşaviriyle konuşmasına kulak misafiri olmuş. Sonra Dave'i görmüş, ona söylemiş, o da benimle karşılaşmış ve bu böyle devam etmiş. Buna inanamıyorum."

"Risinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Ricin?" Gözleri irileşti. "Evet, evet, tabii ki. Ama... ama Craig, nasıl risinle zehirlenmiş olabilir?"

"Biz de bunu öğreneceğiz. Nasıl yapıldığını biliyor musun? Risin?"

"Ben... tam olarak değil," dedi bir süre sonra. "Ama istersen bakabilirim. Bu sadece bir dakikamı alır. dakika."

"Sorun değil." Etrafına baktı, ekipmanı inceledi. "Oraya girebilir misin?"

"Ah..." Dudaklarını büzdü. "Muhtemelen buradaki ekipmanla ve talep edebileceğim ya da jüri tarafından ayarlanabilecek şeylerle bunu başarabilirim. Benden risin yapmamı mı istiyorsunuz, Teğmen? İzin almam gerekir," dedi özür dileyerek. "Hiçbir toksik madde

Laboratuvarlarda ya da okulun herhangi bir yerinde buna izin verilemez. Ama yardımı olacaksa, eminim-"

"Hayır, ama teşekkürler. Peki... ne sıklıkla çocuklardan biri gizlice içeri girip bir koku ya da duman bombası yapmayı başarıyor?"

Gülümsedi ve Eve'e eğlenen bir keşişi hatırlattı. "Oh, en azından her dönem bir kez. Yapmazlarsa biraz hayal kırıklığına uğrarım. Eğer çocuklar ara sıra sınırları zorlamazlarsa, çocuk olmanın ne anlamı kalır ki?"

Eve şimdilik Dawson'ı listeden çıkardı ve Mirri Hallywell'in dairesine gitti. Foster'lardan birkaç blok ötedeydi ve kapıyı açmadı.

Tekrar aşağı inmeye başladıklarında Eve, "Onun 'bağlantı numaralarını' deneyeceğiz," dedi. "Sanırım bu işi en azından şimdilik okul dışında halledeceğiz. Deneklerin evlerinde başka görüşmeler de yapılacak.

Bunu onlara götüreceğiz. Kadın personelin verilerini inceleyeceğiz, daha çekici olanları ayıklayacağız. Büyük ihtimalle Williams'la spor salonunda dans ettiğini itiraf edecek bir ya da daha fazla kişi bulacağız."

Dış kapıya ulaştığında kapı açıldı ve içeri soğuk bir hava, Mirri Hallywell ve ince bir kamış adam girdi.

"Affedersiniz. Oh. Oh. Teğmen Dallas. Beni mi arıyordunuz?"

"Bu doğru."

"Ben... biz... Lissy'yi görmeye gittik. Bu Ben. Ben Vinnemere. Lissy'yi görmeye gittik ve bize Craig'in öldürüldüğünü söylediğinizi anlattı."

"Mirri, neden yukarı çıkmıyoruz? Yukarıda konuşabiliriz. Sen oturmalısın." Ben kahverengi gözlerini Eve'e çevirdi. "Hepimiz biraz titriyoruz. Bizimle konuşsan sorun olur mu? Üst katta mı?"

"Sorun değil."

"Kalamazdık." Mirri, Ben'e yaslanarak merdivenlerin ilk basamağını çıkmaya başladı. "Rahatsız edici görünüyordu. Annesi yanında ve en iyisi de bu. Onun için ne yapacağımı bilmiyorum. Sence geri dönmeli miyiz?"

"Bugün değil," diye yanıtladı Ben. "Yarın ona yardım etmek için elimizden geleni yapacağız. Onun bugüne ihtiyacı var. Senin de öyle."

Kapısına vardıklarında Mirri'nin anahtarını aldı ve kendisi açtı. "Ben biraz çay yapacağım. Sen otur, ben de çay yapayım. Teğmen?"

"Ben almayayım."

Adam Peabody'ye sorgulayan bir bakış attığında Peabody başını salladı. "Çay harika olur. Peabody. Dedektif Peabody."

"Uyuşmuş hissediyorum," dedi Mirri. "Göğsümde ve kafatasımın arkasında. Zehirlendiğini söyledi. Risin. Ben bunun ne olduğunu biliyordu."

"Times gazetesinde redaktörüm," diye açıkladı mutfaktaki dolaptan fincanları çıkarırken. "Her türlü şeyi bilirim."

"Açıkladı, ama nasıl olduğunu anlamıyorum... Nedenini anlayamıyorum." "Dün sabah saat 10 ile 12 arasında neredeydiniz? On bir mi?"

"Ben mi?" Hâlâ paltosunu giyen Mirri bir sandalyeye çöktü. "On mu? Drama Kulübü toplantısı. Bahar oyunu üzerinde çalışıyoruz."

"Bütün bir saat boyunca."

"Evet. Aşağı inip Ev Bilimi'ni kontrol etmem gerekti. Bu dönem notlarının bir parçası olarak bazı kostümleri tasarlıyorlar. Bir gün önce oraya gittiğimde tasarım diskini almayı unutmuştum."

"Dün sekizi biraz geçte giriş yaptınız. İlk dersin dokuza kadar değil."

"Pazartesi ve Perşembe günleri bazı öğrencilere özel ders veriyorum. Sekizden sekiz kırk beşe kadar. Aslında geç kaldım. Anlamıyorum.

neden..." Birdenbire yüzünde bir farkındalık ve şok dalgası belirdi. "Oh, evet, biliyorum. Ben."

"Sormak zorundalar, Mirri." Çayını getirip fincanı eline tutuştururken sesi sakinleştiriciydi.

"Sorular sormaları, bilgi toplamaları gerekiyor. Yardım etmek istiyorsun, değil mi?"

"Evet. Tabii ki. Evet. Daha önce hiç polis tarafından sorgulanmamıştım. Şimdi iki gün içinde iki kez ve ne olduğunu bilerek Craig'in başına gelenler..."

"Bu süre zarfında sınıf dışında kimseyi gördünüz mü?"

"Bir dakika düşünmeme izin verin, bütün gün Kafam karmakarışık." Gözlerini kapattı, çayından yavaşça bir yudum aldı. "Evet. İki çocuğu gördüğümü hatırlıyorum. kütüphaneye gidiyor. Preston Jupe ve T. J. Horn. Eğer başarabilirlerse her hafta birkaç kez 'araştırma' taktiğini kullanıyorlar."

Gözlerini tekrar açtı. "Başka biri varsa bile, fark etmedim. Oyun hakkında düşünüyordum ve diski unuttuğum için kendime kızıyorum."

Peabody'ye çayını verdikten sonra Ben, Mirri'nin sandalyesinin koluna oturdu ve elini hafifçe omzuna koydu.

"Craig ile herhangi bir personel arasında bir sürtüşme olduğunu biliyor musunuz?"

"Ben değilim. Değildim. Dürüst olmak gerekirse, farkında olunacak bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Reed Williams ile cinsel ilişkiye girdiniz mi?" "Hayır!

Tanrım. Kesinlikle hayır." Kıpırmızı kızardı, saç çizgisine kadar. "Ben, ben asla-"

"Sorun yok. Craig'in Casanova dediği o mu?" Mirri yüzünü buruşturdu. "Evet. Bana birkaç kez çıkma teklif etti, ama ilgilenmedim. Çok kurnaz ve çalışkan biri. Ayrıca, biriyle çalıştığınızda işler karmaşıklaşıyor, bu yüzden o yola girmek istemedim."

"Spor yapıyor musunuz, okul tesislerini kullanıyor musunuz?"

"Olması gerektiği kadar sık değil." Yine kızardı, bu sefer birazcık. "Neredeyse hiç, aslında."

"Craig, Reed William'ın cinsel faaliyetlerini sizinle hiç tartıştı mı?"

"Bu çok rahatsız edici. Sanırım birkaç ay önce Lissy'ye Reed'le çıkmayı düşündüğümünden bahsetmiştim. Gerçekten uzun bir suskunluk dönemi geçiriyordum. O da bana Craig'e bu konuda bir şey söyledi, çünkü bana Reed'in

biriyle ilişkisi olduğunu ve benim uzak durmam gerektiğini düşündü. Ben de öyle yaptım."

"Her zaman Craig'in önerdiklerini mi yapardınız?"

"Öyle değildi. Onun içgüdülerine güvendim ve onlar Bu durumda benimkiyle eşleşti. Utanç verici bir şekilde dürüst olmak gerekirse, kendimi yalnız hissediyordum. Ben erkeklerin peşinden koşacağı türden biri değilim."

"Affedersiniz?" dedi Ben ve gülümsemeyi başardı.

"Çok hızlı koşmana gerek yoktu."

"Williams'ın kiminle ilişkisi vardı?" Eve sordu.

"Bilmiyorum. Craig'in ağzından laf alamadım ve iyi bir şans verdim. Kim biraz dedikodu sevmez ki? Ama bu konuda ağzı sıkı davrandı. Lissy'ye bile söylediğini sanmıyorum, Çünkü ona ben sordum. Ya da sorduysa bile gizlilik yemini etti. Reed'in bir ünü var. Sanırım sahip olmaktan hoşlanıyor. Kadınların erkeği. Aradığım şey bu değildi."

"Affedersiniz?" Ben tekrar söyledi ve bu sefer ondan sulu bir kahkaha aldı.

"Ben." İçini çekti, başını ona yasladı. "Reed iyi bir öğretmen ve öğrencilere karşı çok anlayışlı. Ama kalbimi emanet edeceğim türden bir adam değil."

Eve düşünmek için zaman istiyordu, bu yüzden Merkez'e döndüğünde kendini ofisine kapattı. Okulun bir diyagramını oluşturdu, çeşitli üyelerin hareketleri Fakülte.

Williams'ın oyunlarını iş arkadaşlarıyla sınırlı tutmamış olabileceği fikrini düşündü. Her ne kadar Williams'ın

ocuk havuzundan uzak durdu, belki de ebeveyn alanına daldı.

Güvenlik kayıtlarını kontrol ederken, söz konusu sabah yedi ebeveynin giriş yaptığını fark etti. Hepsinin üzerinde çalışmaya başladı ve Roarke'un ne yaptığını düşünmemek için kendini zor tuttu. çalışıyordu.

Eski sevgilisiyle öğle yemeğine oturduğunu düşünmemek için kendimi çok zor tuttum.

GEÇ KALACAKTI. ROARKE, iş hayatında Maggie'nin bir Alman treni kadar dakik olduğunu hatırlıyordu. Kişisel olduğunda, zevk aldığıında, bir erkeği bekletmekten zevk alırdı.

Bu bir zamanlar eğlenceli bulduğu bir numaraydı, hatta Aptalca bir çekicilik. Her zaman, bir restorana, bir kulübe, bir partiye, toplantıdan yarım saat sonra hızla gelirdi. Yüzü kahkaha ve özürle parlıyordu. Ve gözleri, her ikisinin de onun neyin peşinde olduğunu bildiği bilgisiyle doluydu.

Bu yüzden ona öğlen demiş ve on iki buçuk için rezervasyon yaptırmıştı.

Birkaç dakika erken geldi, köşede onu bekleyen kabine kaydı. Maden suyu sipariş etti. Şarap listesini elinin tersiyle itti. Kadeh kaldırmaya hiç niyeti yoktu. gitti.

Magdelana'nın sevdiği ve Eve'in de hoşgörüle karşıladığı türden bir yer olduğunu düşünerek restoranı taradı. Peluş, cilalı, pahalı salataları kemirirken görölmek ve görmek için hesap ödemeye hazır insanlarla dolu.

O sabah Eve'le yaptığı tartışmadan -eğer öyleyse- dolayı öfkesi hâlâ geçmemişti. Ve Summerset'in yüzündeki soğuk onaylamama ifadesi yüzünden. Hoşlanmamıştı, Kendisini en iyi tanıdığına ve anladığına inandığı iki kişi tarafından yoğun bir şekilde sorgulanıyor ve şüphe ediliyordu.

Bu güven eksikliği nereden kaynaklanıyordu? Bu Eve'de karakteristik olmayan bir kıskançlık parıltısı? Dikkatli ol, onu uyarmıştı, diye düşündü ve kendini yeniden aşağılanmış buldu.

Yani halka açık bir yerde yemek paylaşmak için ona güvenilemezdi. Yıllardır görmediği bir kadınla aynı yerde? Bu çok aşağılayıcıydı ve bu ima tahammül edilemezdi.

Ve bu, çok kısa sürede kabullenecekleri bir şeydi.

En iyisi bunu aklından çıkarmak, dedi kendi kendine. Bir zamanlar hayatının bir bölümünü etkilemiş olduğunu düşündüğü kadınla öğle yemeği yiyecekti. Ve daha sonra, hayatını değiştiren kadınla ilgilenecekti.

Magdelana hatırladığı gibi saçları, kalçaları ve bacakları sallanarak aceleyle içeri girdi. Bir kahkaha atarak kabine kayd ve adamın yanağını öptü. "Suçlu gibi geç kaldım."

"Ben de daha yeni geldim."

"Oh." Bir an için suratını astı, sonra bir kahkaha daha attı. "Beni çok iyi tanıyorsun." Ona hızlı ve hınzır gülümsemesini göndermeden önce saçlarını omuzlarının arkasına taradı. "Ne içmeyi sevdiğimi hatırlayacak kadar iyi mi?"

"Stoli martini, sek olsun," dedi garsona. "Çok sek. Limonlu."

"Gururum okşandı."

"İyi bir hafızam var."

"Ya sizin için, efendim?" diye sordu garson.

"Ben iyiyim."

"İçkinizi hemen getiriyorum, madam."

O gittikten sonra Magdelana Roarke'un bardağını kaldırdı ve küçük bir yudum aldı. "Su?"

"Öğleden sonra toplantılarım var."

Bardağını tekrar yerine koyduktan sonra elini onun elinin sırtına sürttü. "İşini her zaman çok ciddiye almışsındır. Ama sonra, sana çok yakışıyor. Aslında, sana çok yakışıyor. Bizim zamanımızda hızlı yükseliyordun, ama şimdi?"

Arkasına yaslandı, mücevherli gözleri parlıyordu. "Roarke olmak nasıl bir duygu, sevgilim? Deli gibi zengin, güçlü ve pozisyonu?"

"İstediğim şeye sahibim ve buna sahip olmak her zaman tatmin edicidir.
Ya sen?"

"Arada, huzursuz ve kararsız. İkinci evliliğimden yeni çıktım, bu çok alçakgönüllü bir şey, çünkü çok iyi bir evlilik yaptım.
deneyin." Ona kirpiklerinin altından hızlı bir bakış attı. "Yıllar önce Andre'den boşandım ya da o benden boşandı. Sonunda birbirimizden boşandık. İğrenç derecede medeniydi."

Roarke kayıtsızca suyunu yudumladı. "Hatırladığım kadarıyla, onu hedef olarak seçtiğimizde medeni bir adamdı."

"Bana kızgın mısın? Hâlâ mı?"

"Neden olayım ki?"

"Bunu yapmadan önce vücuduma biraz alkol almayı umuyordum. Ama kuru yapacağız."

Yüz yüze gelebilmek için yana kaydı ve zümrüt gözleri doğrudan ve sabitti. "Seni tek kelime etmeden öylece bırakıp gittiğim için çok özür dilerim."

"İşaretle birlikte."

"İşaretle birlikte," diye kabul etti uzun bir iç çekişle. "O zamanlar ondan çalmaktansa onunla evlenmek daha eğlenceli ve daha kârlı görünüyordu."

Onu izleyen Roarke başını eğdi. "Onun yerine benimle oynuyorsun."

"Öyle demek istemedim ama evet, işin özü böyleydi. Ve özür dilerim."

"Uzun zaman önceydi."

"Her şey aynı." Yine elini onun elinin üzerine koydu. "Gençliğimi ve aptallığımı bahane olarak kullanabilirim ama kullanmayacağım. Yaptığım korkunç bir şeydi. Bencilce ve inatçıydı." Garson içkisini getirdiğinde durakladı, gümüş çalkalayıcıdan biraz törenle doldurdu.

"Günün spesiyallerini duymak ister misiniz?"

Başka bir tören, diye düşündü Roarke. Diyalogların soslar, indirgemeler ve kokularla süslendiği bir tür tiyatro.

Yıllar önce kullandığı kokunun aynısını sürmüştü. Belki bir imza, belki de onun hafızasını kızdırmak için kasıtlı bir seçim.

Gençti, diye düşündü, henüz yirmi yaşında bile değildi. Yirmi yaşından önce kaç tane bencil ve inatçı davranışta bulunmuştu? Sayılamayacak kadar çok olduğunu kabul edebilirdi.

Birbirlerinden bir kez hoşlanmışlardı ve o da bir kez umursamıştı. Özür dileyip işin peşini bırakacaktı.

Siparişlerini verdikten sonra Magdelana martinisini yudumladı, gözlerinin kenarından Roarke'a gülümsüyordu. "Affedilecek miyim?"

"Geçmişte kaldı diyelim Maggie. O zaman ile şimdi arasına çok zaman ve mesafe koyduk."

"Neredeyse on iki yıl," diye kabul etti. "Şimdi burada oturuyoruz ve evli olan sensin."

"Öyleyim."

"Ve bir polise!" Kadın kahkahayı patlattı. "Her zaman sürprizlerle doluydun. Senin... hobilerini biliyor mu?"

"Ne olduğumu, ne yaptığımı biliyor." Bunu hatırlayınca Eve'e duyduğu kızgınlığın en uç noktasının hafiflediğini hissetti. Birazcık. "Artık eski alışkanlıklarıma düşün değilim ve bir süre."

"Gerçekten mi?" Tekrar gülmeye başladı, sonra gözlerini kırıştırdı. "Ciddi misin? Oyunun dışında mısın? Tamamen mi?"

"Bu doğru."

"Her zaman bunun senin kanında olduğunu düşünmüştüm. Vazgeçtim.

Çünkü Andre'nin parasına sahip olmak, bunun için iyi görünmek, çekici ve esprili olmak dışında hiçbir şey yapmak zorunda kalmadan istediğim gibi harcamak eğlenceliydi. Herhangi bir nedenle, herhangi bir zamanda emekli olmanı hiç beklemiyordum. Ama sanırım karın ısrar etti."

"Onunla tanışmadan önce neredeyse tüm yol boyunca dışarıdaydım. Bu bir

Basit bir mesele ve biz dahil olduktan sonra geri kalanına kapıyı kapatmak için basit bir seçim. Hiç sormadı."

"Hayır mı?" Magdelana onu izlerken bardağının kenarında kırmızı bir tırnak izi bıraktı. "Çok iyi bir kadın olmalı."

"Öyle, evet. Olağanüstü bir kadın."

"Öyle olmalı. Ondan hoşlanır mıydım?"

İlk kez güldü. "Hayır. Hiç de bile."

"Ne laf ama." Onun koluna şakacı bir tokat attı. "Eminim yapardım. Başlamak için ortak bir noktamız var."

"Bilmiyorsun." Bakışları soğuk ve netti. "Ben eskiden olduğum kişi değilim."

Tekrar yudumlarken, onu incelemek için arkasına yaslandı. "Sanırım Hiçbirimiz eskisi gibi değiliz. O zamanki halini seviyordum. Ben... Şey." Başını salladı, içkisini bıraktı. "O zaman öyleydi."

"Peki ya şimdi? Ne istiyorsun?"

"Eski bir dostumla öğle yemeği yemek ve hatamı telafi etmek için. Bu iyi bir başlangıç, değil mi?" diye sordu salataları servis edilirken.

"Tam olarak neye?"

"Eh, bu hiç değişmedi." Çatalını kaldırarak ona doğru salladı. "Şüpheli doğanız." Adam bir şey söylemeyince salatasıyla oynadı. "Seni özledim ve itiraf etmeliyim ki son zamanlarda hayatımdaki değişikliklerden dolayı biraz nostaljik hissediyorum. Georges'la iyi bir dönem geçirdim - ikinci kocamdı ve ona düşkündüm, gerçekten de düşkünüm. İlişkimiz bana Andre ile sahip olmaya alıştığım tarz ve özgürlüğün bir kısmını sağladı. Aslında daha fazlasını. Bir erkek için bir süre."

"Her zaman sahip olduğun tarz."

Dudakları kıvrıldı. "Evet, ama bunun için çalışmak zorunda olmamak hoşuma gitti.
O sondan hiç senin kadar zevk almadım."

"Boşanma sizi yoksul bırakmadı."

"Pek sayılmaz. İki seferde de evlilik sözleşmesinin şartlarını aştıım ve sağlamım." Omuz silkti. "Ve gevşek uçlarda. Ben olsam Cesaretimi topladığımda sizinle iletişime geçmeyi planlıyordum. Dün gece seninle bu şekilde karşılaşmak... Neredeyse arkamı dönüp tekrar gidiyordum. Ama sen beni gördün, ben de cesaret ettim. Nasıldım? ne yapacaksın?"

Ona rahat bir gülümseme verdi. "Her zamanki gibi pürüzsüz."

"Size sürpriz yapmayı umuyordum ama buna hazırlanmak, ortamı hazırlamak istedim. Söyleyin bana, eşinizle olan ilişkiniz size herhangi bir özgürlük sağlıyor mu?"

Soruyu ve altındaki açık daveti anlamıştı. Ne de kızın ona uzattığı eli yanlış anlayabilirdi. hafifçe kalçasına vurdu.

"Evliliği hapishane ile bir tutmuyorum, onu bir vaat olarak görüyorum. Onlardan oluşan bir labirent. Verdiğim sözleri çok ciddiye alırım."

"Yine de..." Dilinin ucuyla üst dudağına dokundu. "Eğer sözler esnek değilse, bozulması daha kolay olur."

Gözlerinde bir meydan okuma vardı ve kahkaha atalım. Bir keresinde bu kombinasyonu karşı konulmaz bulmuştu. "Onları bükmek sadece değiştirir İlk başta olmamaları gereken bir şeye dönüştüler. Seni utandıracak bir şey söylemeden ya da yapmadan önce

bilmelisin ki Maggie, ben karıma tamamen aşığım."

Bir an için ona baktı, yoğun bir şekilde, sanki hileyi görmeye çalışıyormuş gibi. Yavaşça, kasıtlı olarak elini adamın kalçasından kaldırdı ve tekrar masanın üzerine koydu. "Bir polisle işbirliği yapmak için bir nedenin olduğunu düşünmüştüm."

"Onu tanısaydınız, Eve'in kimsenin işareti olmadığını anlardınız. Ne olursa olsun, ona hiçbir şey için ihanet etmem. Ya da hiç kimse için."

"Şey..." Sonra yine o güzel omuz silkişini, o hızlı ve hınzır gülümsemesini yaptı. "Denemekten zarar gelmez."

En iyisinin bu konuyu masaya yatırmak olduğuna karar verdi. "New York'ta ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?"

"Duruma göre değişir. Bu konuda bana yardımcı olabilirsin." O zaman kaşlarını kaldırdı, güldü. "Bu bir teklif değil, sevgilim. Senden tavsiye istemeyi umuyordum. Yatırım tavsiyesi."

"Bunun için kendi adamlarınız olduğunu sanıyordum."

"Georges'un adamları ve ne kadar medeni olursak olalım hassas. Çok güzel bir harcanabilir gelirim var. Bildirilmemiş varlıklar. Yatırımlarıma Georges'un çok etkili ve kurallara uygun danışmanlarını dahil etmemeyi tercih ederim. Ama bu tür işlerde oldukça yetenekli olan eski, güvenilir bir dostum var. Uzun zaman önce bana yastıkların değerini öğreten sendin. Gayrimenkul düşünüyordum, vergi köpeklerinden kaçınmak için birkaç kat altına sıkıştırmayı."

"Ek gelir mi arıyorsunuz, kar mı elde etmek istiyorsunuz, yoksa yastık altınızı mı korumak istiyorsunuz?"

"Hepsi, eğer

başarabilirsem." "Bu yastık

ne kadar yumuşak?"

Gözleri dans ederken alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Yaklaşık on beş yaşındaydım. Ben dediğim gibi, Andre ve Georges'a düşkündüm ve paylaştığımız yaşam tarzlarından keyif alıyordum. Ancak her iki durumda da bunun sonsuza kadar sürmesini beklemiyordum. Yol boyunca orada burada biraz hokkabazlık yaptım. Ve bana pek uymayan bazı mücevherlerim var. O sıvıyı dönüştürmek istiyorum. Gizlice."

"New York'ta mülk mü istiyorsun?"

"Daha iyi bir öneriniz yoksa ilk tercihim bu olurdu."

"Bunu düşüneceğim. Sana bazı seçenekler sunabilirim Maggie, ama bu katmanları kendin yaratman gerekecek. Seni doğru yöne ve doğru insanlara yönlendirebilirim. Yapabileceğim tek şey bu."

"Bu fazlasıyla yeterli olur." Eli tekrar koluna dokundu, aşağı yukarı ovuşturdu. "Bunu takdir ediyorum. Ben Şimdilik Franklin'in pied-à-terre'sinde kalıyorum. Size adresi ve irtibat numaralarımı vereceğim."

"Zengin ve yaşlı bir adamla arkadaşlığın keyfini mi çıkarıyorsunuz?"

Salatayı çatalladı, sırtıttı. "İlk kez olmazdı."

Eve, New Jersey'de hint yağı işleyen tek bir fabrika buldu. Yolculuğa degeceğine karar verdi, özellikle de ofisinde tıkılıp kaldığını hissettiğinden beri.

Yol boyunca, Peabody onu kendi araştırma sonuçları. "Ebeveynlerin veya çocukların isimlerini araştırdım-

D n giriş yapan bakım sağlayıcıları. Öğretim üyeleriyle randevuları teyit edilenler ve kurbanın sınıfında olduğu bilinen saatlerde giriş çıkış yapanlar listeden çıkarıldı. Geriye dört kişi kaldı. potansiyeller."

"İ lerinde Foster'la bağlantılı olan var mı?

"Bu dönem sınıfında iki  ocuk vardı. Kontrol etmek istedim, herhangi bir çocuğun orada akademik olarak sorun yaşıyıp yaşamadığını görmek istedim. disiplin sorunları. Ama Müdür Mosebly kayıtları paylaşma konusunda sinirli davranıyor."

"Gerçekten  yle mi?" Bu fikir Eve'e sıcak bir parıltı gibi bir şey verdi. "Onu bu konuda alaşağı etmek büyük bir zevk olacak. Bir arama emri çıkartacağım."

"Bunu duymak hoşuma gidiyor."

"Diğer ikisinden biri birkaç yıl önce saldırı suçundan ceza aldı. Küçükler Ligi maçında beyzbol sopasıyla bir adamın peşinden gitmiş. Omzunu kırmış."

"Takım ruhu var."

"Kamu hizmeti ve öfke kontrolü ile kurtuldu ve adamın tıbbi faturalarını  dedi. Adam ona dava açtı," diye ekledi Peabody, "açıklanmayan bir miktar karşılığında mahkeme dışında anlaştı. Bu konuda daha fazla ayrıntı vermemi ister misiniz?"

"Kendisine bizzat soracağız."

"Hallie Wentz, bekar, bir kız çocuğu, sekiz yaşında, Emily. Hallie bir parti planlayıcısı."

"İnsanlara parti planlamaları için para ödüyorlar. Anlamıyorum. Eğer bir parti yapmaya kararlıysanız, bu ne kadar önemli bir anlaşma?

bir tanesine sahip olmak mı?"

"Üç kelime: Mavis'in bebek partisi."

Eve kıvrınmamaya çalıştı. "Her şey yolunda gitti."

"Şehir dışına çıktı çünkü detayları halleden biri vardı, o da ben oluyordum."

"Peki sana ödeme yaptım mı?"

Peabody kaşlarını çatı, çenesini kaşdı. "Söylemek zorundayım: Touché."

"Kimse touché demeye zorlanmamalı."

"Daha iyi hissediyor musun?"

"Neyden sonra?" Eve otoyoldan çıkarken karşılık verdi.

"Bu sabah olduğundan daha fazla."

"Sadece bir şey yaşıyordum, çoğunlukla kafamda." Buna karar vermişti. "Artık bitti."

Kırmızı elbiseli bir sarışın için heyecanlanmak aptalca ve utanç verici bir kadınlıktı. Şimdiye kadar öğle yemeği yemiş olacaklarını hesapladı ve adam ofisine dönmüş, küresel mali hâkimiyeti planlamak için bir sonraki toplantısını yapıyor olacaktı.

Normale döndüm. İşte bu kadar.

Fabrika güvenliğini arayıp izin için beklerken, bunu aklından çıkarmak için yine neredeyse hiç çaba harcamadı. Ve müdür.

İş botlarının içinde 1.80 boyunda, neşeli, küçük bir şeydi. Eve'in son molasında ne tükettiğini merak etmesine neden olan geniş bir gülümsemesi ve ışıltılı gözleri vardı.

"Stella Burgess, tanıştığımıza memnun oldum. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

New Jersey, Hudson Nehri kadar derin bir ses tonuyla hoş geldiniz ve işbirliği mesajı veriyordu.

"Bu tesiste hint fasulyesi işliyorsunuz."

"Elbette var. Tüketim dışı kullanım için çeşitli tarımsal ürünleri işliyoruz. Hint yağı bazı endüstrilerde yağlayıcı olarak kullanılıyor. A.B.D.'de pek kullanılmıyor ama ihraç ediyoruz. Deri eşyaların hazırlanmasında da kullanılıyor. Bunu da ihraç ediyoruz ve ulusal çapta sertifikalı müşterilere doğrudan gönderiyoruz. İşleme operasyonunu görmek ister misiniz?"

"Muhtemelen hayır. New York'taki petrol için hesaplarınız var mı?"

"Bunu sizin için kontrol edebilirim, Teğmen. Bu muhtemelen zanaatkârlar, zanaatkârlar ve bunun gibi sadece doğal ürünler kullanmayı sevenler için olacaktır. Size bir liste vermemi ister misiniz?"

"Evet, yapmanı istiyorum. Bana tüm bunları neden gülümseyerek teslim ettiğini söyler söylemez."

"Scuze?"

"Soru sormuyorsun Stella. Hesapların gizliliği konusunda hiç dans etmiyorsun. Sadece emin ol, işte isimler."

Stella dişlerini tekrar parlattı. "Evet, tabii. Notu aldım."

"Bu ne notu olabilir?"

"En tepedekinden. Yılın ilk günü gönderildi. Teğmen Eve Dallas'ın bilgi ya da hizmet talep etmesi durumunda tüm müdürler, bölüm başkanları, amirler ve diğerlerinin tam işbirliği yapması bekleniyor. Tamam mı?"

"Doğru. Çalışan listesine de ihtiyacım var. Güncel ve son altı aylık."

"Tamamdır." Stella işaret parmağını gösterdi, başparmağını kaldırdı. "Bana beş ver, tamam mı?"

"Elbette."

Onlar beklerken Peabody gözlerini tavana dikti ve bir melodi ıslık çaldı.

"Kapa çenenini, Peabody."

"Sadece yarısını bile bilmediğin kadar çok şeye sahip olan bir adamla evli olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum." Sonra Eve'i dirseğiyle dürtükledi. "Bir not gönderdi."

"İşin eğlencesini kaçırıyor. Benim göz korkutuculuğumu ortadan kaldırdı."

"Yine de zaman kazandırıyor. Ve gerçekten düşünceli. Her zaman seni düşünüyor."

"Tuhaf."

Ama bunu duymak güzeldi, her ne kadar o sabahki davranışları yüzünden kendini daha da aptal hissetmesine neden olsa da.

Verilen listeler üzerinde çapraz referanslar ve aramalar yapacaktı. Bunu Merkez'de ya da evde de yapabilirdi. Şimdilik birkaç kapı alacaklardı. Başlangıç olarak Hallie Wentz.

Hallie iki katlı bir şehir evinde yaşıyor, işini sokak katında yürütüyordu. Eve onu Stella Burgess'in tam zıttı olarak tanımlardı. Hallie uzun boylu ve zayıftı, modaya uygun bilekli ayakkabılar giyyordu. Eve'in rozetini incelerken gözleri soğuk ve şpheciydi.

Belli ki notu almamıştı.

"Bu da ne demek oluyor? On dakika içinde bir müşterim gelecek. Polisler iş için iyi değildir."

"Craig Foster."

"Ah." Hallie nefesini tuttu ve gözlerini kapı aralığında. "Dinle, ocuğum yan odada. Olanlar yüzünden oldukça zgn. Bu konuda polislerle konuşmak zorunda kalmasını gerçekten istemiyorum. Kendini daha iyi hissedene kadar olmaz."

"Aslında seninle konuşmak için

buradayız." "Benimle mi? Bay Foster

hakkında mı? Neden?"

"Dn okul arazisinde bulunan herkesle konuşuyoruz."

"Doğru. Tamam, tamam. Bir dakika bekleyin." Kapıya doğru yürüdü, içeri baktı, sonra kapıyı neredeyse kapattı. Eve ve Peabody'ye "Ders çalışıyorum," dedi. "ocuk bir cevher. Ne bilmeniz gerekiyor?"

"Neden orada olduğunuzla başlayalım."

"Göster ve Paylaş Günü. Em bunun için Butch'u götürmek istedi. Bizim Afrika Grisi. Papağan mı?" diye açıkladı. "İri bir adam. Kafesini kendi başına taşıyamadı, ben de onun için sınıfa taşıdım."

"Sekiz yirmi de giriş yaptın, on kırk ikiye kadar çıkış yapmadın. Butch'u ne kadar uzağa taşımak zorunda kaldın?"

Hallie yine soğukkanlılıkla, "Burası büyük bir okul," dedi. "Bütün velileri sorguya mı çekiyorsunuz?"

"O kadar da büyük değil, bir papağanı teslim etmeniz iki saatten fazla sürdü. Dün Bay Foster'ı gördünüz mü ya da onunla konuştunuz mu?"

"Hayır, yapmadım."

"Ama geçmişte onu görme ve onunla konuşma fırsatınız oldu."

"Elbette. Geçen dönem Em'deydi. İyi birine benziyordu. Sınıfında gerçekten çok başarılıydı ve ona çok ilgi gösterdi."

"Ona karşı bir ilginiz var mıydı?"

Hallie derin bir nefes aldı. "Em'in öğretmenlerine asılmıyorum ve eğer asılsaydım, daha çok Drama bölümünü yöneten küçük sarışına asılırdım. Tanrı aşkına, ben eşcinselim."

"Sicilinizde saldırı suçu var Bayan Wentz." "Siktir et."

Öfke uçan korlar gibi parladı. "Bu Aptal orospu çocuğu kırık omzu ve cehennemi hak etti. çok daha fazla. Em'ime ne derdi biliyor musun? Lezbo dölü."

Bir nefes daha çekti ve kendini kontrol altına alana kadar elini kaldırdı. "Bunu bana söyledi, ben de tek yaptığım onu kesmesi için uyarmak oldu. Ama o devam etti ve oyun sırasında bir şeyler söylemeye başladı. Ona lezbiyen dedi. 'Bir boka yaramıyorsun, seni küçük lezbiyen' gibi. Bu, bir maçta cahilce homofobik yorumlar yaptığı ilk sefer değildi, ama bunlar bana atılıyordu, onun duyabileceği şekilde bağırılmıyordu. Kimse çocuğumla bu şekilde konuşamaz. Ben de yeterli."

Eğer anlatılanlar doğruysa, Eve kadının adamın omzu yerine kafatasına nişan almamış olmasına şaşırmıştı. "Bay Foster'ın size söyleyecek uygunsuz bir şeyi var mıydı? kızım?"

"Kesinlikle hayır. Bildiğim kadarıyla iyi bir adamdı. İyi bir öğretmendi, sınıfını çocuklar için eğlenceli hale getirirdi. Emily onu çok severdi. Bu olay yüzünden üzgün ve kafası karışık. Olması gerekenden daha fazla üzülmelerini ve kafasının karışmasını istemiyorum."

"O zaman bize neden iki saat yirmi iki dakika boyunca okul arazisinde olduğunuzu anlatın."

"Tanrım. Sınıfta bir süre takıldım, bazı çocuklarla ve Janine'le -Bayan Linkletter- Butch hakkında konuştum. Onlar için konuşmasını sağladım. Sonra... Dinle, bu böyle devam etmek zorunda mı? kayıt mı?"

"Bu, 'bunun' ne olduğuna bağlı," dedi Eve ona.

"Olanlar için geçerli değil, bu yüzden sadece şunu söylemenizi istiyorum - eğer olmadığını kabul ediyorsanız - etrafta dolaşmak zorunda değilsiniz."

"Pekala."

"Mutfağa doğru kaydım. Laina Sanchez, baş beslenme uzmanı,

benim için ek iş yapıyor. O almamalıydı

dışarıdaki işler. Başının belaya girmesini istemiyorum."

"Başı belaya girmeyecek, bunun için değil."

"Önümüzdeki hafta yapacağımız bir etkinlik hakkında konuştuk. Müşterinin istediği menüde bir değişiklik. Oradayken bir fincan kahve içtim. Saat on bire kadar toplantım yoktu ve sadece birkaç blok ötedeydi, bu yüzden takıldım. Bu kadar."

"Tamam. Bunu doğrulayacak mı?"

"Yapacak, ama dinle, okulda ona bu konuyu sorma, tamam mı? Mosebly'nin kulağına giderse Laina'nın üzerine gider."

"Sen ve Laina birlikte misiniz?"

Hallie sırtacak kadar rahatlamıştı. "Öyle değil. Ben eskiden Kız kardeşiyle yarım milyon yıl önce tanışmıştım. Yeni bir beslenme uzmanına ihtiyaç duyduklarında Sarah Child'da işe girmesine yardım ettim. Beslemesi gereken iki yaşında bir çocuğu var ve bir diğeri de yolda. O ve kocasının para atabilirim."

"Onu sıkıştırmak istemiyoruz." Burada bir şeyler daha var, biraz daha, diye düşündü Eve. "Bir şey gördün mü ya da Sıra dışı bir şey var mı?"

"Ben yapmadım. Mutfağa indiğimde dersler yeni başlıyordu. Ben çıktığımda ikinci ders devam ediyor olacaktı. Elimden gelse yardım ederdim. Çocuğumun etrafında böyle kötü bir şey olursa, kim, ne ve neden olduğunu bilmek isterim. Başka türlü onu koruyamam."

Belki de koruma bir açıydı, diye düşündü Eve. listedeki bir sonraki isme bir buçuk blok yol kat etti.

"Çocuğuna küfür ettiği için sopayla adamın peşine düşüyor."

Peabody, "Sen de aynısını yapardın," diye belirtti.

"Lezbiyen olmadığım ve bir çocuğum olmadığı için

bunu söylemek zor,
ama evet, adam aldığı darbeleri hak etmişe benziyor. Ne?
bir ebeveyn korumak için ne yapabilir? Belki de Foster'ın
üzerinde bir şey olan bir ebeveyn ya da öğretmen değildi.
Birinin üzerinde bir şey. Belki de bir çocuktu."

"Altı ila on iki yaşındaki bir çocukta ne bulabilirsin ki?"

"Saf Özgür-Ager. Çocuklar her türlü yapışkan şeyi
yaparlar. Belki birini hırsızlık yaparken ya da sınavda kopya
çekerken yakalamıştır,
tuvalette sakso çekiyor, yasadışı işlerle uğraşıyor."

"Tanrım."

Eve bunu halletti. "Küçük bir sohbet için veliyi çağırır,
bunun rapor edilmesi gerektiği konusunda uyarır. Çocuğun
disiplin cezası alması, danışmanlık alması, belki de okuldan
atılması gerekecek. Straffo'nun sinir bozucu çocuğuna göre
eyaletin en iyi okullarından biri. Çocuğunuzun okuldan
atılmasını istemezsiniz.
Kayıtlara geçmesi riskli bir şey. Foster öldüyse rapor
edilemez."

"İlgili ebeveynlikten bahsediyoruz. Kontrol ediyordum
kurbanın cinayetten önceki hafta için programında olan
herhangi bir veli konferansı."

"Tekrarlanan konferanslara bakalım. Ve izin belgesini
aldığımızda, herhangi bir öğrenci adının diğer öğrencilerle
tekrarlanıp tekrarlanmadığına bakacağız.
eğitmenler."

Listedeki diğ er kişilerden hiçbiri şu anda evde değildi.
Bir evde asık suratlı bir genç kız varmış.

Eve'in küçük erkek kardeři olduđunu dűşündűđű küçük sűrűngen ve ailesinin bir basketbol maçında olduđunu bildirdi.

oyun. Bir diđerinde droid hizmetli, annenin küçük hanımı karate antrenmanına götürdűđűnű ve babanın da geç saatlere kadar bir toplantıda olduđunu bildirdi.

Merkeze döndűđűnde Eve arama emri için kampanya yürüttű ve terlemeden emri aldıđında zihinsel bir zafer dansı yaptı. Tek hayal kırıklıđı, istediđi kayıtlara erişmek için okuldaki herhangi birini yakalamak için gűnűn çok geç olmasıydı.

Çapraz referanslarına bakmaya başladı ve durdu. Zaten vardiyasının sonuna gelmişti. Evde çalışabilir ve Roarke'ı da buna ikna edebilirdi. Bu, o sabah için bir tür barış teklifi olurdu, diye dűşündű.

Akşam yemeği yiyeceklerdi ve kadın onu bilgilendirecekti. Çalışanları ve müşteri listeleri ona ait olduğu için, bu işin bir parçası olması adil görünüyordu.

Gűnű kapatırken onu özlediđini itiraf etti. Onları özledi.

Tam masasından kalktığı sırada Peabody kafasını içeri uzattı. "Dışarıda Magdelana Percell diye biri var, sizi görmek istiyor."

Eve'in karnının ortası çöktű, sonra bir yumruk gibi sıkıldı. "Sana işinin mahiyetini anlattı mı?"

"Kişisel olduğunu söyledi. Onu üzerinde çalıştığımız listelerden hiçbirinden hatırlamıyorum ama-"

"Hayır, hiçbirinde yok. Onu geri gönderin, sonra da eve gidin."

"Ev mi? Ama mesai bitimine sadece yirmi dakika var. Bu beklenmedik cömertlikle ne yapacağım?"

"Ev ofisime rapor verin, oh-sekiz yüz. Bu isimlerden bazılarını bütün gün nereye giderlerse gitsinler yakalayacağız. Sonra okuldayız. Arama emri geldi."

"Takımımız için sayı. Dallas'a mı? İstersen asılabilirim."

"Hayır, istemiyorum. Onu geri gönder."

Eve, bunun önemli bir şey olmadığını kendine hatırlattı. Percell'in ne istediğine bakacak, sonra da eve gidecekti. Onu unutacaktı.

Roarke'ın formatörlerinden biriyle ilk kez saçma sapan bir konuşma yapmıyordu. Sonuncusu olması da pek olası değildi.

Eskiyen zeminde kız ayakkabılarının çıkardığı tıkırtıyı duydu ve bir raporun basılı kopyasını karıştırıyormuş gibi yaparak kendini gülünç hissetti.

Kafasını kaldırdığında, Magdelana ipeksi kürk yakalı şık siyah takım elbisesinin içinde boğucu bir gülümsemeyle duruyordu.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler," diye başladı. "Hatırladığınızdan emin değilim ama dün gece kısa bir süre tanışmıştık. Ben-"

Eve gülümsemek için gitmiyordu ve kesinlikle boğucu olmak için gitmiyordu. Sesi düzdü. "Kim olduğunu biliyorum."

Magdelana bir süre sonra, "Oh, peki o zaman," dedi. "Burası ne kadar da labirent! Sanırım New York'un kolluk kuvvetlerinin merkezi. Burası da sizin ofisiniz mi?" Etrafına göz gezdirdi, ezik dosya dolabını, ince pencereyi ve

hırpalanmış masa. Mükemmel kaşları yukarı kalktı.
"Beklediğim gibi değil, gerçekten. Teğmen, değil mi?"

"Bu doğru."

"Hmmm. Umarım hayati önem taşıyan bir tür polis çalışmasını bölmüyordumdur."

"Aslına bakarsanız..."

Magdelana zümrüt gözlerini bir kez kırptırdı. "Bu çok garip. Ben de öyle olmamasını umuyordum. Buraya gelip sizi görmek, işiniz bittiğinde size bir içki ısmarlayıp ısmarlayamayacağımı sormak istedim."

"Neden?"

"Sanırım sorun çıkarmak istemediğimi açıkça belirtmek istedim."

Eve sandalyesinde arkasına yaslandı, boş boş döndü.
"Yetki alanıma girdiğinden beri kimseyi öldürdün mü?"

"Hayır." Hızlı, keskin bir gülümseme oldu. "O zamandan beri değil." "Bu durumda, temiziz."

"Eve." Sesi yumuşaktı, tıpkı hareketleri gibi Eve'in masasına bir kalça koydu. "Sadece Roarke'la aramızdakilerin uzun zaman önce bittiğine dair seni rahatlatmak istedim. Biz bu işe karıştığımızda çocuk sayılırdık. Endişelenecek bir şey yok."

Eve başını eğdi. "Endişeli görünüyor muyum?"

"Seni tanımıyorum, o yüzden nasıl söyleyebilirim? Roarke senden hoşlanmayacağımı söylemişti ve sanırım ben de onun yanıldığını kanıtlamak isteyecek kadar aykırı biriyim. Bu yüzden umuyorum ki

bir içki içmek ve olası sorunları dağıtmak istiyorum. Özellikle de bazı işlerimde bana yardım edeceği için."

"Komik." Karnındaki yumruk kayganlaştı ve mide bulandırıcı bir hal aldı. "Kendi işlerini gayet iyi halledebilecek bir tipe benziyorsun."

"İş ilişkileri. İkimiz de biliyoruz ki Roarke'ın mali işler konusunda eşi benzeri yok. Ya da dürüst olalım, her türlü ilişkide." Hafif bir kahkaha attı. "Ama bu kesinlikle işle ilgili, söz veriyorum. Bugün öğle yemeği yedikten ve benimle çalışmayı kabul ettikten sonra, birden bunun iş dışında bir şey olduğunu düşünebileceğin aklıma geldi. Ne de olsa o muhteşem ve çekici bir adam ve onunla ben..."

"Öyleydi" fiili geçerli olacaktır.

"Evet. Kesinlikle. Uzun zaman önce ona acı çektirdim, bundan tekrar sorumlu olmak istemiyorum. Eğer işler umduğum gibi giderse, bir süre New York'ta işim olacak. Umarım hepimiz arkadaş olabiliriz."

Saçmalıkları kürek kürek önüne atıldığında anlıyordu. "Biliyorsunuz Bayan Purcell, arkadaşlık departmanında tam kapasite çalışıyorum. Başka bir yere başvurmanız gerekecek. Roarke ve işine gelince, bu onun sorunu. Size gelince, şunu açıklığa kavuşturalım: Aptala benzemiyorsun, bu yüzden Roarke'un ıskartaya çıkmış eteklerinden bu tarafa dönen ilk kişi olduğunu düşündüğüne inanmıyorum. Beni endişelendirmiyorsun. Aslında, beni pek ilgilendirmiyorsun. Hepsi bu kadarsa?"

Magdelana yavaşça masadan kaydı. "Bu adam hiç yanılmıyor, değil mi? Senden hoşlanmıyorum."

"Aw."

Kapıya doğru ilerledi, sonra durdu ve kapıya yaslandı. Eve'e tekrar bakarken söve. "Sadece bir şey mi? O beni bir kenara atmadı. Ben onu attım. Ve sen de aptal görünmediğine göre, bunun her şeyi değiştirdiğini biliyorsun."

Eve topukların tıkırtısını dinledi. Onlar uzaklaştığında sandalyesinde arkasına yaslandı, midesi çalkalanırken gözlerini kapattı.

Çünkü hayır, ne o ne de Percell aptaldı.

Kapıdan döndüğünde kader onu sürükledi. Şehrin amansız gürültüsünden, kalabalığından, çabuk öfkelenmesinden ve acımasız temposundan çıkıp Roarke'ın dünyasına girdiğini düşündü.

Ayrıcalıklı, özel, mükemmel. Karla kaplı arazide kıvrıla kıvrıla ilerleyen, hiçbir ayağın, hiçbir sabırsız trafiğin bozulmamış beyaz halıyı lekelemediği uzun araba yolu, büyük taş evin birçok pencere.

Işıkla parlıyorlardı, sıcak ve altın rengi.

Buna alışmıştı, diye düşündü, o demir kapılardan geçmeye, karanlıkta bir fantezi gibi kuleleri ve kuleleriyle yayılan ve çıkıntı yapan çarpıcı evi görmeye.

Cam ve taşın ardında sıralanan odaların bazıları pratik, bazıları zarif, bazıları da eğlenceli. Hepsi güzel, hepsi vizyonunu yansıtıyordu. İnşa etmek, sahip olmak, elinde tutmak için ihtiyaç duyduğu şey.

Sadece statü, zarafet, ayrıcalık için değil - gerçi Roarke'la birlikte bunlar da bir rol oynayacaktı - ama bir yuva kurmaya ihtiyacı olduğu için, hem de çok ihtiyacı olduğu için.

Buna ne eklemişti? diye merak etti. Biraz dağınıklık, yetim bir kedi, şüphesiz sade ve onun standartlarına göre tarzdan yoksun bir ofis.

Hatta herkesin.

Ama oraya uyum sağlamayı öğrenmiş, onunla birlikte orada bir yuva kurmuştu. Öyle değil mi? Olumsuzluklara rağmen, orada ikisi için de önemli olan bir hayatları vardı.

Geçmişten gelen bir hayaletin buna gölge düşürmesine izin vermezdi.

Arabayı önde bıraktı ve büyük ön kapıya çıkan merdivenleri tırmandı. Burayı Roarke inşa etmiş olabilirdi ama bu onun eviydi. Şimdi de onun bölgesiydi. Kimse kan dökülmeden burayı işgal edemezdi.

Kadın içeri girdi ve Summerset fuayeye doğru kayd, kedi de onun peşinde şişman bir gölge gibi duruyordu.

"Sadece kıcıımı öp diyeyim ve konuşmanın geri kalanından kaçınayım," diye başladı. "İşim var."

"Henüz eve gelmedi."

Ceketini silkelerken midesi birazcık sıkıştı. "Rapor için teşekkürler."

"Kişisel bir öğle yemeği yemek için bazı toplantıları yeniden planlamak zorunda kaldı."

Eve ceketini tırabzanın üzerine fırlattı ve döndü. En azından şimdi karnındaki hastalıkla birlikte çalkalanan öfke için kullanışlı bir hedefi vardı. "Bunu yüzüme vurmak için sabırsızlanıyordum. Bahse girerim Maggie kasabaya geldi diye dans ediyorsundur. Şey, yapabilirsin-"

"Tam tersine," diye araya girdi mutlak bir sakinlikle. "Daha az memnun olamazdım. Bir dakikanızı rica ediyorum."

"Ne için?"

Adamın çenesi gerildi ve kadın yanıldığını anladı. Sakinliğin altında dalgalanmalar vardı.

"Roarke ile bu şekilde tartışmaktan hoşlanmıyorum ve sen sadece daha da zorlaştırıyor. Ancak endişelerim bana bu konuda çok az seçenek bırakıyor."

Ağzı artık kurumuştı. "Ne tür endişeler?" "Bir dakikalığına salona gel. Yangın var."

"Tamam, tamam." İçeri girdi. Ateş kırmızı ve altın sarısı renginde yanıyordu. Tüm zengin kumaşlar parıldarken, sevgiyle bakılan antika ahşap parlıyordu. Odada dururken iliklerine kadar üşüdüğünü hissetti.

"Oturur musun?"

Sadece başını salladı ve dışarı bakmak için pencereye doğru yürüdü. "Bana ne söylemek istiyorsun?"

"Sana biraz şarap koyayım."

"Hayır." Başı zonklamaya başlamışken şarapla başa çıkamazdı. "Dök gitsin."

"O tehlikeli bir kadın, Teğmen." "Ne şekilde?"

"Manipüle eder, manevra yapar. Çatışma macerasından hoşlanıyor. Ve gerçekten güzel kadınların genellikle sahip olduğu güce sahip. Onun durumunda, bir düzine yıl önce bile iyi bilenmiş ve üstünlüğünü kaybettiğini sanmıyorum."

"Hayır," diye mırıldandı Eve. "Yumruğu var."

"Ve buna ek olarak, güçlü bir zekâsı var."

"Ne kadar zamandır birlikteydiler?" Adam bir şey söylemeyince, kadın ona baktı. "Bunun etrafında dans etme. Ne kadar zamandır?"

"Birkaç ay. Neredeyse bir yıl."

Pencereye dönmek zorunda kaldı çünkü şimdi kalbinin hemen altında bir acı vardı. "Uzun zaman oldu. Neden bitti?"

"Bir iş planlamışlardı, haftalar süren bir planlama." Kadın şarap istememiş olabilirdi ama adam istiyordu. Bunu atlatmasını sağlayacak bir şey istiyordu. "Hedef, muhteşem bir sanat koleksiyonu olan zengin bir adamdı."

Summerset boyalı bir dolaba doğru ilerledi ve bir sürahi alarak kendine kısa bir viski doldurdu. "Magdelana'nın görevi onun ilgisini çekmek ve bir ilişki geliştirmektir. Ondan çok daha yaşlıydı ve genç, canlı kadınlara karşı bir tutkusu vardı. İçeriden bilgilere, güvenliğe, rutinlere, sanat eserlerinin yerleştirilmesine erişecekti. Onlar bir çift Renoir'da karar kıldım. Sadece ikisinde. Roarke o zamanlar bile bir kuyuya çok derin dalacak biri değildi. O gün işi tamamlayacaklardı -kendisi ve hedefle birlikte onun yanında- hedefle kaçtı."

"Eldeki kuş."

"Kesinlikle. Elbette elindeki bilgilerin doğruluğundan emin olamadığı için işi iptal etmek zorunda kaldı. tuzağa düşürüldü. Bu ona birçok açıdan pahalıya mal oldu."

"Ama peşinden gitmedi, ona bedelini ödetmedi mi?" Tekrar arkasını döndü. "Bunu yapmadı çünkü kızgın olmaktan çok incinmişti. Onu seviyor muydu?"

"Aşık olmuştu."

İçinde bir şeyler kıpırdadı. "Daha kötüsü. Bu daha kötü."

"Anlaştık." Yudumladı. "Birlikte oldukları süre boyunca ona çok fazla tahammül etti. Hem kişisel hem de profesyonel risklerden hoşlanıyordu. Onu gördünüz, bir ışığı var. Ondan etkilenmişti."

"Zeki biri," diye devam etti Eve. "Eğitilmiş ve zeki. Onu araştırdım."

"Doğal olarak. Evet, çok zeki bir genç kadındı." "Buna hayranlık duyardı. Bu hoşuna giderdi, fiziksel olarak bile, sayılırdı."

Bir an tereddüt etti. Summerset onun tam da bu odada bir darbe aldığını görmüştü. Ama söyleyeceği sözler daha fazla zarar verebilirdi. "Sanatı, müziği ve edebiyatı biliyordu. Her zaman bilmeye, genç bir çocukken kendisinden esirgenen şeyleri deneyimlemeye susamıştı. Figürlere karşı bir ilgisi ve ihtişama karşı bir iştahı vardı, diyebiliriz."

"Ve çalmayı severdi. Bu ona çekici gelirdi."

"Almaktan hoşlanırdı. Eğer ona bir hediye alırsa, bir süreliğine üzerine titrerdi ama hediyeği onun kaldırmasını tercih ederdi. Ve her zaman daha fazlasını ister ve doğrudan sormadan daha fazlasını alırdı. Onun bir yolu var. Şimdi daha fazlasını isteyecektir."

"Ben ayrılmadan önce ofisime geldi."

"Ah." Tekrar bardağına baktı, biraz daha içti. "Suyu yumuşatma kisvesi altında birkaç kara tohum serpiştirirdi."

"Onun gibi bir şey. Beni şaşırtmak istedi ve ben bunu biliyordum. Ama kazmayı vurdu, işi bitirdi. Dedi ki Onunla bazı iş konularında çalışmayı kabul etmişti. Eğer onu başka bir iş yapmaya ikna ederse, hatta sadece zemin hazırlıyor." "Buna izin

veremezsiniz."

"Roarke'a izin vermiyorum. Kimse izin vermez."

"Nüfuzun var, onu kullan. Kız onun için kör bir nokta ve hep öyleydi."

"Yapabileceğim tek şey ona doğrudan sormak. İmalarla ve kurnazlıklarla mücadele edemem." Baş ağrısı kafatasında gıcırdıyor ve acı karnını burkuyordu. "Birincisi her iki taraf için de aşağılayıcı ve ikincisine hiç sahip değilim. Bu konuda değil. onun seviyesinde, bu kesin. Sonunda, bu onun seçimi. Her zaman öyleydi. Benim işim var."

Dışarı çıktı, adım attı ve Summerset'in gözleriyle buluşmak için arkasını döndü. "O bir manipülatör. Bunu anlıyorum. Ayrıca güzel, gösterişli, sofistike ve zeki. Sıska kıkına bahse girerim ki Roarke'ın şu anda elinin altında olanlarla mutlu bir şekilde yetinebilecek kadar zeki. Kısacası, Roarke beni terslese mutluluk dansı yapacağını düşündüğüm tipte bir kız."

Sesini sabit tutabilmek için nefes almak zorunda kaldı. "Evin içinde kan izi bırakmazdı, bir sonraki akşam yemeği partisinde hangi elbiseyi giyeceğini bilirdi. Ve bir cesedin başında durduğu için lanet olası bir akşam yemeği partisi olduğunu da unutmazdı. Peki, neden bana bütün bunları Bu mu?"

"Kolunda ışıltılı bir vurgu olurdu. Kusursuz Fransızca ve İtalyanca konuşuyor ve dağıtmak istediğinde sınırsız bir cazibe kaynağına sahip. Ve onu kullanacaktır."

Alacak, daha fazlasını alacak. Eğer gerekliyse ya da sadece hevesi varsa, kimin kazanacağını görmek için onu kurtların önüne atar."

Viskisini bitirdi. "Siz, Teğmen, genellikle kabasınız, kesinlikle kabasınız ve Roarke'ın konumundaki bir adamın toplum içinde nasıl karısı olunacağı konusunda çok az fikriniz var. Ve onu zarardan korumak için kişisel riskiniz ne olursa olsun her şeyi yaparsınız. Onu asla sevmeyecek. Sen de asla başka bir şey yapmayacaksın."

Hayır, diye düşündü uzaklaşırken, bunu asla yapmazdı. her şey ama. Ve aşkın beraberinde ne kadar korku ve ıstırap getirebileceğini unutmuş olması garip değil miydi?

Onunla tanışmadan önce bunların hiçbirini hissetmemiştir. Bu bükülmeyi, bu sızıyı, kaybetmenin titrek korkusunu hiç hissetmemiştir.

Ve hiçbir zaman o heyecanı ya da rahatlığı, diğer her şeyin üzerine kalın bir şekilde yayılan o çarpıcı mutluluğu hissetmedim.

Doğruca ofisine gitti ve bir demlik dolusu kahve programladı. Roarke'tan önce sık sık -çoğu zaman- kendini işe verirdi. Şimdi de aynısını yapmaması için bir neden yoktu.

Dahası, onurlu bir görevi vardı.

Bir adam ölmüştü. Mevcut tüm kanıtlara göre iyi bir adamdı, topluma verecek bir şeyleri olan sıradan bir adamdı.

Elinde hiçbir kanıt yoktu, onun kimseyi incittiğine, kimseye zarar vermek istediğine inanmak için hiçbir neden yoktu. Müstehcen eylemlerde bulunmamış, yasadışı madde kullanmamış ya da ticaretini yapmamıştı.

Hiçbir şey çalmamış, kimseden haraç almamıştı. Karısını

aldatmamıştı.

Kahvesini masasına taşıırken, ögle yemeği yemenin aldatmak olmadığını düşündü. Evlenmeden bir düzine yıl önce başka bir kadını çelik bir davul gibi becermek aldatmak değildi.

Roarke onu aldatmazdı. Bu konuda rahat olabilirdi.

Ama ister miydi? Etiket buydu. Ve bunun Craig

Foster'la hiçbir ilgisi yoktu.

Oturdu, dirseklerini masaya dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. Sadece zihnini boşaltması gerekiyordu, hepsi bu. Temizlemek. Muhtemelen kafatasının içine vuran lanet olası aptal baş ağrısı için bir bloker almalıydı.

Sinirlenerek üst çekmeceyi açtı, Roarke'ın içinde küçük mavi haplar olan bir kutu bıraktığını biliyordu. Hap almaktan nefret ederdi ama bir tane içmeden asla düşünemezdi.

Engelleyiciyi yuttu, kahve ile kovaladı. Galahad koşarak masasına doğru ilerlemeye başladı. Kılıcını yere koydu ve ona baktı.

"Çalışmam gerek." Ama elini başının üzerinde gezdirmek ve darbenin altında gerilmesini sağlamak garip bir rahatlıktı. "Çalışabilmeliyim yoksa çıldıracağım."

Yer değiştirerek önce çalıştırmak istediği veri disklerini yerleştirdi.

"Bilgisayar, A diskindeki çalışan ve müşteri listelerini B diskindeki öğrenci velileri, idare, fakülte ve destek personeli listeleriyle karşılaştırın.

Teşekkür ederiz. Çalışıyorum...

"İkincil görev, C diskindeki tüm isimler üzerinde çalıştırılan standart veriler, adli, mali, istihdam, medeni halleri içerir, Eğitim."

Teşekkür ederiz. Çalışıyorum...

Belki de o sabah binada bulunan ebeveynlerden ya da çocuk bakıcılarından birinin aklına bir şey gelirdi.

"Sonraki görev, Sarah Child Academy'nin fakülte, yönetim ve destek personeline ilişkin verileri alfa sırasına göre birinci duvar ekranında görüntüleyin."

Onaylandı. Birinci duvar ekranında görüntülenen veriler... Birincil görev tamamlandı. Eşleşme yok...

"Evet, bu çok kolay olurdu. Aynı listeleri kullanarak, aile ilişkileri, eski eşler veya birlikte yaşayanlar için çapraz referans araması yapın."

Onaylandı. Çalışıyor... İkincil görev şimdi tamamlandı. Ekran seçimi?

"Bilgisayar ekranında göster." Kahvesini alıp arkasına yaslandı ve verileri inceledi.

Sıcak bir şey yoktu. Orada burada birkaç el tokadı - her zaman popüler olan kişisel kullanım için yasadışı mal bulundurma, dört yıllık bir hırsızlık suçlaması. Şiddet suçu yok. herhangi biri için kafes zamanı.

Duvar ekranındaki verileri incelemeye başlamadan önce gözlerini kapattı ve zihninin geçmişe dönmesine izin verdi.

Bildiğini, bilmek istediğini.

Sıcak çikolatanın içinde zehir var. Termos gözetimsiz ve sabah boyunca birkaç noktada erişilebilir. Alışkanlık.

"Bekle."

Ayağa kalktı, gözleri kısıldı, sonra başka bir açı denedi. Lissette Foster ile temasa geçti. "Teğmen Dallas," dedi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Birkaç sorum var. Her sabah sıcak çikolatayı kendiniz yapıyordunuz."

"Evet, sana söyledim. Onun için

yaptım." "Hiç içtin mi?"

"Hayır. Çok fazla kalori var," dedi bıkkınlıkla. "Soya sütü ve toz karışımla birlikte biraz gerçek çikolata kullandım. O bilmiyordu."

"Pardon?"

"Çikolata çok pahalı. Benim aldığımı bilmiyordu, annemin her zaman yaptığı gibi içine kattım. Çok severdi, kimsenin benim yaptığım gibi yapmadığını söylerdi. Her sabah içine karıştırdığım yarım ons gerçek çikolataydı."

"Bu ekleme hakkında başka bilgisi olan var mı?"

"Annem. Nasıl yapılacağını bana o öğretti. İsteyken bahsetmiştim, eminim. Bir çeşit övünme. Sanırım Mirri'ye de söylemiş olabilirim. Sadece Craig'den küçük bir sırdı. Parayı onun için harcamamı istemezdi."

"Mutfağınızdaki karışımı ve bir kutu Vital Fem'in içindeki sıvı çikolata zulasını fark ettim."

Lisette şimdi biraz gülümsedi. "Vitaminlerimi asla karıştırmazdı, o yüzden çikolatayı orada sakladım."

"Karışımı ve sıvıyı laboratuvara gönderdik. Onları nerede sakladığınızı bilen başka biri var mı?"

"Karışım, belki. Çikolata değil. Sence..."

"Laboratuar, malzemelerden herhangi biriyle oynanıp oynanmadığını belirleyecek. Kocanızın ölümünden önceki hafta sonu evinizde kimse var mıydı?"

"Hayır." Yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu. "Hiç sanmıyorum. Cumartesi günü alışveriş için bir süreliğine dışarıdaydım. Ama Craig evdeydi. Bundan hiç bahsetmedi."

"Anahtarı ya da yedeğı olan var mı? Kodunuz."

"Mirri'de var, acil durumlar için. Ama-"

"Tamam. Binanızda güvenlik kamerası ya da kapıcı yok."

"Bunlara koşan bir tane alamazdık. Burası güzel bir mahalle. Hiç sorun yaşamadık."

"Pekala, Bayan Foster. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Ya şöyle olursa, diye düşündü Eve. Ya bilinmeyen kişi ya da kişiler alışkanlıkları bilerek Foster'ın dairesine girdiyse. Tozu zehirlediyse. Belki Craig'in karısına söylemediğı bir ziyaretçisi vardı.

Ya da... Belki de bir gün önce olması gerekmiyordu, diye düşündü. Belki de birkaç kez şansı yaver gitmiş, zehirden hiç ya da yeterince almamıştı.

Laboratuvar raporunu çıkardı, go-cup'ın içindekileri okudu. Listede gerçek çikolata yoktu.

Yani katil Lissette'in gizli tarifini bilmiyordu. Düşünerek ayağına kalktı ve cinayet tahtasına doğru yürüdü. Kurbanını ve olay yerindeki kareleri inceledi. Ona dokundu Termosu incelerken parmaklarını kalçasında gezdirdi.

Özel bir şey olmadığına karar verdi. Sıradan bir fincan, jumbo boy. Yaklaşık elli dolar. Simsiyahtı, gövdesinde kurbanın adı gümüşle yazılmıştı. Yeni gibi görünüyordu.

Bir yılı aşkın bir süre boyunca her gün, her iş günü kullandım. Neden yepyeni görünüyordu?

Belki de yeniydi. Bunu zaten tahmin etmişti ve şimdi kendi ayağına basıyordu. Lanet olsun.

"Daha hızlı," diye mırıldandı. "Daha basit. Elli dolara iyi malla kötüyü üç saniyede değiştirebilirsin. Orijinal çikolatayı dökmek zorunda değilsiniz, içine dökün öldürücü içki. Hepsini al, iyisini antana ya da bavuluna koy, kötüsunü bırak."

Daha akıllıca, diye düşündü. Dağınık değil.

Süpürgecinin raporunu çıkardı, bir saniye bile geç kalsa böylesine hayati bir listeyi kaçırmayacağını biliyordu. binada oyulmuş termos bulunmuştu.

"Bilgisayar, HP-33091-D numaralı dava ile ilgili olarak aşağıdaki seçenekler üzerinde olasılıkları alıştır. Ölümünün sabahında kurbanın go-cup'ına zehir eklendi. Sonraki seçenek, kurbanın go-cup'ı, içinde zehir bulunan aynı bir go-cup ile değiştirildi.

Zehir, yine öldüğü sabah. Hangi seçenek en yüksek olasılığa sahiptir?"

Teşekkür ederiz. Çalışıyorum...

Eve bardağına biraz daha kahve ekledi, tahtada volta attı. Masasına geri oturdu.

Her iki seçeneğe ilişkin olasılıkların mevcut verilerle geçerli bir farkı yoktur...

"Büyük yardım." Ve bunun önemli olacağına karar verdi. Nasıl olduğu önemli olacaktı.

Zehirli içeceğin içinde gerçek çikolatanın bulunmaması, karışımın Foster'ın dairesinde kurcalandığı teorisini devre dışı bıraktı.

Yerinde eklemek daha kolay ve daha verimliydi. Yine de bir risk faktörü söz konusu.

Ama sadece tüm atışı değiştirmek, işte bu akıllıca, en verimli, en kusursuz yöntemdi.

Ertesi gün okulda daha kapsamlı bir arama yapacaklardı. Ama bahse girecek olsa, katilin Craig'in fincanını hatıra olarak alacağına bahse girerdi. Ya da kesinlikle okul arazisinin dışına atmıştır.

Bardağın fiziksel tanımını aradı, şehirde ve internette bu bardağı satan perakendecileri araştırmaya başladı. kişiselleştirme seçeneği ile belirli marka ve model.

Sadece Manhattan'da bu ürünü sunan yirmiden fazla perakende mağazası vardı ve bunun üç katı

çevrimiçi satıcılar aracılığıyla.

Ama bu bir molaydı, diye düşündü. Fincanın kendisi çalsa da çalmasa da, içeceğin katil tarafından yapıldığını biliyordu. Lissette'in gizli malzemesini bilmeyen biri.

Kapı aralığında Roarke'ı gördüğünde tekrar kahvesine uzanıyordu.

"Teğmen."

"Hey."

O odaya girerken birbirlerini dikkatle izlediler. "Bu kadar geç kalmamayı umuyordum."

"Olur böyle şeyler."

Çapraz referanslama görevi tamamlandı. Eşleşme

bulunamadı. "Bazen dünya istediğiniz kadar küçük

değildir

Olabilir," diye yorum yaptı ve kahvesini aldı.

"Senin için uzun bir gün."

"Sen de."

Masanın köşesine oturdu, bakışları onunkilerle aynı seviyedeydi. "Burada anlaşmazlık mı yaşıyoruz Eve?"

Nefret ediyordu, nefret ediyordu, sadece başını masaya koyup ağlamak istiyordu. "Ne olduğumuzu bilmiyorum."

Uzandı, parmak uçlarını saçlarının üzerinde gezdirdi. "Bu sabah üzerimde bir düğmeye bastın. Beni çok sinirlendirdin. O zaman bana güvenmiyor musun?"

"Eğer yapmasaydım burada oturuyor olur muydum sanıyorsun?"

"Durum böyleyken, aramızda hiçbir sorun olmamalı."

"Hiçbir şey o kadar basit değildir."

"Seni seviyorum, kesinlikle. Bu konuda basit bir şey yok, ama tam. Bu sabah bana hiç veda öpücüğü vermedin." Eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi.

Elinde değildi, sevgisi kabarmıştı. "Hoşça kal," diye mırıldandı ve onu gülümsetti.

Dudaklarını tekrar okşadı, sıcak ve tatlıydı. "Merhaba. Bahse girerim akşam yemeği yememişsinizdir."

"Bu soruşturmada tekerleklerimi döndürüyorum. Yemek hakkında pek düşünmedim."

"Bunu şimdi düşün." Onun elini tuttu, parmaklarını birleştirdi ve Galahad başını Roarke'ın koluna çarptığında diğer elini kediye kaşımak için kullandı. "Yorgun görünüyorsun Teğmen, yemek yemediğinde ya da yeterince uyumadığında yaptığın gibi gözlerin çukurlaşmış. Burgerleri yumruklayacağım, bu genellikle seni cezbeder. Ve sen de bana dava."

Sabah olanları ya da Magdelana ile buluşmasını konuşmak istemediğini düşündü. Her şeyi çok yumuşak bir şekilde bir kenara itiyordu. Ama konuşulması gerekiyordu. Ön planda ve merkezde olmalıydı.

"Ofisime geldi."

Yüzünde hiçbir şey değişmedi, en küçük bir titreşim bile. İş hayatında ölümcül olması şaşılacak bir şey değildi.

Müzakereler.

"Magdelana?"

"Hayır, Mayıs Kraliçesi."

"Onun için biraz erken. Şubat köstebeği gibi mi çalışıyor?"

"Vay be, bu çok komik. Ama konuya dönecek olursak. Vardiya bitiminde beni görmeye geldi. Güzel bir içki içip dost olabileceğimizi düşündü. Tahmin et cevabım ne oldu?"

Masadan kalktı. "Sizi üzdüysem özür dilerim," diyerek bir duvar paneline doğru ilerledi ve onu açarak bir bir şişe konyak. "Dışa dönük, atılgan biri. Sanırım sizi merak etmiştir."

"Hayal ettiğin bu mu?" Öfkenin içindeki bir şeyle, akut sıkıntı olarak tanıdığı bir şeyle savaştığını hissetti. "Ona benden hoşlanmayacağını söyledikten sonra bile."

Eve'e baktı, konyağı doldurdu ve şişeyi yerine koydu. "Senin ona yapacağından daha fazla değil. Büyük olasılıkla jesti yapmak ve yanıldığını kanıtlamak niyetindeydi."

Summerset ona kör nokta olduğunu söylemişti. "Sanırım bu onun niyet listesinde oldukça alt sıralarda. Onunla mı çalışacaksın?"

Bu kez kızgınlık, kendini gösterecek kadar uzun süre kontrolden çıktı. "Hayır, değilim."

"O zaman o bir yalancı mı?"

"Eğer öyle olduğumu söylediyse, ya yanlış söylemiştir ya da siz yanlış anlamışsınızdır."

"Yanlış mı anladım?"

"Yüce İsa." Biraz konyak devirdi. "Sen beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyor, ama öyle bir şey yok. Son derece masum bir öğle yemeği yedik, o sırada yapmak istediği bazı yatırımlar konusunda benden yardım istedi. Ona biraz yön ve birlikte çalışabileceği bazı kişilerin isimlerini vermeyi kabul ettim. Bu daha önce başkaları için sayısız kez yapmadığım bir şey değil."

"O diğer insanlar gibi değil."

"Saçmalık bu." Ve işte öfke, zengin ve olgun. "'Üzgünüm, karım bir düzine yıl önce seviştiğimiz gerçeğinden hoşlanmadığı için sana birkaç paralı insanın adını veremem' dememi mi bekliyordun? Bu sen değilsin Eve."

"Daha önce bu pozisyonda bulunmadığım için bir şey söyleyemem." "Tam olarak hangi pozisyonda?"

"Hisler beslediğin bir kadının yüzüme vurulması. Benim tam olarak böyle hissetmemi istediğini bilmek."

"Kanayan bir droid olmadığım için seninle tanışmadan önce başka kadınlara karşı hislerim vardı ve sen onlardan birkaçıyla karşılaştın. Magdelana'ya gelince, neden seni kıskırtmak istesin ki?" diye sordu. "Elde edeceği hiçbir şey yok. Aşırı tepki veriyorsun ve ben senin varlığını bilmeden yıllar önce olmuş bir şeyi bir durum haline getiriyorsun. Bir şeye ihtiyacın var mı? Benden güvence mi? Sözler, vaatler? Birbirimiz için geldiğimiz onca şeyden sonra?"

"Nasıl oluyor da tüm hamleleri o yapıyor ve ben burada hatalıyım? Onu görmüyorsun."

"Seni görüyorum. Karımın geçmişte kalmış bir şey yüzünden kıskançlık krizine girdiğini görüyorum."

Konyağı tekrar bir kenara koydu ve kendine sakin olmasını emretti. "Eve, geriye dönüp yıllar önce yaptıklarımı, olduğum şeyi değiştiremem. Yapabilsem bile yapmazdım. Neden? Yapar mıydım? O zaman bir adım attıysam, bu beni bir şekilde buraya getirdi. Sana."

Mesele bu değildi, diye düşündü. Yoksa öyle miydi? Ama Ağzından çıkmak isteyen her şey, kafasının içinde bile, muhtaç bir kadının sızlanması gibi geliyordu. "Bana senin bıraktığın yerden devam etmek istemediğini söyleyebilir misin?"

"Eğer yaptıysa ya da yapıyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktır. Eve, sen ve ben birbirimize çocuk ya da masum olarak gelmedik. Eğer ikimiz de kendimizden önce gelip geçmiş ilişkiler için kendimizi yıpratırsak, sonsuza dek düğümlemiş oluruz."

"Affedersiniz?" Ayağa kalktı. "Bu odada Webster'ın canına okudun."

"Evimizde sana ellerini sürdü. Bu çok farklı." Kelimelerin ucu sivri ve jilet gibi keskindi. "Ve bunu davet ettiğinizi, teşvik ettiğinizi ya da hoş göreceğinizi asla düşünmedim. Sen ve ben, Teğmen, beni sersemletmekle tehdit ettiğin için birbirimize girdik. Ne halt ediyorsun sen? ne istiyorsun?"

"Sanırım ne halt istediğini bilmek istiyorum. Bir iş mi planlıyor? Seni istiyor mu?"

"Eğer öyleyse bile, bana bundan bahsedilmedi. Aslında, tam tersi. Ve eğer öyleyse, bu beni ilgilendirmez. Beni böyle mi görüyorsun? Sadece çizgiyi aşmakla kalmayıp başka bir kadının yatağına girecek kadar omurgasız mı?"

"Hayır."

"Ne isterse istesin Eve, benden vermeyi kabul ettiğimden fazlasını alamayacak. Bazı temel yatırım seçenekleri. Yöneticime bunları sizin için bir sözleşme şeklinde yazmasını söyleyeyim mi?"

Boğazı yanıyordu, baş ağrısı geri gelmişti ve Magdelana'yı aralarına sokarken onu kızdırmaktan başka bir şey yapmamıştı. "Bundan nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Bu şekilde hissetmek, bu şekilde davranmak. Burada durup onun hakkında tartışıyor olmamızdan nefret ediyorum. Onu bunun merkezine koymaktan."

"O zaman dur." Sonra ona doğru ilerledi. Ellerini onun omuzlarına koydu, kollarında bir aşağı bir yukarı gezdirdi. onu kendine doğru çekti. "Eğer tartışacaksak, en azından gerçek bir şey hakkında tartışalım. Bu konuda değil. Sen sadece benim dünyamın merkezi değilsin Eve." Onun alnını, şakaklarını, dudaklarını öptü. "Sen onun tamamısın."

Kollarını ona doladı, sıkıca tuttu. Cevap vermişti, dedi kendi kendine. Bir kenara koy, bir kenara koy. "Seni böyle sevmem senin suçun." Bir an için yüzünü onun omzuna bastırdı. "Bu konuda aptal olmam."

"Tabii ki öyle." Bir elini saçlarına götürdü, yanağını saçlarına yasladı. Ve kendi içinin yeniden rahatladığını hissetti. "Birlikte aptal gibi hissedeceğiz. Şimdi daha iyi misin?"

Daha iyi, diye düşündü. Ama henüz bitmemişti. Bundan sonra olabileceklerden o kadar korkuyordu ki, kendine bir kez daha boş vermesini söyledi. Bırak gitsin. "Yeterince iyi."

Kendisine ses tonunu değiştirmesini söyleyerek geri adım attı. "New Jersey'deki Burgess çok yardımcı oldu."

"Bunu duyduğuma çok sevindim." Bir parmak ucuyla kadının çenesindeki hafif çukuru yokladı. "Burgess kim ve neden New Jersey'de işbirliği yapıyor?"

"O. Oradaki fabrikanızı yönetiyor ve notunuzu aldı."

"Benim...ah. Yılbaşından hemen sonra çeşitli holdinglere bir tane gönderdim. Bugün işe yaradı, değil mi?"

"Saçmalığı kes. Bilgin olsun diye söylüyorum, saçmalıkları kesmek benim için sorun değil ama teşekkürler. Hint yağını işliyorsun fasulye."

"Eminim öyledir."

"Foster'ı öldüren zehir olan risin, fasulyeler yağa dönüştürüldükten sonra püre haline getiriliyor."

Gözleri kısıldı. "Bitki bağlı mı?"

"Şu ana kadar şüpheli listemdeki hiç kimse ile tesis arasında bir bağlantı bulamadım. Güzel ve düzenli olurdu. Elimde bir sebep de yok, ya da net bir sebep yok. Foster'ın diğer öğretmenlerden birini okul saatleri içinde uygunsuz biriyle oynasırken görmüş olması mümkün. Cinayet bir Pantolonunuz inikken yakalanmaya oldukça sert bir tepki."

"Belki de Foster diddler'a ya da diddlee'ye şantaj yapıyordu."

"Buna dair bir kanıt yok ve onun karakteristik yörüngesinin dışına çıkıyor. Arasının iyi olmadığı tek bir kişi bile bulamadım, meşhur diddler da dahil. Laboratuvar raporlarını bekliyorum ve fakülte, destek personeli ve idarenin her üyesine bakıyorum. Ayrıca

öğrenci velileri. Bu sefer hiç heyecan duymuyorum, sıcak bir şey hissetmiyorum."

"Neden bir kısmına ben bakmıyorum? Taze gözler, yeni bir bakış açısı."

"Zararı olmaz."

Adam verilerini incelemek için otururken, akşam yemeği yemesi için başının etini yemeyi unuttuğunu düşündü. Aklından çıkmış, karar verdi. Muhtemelen en iyisi buydu. Pek iştahı yoktu.

Uyuduğunda, parçalar halinde uyuyordu ve parçalar rüyalarla doluydu. Rüyalar, Roarke'la tartışmalarından, röportajlarından, Percell'le olan görüşmesinden karışık ve karmakarışık konuşmalardı. Seslerle birlikte kafasının içinde dolanırken, bitkin bir şekilde uyandı.

Ama sabahları olduğu yerdeydi, yatak odasının oturma alanında kahve içiyordu, ekranda finansal bilgiler kayıyordu, ses kısılmıştı.

Eve kendini duşa sürükledi ve fıskiyeler sonuna kadar açık ve sıcakken yorgunluğunu atmaya çalıştı.

Yatak odasına geri döndüğünde, adam sabah haberlerini açmıştı. Doğruca kahveye yöneldi.

"İyi dinlenmemişsin," dedi yüzüne uzun uzun bakarak.

"Case beni rahatsız ediyor."

"Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim."

Omuz silkti, kahveyi dolaba taşıdı. "Belki bugün bir şeyler gevşer."

"Çantada bu gece Nadine'le birlikte giyeceğiniz kıyafetler var."

Asılı duran çantaya kaşlarını çatarak baktı. "Neden üstümü değiştirmem gerekiyor?"

"Bunu, normal bir gün geçirirken üzerinize kan bulaşması ya da çılgın bir kovalamacanın ardından bir şüpheliyi yakalarken pantolonunuzun yırtılması ihtimaline karşı bir önlem olarak düşünün."

"İşler böyle giderse bugünün çoğunu evrak işlerine gömülerek ve hiçbir yere varamayarak geçireceğim."

"O mutsuz olayda - hayır, o ceket değil."

"Nesi varmış bunun?" Kızgınlıkla kaşlarını çatmış olsa da, bir yanı onun yorumundan -normalliğinden- o kadar mutluydu ki, aptal gibi sırtlamak istedi.

"Özellikle ekran dostu değil." "Ben de değilim."

"Yeterince doğru. Ancak..." Ayağa kalktı, dolabına doğru yürüdü.

"Kıyafetlerimi senin seçmene ihtiyacım yok."

"Oh, sevgili Eve, kesinlikle öyle." Daha önce hiç görmediğine yemin ettiği bronz tonlarında bir ceket çıkardı, koyu kahverengi bir pantolon ve krem rengi bir balıkçı yaka ile eşleştirdi.

"Vahşi ve çılgın olun," diye ekledi parçaları kanepenin arkasına örterken. "Biraz küpe tak. Küçük altın

emberler, belki."

Kız hırlamaya başladığında, yzünü ellerinin arasına aldı ve onu uzun, yavaş ve derin bir şekilde öptü. "Bu ağız seviyorum," diye mırıldandı, "özellikle de alaycı olmak üzereyken. Pastırma ve yumurta hakkında ne düşünüyorsun?"

"Kulak memelerimden sarkan küçük altın halkalar konusunda hissettiğimden daha hevesliyim."

Ama bir çift buldu, giyindi, adamın onu kıyafetleri konusunda dürtmesinden memnun oldu.

Ve tam onunla birlikte oturmak üzereyken, kedi kanepenin koluna sıçrayıp pastırmaya göz atarken, Roarke'ın cep bağlantısı biyledi.

Kontrol etmek için çıkardığı anda anladı. görüntü. "Al," dedi Eve, 'link'i cebine geri koymaya başlarken bile. "Sanırım erken kalkıyor."

"Onu sesli mesaja çevirdim. Bu soğumadan yemek yiyelim."

"Al şunu," diye tekrarladı Eve. "Peabody her an burada olabilir. Sonra görüşürüz."

"Lanet olsun, Eve."

"Sonra," dedi tekrar ve yürümeye devam etti.

PEABODY, Eve aşığı inerken içeri girerek, "GÜZEL İPLİKLER," diye yorum yaptı. "Roarke, değil mi?"

"Başka kim olacak? Çünkü kendi halime bırakılsam küçük çocukları korkutacak ve çok sayıda insanı utandıracak moda suçları işleyeceğim aşikâr."

"Kabahatler, her neyse. Ofisine gitmeyecek miyiz? AutoChef'ine?"

"Hayır." Summerset sessizce yanında dururken Eve ceketini çekti. "Herkes erkenden yola çıkıyor. bugün. Aracım bıraktığım yerde olsa iyi olur," diye tersledi onu. "Yoksa kendim alırım, seni dışarı sürüklerim ve seni ezip geçiyor."

"Araç dediğiniz şey dışarıda, şu anda evi utandırıyor."

"Peabody." Eve kapıya doğru eliyle işaret etti. Eve, Peabody dışarı çıkana kadar bekledi. "Buraya gelip gelmediğini bilmek istiyorum. Bu eve girip girmediğini bilmek istiyorum. Anladın mı?"

"Evet."

Soğukta şapkasız, eldivensiz yürüdü, sonra direksiyonun arkasına geçti. "İlk adres."

Peabody ona verdi, sonra boğazını temizledi. "Zor bir gece miydi?"

"Hayat zor gecelerle doludur."

"Bak, bu konuda konuşmak ya da sadece kusmak istiyorsan, ortaklar bunun içindir."

"Bir kadın var."

"Mümkün değil."

Bunu o kadar çabuk ve o kadar rahat bir güvenle söylemişti ki, başka koşullar altında olsa Eve'i rahatlatabilirdi. "Bir kadın var," diye tekrarladı. "Bir erkek uzun zaman önce bir ilişkim vardı. Ciddi bir ilişki. Geri döndü ve hamleler yapıyor. O bunları hamle olarak görmüyor. Onun parıltısının altında ne olduğunu görmüyor. Bir sorunumuz var."

"Emin misin-" Eve'in bir bakışıyla Peabody nefesini dışarı üfledi. "Tamam, eminsin. İlk olarak sana asılmayacağını söyleyeceğim, kimseyle değil. Ama bir kaltağın ona asılması tam bir vapur. Gidip onunla konuşmak istiyorsun, biraz kas yap. Onu ayarlayıp Sibirya'ya giden bir mekiğe bindirebiliriz."

"Kulağa hoş geliyor." Bir ışıktaki durdu, ellerini yüzüne sürdü. "Bunu yapamam, ona dokunamam, onu çekiçle döverek öldüremem ve White Plains'e gömemem."

"Bloomfield zaten White Plains'ten daha iyi olurdu."

Zayıf bir kahkaha attı. "Bunu nasıl yapacağımı, onu ne kadar sert iteceğimi, ne kadar geride duracağımı bilmiyorum. Adımları ve stratejiyi bilmiyorum. Sanırım çoktan çuvalladım."

"Dallas? Bence bunun seni incittiğini ona söylemelisin."

"Ona daha önce hiç böyle bir şey söylemek zorunda kalmamıştım. Ben söylemek zorunda kalmadan önce o benim içimdeki şeyleri görüyor." Başını iki yana salladı. "Bu beni mahvediyor. Bizi mahvediyor. Bunu bir kenara bırakıp işimi yapmalıyım."

Lisette Foster ile yaptığı konuşmayı ve go-kupanın içeriğindeki kilit maddenin silinmesini anlattı.

"Bu da zehrin okula gelmeden önce ve büyük olasılıkla sahte bir kaptaki içeceğe eklendiğini gösteriyor."

"Şey..." Peabody kafasında hokkabazlık yaptı. "Zehir, kadınların erkeklerden daha sık tercih ettiği bir yöntemdir."

"İstatistiksel olarak, evet."

"Lisette'e göre, Mirri Hallywell anahtar malzemeyi biliyordu. Ya tarifi kopyalayacağımızı bildiği için kasten dışarıda bıraktı. Lisette onun tanığı olacaktı."

"Karmaşık," diye düşündü Eve. "Ama imkansız değil."

"Ya da Lisette onu kasten dışarıda bırakmış olabilir, aynı sebepten. Ve evet," dedi Peabody, Eve yorum yapmadan önce, "pek iyi zıplamıyor."

"Eğer topu fırlatmazsanız, asla sekmez. Olasılıkları bir arada tutacağız."

Eve kaldırıma doğru yöneldi ve indiğinde kapıcının kartal gözlerindeki küçümsemeyi görmek moralini düzeltti.

"O yığını orada bırakamazsınız, hanımefendi."

"Hey, ortağımın o arabaya binmek için kaç tane cinsel iyilik sözü vermesi gerektiğini biliyor musun?"

Peabody ona, "Onları senin oynaman gerekiyordu," diye hatırlattı.

"Belki bunu da yaparım. Bu arada..." Rozetini çıkardı. "O yığını, sanki galeriden yeni çıkmış bir XR-5000'miş gibi izleyeceksin. Ve vızıldayarak burada kimi gördüğümüzü söyleyeceksin, Peabody?"

"Fergusonlar."

"Ferguson'lara sohbet etmeye geldiğimizi söyleyeceksin."

"Bay Ferguson bu sabah binayı çoktan terk etti. Kahvaltı toplantısı. Bayan Ferguson hâlâ

içeride." "O zaman zıpla."

Pek memnun görünmüyordu ama dairenin zilini çaldı ve onları içeri aldı.

Kaosun içine.

Eileen Ferguson'un kalçasında yaşı belirsiz bir çocuk vardı. Ağzının etrafında bir çeşit pembe yapışkan madde vardı ve sırttan dinozorlarla süslenmiş ayaklı pijamalar giyiyordu.

Havva, dinozorlar sırtıyorsa bunun akşam yemeği servis edilmek üzere olduğu için olduğunu düşündü. Peki yetişkinler neden yavrularını etoburlarla süslüyordu? Bunu asla anlayamazdı.

Arka plandan ıgıllıklar, havlamalar ve neŖe ya da dehŖet olabilecek viyaklar geliyordu. Eileen'in üzerinde pas rengi bir kazak, bol siyah bir pantolon ve tüylü terlikler vardı. pamuk Ŗeker rengindeydi. Kahverengi saçları uzun bir kuyruk Ŗeklinde geriye doğru taranmıŖtı ve sessiz bir ela olan gözleri, gürültü seviyesi göz önüne alındığında ürkütücü derecede sakın görünüyordu.

Eve kapıyı açmadan önce içki içip içmediğini merak etti.

"Bu Craig Foster'la ilgili olmalı. Kendi baŖınıza gelin risk." Geri adım attı. "Martin Edward Ferguson, Dillon Wyatt Hadley." Bağırmıyordu ama sesi son derece hoŖtu. "Hemen sakinleŖ yoksa o köpeği parçalara ayırıp parçalarını geri dnŖm kutusuna atarım. Kusura bakmayın, Kahve?" diye sordu Eve ve Peabody'ye.

"Ah, hayır."

"Köpek bir droid-terrier karıŖımı. Bir anlık delilikle Martin'e doğum günü için aldım. Ve Ŗimdi, bedelini ödüyoruz."

Ancak Eve gürültü seviyesinin dŖtėn fark etti. Belki de Eileen'in geri dnŖm kutusuna baŖka eŖyalar da girmiŖti.

"Oturun. Annie'yi sandalyesine oturtacağım."

Sandalye, meraklı parmakları eğlendirmek için düzinelerce parlak dğme ve yuvarlanan Ŗeylerle yuvarlak ve renkli bir anlaŖmaydı. Bip sesi çıkardı, vızıldadı ve Eve'in oldukça ürkütücü bir kıkırdama olduğunu dŖndė bir ses çıkardı. Ama Annie hemen angaje oldu.

"Bay Foster'ın zehirlendiği söyleniyor." Eileen siyah bir sandalyeye çöktü. "Bu doğru mu?"

"Bay Foster'ın zehirli bir madde yuttuğunu tespit ettik, evet."

"Söyleyin bana, bu çocukları okula götürmek benim için güvenli mi?"

"Öğrencilerin herhangi bir tehlike altında olduğuna inanmak için hiçbir nedenimiz yok."

"Tanrı'ya şükür, pek çok açıdan. Martin'e ya da onlardan herhangi birine bir şey olmasını istemiyorum. Ama Yüce İsa, bütün gün dört çocukla uğraşmak istemiyorum."

"Dört mü?" Eve tekrarladı ve anında bir korku ve sempati seli hissetti. "Okul kayıtlarında çocuğunuz olarak sadece Martin Ferguson görünüyor."

"Bu hafta çocuk görevim var."

"Hangisi?"

"Grubu ben alıyorum - Martin ve üst kattan Dillon, Callie Yost, birazdan burada olacak ve Macy Pink. Onu yolda alırız; bir blok aşağıda oturuyor. Çekin onları okula götürüp gün sonunda alıyorum. Okul iptali ya da okulların çok sayıda tatil olması durumunda onlarla ben ilgileniyorum. Bisiklete biniyoruz; her hafta ebeveynlerden birinin çocuk görevi var."

"Bay Foster'ın öldüğü gün saat sekizi biraz geçe giriş yaptınız ve kırk dakika orada kaldınız."

"Evet, onları erken aldım, Erken Bakım'a bıraktım, sonra da bir düzine keki temizlenmesi için beslenme merkezine götürmek zorunda kaldım."

"Veliler veya öğrenciler rutin olarak dışarıdan yiyecek getiriyor mu?"

"Çok fazla şey yapmadan değil. Martin'in doğum günüydü, dolayısıyla kekler de öyle. Onlar için ön iznim vardı. Ön izin almadan öğrenci grupları için dışarıdan yiyecek getiremezsiniz. Sen Eileen, "Çocuklardan herhangi birinin alerjisi veya rahatsızlığı ya da kültürel kısıtlamaları - ebeveyn kısıtlamaları - olması ihtimaline karşı yiyecek türünü ve tüm malzemeleri not edin" diye açıkladı.

Eileen durakladı ve bir sepetten minik giysiler çıkarıp onları daha minik şekillerde katlamaya başladı. "Bana göre baş belası ama kurallar oldukça katı. Müdür ve beslenme uzmanının imzası gerekiyor. Ulusal güvenlik gibi bir şey. Onlardan izin aldım, keklerin yanında getirmeyi unuttuğum meyve suyunun ücretini ödedim. Sonra fark ettim ki Annie'nin bez çantası yerine Callie'nin okul çantasını aldı ve Erken Bakım'a geri dönüp değişimi yapmak zorunda kaldı. O zaman fark ettim ki, eau de Annie tarafından umutsuzca bebek bezi çantasına ihtiyacım vardı. Ben hallettim. Sanırım kırk dakika sürebilirdi."

"Bu süre zarfında kimlerle görüştünüz ya da

konuştunuz?" "Şey, Laina - beslenme uzmanı - Lida

Krump, erken bakım ve asistanı Mitchell. Müdür Mosebly'i gördüm. Kısaca. Ben çıkarken koridorda karşılaştık ve bir dakika konuştuk. Nasılsın, Martin'in doğum günü kutlu olsun gibi şeyler. Aslında Craig Foster'ı personel salonuna girerken gördüm. Onunla konuşmak için durmadım bile, sadece bir el salladım ve yoluma devam ettim. Keşke bir dakika ayırsaydım, ama her zaman başka bir zaman bir dakikanız daha olacağını düşünürsünüz."

"Onu iyi tanır mıydınız?"

"Sanırım herhangi bir personel kadar iyi. Mahallede ara sıra onunla karşılaşıyordum ve her zamanki konferansları

yapıyorduk. Her dönem iki kez veli-öğretmen

toplantılar, gerekirse daha fazlası. Martin için rutin olarak ihtiyaç duyuluyor," diye ekledi alaycı bir gülümsemeyle.

"Martin'in Bay Foster'la sorunu mu vardı?" Eve sordu.

"Aslında Martin Craig'e çok iyi karşılık verdi. Craig Yaptığı şeyi sevdiğini söyleyebilirdiniz."

"Ama toplantılar için çağırılmıştınız."

"Oh, evet." Şimdi güldü. "Onlar Martin'i "coşkulu", öğretmen dilinde vahşi çocuk demek. Biz özel okul yolunu tercih ediyor çünkü daha fazla bire bir zaman ve daha fazla disiplin var. İşe yarıyor."

Bir çarpışma, histerik kahkahalar ve çılgınca havlamalar oldu. Eileen alaycı bir şekilde gülümsedi. "Çoğunlukla."

"Peki ya diğer personel? Örneğin Reed Williams."

"Elbette onu tanıyorum." Bunu gelişigüzel söylemiş olsa da bakışları bir anlığına uzaklaştı.

"Onu okulun dışında gördünüz mü Bayan Ferguson?"

"Hayır. Ben görmedim."

"Yani diğerleri yaptı."

"Olabilir. Bunun Craig ile ne ilgisi olduğunu anlamıyorum." "Ayrıntılar önemlidir. Anladığımız kadarıyla Bay Williams'ın ya da bir dizi cinsel ilişkiye girmiştir."

"Oh, oğlum." Nefesini dışarı üfledi. "Senin yaptığın şeyi çok ince, çok kurnazca bir oyun diyebilirdi. Eğer isteseydim ona hiçbir şey diyemezdim. Ama bilirsiniz, bir adam

seni hissediyor. Ve çoğu erkek bir kadının ne zaman

İlgileniyorum. Hemen geri çekildi. Onunla ya da ondan kaynaklanan herhangi bir sorun yaşamadım."

"Ama diğerleri yaptı?"

"Bakın, Jude Hadley'e asıldığını biliyorum. Bana söyledi ve onunla içki içmek için buluştuğunu söyledi. Boşanmış ve baştan çıkarılmış. Sonra hayır dedi, bu onun yapabileceği bir şey değildi.

karışmak istemedim. Özellikle de Williams ve Allika Straffo'yu gördüğümden beri."

"Onları gördün mü...?" Eve sordu.

"Okuldaki tatil partisinde mi? Sadece bir..." Kıpırdandı, belli ki rahatsız olmuştu. "Birbirlerine nasıl baktıklarını gördüm. Ve bir noktada ona dokundu, sadece elini kolunda gezdirdi. Ama kız pembeleşti. Adam dışarı çıktı ve birkaç saniye sonra kadın da dışarı çıktı. On, on beş dakika sonra ayrı ayrı geri geldiler. Kadında o bakış vardı, bilirsiniz, yumuşak ve gevşek. Eğer şipşak sevişmemiş olsalardı, o lanet droid yavrusunu yerdim."

Kışın soğuşuna geri döndüklerinde Eve, "İlginç," dedi. "Kurbanı bulan çocuklardan birinin annesi olan Allika Straffo'nun, Foster'ı öldürme fırsatına sahip olan Williams'la birlikte olduğu söyleniyor."

"Ve Foster Williams'ı ihbar etmekle tehdit etti, ki bu Allika Straffo'yu da kapsar? Tamam, ama size söylüyorum, Williams'ın bir öğrencinin annesiyle ilişkisi olduğu için ihbar edilme tehdidi yüzünden Foster'ı zehirleyecek kadar heyecanlandığını düşünemiyorum."

"Öte yandan Straffo evli ve güçlü bir adamla evli. Yeterince heyecanlanmış olabilir."

"Olay günü binada olduğuna dair bir kayıt yok."

"Çocuğu öyleydi."

"O... Hadi ama, Dallas. Sence çocuğunu kiralık katil olarak mı ayarladı? Tetikçi kız. Tetikçi çocuk."

"Belki de çocuk annesini koruyordu."

"Tamam, bekle." Peabody arabaya tırmandı. "Öncelikle, on yaşında bir kızdan bahsettiğimizi unutmayalım."

"Çocukların öldürdüğü bilinir." Babasını öldürdüğünde sadece sekiz yaşındaydı. Onu defalarca bıçakladığında.

"Evet, genellikle panik, korku, öfke ve dürtüden dolayı. Ama Genelde iyi, üst sınıftan on yaşında bir kız çocuğu öğretmeninin fincanını risinle doldurmaz. Bu biraz aşırı."

"Evet, öyle. Belki de onu zehirlediğini bilmiyordu. Annem dedi ki, 'Hey, hadi bir oyun oynayalım. Bugün Bay Foster'ı kandıralım.'"

"Bir annenin, başka birinden özel ders aldığı için çocuğunu bir öğretmenden uzaklaştırmasını kabullenmek benim için oldukça zor."

Hayır, Eve çok iyi zıplamadığına karar verdi. Yine de. "Uğrayıp onunla sohbet etmeye değer."

Straffos'ların çatı katı, parıldayan cam pencereleri ve geniş teraslarından nehir manzarası sunan, gümüş rengi şık bir binanın tepesinde yer alıyordu.

Hem kapıcı hem de bina güvenliği uygun bir şekilde kibirli, ancak aynı zamanda polis kimliğini doğrulayacak ve birkaç dakika içinde onları temizleyecek kadar da etkili.

Çatı katının kapısı, çilleri sağlıklı yüzünün tozunu alan genç bir kadın tarafından açıldı. tepesinde havuç kırmızısı saçları vardı. Ağzı bir dilim esmer ekmek kadar kalındı.

Bunu duymak, Roarke'u düşünmek Eve'in karnına hızlı bir ağrı verdi.

"Hanımefendi birazdan sizinle olacak. O ve Rayleen kahvaltıyı bitirmek üzereler. O zaman size ne getirmemi istersiniz? Kahve, çay?"

"Biz iyiyiz, teşekkürler. İrlanda'nın neresindensiniz?"

"Mayo'danım. Orayı biliyor musun?"

"Pek sayılmaz."

"Çok güzel bir yer, ziyaret etme şansınız olursa görürsünüz. Paltolarınızı alayım, olur mu?"

"Sorun değil." Eve onu geniş fuayeden aşağıya kadar takip etti; sağa doğru uzanan basamaklar, açık kemerli geçitler, yüksek pencereci odalara açılıyordu. "Ne zamandır Straffos için çalışıyorsun?"

"Şimdi altı ay olacak. Lütfen kendinizi ev." Jel yastıklarla dolgunlaştırılmış şık ikiz kanepeleri işaret etti. Duvara yaslanmış beyaz bir şömine vardı, alevleri kumaşlarla uyumlu ürkütücü bir maviyle yanıyordu. Masalar şeffaf küplerdi ve içlerinde yemyeşil çiçekler dallanıp budaklanıyordu.

"Sana içecek sıcak bir şeyler getiremeyeceğime emin misin? Bugün dışarısı çok soğuk. Ah, işte hanımefendi geliyor. Ve işte prensesimiz."

Allika da kızı gibi sarışındı ama kısa saçlarının arasına ustalıkla serpiştirilmiş röfleler vardı. Olgun yaban mersini renginde gözleri ve süt kadar beyaz ve yumuşak bir teni vardı. Gözleriyle uyumlu ince bir kazak ve uzun bacaklarını gösteren taş grisi bir pantolon giymişti.

Kızının elini tuttu.

Rayleen'in yüzü parlak ve hevesliydi. "Anne, bunlar okula gelen polisler. Bunlar Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody. Bay Foster'a ne olduğunu öğrendiğinizi söylemek için mi geldiniz?"

"Hâlâ bunun üzerinde çalışıyoruz."

"Rayleen, şimdi Cora'yla gidip ceketini alman gerekiyor. Okula geç kalmak istemezsin."

"Ben de kalıp konuşamaz mıyım? Doktor randevusu gibi mazeretli bir devamsızlık olur ve devamsızlığımdan sayılmaz."

"Bugün olmaz."

"Ama onu bulan benim. Ben bir tanığım." Rayleen suratını asarken bile Allika kızının yüzünü ellerinin arasına aldı ve iki yanağını da öptü.

"Şimdi benim uslu kızım ol ve Cora'yla git. Okuldan eve döndüğünde görüşürüz."

Rayleen derin bir iç çekti. Eve'e, "Keşke kalıp konuşabilseydim," dedi ama Cora'yla birlikte itaatkâr bir şekilde gitti.

"Bu korkunç şeyle çok iyi başa çıkıyor, gerçekten. Hala da öyle, dün gece kabuslar gördü. Sanırım bu benim için korkunç bir şey, ama tek istediğim başka bir çocuk bulmuş olmak."

Melodie ile. Başka bir şey var mı? Rayleen'in önünde söylemek istemediğin bir şey?"

"Sizin, kızınızın ya da kocanızın Bay Foster ile herhangi bir sorunu olup olmadığını bize söyleyebilir misiniz?"

"Bela mı? Hayır. Rayleen'in en sevdiği öğretmendi, gerçekten. Sınıfında en yüksek notları aldı. Rayleen olağanüstü bir öğrenci. Craig onu sınıf lideri yaptı. Edebiyat ve Bilgisayar Bilimleri derslerinde de sınıf lideri. Okulu çok seviyor."

"Bay Foster'ı en son ne zaman gördünüz?"

"Kasım ayındaki son veli toplantısında. Hayır, hayır, üzgünüm, bu yanlış. Aralık ayındaki tatil partisinde olacaktı. Okul günün son iki dersine ara verir ve veliler ya da vasiler davet edilir. Okul orkestrası ve koro grubu çalar ve bu ilginç olabilir," diye ekledi hızlı bir kahkaha atarak. "Programdan sonra ikramlar var. Onu orada gördüm ve konuştum. Rayleen ona küçük bir hediye verdi. Çömlekçilik dersinde yaptığı bir kahve kupası. Tüm bunlar çok trajik. Keşke onu evde tutabilir."

Parmaklarını uyluklarının üzerinde yoğurdu. "Ray'in Okulu kaçırmamaya kararlı ve kocam da derslere devam etmesi, normallik konusunda çok kararlı. Oyum bana geçmedi," dedi hızlı bir gülümsemeyle. "Sanırım ikisi de haklı, ama bundan sonra onu oraya göndermek zor."

"Bay Foster sizinle Bay Williams hakkında hiç konuştu mu?"

"Bay Williams?" İşte oradaydı -yüzünde şok, suçluluk ve biraz da korkuyla karışık bir titreşim vardı. "Hatırladığım kadarıyla hayır. Neden yapsın ki?"

"Siz ve Bay Williams arkadaş canlısısınız."

"Sarah Child'daki tüm personelle arkadaşça davranmaya çalışıyorum." "Bazılarıyla diğerlerinden daha arkadaş canlısıyım."

"İmalarınızdan hoşlanmadım ve bunu anlamıyorum." Ayağa kalktı ama hareketleri otoriteden ziyade panik havasındaydı. "Bence artık gitmelisin."

"Elbette, bunu yapabiliriz. Kocanızın ofisine gider, bu konuyu onunla konuşuruz."

"Bekle." Eve ayağa kalkmaya başladığında Allika elini kaldırdı. "Bekle. Ne duyduğunu ya da neye inandığını bilmiyorum ama..." Fuayeye doğru baktı, Rayleen'in Cora'yla okula giderken konuştuklarını duyunca sakın bir nefes aldı. "Bu seni ilgilendirmez, seni ilgilendirmez."

"Craig Foster'ı ilgilendiren her şey bizim işimizdir."

"Benim özel hayatım... Oliver'la konuşmak için bir nedenin yok. dedikodu hakkında."

"Foster'ın Reed Williams'la ilişkinizden haberi var mıydı? Size söyledi mi, Williams'a ilişkinizi rapor edeceğini söyledi mi?"

"Bu bir ilişki değildi! Bir anlık bir hataydı. Haftalar önce ayrıldım."

"Neden?"

"Çünkü aklım başıma geldi." Saçlarını karıştırdı. "Ben... tatil yaklaşırken, depresyonla ilgili sorunlarım var. Oğlumuz, Trev, üç yıl önce Noel sabahı öldü."

"Çok üzgünüm Bayan Straffo," diye araya girdi Peabody.
"Nasıl öldü?"

"O..." Allika tekrar yere çöktü. "Bütün gün Connecticut'ta bir evimiz vardı. Daha iki yaşında bile değildi. Trev. Noel Baba konusunda çok heyecanlıydı. Yataktan erken kalktı. Hala karanlıktı... Düştü, merdivenlerden aşağı düştü. Ne kadar uzun bir yol, ne kadar küçük bir çocuk. Koşuyor olmalı, dediler, Noel Baba'nın ne getirdiğini görmek için koşuyormuş, düşmüş ve boynu..."

"Çok üzgünüm," diye tekrarladı Peabody. "Bir ebeveyn için bundan daha zor bir şey olabileceğini sanmıyorum."

"Parçalara ayrıldım. Beni tekrar bir araya getirmek aylar süren bir tedavi gerektirdi. Tamamen geri dönebileceğimi ya da dönmem gerektiğini hiç sanmıyorum. Ama Rayleen vardı. Bir çocuğumuz daha vardı ve onun bize ihtiyacı vardı. Connecticut'ta bir evimiz yok ama Ray var ve o normal bir hayatı hak ediyor.
hayat."

"Reed Williams'la ilişkiye girdin," diye sordu Eve, "çünkü depresyondaydın."

"Bunun bir bahane olmadığını biliyorum; bunu yaşarken biliyordum. Noel yaklaştıkça canım yanıyor ve canım yandığında bir parçamı kapatıyorum. Reed bunu engellemeye yardımcı oldu, hepsi bu. Heyecan vericiydi ve aptalcaydı. Kocam ve ben, Trevor ölmeden önce olduğumuz insanlar değiliz. Ama deniyoruz, denemeye devam ediyoruz. Aptalca ve bencilce davrandım ve eğer öğrenirse bu onu incitir. Bunu istemiyorum."

"Peki ya Foster bunu rapor etseydi?"

"Bilmiyordu." Bir elini boğazına koydu, ağrıyormuş gibi ovuşturdu. "Nasıl bilebilirdi anlamıyorum. Bana hiçbir şey söylemedi ve konuştuk -size söyledim-

tatil partisi. Bir hataydı, evet, ama sadece seksti. Sadece iki kez. Sadece iki kez. Benim için ya da Reed için bundan daha fazla bir şey ifade etmiyordu."

"Williams sana Foster hakkında bir şey söyledi mi?"

"Çok fazla konuşmadık. Fiziksel bir şeydi. sığ, sonra bitti."

"Bitirdiğin için üzgün müydü?"

"Hiç de değil, itiraf etmeliyim ki bu beni daha da aptal." Gözlerini kapadı, omuzlarını dikleştirdi ve tekrar açtı. "Eğer herhangi bir nedenle Oliver'a bunu anlatman gerekirse, önce onunla konuşmak isterim. Polisten duymadan önce açıklamayı denemek isterim."

"Şu anda bunu onunla tartışmak için herhangi bir neden görmüyorum. Bu durum değişirse size haber veririm."

"Teşekkür ederim."

Foster'ın öldüğü gün kayıt yaptıran diğer kişileri tespit etmeyi başardılar ama görüşmelerden sonra ellerinde somut bir şey kalmamıştı. Eve şehir merkezine geri döndü.

"Allika Straffo'nun evliliği boyunca kaç kez aptallık yaptığını düşünüyorsunuz?"

"Sanırım bu ilk. Alışkanlık haline gelemeyecek kadar gergin, suçlu ve pişman görünüyordu. Bana mı soruyorsun? Williams savunmasızlığın kokusunu aldı ve içeri girdi. Ve Foster'ın bunu bildiğini sanmıyorum."

Eve şöyle bir baktı. "Neden?"

"Çünkü onun hakkında bildiğimiz her şeye göre, gerçekten dürüst biri olarak karşımıza çıkıyor. Allika'nın Williams'la birlikte olduğunu gördüyse onunla sıradan, normal bir parti sohbeti yaptığını düşünemiyorum. Ve Allika onun bilgisini hissedirdi. Bence yüksek cinsel seviyeler içgüdüyü arttırır. Heyecanlı ve suçlu olurdu ve onun bilip bilmediğini bilirdi. Bence sadece bir hata yaptı."

"Zina böyle bir şey mi?" Havva sordu.

Peabody biraz kıpırdandı. "Tamam, bu bir ihanet ve bir hakaret. Williams'la birlikte kocasına ihanet etti ve hakaret etti. Şimdi bununla yaşamak zorunda. Ve Roarke sana bu şekilde ihanet edecek ya da hakaret edecek değil."

"Bu benimle ilgili değil."

"Hayır, ama zihninizde bazı örtüşmeler var. Olmamalı."

Yapmalı ya da yapmamalı, oradaydı ve bundan hoşlanmıyordu. Ama o işini yaptı. Laboratuarda ricin izine rastlanmadı. Eve'in Foster'ın dairesinden aldığı karışım ya da sıvı. Bu da zehrin olay yerinde verildiğini doğruladı.

Zaman çizelgesine geri döndü ve sabahki görüşmelerden ayrıntılar ekledi. İçeri ve dışarı, diye düşündü. İnsanlar girip çıkıyor, oyalanıyor, dolaşıyor, birbirlerinin yanından geçiyorlar.

Zehirle bir bağlantıya ihtiyacı vardı.

Tahtasının etrafında dolaştı, masasına geri oturdu. Gözlerini kapattı. Tekrar eğildi ve kendi notlarını ve raporlarını tekrar okudu. Ayağa kalktı, volta attı.

Ama akıllı bir türlü yerine gelmiyordu. Ona bir destek vermeyi düşünerek bilgisayarının arkasını açtı ve

Çantanın içine bir çikolata bantlamıştı.

Ve gitmişti.

"Bu berbat bir şey." Şekeri çekip çıkardığında yapıştığı yerdeki bant izini görebiliyordu. Sinsi şeker hırsızı yine saldırmıştı.

Ofisine göz ve kulak koymayı ilk kez düşünmüyordu. Biraz gözetleme, biraz çikolata ve o hırsız piçi yakalayacaktı.

Ama kazanmak istediği yol bu değildi. Bunun bir irade ve zekâ savaşı olduğunu düşünüyordu, teknoloji değil.

Burnunun dibindeki çikolatanın elinden alınmasından duyduğu tiksinti, sonraki birkaç dakika boyunca onu meşgul etti. Sonra pes etti, Dr. Mira'nın ofisiyle iletişime geçti ve Mira'nın yöneticisini randevu alması için zorladı.

Dosyaların kopyalarını indirdi, komutanına bir set daha gönderdi ve Whitney'e bir not gönderdi. profilleyiciye danışmak.

Gözlerini tekrar kapadı, kahve hakkında düşündü. Ve uykuya daldı.

Dallas'taki odadaydı. Buz gibi soğuk, caddenin karşısındaki seks kulübünün kirli kırmızı ışığı yanıp sönüyordu. Bıçak elindeydi ve elleri kan içindeydi. Orada yatıyordu, ona hayatını veren adam. O adam ki tecavüz etti, dövdü, eziyet etti.

Artık bitti, diye düşündü, yetişkin bir kadın bir çocuk yerine bıçak. Şimdi yapılması gerekeni yaptı. Çocuğun kırılan kemiği yüzünden kolu acıdan çığlık atan yetişkin bir kadın.

Kan kokusunu, ölüm kokusunu alabiliyordu.

Kırık kolunu kucaklayarak olay yerinden uzaklaştı ve kaçmak için döndü.

Yatak odasının kapısı açıktı ve içeride iki figür akıcı bir şekilde, bir şekilde güzelce yatağın üzerinde hareket ediyordu. Işık üstlerinde, altlarında, üstlerinde parlıyordu. Saçları koyu renkti ve Pırıl pırıl, gözleri ışıltılı. Yüzünün kıvrımlarını, omuzlarını, sırtının çizgisini, kaslarının dalgalanışını biliyordu.

İçinde bulunduğu kadın zevkle inliyor, yaldızlı saçları çirkin ışıktaki parlıyordu.

Acı kırık kemikten de kötüydü, tecavüzden de. Her hücrelerinde, her kasında, her gözenğinde titreşiyordu.

Arkasında Eve'in ölü babası kıkırdadı. "Gerçekten seninle kalmasını beklemiyor muydun? Bir ona bak, bir de kıza. Yanına bile yaklaşamıyorsun. Herkes aldatır, küçük kız."

Ve yine küçük bir kızdı, hastalıktan, acıdan ve çaresizlikten titriyordu.

"Devam et, onlara geri öde. Nasıl ödeyeceğini biliyorsun."

Yere baktığında bıçak elindeydi, bıçağın ağzı ıslak ve kırmızıydı.

EĞER BAKIŞLAR ÖLDÜRSEYDİ, MİRA'NIN AŞIRI KORUMACI YÖNETİCİSİNİN HEDEFLEDİĞİ BAKIŞ Eve'i oracıkta düşürürdü. Hayatta kalmayı başardı ve Mira'yı masasında bulmak için içeri girdi.

Mira her zamanki gibi sakin ve akli başında görünüyordu. Samur saçları uzamıştı ve bugün şımarık bir şekilde dalgalanıyordu.

Eve daha önce onda böyle bir şey görmemişti. İnsanlar bu tür şeyleri değiştirdiğinde Eve her zaman sarsılırdı. Onları bağlamından koparmaya karar verdi.

Daha genç, daha sportif bir tarzı ve Mira'nın güzel yüzünden geriye doğru dalgalanıyordu. Eve'in gri olduğunu düşündüğü ama ona pırıltılı bir sis gibi görünen ve bir şekilde Mira'nın yumuşak mavi gözlerini daha derin gösteren güzel takımlarından birini giymişti.

Gümüş takıyordu; kulaklarında spiraller, örgülü bir zincir ve boynunda kazınmış bir ayarda ortalanmış berrak bir taş bulunan bir kolye ucu.

Eve, Roarke'un bunu ekran dostu olarak değerlendirip değerlendirmeyeceğini merak etti ve bunun bir şekilde mükemmel olduğuna karar verdi.

"Eve." Mira gülümsedi. "Özür dilerim, dosyayı okumaya fırsatım olmadı."

"Programına sıkıştırılmış."

"Her zaman biraz kıpırdama payı vardır. Bana vereceksin Özetle," diye devam etti ofisine gitmek üzere ayağa kalkarken Oto Şef. "Zor bir dava mı?"

"Çoğunlukla öyleler."

"Özellikle yorgun görünüyorsun."

"Hiçbir yere varamıyoruz. Kurban bir öğretmendi. Geçmiş. Özel okul," diye başladı ve boşlukları doldururken Mira sevdiği çiçek çayını programladı.

Eve konuşurken Mira bir sandalyeyi işaret etti, ardından Eve'e çay fincanlarından birini uzatırken kendisi de bir sandalyeye oturdu.

"Zehirlenme uzak bir ihtimal," diye yorumladı Mira yudumlarken. "Elleri temiz tutar. Fiziksel temas gerekmiyor. Çoğunlukla tutkusuzdur. Genellikle bir kadın modu. Elbette münhasıran değil, ama genellikle bir seçim."

"Bir neden bulamıyorum. Listenin en tepesinde onu susturmak için işlenmiş bir cinayet var. İddiaya göre, öğretmen arkadaşlarından birinin öğretim üyeleriyle, öğrencilerin anneleriyle ilişki kurmaktan hoşlandığının farkındaydı."

"Bu da potansiyel olarak disiplin cezası, hatta işten çıkarılma sebebi olabilir. Risin zehirlenmesi," diye düşündü Mira. "A biraz eski moda, hatta egzotik. Ve diğer seçenekler kadar verimli değildir, ancak bu konuda biraz bilginiz varsa daha kolay bulunur. bilim."

"Oldukça iyi çalıştı."

"Evet, kesinlikle olabilir. Yani cinayet planlanmış, zamanlanmış ve uygulanmış. Dürtü değil, o anın sıcaklığıyla

değil.
Hesaplandı."

Eve'in hem şaşırtıcı hem de hayranlık uyandırıcı bulduğu bir şekilde tabağı dizinin üzerinde dengeleyen Mira devam etti. "Zehirin zaten katilin çevresinde olması ve kolay erişimin bu yöntemi seçmesine neden olması elbette mümkün. Bana anlattığına göre, kurban tehlikede olduğunun, tehdit altında olduğunun ya da herhangi birinin öfkesine maruz kaldığının farkında değilmiş."

"Rutin işlerine devam ediyordu," diye doğruladı Eve. "Ona yakın olan hiç kimse adımlarında herhangi bir aksama olduğunu bildirmedi."

"Katilin işine devam ederken bu hıncı, bu öfkeyi ya da bu güdüyü içinde barındırdığını söyleyebilirim. Detayları planlamış, yönteme erişmiş. "Katilin Öldürmek basitçe yapılması gereken bir şeydi. Kurbanın ölümünü izlemeye, ona dokunmaya ya da onunla konuşmaya ihtiyacı yoktu. Cesedi bulanın büyük olasılıkla bir çocuk ya da çocuklar olacağından endişe etmedi."

Mira bir dakika daha düşündü. "Eğer bu bir ebeveyn olsaydı, kendi ihtiyaç ve isteklerini ön planda tutan biri olduğunu söylemek zorunda kalırdım. arzularını çocuğununkinden üstün tutuyor. Öğretmen mi? Çocukları bir iş olarak, çocuklardan ziyade birimler olarak gören biri. Bu bir amaç için araçtı. Etkili bir şekilde, minimum düzeyde katılımı."

"İlgi ya da şöhret peşinde değil. O deli değil."

"Ben öyle demezdim. Ama bir zaman çizelgesini takip edebilen ve düzenli bir şekilde çalışan biri."

"Fakülte ve destek personeline tekrar bakacağım. Hatırladığım kadarıyla zaman çizelgeleri okul sistemlerinin temelini oluşturur. Sistemin içinden biri kurbanın programını daha iyi ve net bir şekilde bilecektir."

Ayağa kalktı ve biraz volta attı. "Ayrıca, onlar orada olması gerekiyordu. Gerekli. İşe gitmenin, işini yapmanın şüpheli bir tarafı yok. Bazı ebeveynler, veliler çocuklarıyla birlikte gelirler.

Bir şey yapmak, bir toplantı düzenlemek, ama katil bunu bilmeliydi, eğer adı giriş listesindeyse ki genelde öyle olmazdı, iyi bir göz atardık."

"Birinin giriş yapmadan binaya girmiş olması mümkün mü?"

"Her zaman bir yol vardır ve bu yol kontrol edilecektir. Ama bundan hoşlanmıyorum." Eve tekrar oturdu, Mira'nın onu izlemesine neden olan huzursuz bir şekilde tekrar ayağa kalktı. "İsmi döngünün dışında tutuyor -potansiyel olarak- ama her zamanki gibi imza atmak kadar verimli değil. Gerektiğinden daha riskli. Cinayet riskliydi ama dediğin gibi hesaplanmıştı. Times. Bahse girerim o orospu çocuğu pratik yapmıştır."

Ellerini ceplerine soktu, dalgınca gevşek kredilerle oynadı. "Her neyse, zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Dosyayı okuyacağım, size daha resmi bir profil ve görüş sunacağım."

"Minnettarım."

"Şimdi, bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Az önce yaptım. Ölü bir adam. Sağlam

bir ipucu yok." "Bana güvenmiyor musun,

Eve?"

Roarke bir gece önce ona neredeyse aynı sabırlı tonda bunu sormuştu. Ve bu onu kırmıştı. Nefesi Kontrol etmeden önce bir kez girip çıktı. "Bir kadın var," diye

başardı.

Mira, Eve'in kalbini ve aklını yeterince iyi biliyordu. bunun çok kişisel olduğunu ve cinayetle ilgisi olmadığını anladı. "Otur."

"Yapamam. Yapamam. Eskiden tanıdığı, birlikte olduğu bir kadın var. Onu sevmiş olabilir. Sanırım seviyordu. Tanrım. Kadın geri döndü ve o... Ne yapacağımı bilmiyorum. Her şeyi berbat ediyorum. Batırmadan duramıyorum."

"Onun sadakatsiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır." Çözüldü, parmaklarını gözlerine bastırdı. "Bak, bir yanım 'Henüz değil' demek istiyor. Ama diğer yanım 'Bu saçmalık' diyor. Bu onun tarzı değil. Ama o burada ve diğerleri gibi değil."

"Öncelikle şunu söylememe izin verin, benim kişisel ve profesyonel görüşüme göre Roarke sizi öyle seviyor ki başka kimseye yer yok. Ve sana sadakatsizlik etmenin onun tarzı olmadığına katılıyorum. Sadece bu sevgiden dolayı değil, sana ve kendisine çok fazla saygı duyduğu için. Şimdi. Bana kadından bahset."

"O çok güzel. Cidden güzel. Benden daha genç, daha güzel ve daha klas. Daha büyük göğüsleri var. Kulağa saçma geldiğini biliyorum."

"Kesinlikle öyle değil. Ondan hiç hoşlanmıyorum."

Eve bir damla gözyaşı kaçıp uzaklaşırken bile güldü. "Evet. Teşekkürler. Adı Magdelana. Ona Maggie bazen." Bir elini karnına bastırdı. "Kendimi hasta hissediyorum. Gerçekten yemek yiyemiyorum, gerçekten uyuyamıyorum."

"Eve, onunla bu konuyu konuşmalısın."

"Ben yaptım. Yaptık ve tek yaptığımız dönüp dolaşıp birbirimizi kızdırmak oldu. Bu şekilde nasıl çalışacağımı bilmiyorum." Hayal kırıklığı ve korku arasında kalan Eve ellerini saçlarında gezdirdi. "Sadece ipleri bilmiyorum. Summerset bana onun tehlikeli olduğunu söyledi."

"Summerset?"

"Evet." Mira'nın ses tonunda neredeyse bir şaşkınlık vardı. "Kafaya tekme, değil mi? Aslında Roarke için beni ona tercih ediyor. En azından şu anda."

"Bu beni hiç şaşırtmadı. Neden onun tehlikeli olduğunu söylüyor?"

"Onun bir kullanıcı olduğunu söylüyor. Roarke'u yaklaşık bir düzine yıl önce terk etmiş."

"Uzun bir süre. Çok genç olmalıydı."

"Evet." Mira'nın anladığını görünce başını salladı. "Gençken daha derin keser, bu şekilde incinmek için gerçekten derini oluşturmadan önce. Bak, onu terk etti. Bu daha kötü. Daha kötü çünkü bu onun için bitmemiş bir iş, çünkü doğal sonucuna ulaşmadı ya da her neyse. Onu terk etti. Sonra da geri döndü."

Şimdi sandalyenin kenarına oturdu. "Şık bir restorandaydık. İş yemeği idi ve ben geç kalmıştım. Yakalandım.

ve ben değişmedim, yani ben, bilirsin. Ve sonra onun adını söyledi. Adam ona baktı ve kadın göz kamaştırıcıydı. Kırmızı elbiseli, sarışın. Sadece bir anlığına gözlerindeydi. Benden başka kimseye öyle bakmaz ama ona baktı. Sadece bir saniyeliğine. Bir saniye bile değil, yarım kalp atışı. Ama oradaydı. Onu gördüm."

"Senden şüphe etmiyorum."

"Aralarında bir sıcaklık var. Bunu hissedebiliyorum."

"Hatıralar, Eve, güçlü kuvvetlerdir. Bunu sen de biliyorsun. Ancak duyguları hatırlamak onları yaşanabilir kılmaz."

"Onunla öğle yemeği

yedi." "Hmm."

"Bu konuda her şeyi açık açık söyledi. Arkamdan iş çevirmedi, hayır efendim. Kızın kendisinden iş tavsiyesi istediğini söyledi. Ama ofisime geldiğini söyledi."

"Seni görmeye mi geldi?"

Eve tekrar ayağa kalkmak, tekrar hareket etmek zorunda kaldı. "Bana bir içki ısmarlamak, sohbet etmek istediğini söyledi. Gülümsedi ve hadi arkadaş olalım dedi. Ama söylediği şey düşündüğü şey değildi, aklında olan şey değildi. Tanrım, bu kulağa aptal."

Mira aynı sakin ses tonuyla, "Öyle değil," diye karşı çıktı. "Sen söylenmeyenleri duymak için eğitildin. Ve bu kadar yoğun bir şekilde kişisel olsa bile duyarsın."

"Tamam." Eve bir nefes verdi. "Tamam. Beni gözetliyordu, ufak tefek bilgiler veriyordu. Sanki Roarke'la birlikte çalışacaklarmış gibi konuştu. Benimle oynuyor ve ben onu sahanın dışına atacak ritmi bulamıyorum."

"Bu ne kadar tatmin edici olursa olsun, onu sahadan atmak bu işi sizin için çözmeyecek. Bunu yapmak zorunda. Bunun sizi incittiğini ona söylediniz mi?"

"Kendimi yeterince aptal hissediyorum. O hiçbir şey yapmadı. Aralarında böyle bir sıcaklık ve geçmiş olduğu gerçeği

bu konuda bir şey yapamam. Öyle. Bunu biliyor ve kullanacak. O zaman... Sanırım bir seçim yapmak zorunda kalacak."

"Seni sevdiğinden şüphe mi ediyorsun?" "Hayır. Ama önce onu sevdi." "Tavsiyemi ister misin?"

"Bütün bunları senin üzerine yıktığıma göre, sanırım yapmalıyım."

Mira ayağa kalktı ve Eve'in kollarına girdi. "Eve git, biraz uyu. Gerekirse bir şeyler al ama birkaç saat uyu. Sonra Roarke'a nasıl hissettiğini anlat. Ona kendini aptal gibi hissettiğini, incindiğini, onun hiçbir şey yapmadığını bildiğini söyle. Duygular her zaman mantıklı ve makul değildir. Bu yüzden duygulardır. Sen kendininkileri bilme hakkına sahipsin, o da seninkilerin ne olduğunu bilme hakkına sahip."

"Teoride kulağa hoş geliyor. Bunun için yetenekli olsam bile yapamam. Bu gece Nadine ile lanet olası bir anlaşmam var."

"Oh, elbette. Şimdi gala var. Dennis ve ben ikimiz de izliyor olacağız." Daha sonra nadiren yaptığı bir şeyi yaptı, ya da Eve nadiren izin verirdi. Mira elini Eve'in saçlarında gezdirdi, sonra eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. "Harika olacaksın ve her şey bittiğinde, iyi bir uyku çektiğinde Roarke'la konuşacaksın. Belki bir seçim yapmak zorunda ama hissettiğim, bildiğim her şey bu seçimin her zaman sen olacağını söylüyor."

"Fransızca ve İtalyanca konuşuyor." "O kaltak."

Eve bir kahkaha attı ve daha önce hiç yapmadığı bir şey yaptı. Kaşlarını Mira'nın kilere indirdi ve gözlerini kapattı. "Tamam," dedi sessizce. "Tamam."

Tüm bu duyguların çalkalanması ve açığa çıkması başını ağrıtmış olabilirdi ama buna rağmen kendini daha iyi hissediyordu.

Bölümüne geri döndüğünde gördü ki Peabody boğa ağılındaki masasında oturmuş, ufak tefek, siyah saçlı bir kadınla konuşuyordu. Peabody kadının kolunu okşadı ve ayağa kalktı.

"İşte teğmen geldi. Dallas, bu Laina Sanchez. Konuşuyorduk. Belki salonu kullanabiliriz?"

"Elbette." Laina ayağa kalkarken kadının birkaç aylık hamile olduğunu gördü.

"İçeri gelmem gerektiğini düşündüm." Laina'nın sesi hafif aksanlı ve gırtlaktan geliyordu. "Senden sonra Hallie ile konuştum. onunla görüştüm. Dedektif Peabody Craig'in öldüğü gün okulda benimle görüşmüştü. Ben de onu görmeye geldim."

"Tamam." Salonda Baxter ve Trueheart'ı gördü -kurnaz ve masum olan- köşedeki bir masada güneşlik takan sıska, gergin bir adamla oturuyorlardı.

Tuhaf keş, Eve karar verdi. Muhtemelen Baxter'ın gelinciklerinden biri. Peabody Laina'ya bir içki ikram ederken o da zihnindeki dosyaları karıştırarak ikilinin hangi davalar üzerinde çalıştığını bulmaya çalıştı.

Yeraltı cinayeti, diye hatırladı. Görünüşe göre, ölü turist, yeraltındaki işlerden birinden para kazanmaya çalışıyordu. New York sokaklarının altındaki pis delikler.

Baxter'ın bakışları ölçemeyeceği kadar kısa bir süre onunkilere kaydı, ama bu bakışta keşin soruşturmayı kızıştıran bir şeye sahip olduğunu gördü.

En azından birileri iyi bir ipucu yakaladı.

Su içmeye gitti çünkü salondaki kahve iğrençti. Ve yerleşti, Peabody'nin yönetmesine izin verdi.

"Bu şekilde geldiğin için sana gerçekten minnettarız, Laina. Teğmen, Laina metroyla geldi. Onu eve bırakacağımızı söyledim. Sorun yok, değil mi?"

"Sorun değil."

"Laina, bana anlattıklarını Teğmen Dallas'a da anlatmak ister misin?"

"Pekala. Bazen Hallie için ek iş yapıyorum. Biliyorum o Sana söyledim ve aslında söylememem gerekiyor. Ama para yardımcı oluyor ve Hallie bana çok iyi davrandı. Bana onunla konuştuğunuzu ve neler söylendiğini anlattı."

"Neden bana söylemiyorsunuz, Bayan Sanchez?"

"Evet." Laina başını salladı. "Öncelikle sana şunu söylemek istiyorum ki o sabah mutfakta buluştuk. Kahve içtik, bazı menü değişiklikleri hakkında konuştuk ve sadece... arkadaşların yaptığı gibi konuştuk."

Şimdi de elini karnının üzerine koyarak kıpırdandı. "Hallie bana Bay Williams'ı sorduğunuzu ve onun... aralarında kişisel bir şey olup olmadığını sorduğunuzu söyledi. "Bay Williams'ın Elbette Hallie erkeklerle bu şekilde ilgilenmiyor. Ama biz Ayrıca size söylemediği şeylerden de bahsetti, çünkü o benim arkadaşım."

"Sizinle Bay Sullivan arasında kişisel bir mesele vardı. Williams?"

"Hayır." Laina kızardı ve bir elini boynuna taktığı küçük gümüş haçın üzerine kapattı. "Hayır, hayır. Ben evliyim. Bu, aşılması gereken çizgiler olduğu anlamına geliyor. Ben ve kocam için, bu çizgiler olduğu anlamına geliyor. Bay Williams için, çizgiler daha az belirgin. Benimle flört etti. Benimle flört etti. Pozisyonlarımızdan dolayı rahatsız ediciydi ama zararsız olduğunu düşündüm. Sonra bana dokundu. Elini göğsüme koydu."

Eve bir süre bekledi. "Ve?"

Laina öfkeyle, "Eline kaşıkla vurdum," diye çıkıştı. "Çok sert. Komik olduğunu düşündü. Kocama söylemedim. O da komik olduğunu düşünmezdi. Kimseye söylemedim çünkü işimi kaybetmek istemedim."

"Seni taciz etmeye devam etti mi?"

"Bay Williams beni yemeğe davet etti, bir şeyler içmek istedi ve yatağa davet etti. Bana tekrar dokundu ve bu sefer yüzüne bir tokat attım. Cesareti kırılmamıştı. Onu şikayet etmeliydim, biliyorum, ama eğer durmazsa edeceğimi söylediğimde sadece omuz silkti. Benden çok daha uzun süredir oradaydı ve benden önce o inanacaktı. Ona yaklaştığımı söyleyecek ve ben de kovulacaktım."

"Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey yapmadığımı söylemekten utanıyorum. O gitti ve ben çalışmaya devam ettim. Ağladım. Elimde değildi. Ve Craig geldi, ve beni ağlarken buldu. Bana sorunun ne olduğunu sordu. Ona söylemedim ama sanırım biliyordu. Bay'ı geçebilirdi. Williams dışarı çıkıyordu, yani sanırım biliyordu. Ve Bay Williams

Ondan sonra beni bir daha rahatsız etmedi. Sanırım Craig ona beni rahat bırakmasını söyledi."

İçini çekti ve biraz su içti. "Dedektif Peabody, o gün benimle konuştuğunuzda tüm bunları size anlatmalıydım. Ama bunu düşünmemiştim. Sadece şunu düşünüyordum. Craig ölmüştü. Çok tatlı bir adamdı ve ölmüştü. O günü hiç düşünmedim."

"Bu ne zaman oldu? Craig'in seni ağlarken bulduğu gün mü?"

"Tatil arasından önceydi. Haftalar ve haftalar önce. Yani bunun bir anlamı olduğunu sanmıyorum. Ama Hallie dedi ki sana söylemeli. Her şeyi bilmen gerektiğini. Keşke kocama söylemek zorunda kalmasaydınız. Ona söylemediğim için bana ve Bay Williams'a kızardı. Okulda sorun çıkarırdı."

"Kocanıza söylememiz için bir neden yok, Bayan. Sanchez, ama sana bir şey söyleyeyim. Eğer Williams tarafından cinsel tacize uğradıysanız, bunu bildirmelisiniz. Bunu size yaptıysa, başkalarına da yapmıştır. Bulunduğu pozisyonda kalmamalı ve yaptığı yanına kâr kalmamalı. Kendinize bir avukat tutabilir ve üstüne üstlük onu dava edebilirsiniz."

"Bana kim inanır ki?"

"Ben sana

inanıyorum."

Eve bir süre daha olduğu yerde otururken, Peabody Laina'yı eve götürmek üzere dışarı çıkardı. Williams, diye düşündü. Şiddet uyguladığına dair hiçbir kanıt olmamasına rağmen, cinsel tacizciydi. Bundan cinayete büyük bir sıçrama değil.

Her iki durumda da, o orospu çocuğu ağzının burnunun kırılmasını hak etmişti.

Baxter ona doğru yöneldiğinde ayağa kalktı. "Dallas," diye başladı, sonra başını eğerek onu inceledi. "Kardeşim, kedinin içeri sokmaya zahmet etmeyeceği bir şeye benziyorsun."

"Bu Teğmen Rahibe ve beni ısır."

"Görünüşüne bakılırsa iyi bir lokma herhalde işini görür. Her neyse. Barrister davasında sıcak bir gelişme var."

"Ohio'dan turist, değil mi?"

"Omaha. Aynı fark. Trueheart'ın dışarı çıkmasına eşlik ettiği endişeli vatandaş bir tanık olarak ortaya çıktı."

"O sersem senin gelinciklerinden biri mi?"

"Evet, o benim işimde." Baxter kıcını masanın üzerine koyarak rahatladı. "Olay şu ki, olayın gerçekleştiğini gördü, bir gün kadar kıcını kaşdı, sonra da beni etiketledi. Vic yeraltına indi, Broadway ve Otuz Sekiz'in altına. Hell's Fire. Orayı biliyor musun?"

"Evet. S-and-M temalı, bir sürü parti hediyesi. Her gece sahte insan kurbanları. Uzun bir vardiyadan sonra rahatlamak için uğramayı severim."

Baxter sırtıttı. "Tam senin tarzın. Kurban içeri giriyor, gösterişli bilek ünitesi, parlak ayakkabılar, büyük bir tavır. Bir köle kiralar, lüks esaret paketi için para öder."

"Deluxe?"

"Zincirleriniz, kırbaçlarınız, ağzınızdaki tıkaç renk seçimi, mini-Taser, tasma ve yaka. Üç saatlik

kiralama."

"Ne, kostüm yok mu?"

"Kostümler süper lüks paket. Ama kalabalığa bir gösteri sunabilmek için teşhir küplerinden birini aldı."

"Güzel."

"Kafayı bulmadan önce sayı yapmak istiyor, bu yüzden Sykes'a odaklanıyor." Kahve konusunda Eve kadar titiz olmayan Baxter, makineye doğru yürüdü ve kodunu tuşladı. "Sen ne istiyorsun?"

"Hayır. Toprak ve at sidiğinden yapılmış çamur içmeden de yaşayabilirim."

"Ücretsiz bir numune istiyor - bunu yenebilir misin - bir ödemedi önce bedava. Sykes ona siktir olup gitmesini söyler ama adam peşini bırakmaz. Harcayacak çok şeyi var ama önce tadına bakmak istiyor. Sykes'ı dürtmüş, bir tomar göstermiş. 'Bana bir tat ver ve eğer beğenirsem, tam bir çanta alacağım. Kendisi de bir iki bedava numune almış olan Sykes, 'Sana bir tadımlık vereyim, bakalım beğenecek misin' der. Ve bıçağıyla ona birkaç düzine kez saplamaya başladı."

Eve, Baxter kışını tekrar dikene kadar bekledi. "Demek istediğini anladı."

"Har. Bu noktaya değinildikten sonra Sykes, Barrister'ın cesedi kaldırır, kulüpten dışarı taşır ve Broadway'e inen geçitteki merdivenlerin dibine atar. Daha sonra da bir yeraltı macerası yaşamak istediklerini düşünen birkaç aptal üniversite öğrencisinin takılıp düştüğü yere."

"Bir şehir masalı. Sykes'ı nerede bulacağını biliyor musun?"

"Son bilinenine ek olarak birkaç uğrak yeri daha var. Önce son bilinenleri denemeyi düşünüyorum. Çocuğumu tutmaya çalış kaldırımın üstünde. Aşağısı tam bir orman."

"Öyle ya da böyle, kapatın."

"Sykes'ı kutuya koyduktan sonra röportajı Trueheart'ın yapmasına izin vereceğimi düşündüm. Ona biraz oyun verin."

Eve bebek yüzlü Trueheart'ı düşündü. Muhtemelen onun için iyi olacaktı ve Baxter bunun peşini bırakmayacaktı. Güneyde. "Karar sizin. Kapattıktan sonra kaçaklara haber verin. Menüden istedikleri suçlamayı seçebilirler. Ama önce İkinci Cinayet'i kapatın."

"Planımız bu. Oh, bir de bacağını kır." "Ne?"

"Bir gösteriden önce birine böyle dersiniz, ki bu bana oldukça aptalca geliyor. Şimdi. Nadine."

Tek söylediği "Tanrım," oldu ve dışarı çıktı.

Peabody'yi boğa ağlının hemen aşağısındaki satış yerinde buldu. Peabody'nin yüzü, teklifleri tararken bir konsantrasyon çalışmasıydı. "Energy Bar ya da Goo-Goo bar. Energy Bar elbette beslenme açısından dengeli ama Goo-Goo çok lezzetli ve suçluluk duygusu başlayana kadar bana büyük keyif verecek. Hangisini seçmeliyim?"

"Sahte çikolata ve şekeri tercih edeceksin. Neden bunun için kendine işkence ediyorsun?"

"Lütfen, Teğmen, bu bir süreç. İşkence sürecin bir parçası. Goo-Goo öyle. İster misin?"

İstediği şey ofisinde sakladığı çikolataydı ama bu olmayacaktı. "Evet, ne olacak ki."

Makine Goo-Goo cıngılını ve Eve onu çekiçe parçalamak isteyene kadar besin verilerini cıvılatırken, o ve Peabody şekerleme atıştırmaya devam ettiler. "Williams'ın alınıp sorgulanmasını istiyorum. Okula birkaç tane büyük, taş suratlı, korkutucu üniformalı göndereceğiz."

"Güzel dokunuş. Korkutucu ama sanki gidip onu kendin almak için zamanın olmadığını söylüyorsun."

"Baxter ve Trueheart bir şüpheli getiriyorlar. A'yı onlara bırakacağız."

"Pikap için mükemmel olabilecek birkaç üniformalı tanıyorum."

"Hallet şu işi." Eve kaşlarını çatarak şekere baktı. "Bu şeyler biraz midenizi mi bulandırıyor?"

"Evet, bu da heyecanın bir parçası."

Eve elindeki Goo-Goo'nun son yarısını Peabody'ye uzattı. "Çılgınca davran. Bu arada ben de Williams'ın evini ve tüm e-oyuncaklarını incelemek için yeni bir arama izni çıkarmaya çalışacağım."

Eve, APA Cher Reo ile iletişime geçti ve güzel sarışın zaten binadaydı. Eve'in ofisinde buluştular, en azından kahve birinci sınıftı.

"Biliyor musun," diye başladı Reo, "böyle bir havada her şeyin yavaşlayacağını düşünürsün. Ama soğuğa, buza rağmen,

Rüzgar esiyor, insanlar hala birbirlerine tecavüz ediyor, soyuyor ve parçalıyor." Reo kahvesinden minnettar bir yudum aldı. "Bir New Yorklu olmaktan gurur duyuyorum."

"Kışın kargaşamıza engel olmasına izin vermeyiz. Ölü öğretmenim hakkında." Eve onu bilgilendirdi, arama emri için sunum yaptı.

"Sanchez şikayette bulunacak mı?"

"Söyleyemem. Şu anda, kocasının Williams'a zarar vereceğinden endişeleniyor. Ama geldi ve her şeyi açıkça anlattı. Bu adam okul arazisinde avlanıyor."

"Öğrenci avladığından mı şüpheleniyorsunuz?"

"Elimde bu yönde bir işaret yok ama ihtimal dışı da değil. Bana kurbanın onunla İsa'ya gel konuşması yapmış gibi geliyor. Williams'ın Sanchez konusunda geri adım atması için bir neden yok. Diğer ifadeler Craig'in onu uzlaşmaması gereken biriyle uzlaşmacı bir pozisyonda gördüğünü gösteriyor. Okul sadece iyi bir iş değil - iyi maaş, güzel ikramiyeler, temiz ve parlak, ama Williams gibi biri için her şeyi yiyebileceğin bir açık büfe."

"Vay be." Reo kahvesini yudumladı. "Neden hiç böyle iyi bir adam bulamıyorum?"

"Belki onu yargılayıp mahkum edersiniz, o zaman mektup arkadaşı olursunuz."

"Ah, keşke."

"Yani, eğer kurban Williams'ın itibarını tehdit ediyorsa, o da bu tehdidi ortadan kaldırmaya karar vermiş olabilir."

"Şiddet geçmişı yok mu, sabıka kaydı yok mu, hukuk davası yok mu?"

"Hayır, ama bir yerden başlamalısın. Arama emri için yeterli, Reo."

"Belki. Çalışabilirim," diye karar verdi. "Ama gerçek şu ki "Adamın domuz olması onu katil bir domuz yapmaz. Bana öyle olduğunu söyleyen bir şey bulun."

Reo dışarı çıkarken arkasına baktı. "Bu arada, bu gece seni ve Nadine'i görmek için sabırsızlanıyorum."

Eve sadece içini çekti ve başını ellerinin arasına aldı. Sonra başını salladı ve arkadaşı ve Elektronik Dedektifler Bölümü'nün kaptanı Feeney ile temasa geçti.

Yüzü ekrana geldi - rahat bir şekilde yaşıyordu, gözleri sarkıktı, tepesinde istediğı yöne giden tel tel kıvı ve gri saçları vardı.

"Yo," dedi.

"Sahada bir adama ihtiyacım var. Peabody bugün beni kızdırmadığına göre, McNab'i istiyorum, eğer onu ayırabilirseniz. Olay yerinde e-iş. Arama emri geliyor."

"Kim öldü? Tanıdığım biri mi?"

"Öğretmen. Özel okulda. Risin zehirlenmesi."

"Evet, evet, bunu duydum. Eğitim riskli bir iş. Oğlumu alabilirsin."

"Teşekkürler. Ah... Hey, Feeney, karın sana diğerkadınlar hakkında hiç dert yandı mı?"

"Hangi diğerkadınlar?"

"Evet, o da var. Ama sen beni eğitirken ve ortak olduğumuzda oldukça sıkı çalıştık."

"Dur bir dakika. Sen kadın mısın?"

Bu onu güldürdü ve kendine aptal demesine neden oldu. "Anlaşıldı. McNab bizimle on beş dakika içinde garajda buluşabilir. Teşekkür ederim."

McNab uzun, parlak saçlarının uçlarından mor çizmelerinin üst üste dizilmiş tabanlarına kadar tam bir moda tabağıydı. Baldır boyundaki parkası göz kamaştırıcı turuncu renkteydi ve saat başlığında her iki renkten zikzaklar vardı. Kulak memeleri çok sayıda minik gümüş topla süslenmişti.

Eve'in şüpheli kıyafet seçimlerine rağmen, o sağlam bir EDD erkeğıydi. Parmakları evik, yeşil gözleri keskin.

Yolculuk sırasında arka koltuğa uzandı ve Eve'in dikiz aynasından yakaladığı hareketlere ve Peabody'nin boğuk kıkırdamalarına bakılırsa, elini ön koltukla yolcu kapısı arasına sokarak birlikte yaşadığı kişiyi gıdıklıyordu.

"O eli kullanmaya devam etmek istiyorsan, Dedektif, özel zamanına kadar ortağımdan uzak tutacaksın."

"Özür dilerim. Ortağınız irademin gücünü kırıyor."

"Böyle devam edersen bütün parmaklarını kırarım." Kaldırıma doğru savruldu.

Williams'ın oturduğu binada kapıcı yoktu ama sağlam bir güvenlik olduğunu belirtti. Üç rozetin de Dış kapılar küçük lobiye açılmadan önce tarandı ve temizlendi. Lobide güvenlik kameralarının yanı sıra birkaç sandalye ve sahte bir palmiye ağacı gördü.

"5-E," dedi Peabody ona.

Eve'in beşinci katı sorduğu iki asansörden birine adım attılar. "Kurbanın yaşam alanından birkaç basamak yukarıda."

"Williams yaklaşık on beş yıldır sertifika sahibi ve öğretmenlik yapıyor. Ayrıca yüksek lisansı da var. Kurbanın kazandığının dört katını rahatlıkla kazanabilir. Özel derslerini saymıyorum. Özel ders verip rapor vermeyebilir."
Peabody, McNab ile serçe parmaklarını birleştirdi, sonra beşe ulaştıklarında kancayı çözdü.

Eve, "Tutanak tutuluyor," diye anons ettikten sonra efendisini çıkardı. "Dallas, Teğmen Eve; Peabody, Dedektif Delia; McNab, Dedektif Ian, Willaims, Reed'in dairesine usulüne uygun olarak yetkilendirilmiş arama emriyle giriyoruz."

Kilitlerle ilgilendi. "McNab, senden tüm D ve C'leri, yazışmaları, konuşmaları, neye baktığını, ne satın aldığını kontrol etmeni istiyorum. Her şeyi."

Daireye kaşlarını çatarak baktı. Yaşam alanı geniş değildi ama kurbanın tüm evi kadar büyüktü. Özellikle heyecan verici bir manzarası yoktu ama geniş bir Pırıl pırıl siyah jel koltuk, bir sürü parlak krom. Havalı bir ekran ve şık bir eğlence sistemi dikkatini çekti.

Duvarlardaki sanat eserleri sade ve moderndi. Bir daire, bir çizgi, hepsi beyaz üzerine ana renklerde. Pencereelerde mahremiyet perdeleri vardı ve takılıydılar. Mutfağa giden yola doğru yürüdü. Orasının da şık ve parlak olduğunu fark etti. Beyaz, siyah, kırmızı. Oradaki ekipman da ona parlak görünüyordu ve son moda olduklarına bahse girmeye hazırdı.

"Mutfağı al, Peabody. Eğer zehirle uğraşıyorsa, onu orada tutacak kadar aptal ya da kibirli olabilir.

Ben yatak odasını alacağım."

Göz alıcı bir şeydi. Williams'ın bunu seksi bulduğunu hayal etti. O ise bunu biraz ürkütücü bulmuştu. Yatak odak noktasıydı, ıslak görünen, parıldayan kırmızı bir örtü ile örtülmüş geniş bir havuzdu. Yanlarında iki tane siyah kalın suni kürk halı vardı.

Tavandan sarkan ışıklı aynanın klişe ve gülünç olduğunu düşünüyordu. Sanat burada kurşun kaleme koştur Çeşitli pozisyonlarda çiftleşen muazzam donanımlı çiftlerin çizimleri.

Parıldayan kırmızı örtüyü kaldırdı, siyah çarşaf ve onların altında basınç altında dalgalanan jel bir yatak buldu.

İck.

Yatağın yanındaki masanın çekmecelerinde seks oyuncakları ve geliştirmelerden oluşan bir bereket vardı. tecavüz aleti olarak sınıflandırılan birkaç yasadışı madde bulmuş. Onları kanıt olarak poşetledi.

"Bu kısmı kolaylaştırıyorsun," dedi yüksek sesle ve dolaba doğru ilerledi.

Bir tarafta profesyonel gardırobu dikkatini çekmişti. Birkaç takım elbise, spor ceketler, gömlekler, pantolonlar. Diğer taraftaki boş zaman kıyafetleri ise daha az muhafazakârdı.

Yetişkin bir adamı siyah bir deri kıyafet içinde görmekten kimin hoşlanacağını merak ediyordu.

"Hey, Dallas, görmelisin-" McNab durdu, ısıklık çaldı. "Vay canına. Seks maceraları." Siyahlardan birini inceledi- çerçeveli eskizler. "Bu ikisi çift eklemlili olmalı." O

Boğazını kaşıdı, sonra farklı bir açıdan incelemek için belinden eğildi.

"Neyi görmem gerekiyor?"

"Ha? Oh, üzgünüm, kendimi kaptırdım. Seks bu adamın dini. Hastalıklı bir şekilde takdire şayan. Bilgisayarında çok fazla zaman geçiriyor: sohbet odaları, web siteleri - tüm seks noktaları. Bir sürü oyuncak sipariş ediyor."

"Evet, iyi bir kaynağı var. Biraz Fahişe, biraz Tavşan da dahil."

McNab'in rahat neşesi kayboldu. "Takdire şayan değil, hastalıklı bir şekilde bile."

"Kurbanla herhangi bir yazışma var

mı?" "O birimle ilgili değil."

"Zehirler üzerine araştırma mı? Risin ya da diğerleri?"

"Hiçbir şey. Daha derine gömülmüş olabilir, alıp bakabilirim. Okul ödevleri de orada. Ders planları, not defteri, bunun gibi şeyler. O tarafta yanlış görünen bir şey yok." Başını yukarı kaldırdı. "Eminim orada bir kamera vardır."

"Kamera." Gözlerini aynaya dikti. "Gerçekten mi?" "Beş sana on kazandırır. Bakmamı ister misin?"

"Bunu sen yap." Banyoyu aramak için harekete geçti. "Oyuncak çekmecesinden uzak dur."

"Ah. Teğmen Spoilsport."

WILLIAMS'ı zehirle ya da Craig Foster'ın ölümüyle ilişkilendiren hiçbir kanıt bulamadılar ama onu zor durumda bırakacak pek çok şey buldular. Eve, işi bağlamak için bir süpürge ekibi çağırdı, sonra da sorguya hazırlandı.

Eve, Peabody'ye "Cinayetle başlayacağız, standart rutin sorular," dedi. "Henüz avukat tutmadı. Kendini çok ukala hissediyor."

"Bana sorarsanız, bu adam çoğu zaman sikiyle düşünüyor."

"Doğru anladınız. Biz de onu kullanıyoruz. Sadece birkaç kız. McNab'ın bulunduğu disklerin kısa bir önizlemesine bakılırsa, bu adam katları seviyor. Bu yüzden onu kurban konusunda dürteceğiz, sonra evinde bulduğumuz kaçaklarla sıkıştıracağız, sonra cinayet konusunda tekrar çalışacağız."

Hokkabazlık yap, diye düşündü Eve görüşme odasına girerken. Dengesini boz.

"Zamanı gelmişti. Ne kadar zamandır beklediğimi biliyor musun?" Williams talep etti. "Bir çiftin bana yardım etmesinin mesleki itibarımı nasıl etkilediği hakkında bir fikrin var mı? Polisler beni sınıftan mı çıkaracak?"

"Profesyonel itibar konusuna birazdan geleceğiz. Bu görüşmeyi kaydetmem, size haklarınızı ve yükümlülüklerinizi vermem gerekiyor. Resmileştirin."

"Haklarım mı?" Sanki küçük bir elektrik şoku yaşamış gibi vücudu seğirdi. "Tutuklu muyum?"

"Kesinlikle hayır. Ama bu resmi bir görüşme ve sizi korumak için tasarlanmış prosedürler var. Su dışında bir şey içmek ister misiniz? Kahve - berbat bir şey - meşrubat?"

"Bu işin bitmesini istiyorum, böylece buradan çıkabilirim."

"Hareketli tutmaya çalışacağız." Kayıt cihazı için giriş yaptı ve Revize Edilmiş Miranda'yı okudu. "Sen Bu konudaki haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anladınız mı, Bay Williams?"

"Tabii ki biliyorum. Ama bu durumu daha az sinir bozucu yapmıyor."

"Eminim öyle değildir. Şimdi, Craig Foster'ın öldürüldüğü günkü hareketlerinizin üzerinden geçelim."

"Tanrım! Size ifademi zaten verdim. İşbirliği yaptım."

"Dinle." Eve oturdu, bacaklarını uzattı. "Bu bir cinayet ve küçüklerin dahil olduğu ve etkilendiği bir okulda meydana geldi."

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde, ne yapabilirim hareketi yaparak çevirdi. "Her ayrıntıyı araştırmak zorundayız. İnsanlar genellikle ayrıntıları unuttur, bu yüzden rutin olarak görüşmeleri tekrarlarız."

Peabody anlayışlı bir gülümsemeyle, "Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz," diye ekledi. "Titiz olmak zorundayız."

"İyi, iyi. Bu sefer doğru yapmaya çalışır mısınız?"

Evet, diye düşündü Eve. Çok ukala ve kızların gözünü korkutuyor. "Elimizden geleni yapacağız. Önceki ifadenize ve diğerlerinin ifadelerine göre, ölüm gününde kurbanı en az iki kez görmüş ve/veya onunla konuşmuşsunuz. Bu doğru mu?"

"Evet, evet, evet. Fitness merkezinde, erkenden, sonra da dersler başlamadan hemen önce salonda. Sana söylemiştim."

"Bay Foster'la spor salonunda ne konuştunuz?"

"Biz yapmadık. Bunu sana söylemiştim."

Eve dosyaları karıştırdı. "Mmm-hmm. Ama siz ve kurbanın konuşmak için fırsatınız oldu daha önce."

"İsa, tabii ki. Birlikte çalıştık."

"Peki bu konuşmalar dostça değil miydi?" "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Eve ellerini dosyanın üzerinde kavuşturdu ve muzipçe gülümsedi. "O zaman açık konuşayım. Bay Foster seks için iş ve ebeveyn havuzunda balık tutma konusunda kulaklarınızı tıkadığınızda, Bu konuşmaları dostane bir nitelikte mi değerlendirirsiniz?"

"Bu soruyu aşağılayıcı buluyorum."

"Taciz ettiğiniz veya baştan çıkardığınız kadınlardan aldığımız ifadelere göre, birçoğu sizin girişimlerinizi ve aşağılayıcı davranışlar." Dosyayı kapattı ve tekrar gülümsedi. "Hadi ama Reed, ikimiz de durumu biliyoruz. Bu kadınlar şikayet etmedi. İlgiden hoşlanıyorlardı."

heyecanı severdi. Onları tokatlayıp tecavüz etmediniz. Rızaya dayalı bir şeydi ve anladığım kadarıyla Foster burnunu ait olmadığı bir yere soktu."

Williams derin bir nefes aldı. "Açık konuşayım. Kadınlarla belli bir cinsel başarı elde ettiğimi hiçbir zaman inkar etmedim. Bu başarıyı iş arkadaşlarımla ya da öğrenci velileriyle yaşamak benim için yasadışı değil. Etik olmayabilir."

"Aslında, reşit olmayanların bulunduğu bir eğitim tesisinde cinsel eylemlerde bulunmak yasa dışıdır. Dolayısıyla, okul saatleri içinde, okul arazisinde - prezervatif bulundurduğunuz bir yerde - bu başarıyı elde ettiyseniz suç işlemiş olursunuz."

"Bu saçmalık."

"Biraz titiz bir konu, kabul ediyorum ama yasalara uymak zorundayım. Bu konuda size yardımcı olması için Özel Kalem Müdürü ile konuşabilirim, ancak ayrıntıları kayıt altına almam gerekiyor."

"Öğrencilerin erişebileceği bir alanda hiç kimseyle seks yapmadım."

"Tamam, bu bir artı. Ama kurbanın erişebileceği yerlerde seks yaptınız. Doğru mu?"

"Muhtemelen, ama yetişkin bir adamdan bahsediyoruz. Bazı kadınların hakarete uğramasıyla ilgili tam olarak ne demek istediğinizi bilmek isterim. Ben."

"Size isimleri söyleyemem, onlarla yaptığım anlaşmanın bir parçası. Dediğim gibi, benim için bunun rızaya dayalı olduğu çok açık. Kim bilir neden şimdi etrafta dolanıyorlar."

Peabody, "Cinayetle ilgili üzüntüden kaynaklandığını söyleyebilirim," diye ekledi. "Bu kadınlar polislerle konuşmaya alışık değiller, bu yüzden konuştuklarında, özellikle de cinayet gibi şok edici bir konuda, ağızlarından bir şeyler dökülüveriyor. Takip etmeliyiz Bay Williams. Yapmaktan hoşlandığımız türden bir iş değil. Bana kalırsa, konu bu bölge olduğunda, yaşa ve yaşat. Ama bunu halletmemiz gerekiyor."

"Seks yaptım, kimse zarar görmedi. Hikayenin sonu." "Ama Craig Foster onaylamadı," diye sordu Eve. "O kadar ateşli bir karısı olan bir adam için püriten."

"Sen de mi onun üzerine gidiyorsun?"

"Personele ilk geldiğinde onu sadece hissetti. O noktada, ona ve onlara çok düşküncü. Şimdi, birkaç ay sonra, evlilik rutine bindi ve onu bir kez daha koklamış olabilirim. Ama bir sürü başkaları da var. Yaptığım işte iyiyim."

"Evet. Eminim. Craig bunu biraz kıskanmış olabilir. Sence?"

Williams kaşlarını kaldırdı. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim ama evet, belki. Muhtemelen, aslında. Yeterince iyi bir adamdı ve çok iyi bir öğretmendi, hakkını vermeliyim. Çoğunlukla iyi anlaşırdık. Bazı faaliyetlerim konusunda meraklı ve biraz da ısrarcıydı. Kişisel olanlar."

"Seni tehdit etti mi?"

"Ben buna tehdit

demezdim." "O zaman ne?"

"Bir ders." Williams gözlerini devirdi.

"Bu konferans o faaliyetleri durdurmanıza neden oldu mu?"

"Biraz daha ihtiyatlıydım diyebiliriz. Biraz daha seçiciydim." Bir omzunu kaldırdı. "İşleri karıştırmanın anlamı yok yukarı."

"Ama onun Mosebly'ye onaylamadığını söylemesinden ya da yönetim kuruluna gitmesinden endişe etmediniz mi?"

Şimdi sakın sakın gülümsedi. "Bunun için gerekli cesarete sahip olduğunu hiç düşünmemiştim. Dalga yaratmayı sevmezdi. Aslında bu benim için bir sorun değildi."

"Pekala." Eve onun kulağını çekiştirdi. "Özellikle de bazı özel faaliyetlerinizde yasadışı maddeler kullandığınızı biliyorsa, bu onun için bir şey olmayabilir."

"Ne?"

"Sokak adı Fahişe, sokak adı Tavşan, yatak odanızdaki oyuncak sandığında bulduk. Oh, bundan bahsetmemiş miydim?"

Toplanan bilgiler ve alınan ifadeler doğrultusunda, evinize girmek ve evinizi aramak için arama emri çıkartabildik. İkamet mi? Kötü çocuk, Reed. Kötü, kötü

çocuk." "Bu çok çirkin! Bu bir tuzak."

"Bu arama emri." Eve dosyadan basılı kopyayı kaydırıldı. "Uyuşturucu kullanımı ve bulundurulması konusunda çok katı bir bakış açısına sahibiz. bu özel maddeler, yaşa ve bırak yaşasın yok. PA da öyle. Bahse girerim Sarah Child'ın yönetim kurulu ve öğretmenler sendikası da aynı görüştedir.

"Ve işte bir şey daha," diye devam etti ve ilk kez terlemeye başladı. "Bu beni, benimle

Şüpheli bir zihin, acaba bu belirli maddeleri atabilen bir adam, bir tehdidi ortadan kaldırmaya yetecek kadar zehir atabilir mi? Sana baskı yaptı, değil mi? O mu?"

Şimdi onun arkasından dolaşmak için ayağa kalktı ve omzunun üzerinden eğildi. "İşine karışan küçük piç kurusu, püriten görüşlerini senin özel hayatına sokuyor. İyi giden bir ilişkin var.

İş arkadaşları, destek personeli, anneler, vasiler, bakıcılar. Senin gibi bir adam için alçak bir daldan erik koparmak gibi. Seni o daldan koparacaktı, işini tehlikeye attı. Hayır, tüm kariyerini."

"Hayır, öyle değildi. Hayır, yapmadı."

"Elbette o yaptı. Diğerleri biliyor ya da şüpheleniyor olabilirdi ama görmezden geldiler. Kendilerini ilgilendirmez. Ama bu adam, bu konuda bir şeyler yapmayı kendine görev edinmiş. Sana ders mi vereyim? Pisliğin buna hakkı yoktu, değil mi? Ve işte orada, her gün gözünüzün önünde, yaptıklarınız hoşuna gitmezse diye gözünü sizden ayırmıyor. Her gün masasında oturup evden özenle paketlenmiş öğle yemeğini yiyor. Rutin. Sıkıcı. Ve senin için yapışkan bir diken. Ricin'i nereden buldun, Reed?"

"Hiç risinim olmadı. Bundan önce ne olduğunu bile bilmiyordum. Ben kimseyi öldürmedim."

"Mirri Hallywell'in seninle o büyük kırmızı yatakta yuvarlanmak yerine onunla çalışmayı tercih etmesi seni kızdırmış olmalı. Bu lanet bir hakaret. Onu alaşağı etmeliydin.

Yapmak zorundaydım. O sınıfından uzaktayken sen de sınıftan sıvıştın ve bu işi hallettin. Çabuk, kolay. Bitti."

"Bu bir yalan! Bu delilik. Sen delisin."

"Bunu yumuşatmanın yolları var, Reed. O olduğunu söyle Sana şantaj yapıyorlar. Seni takip ediyor. Sürekli bir tehdit. Bu oydu.

ya da seni. Kendinizi korumak zorundaydınız."

"O gün sınıfına hiç yaklaşmadım. Tanrı aşkına, onu ben öldürmedim. O sabah sınıftan çıktığımda yanımda biri vardı. Bir tanığım var."

"Kim?"

Ağzını açtı ve sıkıca kapattı. Sonra sertçe masaya baktı. "Bir avukat istiyorum. Bir avukatla konuşma hakkımı talep ediyorum. Avukatım olana kadar başka bir şey söylemeyeceğim."

"Tamam, ama bilginiz olsun. Yasadışı madde bulundurmaktan ve dağıtmaktan tutuklusunuz, bunu yaramaz kameranızdan anladık. Tutuklanmadan önce avukatınızla irtibata geçebilirsiniz."

Eve görüşmeyi zihninde gözden geçirdi ve cinayet tahtasına ekledi. Adamın seks çekmecesindeki şişelerin fotoğraflarını çekmiş ve onu Laina Sanchez, Allika Straffo, Eileen Ferguson ve Mirri Hallywell ile ilişkilendirmişti. Başka kimlere yaklaşmıştı? Merak etti. Kimlerle başarılı olmuş, kimlerle başarısız olmuştu?

Yatak odasındaki kameradan tüm diskleri incelemesi gerekiyordu. Ve bu eğlenceli olmaz mıydı? En azından McNab'e son üç gündür binanın güvenlik kayıtlarını inceletiyordu. Yine de o alanda başarılı olacaklarından şüpheliydi.

Kahve aldı ama işe yaramadı. İliklerine kadar yorgundu ve kafein bunu değiştirmeyecekti. Williams'ın mali kayıtlarını mahkemeye sunmak için talepte bulundu. Kaçak göçmen suçlamasıyla, bu bir sma olurdu.

Mesajlarını kontrol ettiğinde Nadine Furst'ün onu iki kez aradığını ve bir şeyler giymesi gerektiğini hatırlattığını gördü.

Foster davasıyla ilgili sağlam bir ipucu olup olmadığını sormak için.

Nag, nag, nag.

Ve Roarke neden onun başının etini yemek için gelmemişti?

O sabah onu terslediği için kendisine çok kızgın olduğunu düşündü. Eski bir sevgilisi olan o değildi. oyun arkadaşının lanet cep linkinde.

Oturmaya başladı, somurtmaya başladı ve Peabody kafasını içeri soktu. "Williams'ın avukatı burada ve bilin bakalım kim?"

Eve'in bir vuruşunu aldı. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Öyle olduğunu söylemediğim için seni kandırıp kandırmadığımı bilmiyorum-"

"Oliver Straffo? Bu nasıl bir hastalıklı ironi?"

Peabody'nin suratı kepçesinin atılmasından dolayı asıldı. "Şey, içeri girdi, hayat kadar büyük ve müvekkiline danışana kadar başka açıklama yapmamasını ve başka soruya cevap vermemesini tavsiye ediyor. Sonra da bizimle konuşmak istiyor."

"Hmmm." Eve, Williams'ın atış poligonunda Allika Straffo'nun resmini sıraladığı panosuna baktı. "Bu ilginç olacak."

Kim kimin hakkında ne biliyordu? Eve merak etti ve Allika'yı, çocuğu düşündü. Durumu masumların yüzüne vurmadan kimin kim hakkında ne bildiğini nasıl öğrenecekti?

Belki Straffo'nun, karısının Williams gibi bir pislik için eteklerini savurduğunu bilmeye hakkı vardı. Ama davasını kapatmadığı sürece aptal karısını ispiyonlamak onun işi değildi.

Görüşme odasına doğru ilerlerken Peabody, "Yumurta kabukları," diye mırıldandı.

"Ne? Yumurta mı istiyorsun?"

"Hayır, burada yumurta kabuklarının üzerinde yürümemiz gerekecek demek istedim. Gerçekten dikkatli olun," diye açıkladı.

"'Bir kısmını kırmadan çırpılmış yumurta yapamazsın' gibi bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Hayır, 'Yumurtaları kırmadan omlet yapamazsın' derler. Ama bu daha çok yemekte tam tersi gibi-spektrum diyor. Yumurtalar kırıldı ama kabuklarını ezmek istemiyoruz."

"Bu aptalca bir söz çünkü yumurtalar zaten kırılmışsa, aptal kabuklar kimin umurunda?" Eve bilmek istedi. "Ama ben anladım. Hadi gidelim."

Williams'ın kendine olan güveninin geri geldiğini hemen fark etti. Güçlü bir savunma avukatı, suçlu ya da masum bir şüpheli için bunu yapabilirdi. Straffo muhafazakâr ve mükemmel kesimli takım elbisesiyle oturmuş, ellerini masanın üzerinde kavuşturmuştu.

Eve kaydı başlatana kadar hiçbir şey söylemedi.

"İş arkadaşlarımdan biri, temin ettiğiniz arama izninin geçersiz kılınması ve aramanın yasadışı sayılması için bir dilekçe hazırlamaya başladı bile."

"Alamayacaksın."

Biraz gülümsedi, gri gözleri çelik gibi sertti. "Göreceğiz bakalım. Bu arada müvekkilimi bu işe bulaştırma girişimleriniz

Craig Foster cinayeti gülünçtür. Cinsel düşkünlük bir suç olmadığı gibi cinayete giden bir yol da değildir."

"Seks ve cinayet muhabbet kuşları gibi el ele yürüyor, Straffo. Bunu ikimiz de biliyoruz. Kurban, müvekkilinizin okul saatleri içinde, okul arazisi üzerindeki hoşgörüsünden haberdardı. Sizin de bildiğiniz gibi bu yasadışıdır."

"Bu bir kabahat."

"Ve eğitim kurumundan atılma gerekçesi. Hatta, yaptığım araştırmaya göre, bu eyalette öğretmenlik yapma lisansının iptali için de gerekçe. Kendini koruma da cinayetle birlikte yürür."

"Elinde bulanık bir ikinci derece kanıt bile yok, Dallas. Neyin uygunsuz olabileceği konusunda şüpheleriniz var ve akılsızca bir davranış. Müvekkilim ve kurbanın tartıştığına dair elinizde hiçbir kanıt yok. Aslında, müvekkilim ve kurbanın

İş arkadaşlarının ifadeleri, böyle bir şey yapmadıklarını ve aslında dostane ilişkiler içinde olduklarını göstermektedir. Cinayet silahı ile müvekkilim arasında hiçbir bağlantı yok, müvekkilimin söz konusu gün kurbanın sınıfına girdiğini gören hiçbir tanık yok, çünkü aslında müvekkilim sınıfa girmedi."

"Mağdurun sınıfta bulunmadığı bir zaman diliminde kendisinden haber alınamamıştır ve dersler devam ettiği için aynı sınıfa girdiğine tanık olunamamıştır."

"O dönemde yalnız değildi ve eğer Gerekli olması halinde, birlikte olduğu kişinin adını size bildireceğiz. Bu kişiye ulaşmadığım ve bu konuyu görüşmediğim için, müvekkilim gibi ben de bu konuda bilgi vermemeyi tercih ediyorum.

şu anda isim yok. Ancak Bay Williams'ın ifadesini doğrulayacağından eminiz."

Eve Williams'a, "O sınıfa girip çıkmak için bolca zamanın ve fırsatın vardı," dedi. "Ve bir sürü nedenin vardı."

"|-"

"Reed." Straffo'nun tek yaptığı bu ismi söylemek oldu ve Williams konuşmayı kesti. "Elinizdeki tek şey, Teğmen, bir sorgulanabilir arama ve el koyma, müvekkilimi bu cinayetle ilişkilendirecek hiçbir şey bulamadı."

"Arama ve el koyma konusunda sorgulanacak bir şey yok. Müvekkilinizin iğrenç alışkanlıkları, mağdurun müvekkilinizi köşeye sıkıştırmasına neden olmuştur. Müvekkiliniz, kurbanın bu alışkanlıklarını öğrendiğini ve onu bu konuda uyardığını ifade etmiştir."

"Durum aralarında görüşüldü ve ardından dostane çalışma ilişkilerini sürdürdüler." Straffo daha önce göz atmadığı kendi dosyasını kapattı görüşme sırasında. "Elinizdeki tek şey buysa, yakalama emrinin iptali için verdiğim dilekçenin hızlandırılmasını talep ediyorum. Müvekkilimin serbest bırakılana kadar uygun bir yerde tutulmasını istiyorum."

"Çocuğunuz o okula gidiyor. Senin çocuğun Foster'ı bulanlardan biriydi. Olay yeri fotoğraflarını gördün mü? Orada oturup buna sebep olduğundan şüphelenilen adamı mı savunacaksın?"

Straffo'nun yüzü daha da sertleşti, sesi daha da soğudu. "Herkesin savunma hakkı olduğu gerçeğini rasyonalize etmek zorunda olduğumdan değil, ama Bay Williams'ı üç yıldan fazla bir süredir tanıyorum. Onun masum olduğuna inanıyorum."

"Komodininde FahiŖe ve TavŖan vardı. Kızınız oradayken okulda seviŖtiđi biliniyor."

"İddiaya göre."

"İddiaya greymiŖ, hadi oradan. Çocuğunuza böyle birinin mi öğretmenlik yapmasını istersiniz?"

"Bu uygunsuz bir konuŖma, Komiser. Bu grŖme sona ermiŖtir." Ayağa kalktı, evrak çantasını kapattı. "Talep karara bağlanana kadar müvekkilimin nezarete alınmasını istiyorum."

Straffo'nun gözlerinin içine baktı. "Peabody, bu bok çuvalını nezarete götür. Biliyorsun Straffo, bazen hak ettiğin Ŗeyi alırsın."

Talep reddedildi. Eve mahkemeye gitti ve Straffo ile Reo'nun mücadelesini izledi. Arama emri geçerli sayıldı. bulundurma ve dağıtma suçlarından tutuklama da devam etmiŖtir.

Kefalet ya da tutukluluk savaŖını kazanan Straffo oldu.

Mahkeme salonunun dıŖında Reo omuz silkti. "O değildi onu tutuksuz yargılanırken yakalayamayacaktım. Bunun bir beraberlik olduğunu anladım. Bana bir cinayet iddianamesi hazırla Dallas, ben de o iğrenç kamburu bir hücreye tıkayım."

"zerinde alıŖıyorum."

"Straffo kaçaklarla ilgili bir anlaŖma yapmak isteyecek ve patronum da onunla aynı fikirde olacak." Reo elini kaldırdı, Eve'in tartıŖmasını tahmin ederek. "İŖler nasıl yürürse öyle yürür Dallas, bunu ikimiz de biliyoruz. Bu yüzden eğer onun

Birinin bilgisi ya da rızası olmadan bu saçmalığı yaparsa, para cezası, zorunlu danışmanlık ve şartlı tahliye alır."

"Peki ya öğretmenlik sertifikası? İptali."

"Gerçekten onu kapatmak mı istiyorsun?"

Eve mutfakta ağlayan Laina Sanchez'i düşündü. "Evet, onu gerçekten susturmak istiyorum."

Reo başını salladı. "Araştıracayım. Gitseniz iyi olur. Birkaç saat içinde yayındasın."

"Kahretsin."

Eve isteksizce Kanal 75'in stüdyosuna doğru ilerlerken, Roarke da aynı şeyi yapabilmek için masasını topluyordu. Orada olmasının Eve için durumu daha kötü değil, daha iyi hale getireceğini umuyordu.

Nasıl olacağını bilmiyordu, söyleyemiyordu ve bu onu şaşırttı. Tahmin edilebilir bir kadın değildi, diye düşündü, ama onu tanıyordu. Ruh halini, ritmini, jestlerini, ses tonunu.

Şimdi onu bulanıklaştırmıştı.

Her şeyin tekrar odaklanmasını istiyordu. Buna ihtiyacı vardı. Ama onun tutunduğı saçma ve hayali bir suçı yatıştırmak için kendi görüntüsünü bulanıklaştırırsa lanetlenirdi.

Onu uyarmış, sorgulamış, daha doğrusu sorguya çekmişti, diye düşündü bir ateş püskürerek. Ondan şüphe etmiş ve suçluluk duymasını gerektirecek hiçbir şey yapmadığı halde kendisini suçlu hissetmesine neden olmuştu.

Magdelana'nın bacağındaki elini ve teklif ettiği daveti düşündü. Bunu hemen geri çevirmişti, değil mi? Hem de hemen.

Başka koşullar altında Eve'e bu tür bir hareketten bahsedebilirdi, böylece bu konuda şakalaşabilirlerdi. Ama bunun kendisine saklaması gereken bir bilgi olduğu çok açıktı.

Ve eğer bu onu suçlu hissettirmiyorsa lanet olsun.

Lanet olsun. Güven talep edecekti, diye düşündü geniş penceresinin önünde durmak için ayağa kalkarken. Bu pazarlığa açık değildi. Neredeyse diğer her şey öyleydi, diye itiraf etti ve yanında taşıdığı gri düğmeye dokunmak için elini cebine attı.

Onun. Tıpkı onu ilk gördüğü andan itibaren bir şekilde onun olduğu gibi. Hiçbir şey ve hiç kimse onu O gerçekten içler acısı gri takım elbisenin içinde, polis gözleri onun üzerindeyken duruyordu. Hiçbir şey ve hiç kimse onu onun gibi tutmamıştı ve her zaman da tutacaktı.

Yani başka her şey pazarlığa açıktı. Daha fazlasını verebilir ve her zaman dalabileceği başka bir kuyu bulabilirdi. Çünkü kadın onu tekrar tekrar doldurmaya devam ediyordu.

Aralarındaki öfkeye katlanabileceğini fark etti. Öfke onların bir parçasıydı. Ama bu uçuruma dayanabileceğinden tam olarak emin değildi. O yüzden bunu aşmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu.

Döndüğünde, masasındaki bağlantı bip sesi çıkardı.

Ofislerarası, diye not etti. "Evet, Caro."

"Özür dilerim, birkaç dakika içinde ayrılacağınızı biliyorum. Ama burada sizi görmek isteyen Bayan Percell var. Kişisel olduğunu söylüyor. Üzgünüm ama güvenlikten geçerek geldi. Onu bekleme salonuna aldım."

Caro'nun onu görevden almasını düşündü. Magdelana'dan kurtulabilecek biri varsa o da Caro'ydu. Ve bu, işin içindeki herkes için haksızlık gibi görünüyordu. Bir kadını kullanarak onu başka bir kadından korumak, çünkü başka bir kadının gülünç derecede şüpheli bir zihin.

Sevdiği kadın tarafından bile bu şekilde burnundan tutulup dolaştırılacaksa lanet olsun.

"Sorun değil. Onu içeri gönderebilirsiniz. On dakika içinde nakil aracına ihtiyacım olacak."

"Tamam o zaman. Karına onu izleyeceğimizi söyle."

"Sanırım bundan bahsetmek için iş bitene kadar bekleyeceğim. O tüm bu işlerden rahatsız oldum. Teşekkürler, Caro."

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi, ofisine göz gezdirdi. Bir zamanlar olduğu şeyden çok uzakta, diye düşündü. Mümkün olan her yönden.

Şu anda onu iki yandan sıkıştıran kadınlara, eskiye dönüş olmadığını ve bu yolculuğa çıkmaya hiç niyeti olmadığını açıkça göstermenin bir yolunu bulma zamanının geldiğini düşündü.

İçeri girdi, altın rengi kürkü kolunun üzerine atılmıştı, saçları seksi ve dağınıktı, yüzü enerjiyle parlıyordu. Ve evet, ona bir zamanlar ne olduğunu hatırlattı. Bir zamanlar Bundan kaçınmanın bir yolu.

"Şu haline bak! Şuna bak!" Magdelana ceketini bir sandalyenin üzerine attıktan sonra bir daire çizdi.

Roarke Caro'nun gözlerine baktı, başını salladı ve Caro sessizce odadan çıktı. Kapıları kapattı.

"Hem şık hem de gösterişli, zevkli ve kesinlikle erkek olan küresel patronun ini. Hepsi senin, değil mi?" İki elini de uzatarak ona doğru ilerledi.

Onları kısa süreliğine aldı. İkisini de aptal gibi göstermeden bundan kaçınmanın bir yolu yoktu. "Nasılsın Maggie?"

"Şu anda mı? İnanılmaz derecede etkilendim." Masaya bir göz attı. "Burada tam olarak ne yapıyorsunuz?"

"Yapılması gerekenlerin büyük bir kısmı, sağlıklı bir kısmı da benim seçtiklerim. Sizin için ne yapabilirim?"

"Bana bir içki ikram et." Sandalyelerden birinin koluna oturdu, uzun bacak bacak üstüne attı. Uzun saçlarını savurdu. "Alışverişe çıktım ve iliklerime kadar yıprandım."

"Özür dilerim. Beni çıkarken yakaladınız."

"Oh." Dudakları büküldü. "İş, sanırım. Sen her zaman işi seven biriydin. Seni hiç anlayamadım aslında çalışmayı severdi. Yine de..." Ayağa kalkmak için bacaklarını açtı, sonra New York'un yayıldığı pencereye doğru yürüdü. ve mızraklanmış. "Güzel avantajlar." Omzunun üzerinden ona baktı. "Sanırım sizi hep Avrupa'da, Eski Dünya'da yolunuzu açarken hayal etmişimdir."

"New York bana uygun."

"Görünüşe göre öyle. Size teşekkür etmek istedim. Para işleriyle uğraşan kişilerle bazı görüşmeler yaptım. önerdi. Bunu söylemek için henüz erken ama bence bu iş çok güzel olacak. Sizin yardımınız olmadan nereden başlayacağımı asla bilemezdim."

"Sanırım yolunu yeterince iyi bulmuştundur. Çok meşguldünüz," diye ekledi. "Alışveriş, toplantılar, Central'da karımı ziyaret."

Magdelana yüzünü buruşturarak arkasını döndü, şehrin enerjisi ve kuleleriyle çerçevelenmiş bir şekilde durdu. "Sana söyledim. Bundan korkuyordum. Ne düşündüğümü bilmiyorum - evet, biliyorum. Sadece onu çok merak ediyordum ve biraz tanımak istedim. İyi gitmedi."

"Öyle değil mi?"

"Berbat ettim, buna şüphe yok. Kapıdan içeri girmeden önce benden hoşlanmıyordu ve sakinleşip yaralarımı sardığımda bunu çok iyi anladım. Burada, ben..." Kolayca gülümseyerek kollarını açtı. "...kocasının eski bir aşkı, içeri girdi, ona bir içki ısmarlamayı teklif etti, tüm gülümsemeleri ve dostça yaklaşımlarıyla. Beni tokatlamak istemiş olmalı."

"Nadiren tokat atar. Çıplak yumruk daha çok onun tarzıdır."

"Çok özür dilerim. Tamamen hatalıydım. Ve o çok... sertti, bu benim sırtımı yere getirdi. Bunu nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum. Evde sana sorun mu çıkardım?"

"Sana ondan hoşlanmayacağını söylemiştim."

"Ve her zamanki gibi haklıydın. İkimize de değer vermen çok garip, değil mi? Her halükarda, üzgünüm. Sanırım, bir

bağlantılar, bağlantılar arıyordum. Arkadaşlar. Ben Onunla iyi geçineceğimizi umuyordum. Ne de olsa aramızdaki şey, sen ve ben, tarih oldu."

Davetkâr bakışları gözlerine geri döndü ve sesi yumuşak, çekici bir hal aldı. "Öyle değil mi, Roarke?"

"Öyle."

"Şey. Oh, pekala. Sanırım tarihin tekerrür ettiğini düşünüyor olabilir ve itiraf etmeliyim ki ben de öyle olmasını umuyordum. Sanırım ondan özür dilemem gerekmiyor?"

"Bu gerekli olmazdı. Ya da akıllıca. İyi olmanı dilerim Maggie, elbette ama benim aracılığımla bağlantılar, bağlantılar ve arkadaşlıklar arıyorsan, seni hayal kırıklığına uğratmak zorundayım. Bu karımı rahatsız ediyor."

"Ah." Kaşları havaya kalktı ve dudakları titreyerek belli belirsiz bir sırıtışa dönüştü. "Başka biri olsaydın seni kesinlikle evcilleştirdiğini söylemek zorunda kalırdım."

"Buna yükselmek ya da alçalmak yerine, beni mutlu ettiğini söyleyeceğim. Ben çıkıyorum, Maggie."

"Evet, öyle demiştiniz. Sorun çıkardığım için tekrar özür dilerim, bir iş konusunda bana yardımcı olduğunuz için tekrar teşekkür ederim. seviyede." Sesi biraz titredi. "Seni tutmamalıyım."

Ceketini almak için yürüdü. "Eğer gerçekten çıkmak üzereysen, belki seninle aşağıya kadar yürüyebilirim."

"Elbette." Kadın ceketini uzattığında, adam ona yardım etti. sonra da kendi arabasını aldı. "Arabanız var mı, yoksa ihtiyacınız mı var?"

"Bende bir tane var, teşekkürler. Roarke..." Başını iki yana salladı. "Sanırım sadece tekrar üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Ve sadece burada, aşağı inmeden ve bu son olmadan önce, bir daha asla ben olamayacağım için üzgün olduğumu itiraf etmek istiyorum."

Onun elini sıktı ve uzaklaştı.

Ofis bağlantısını kullandı, yöneticisine bugünlük ayrıldığını ve Bayan Percell'e bina dışına kadar eşlik edeceğini söyledi. Sonra odanın yan tarafına geçti, bir mekanizmaya bastı başparmağıyla pervaza gizlendi. Duvar özel asansörüne açılıyordu.

"Kullanışlı." Magdelana, dikkatsiz olmak için savaşıyor bir kadının yaptığı gibi güldü. "Aletler, senin eşyalarından biriydi. Buradaki evinizin muhteşem olduğunu duydum."

"Orada çok rahatız. Zemin kat," diye emretti ve asansör sorunsuzca aşağı kayd.

"Eminim öyledir. Karınız bu rahatlığın tadını çıkarıyor olmalı." "Aslında biraz alışması gerekti." Sıcaklık yüzünün üzerinden geçti. "Ve bazen yine de, utandırıyor onu biraz."

"Zenginliğin utanç verici olduğunu duymuştum ama onlardan utanmayı hayal bile edemiyorum."

"Para onun için ikimiz için de bir anlam ifade etmiyor."

"Gerçekten mi?" Kadın ona baktı, sıvı dolu gözlerle. "Peki ne bizim için ne anlama geliyor?"

"Özgürlük, elbette, güç ve o rahatlık. Ama hepsinin altında" -ona baktı, biraz gülümsedi- "bu bir oyun, değil mi?"

O da gülümsedi, yüzü pişmanlığı yansıtıyordu.
"Birbirimizi her zaman anladık."

"Yapmadığımızı, hayır." Dışarı çıktı, otomatik olarak koluna girerek onu hareketli haritaların, kalabalık mağazaların, canlı çiçeklerin sıralandığı mermer lobiye götürdü.

Dışarıda önce onun limuzini, sonra da onunki yavaşça kaldırıma yanaştı.
Adam onu arabasına kadar geçirdiğinde, kadın döndü. Gözlerindeki nem şimdi güneş ışığında parlıyordu. "Belki de
birbirimizi anlayabiliriz. Belki de bu doğru. Ama bizim için güzel zamanlar vardı, değil mi? Güzel zamanlar vardı."

"Vardı."

Ellerini onun yanaklarına doğru kaldırdı. Adam parmaklarını nazikçe bileklerine doladı, böylece soğuk ve rüzgârda bir an durdular. "Güle güle, Maggie."

"Güle güle, Roarke." Limuzinin sıcaklığına doğru kayarken gözyaşları kirpiklerinde parıldıyordu.

Trafik okyanusunda şık beyaz bir kırbaç gibi uzaklaşmasını izledi.

Sonra karısının yanına gitmek için kendi arabasına bindi.

EVE, Mercy adında Ően Őakrak bir asistan tarafından İSTASYONUN İÇİNE SÜRÜKLENİYORDU. Eve, koridorlar boyunca zıplarken, Eve'i kontrol noktalarından geçirirken ve hızlı bir monolog sürdürürken, zıp zıp siyah kızaklarda zıplarken hiçbir Şey olmadığına karar verdi.

"Bu akşamki gala için herkes son derece heyecanlı. Nadine Şu anda medyadaki en büyük Şey ve bizimle kalmayı ve bu programı yapmayı tercih ettiği için kanal tamamen gitti. Ve ilk konuğumuz olmanız mag'in de ötesinde. Demek istediğim, ikiniz de son derece kavurucu."

Mercy'nin pembe saçları küçük kelebek iğneleriyle tutturulmuştu ve sol kaŐının kemerinden onların minik yavruları fırlıyor gibiydi.

Rahatsız ediciydi.

"Yapımcı, yönetmen ve yönetici teknisyenle tanışmanız gerekiyor, sonra doğrudan makyaj ve gardıroba gideceğiz. Sana istediğin her Şeyi getirebilirim. Gösteri boyunca tamamen seninim - kahve, çay, su - gazlı ve gazsız içeceklerimiz var. Nadine kahve içmeni söyledi. Yönetmene uğrayacağız, çok çabuk."

"İstemiyorum-"

Ama neredeyse bir ofise itilip kakılıyor, eli pompalanıyor, sonra da başka bir ofise götürölüyordu.

başka bir el pompası.

Hava o kadar hızlı titreşiyordu ki başı ağrıyordu. Sonra,

Mercy hala Zeus'un üstündeki bir Pomeranian gibi

havlarken,

Eve makyaj odasına sürüklendi; burada parlak ışıklı aynalar uzun tezgahın üzerinde parıltıyordu.

Baş döndürücü bir dizi tencere, tüp, fırça ve işkence için tasarlanmış bazı kötü aletlere benzeyen garip aletler.

Daha da kötüsü -ekranda görünmesi için üst düzey yöneticiler ve dostları tarafından baskı altında tutulduğu fikrinden daha kötüsü, kulağındaki havlamadan daha kötüsü, o aletlerin, tencerelerin ve tüplerin bir kısmının ya da hepsinin onun üzerinde kullanılacağını bilmekten daha kötüsü- yüksek arkalı siyah bir sandalyenin arkasında duran ve dişlek bir sırtısla sırttan kadındı.

"Aman Tanrım."

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz, değil mi?" Mercy gevezelik etmeye devam etti. "Trina, Teğmen Dallas'ı senin sihirli ellerine bırakıyorum, git ona kahve getir. Nadine onun için özel bir şeyler hazırladı. İstedğin bir şey var mı?"

Saçları tepesinde siyah-beyaz bir fıskiye, gözleri doğaüstü bir yeşil olan Trina, kancasından parlak mavi bir pelerin çıkardı. "Su iyi olur. Düz."

"Hemen döneceğim!"

"Köpek boku gibi görünüyorsun, Dallas," diye yorum

yaptı Trina. "Bu tekrarlayan bir kabus. Sadece

yumruklayacağım

"Uyanana kadar yüzüme vur."

"Gözlerinin altında yeterince morluk var, bugün zaten birkaç kez dayak yemiş gibi görünüyorsun. Düzelteceğim."

"Neden buradasın? Neden sen?"

"Birincisi, çünkü ben en iyisiyim ve Nadine bunu biliyor. En iyisini bulabilir. İkincisi, senin sayende. Eğer sen olmasaydın, senin evinde Nadine üzerinde asla çalışamazdım."

Trina pelerini boğaya saldıran bir matador gibi şaklattı.
"Minnettarım."

"Yani, bir şekilde, bunu kendime ben getirdim."

"Ben olduğum için şanslısın. Çünkü ben en iyisiyim, çünkü seni tanıyorum ve seni kendin gibi gösterebilirim - binlerce kişi yapamazdı-."

"Zaten kendim gibi görünüyorum."

"Hayır, köpek boku gibi görünüyorsun. Ama oranın altındasın ve seni nasıl bulacağımı biliyorum. Ayrıca, kameralar için pompalamalıyım ama seni sinsice dolaşan bir LC gibi göstermeyeceğim."

Hayatında Eve'in içine korku salan çok az kişi vardı. Trina onlardan biriydi. Sanki bunu biliyormuş gibi Trina tekrar gülümsedi ve sandalyenin arkasına vurdu.

"Otur. Sen farkına varmadan bitmiş olacak."

"Unutma, ben silahlıyım." Ama oturdu. Başka ne seçeneği vardı ki?

"Peki nasıl oluyor da tatilden yeni dönmüş gibi görünmüyorsun? Mavis, Roarke'la birkaç günlüğüne sahile gittiğinizi söyledi." Parmaklarını Eve'in saçlarında gezdirdi, kaşlarını çattı ve saçların kaymasına izin verdi. "Biraz düzeltmeye ihtiyacım var."

"Tanrım. Oh, Tanrım."

Trina pelerini Eve'in üzerine örttü. "Peki neden döndüğünden beri Mavis'i ve o tatlı bebeği görmeye gelmedin?"

Eve, pelerinle ilgili bir şeyi fark etti, eğer ihtiyaç duyarsa ellerini sıkabilirdi. Ve kimse göremiyordu. "Zamanım olmadı."

"En iyi ve en eski arkadaşının bir çocuğu oldu." Trina başını eğerek yüzünü Eve'in yüzüne yaklaştırdı, böylece yeşil gözleri aynada Eve'in gözlerini sabitledi. "Bu gece gelmesini engellemek için üzerine oturmak zorunda kaldığımı biliyorsun. O bebeği dışarı çıkarmak için hava çok soğuk. Zaman yaratmalısın."

"Pekala. Tamam."

"Belle şimdiye kadar nefes almış en güzel şey, yemin ederim." Trina tekrar doğrulurken başparmaklarını Eve'in boynunun arkasındaki bir noktadan omuzlarına doğru ilerledi. "Her zamanki gibi düğüm düğüm olmuşsun."

Eve sadece gözlerini kapattı. Mercy'nin geri geldiğini duydu. -Sonra tekrar uzaklaştı. Trina saçla her ne halt ediyorsa onu yaparken küçük kesiklerin ve vızıltıların sesini duydu. Sandalye geri çekildiğinde sarsıldı.

"Rahatlamalısın, tamam mı? Sen de iyi görünmüyorsun, ben de iyi görünmüyorum."

"Bunu her zaman kafama takıyorum." Ve Eve tekrar gözlerini kapattı. Kendine bunun bir gece olduğunu ve üstesinden geleceğini hatırlattı. Büyük şemada küçük bir değişiklik.

Parmaklar ve başparmaklar çenesi, şakakları, boynunun kenarları ve omuzları boyunca hafifçe bastırdı. Omuzları

Akıllı akupresür ve yorucu yorgunluk birleşerek onu uykuya çekti.

Bir ses mırıltısı, hafif bir fırçalama, neredeyse yüzünde bir gıdıklanma ile yüzeye çıktı. Ve onun kokusunu aldı. Sesin ritmini ve tonunu tanıyacak kadar kafası netleşmeden önce bile Roarke'ın kokusunu almıştı.

"Neredeyse bitti," diyordu Trina. "Giydiği şey iyi - sanırım onu seçtin - ama daha iyi olması ihtimaline karşı getirdiğin diğer anlaşılmaya bir göz atacağım. Gardırop zaten bir göz atmak isteyecektir." "Üzerimi

değiştirmeyeceğim," diye mırıldandı Eve.

"Ve o geri döndü." Trina sandalyeyi tekrar yukarı kaldırdı. Artık yüzü aynaya dönük olduğu için Eve'in gördüğü tek şey Roarke'tı.

"Günaydın," dedi ve elini tutarak başparmağını elinin arkasında gezdirdi. "Dinlenmiş görünüyorsun."

"Mucizeler her gün gerçekleşiyor," diyordu Trina. "Hadi şu saçı parlatalım." Trina elindeki aletleri bırakırken bir şeyler anlamış olmalıydı. "Biliyorsun, devam etmeden hemen önce bunu halledeceğiz. Zaten birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor ve Nadine'in rötuş için gelmesi gerekiyor. Yeşil Oda koridorun hemen karşısında, sağda. Güzel bir yer."

Koruyucu pelerinini çıkardı. "Yola çıkmadan önce bir göz atmak ister misin?"

Eve ayağa kalktı, aynaya doğru baktı. İlan edildiği gibi, kendisi gibi görünüyordu. Daha parlak, gözleri ve dudakları belirgin ve renkle lekelenmiş, ama o tanınabilirdi. Ve köpek pisliği de tamamen gömülmüştü.

"Tamam," dedi.

"Tamam mı?" Trina homurdandı. "Şimdi tatildeymişsin gibi görünüyorsun. O ceketin üzerine bir şey dökme çünkü sanırım onunla gitmek isteyecekler."

"Uslu durmasını sağlayacağım." Eve'in elini tekrar tutarak onunla birlikte koridoru geçip aslında soluk şeftali renginde olan Yeşil Oda'ya yürüdü.

Şu anda Kanal 75'in programlarına ayarlanmış geniş bir duvar ekranı, sakinleştirici bir deniz yeşilinde geniş kanepeler ve sandalyeler ve geniş bir tezgahta meyve, peynir ve krakerlerden oluşan cömert bir tepsi vardı.

"Gelmeni beklemiyordum."

Roarke kaşlarını kaldırdı. "Elbette geldim. Bu büyük bir gece." "Ve her şeyi berbat edersem diye diğer teçhizatı da getirdin. Zaten üzerimde ne varsa."

"Sadece hizmetin bir parçası."

"Bana kızacağınızı düşünmüştüm."

"Bana kızacağınızı düşünmüştüm." Bu kez ellerini tuttuğunda ikisini de dudaklarına götürdü. "Neden bunu iptal etmiyoruz? Günün büyük bölümünde hatırı sayılır bir sıkıntı yaşadım ve bunu taşımaktan yoruldum."

"İrlandalıların kara kara düşünmeyi sevdiğini söylemiştin."

"Oh, onu seviyoruz. Şarkılar ve hikayeler yazmak için kullanıyoruz. Ama şimdilik bu kadar yeter. Ve senden asla bıkmadım."

Kalbi hafifledi. Bu kadar ağır olduğu halde ayakta durmayı nasıl başardığını merak etti. "Seni seviyorum."

Onu kendine çekti, dudaklarını alnına, yanaklarına, çenesindeki sığ çukura dokundurdu, sonra dudaklarını sıcak bir şekilde onunkilerin üzerine koydu. Kadın ona doğru bastırdı, kolları adamın beline dolandı ve birlikte öpüşmeyi derinleştirdiler.

Nadine kapı pervazına yaslanırken, "Size ofisimi önerirdim," dedi, "ama Dallas çoktan makyaj yaptı."

Eve geri adım atmadan önce kollarını bir süre daha bağlı tuttu. "Trina'yı üzerime saldın."

"Sana Trina'yı verdim," diye düzeltti Nadine. "O çok iyi, bu yüzden onu şov için tuttum. Ayrıca, bu gece için senin bakış açının 'bildiğin şeytan daha iyi' olacağını düşündüm."

"Haklısın," diye karar verdi Eve.

"İyi görünüyorsun, ki bu çok önemli. Güçlü, uyanık, akıllı, çekici," diye düşündü Nadine, Eve'in etrafında bir daire çizerek. "Ve hepsi polis. Cazibeyi bana bırakacağız."

Roarke, "Bunu çok iyi giymişsin," diye yorum yaptı. "Işıl ışıl görünüyorsun Nadine ve bir mücevher gibi parlıyorsun."

"Öyle, değil mi?" Nadine kahkahalar atarak şık sarı saçlarını geriye doğru savurdu, kalem inceliğinde eteği ve beli saran ceketiyile elektrik mavisi takım elbisesinin içinde stil sahibi bir dönüş yaptı. Topuklu ayakkabılar siyah gökdelenleri andırıyordu. elmas bilek zinciri.

"Gergin olacağımı düşünmemiştim ama öyleyim. Çok fazla bu ilk şova bağlı. Dallas, seni hazırlamak istemiyorum. I

Röportajın bayatlamasını ya da prova edilmesini istemiyorum ama birkaç noktanın üzerinden geçmek istiyorum."

Roarke, "O halde yolunuzdan çekileyim," diye söze başladı ama Nadine başını salladı.

"Hayır. Eğer kaçmaya kalkarsa bu ayakkabılarla benden daha hızlı koşabilirsin. Sadece oturalım."

"İçecek bir şeyler o zaman." Roarke iyi stoklanmış tezgâhı işaret etti. "Ya da yiyecek."

"Sonra." Nadine kanepelerden birine otururken bir elini karnına bastırdı. "Sistemim tam alarmda."

"Ben iyiyim," dedi Eve. "Gergin olacak ne var? Yaptığın şey bu."

"Kendime böyle söylüyorum ama daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Ve bu büyük altın çemberdi. Şimdi onu sıcak küçük elime aldım, düşürmeyi göze alamam. O yüzden..."

Nadine, sanki kaçan kendisi olacakmış gibi sandalyesinin kenarına doğru kaydı. "İcove davasına değinmemiz gerekecek. Bana işi o sağladı. Ama bu konuda oyalanmayacağım. Bu konuyu iş bittikten sonra tekrar ele almak isteyeceğim. kitap ve video hit oldu. Bebek pazarı işi hala taze, o yüzden bunu tartışacağız. Bebeklerden bahsetmişken, Belle iyi bir isim. Tanrım, çok güzel, değil mi?"

Eve kıvrandı. "Elbette."

"Tandy ve Mavis ile bu konuda bir röportaj yaptım ve spot sırasında bunlardan parçalar yayınlayacağız. Ne yaptığınızı, nasıl yaptığınızı konuşacağız. Foster cinayeti hakkında bana ne kadar bilgi verebileceksin?"

"Soruşturma devam ediyor."

Nadine ne bir ritmi ne de sırtıma fırsatını kaçırdı.
"Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak - takip edilen
ipuçlarına, keşfedilen yollara, oyunculara, sahneye,
kurbana. Buna "Şimdi" denmesinin bir sebebi var. Ama
başlayana kadar bunu saklayacağız.
Bu zor bir haber programı ama Roarke'u sormam gerekecek."

Eve konuşmadan önce Nadine elini kaldırdı. "Roarke'ın
polisıyla böyle bir yerde Roarke hakkında soru sormadan
röportaj yapamam. Merak etmeyin, boxer ya da külot değil,
sadece genel bir bakış diyelim."

Roarke'a eğlenen ve sorgulayan bir bakış fırlattı, o da
sadece güldü ve başını salladı.

"İşiniz ile hayatınız arasında denge kurmayı nasıl başarıyorsunuz?"
Nadine devam etti. "Evlilik işi yapma şeklinizi ya da işe
bakışınızı değiştirdiyse. Girip çıkacağız. Yani..."

Bilek ünitesini kontrol etti. "Rötuş yaptırmam lazım.
Trina birkaç dakika içinde sana son bir kez bakacak, sonra
Mercy seni stüdyoya getirecek. Ve oradan devam edeceğiz.
Dallas." Nadine elini onunkinin üzerine bastırdı.
"Teşekkürler."

"Bunu sonraya saklasan iyi olur. Cevaplarım hoşunuza
gitmeyebilir."

"Teşekkürler," dedi tekrar ve ayağına kalktı. Sonra
Roarke'a döndü. "Burada bir tane içmeye ne dersin koca
adam?" Bir parmağını dudaklarına götürdü. "Şans için."

Ona doğru bir adım attı ve hafifçe dudaklarından öptü.
"Yüzde otuzluk paya içelim."

"Senin dudakların, Tanrı'nın kulakları."

Sonunda, Eve'in söyleyebildiği kadarıyla her şey yolunda gitti. Yine de Bir insanın sıcak ışıklar altında, şehrin görüntüsünün önünde oturmaktan nasıl zevk alabileceğini anlayamıyordu, Robocam'ler yılan gibi sürünürken.

Tema müziği parıldadı ve yerdeki bir adam parmaklarıyla işaret ederken Nadine'in üç sessiz nefes aldığını duydu. Sonra Nadine gözlerini o robotlardan birine dikti.

"İyi akşamlar. Ben Nadine Furst, bu da Now."

Nadine'in de söylediği gibi, bir önceki sonbaharda yaşanan Ilove vakasına değindiler. Evet, Eve insan klonlamaya karşı olan yasaların doğru ve adil olduğuna inanıyordu. Hayır, Ilove'ların yaptıklarından klonların kendilerini sorumlu tutmuyordu.

Tandy Applebee, kocası ve bebek oğullarıyla ayrı ayrı yapılan röportajları izledi ve Mavis, Leonardo ve Belle koşuyordu. Her iki kadın da dostluklarından ve Eve'in onlara nasıl sahip olduğundan bahsederken gözyaşlarına boğuldu. Tandy'nin hayatını kurtarmış, Quentin Dallas Applebee adını verdikleri bebeği karaborsada satılmaktan kurtarmış ve bebekleri doğmadan sadece saatler önce yüzüğü kırmıştı.

"Bu seni nasıl hissettiriyor?" Nadine sordu. "İşimi yapmışım gibi."

"Sadece bu mu?"

Eve yer değiştirdi. Bu da neydi böyle. "Bazen kişiselleşiyor. Olmaması gerekir ama olur. Bu kişiseldi. Mavis'le geçmişimiz var ve ortağımınla aramız çok iyi. Mavis

Beni, bizi Tandy'yi aramaya iten oydu. Bir arkadaşını savunduğu için büyük bir övgüyü hak ediyor. Bu vakada, nihayetinde davaları birbirine bağlayan ve her ikisini de aklayan şeyin arkadaşlık olduğunu söyleyebilirsiniz. Bu iş sadece bir davayı temizlemekle ilgili değil, adaletle de ilgili. Ben işimi yaptım."

"Zorlu, tehlikeli, yüksek güç gerektiren bir iş. Zamanından çok şey talep eden, bazılarının tehlikeli olarak nitelendirebileceği ve kesinlikle yüksek güce sahip bir adamla evlisiniz. İşinizle özel hayatınız arasında nasıl bir denge kuruyorsunuz?"

"Belki de her zaman dengede olmayacağını bilerek ve bunu anlayan biriyle evli olarak. Pek çok polis... Kişisel alanda sürtüşmeler olabiliyor," diye düzeltti, "çünkü bu iş uzun saatler çalışmanızı gerektiriyor, programınızı bozan uygunsuz saatler. Akşam yemeklerini, randevuları ya da başka şeyleri kaçıyorsunuz."

"Nadine, "Bu önemsiz gibi görünebilir ama gerçekte öyle, bu akşam yemekleri, randevular ve benzeri şeyler özel hayatı oluşturan şeylerin bir parçasıdır."

"Özel hayata müdahale etmek de bunun bir parçası, hepsi bu. Bu sadece iş. Bir sivil için her gün bununla uğraşmak zor. Bana göre, polisler kişisel alanda çoğunlukla kötü bir bahis.

Ama bazıları işe yarıyor. Sanırım siviller anladığında işe yarıyor. Sivil bu işe saygı duyup değer verdiğinde ya da en azından anladığında. Ben bu konuda şanslıydım."

Bakışlarını Roarke'ın kameraların arkasında durduğu yere kaydırды. "Şansım yaver gitti."

Faturaları ödeyen reklamlar için ara verdiler ve Trina bir fırça telaşıyla oraya doğru yürüdü.

"Güzel," dedi Nadine ona.

"Neredeyse bitti mi?"

"Neredeyse bitti." Eve'in bakışlarının başka yöne kaydığı, şansının yaver gittiğini iddia ettiğinde duyguların gözlerine dolduğu anın nasıl bir an olduğunu düşündü ama söylemedi. Yüzde otuz pay mı? diye düşündü Nadine. Kıcını. O tek an reytingleri stratosferin dışına fırlatacaktı.

Geri döndüklerinde Nadine, "Şu anki davanız," diye söze başladı. "Tarih öğretmeni Craig Foster'ın şok edici cinayeti. Bize ne söyleyebilirsiniz?"

"Soruşturma aktif ve devam ediyor."

Düz bir ses, düz gözler, diye not etti Nadine memnuniyetle. Şimdi hepsi polis ve kontrast mükemmeldi. "Katili tanımak için kurbanı tanımak gerektiğini söylemişsiniz. Bize Craig Foster'dan bahset. Kimdi o?"

"Anlatılanlara göre genç ve kendini işine adanmış bir öğretmen, sevgi dolu bir eş ve iyi bir evlattı. İyi bir adam ve alışkanlıkları olan biriydi. Tutumlu, sorumluluk sahibi ve sıradan biriydi. İşini yaptığını, hayatını yaşadığını ve her ikisinden de zevk

aldığını hissediyordu." "Bu size onun katili hakkında ne söylüyor?"

"Katilin Craig Foster'ın alışkanlıklarını bildiğini ve anladığını ve bu alışkanlıkları onun canını almak için, bir kocayı, bir oğlu, bir öğretmeni almak için kullandığını biliyorum. Bunu öfkeyle, dürtüyle değil, önceden düşünerek ve hesaplayarak yaptı."

"Bu suçu özellikle iğrenç kılan şey, altı ila on üç yaş arası çocukların koridorlarında dolaştığı bir okulda işlenmiş olmasıdır. Aslında, ceset çocuklar tarafından bulunmuştur. İki genç kız."

"İğrenç" mi? Cinayet tanımı gereği -doğası gereği- iğrenç bir suçtur. Bu olayda cinayetin işlendiği yer, bazılarına göre cinayeti daha duygusuz hale getirebilir. Ayrıca etkili de oldu."

Nadine öne doğru eğildi. "Nasıl yani?"

"Kurbanın alışkanlıkları. Katilin yapması gereken tek şey kurbanın günlük rutinini gözlemlemek ve not etmek, programı bilmek ve bu unsurları kullanmaktı. Koridorlarda, sınıflarda ve diğer tesislerin içinde ve çevresinde öğrencilerin, öğretmenlerin, destek personelinin olması bir avantajdı. O da bunu kullandı."

"Şüphelileriniz. Şimdiye kadar birçok kişiyle görüştünüz. Bugün de Sarah Child Akademisi'nde öğretmenlik yapan Reed Williams'ı sorgulamak üzere getirdiniz."

"Bay Williams'ı sorguladık ve kendisini başka bir konuda suçladık. Kendisi Bay Foster'ın cinayetiyle suçlanmıyor."

"Ama o bir şüpheli? Baş şüpheliniz mi?"

Eve, "Soruşturma aktif ve devam ediyor," diye tekrarladı. "Soruşturma sonuçlanana kadar bazı kişileri sorgulamaya devam edeceğiz. Şu anda size daha fazla bilgi veremem."

Nadine birkaç hamle daha yaptı; Eve onu engelledi. Yönetmen zamanı işaret ettiğinde, Nadine tekrar öne eğildi. "Bana şunu söyle, eğer katil şu anda seni izliyor olsaydı, ona ne söyledin?"

"Ortağım ve ben artık Craig Foster'ı temsil ediyoruz. Yapacak bir işimiz var ve bu işte çok iyiyiz. Şimdi gidip bol bol ekran izlemeli çünkü hayatının geri kalanında yaşayacağı kafeste ekran yok."

"Teşekkür ederim, Teğmen Dallas. Ben Nadine Furst," dedi kameraya. "Şimdilik iyi geceler."

Mükemmeldin," dedi Roarke nihayet istasyondan çıkabildiklerinde.

"Nadine'in aptal kameralar kapanır kapanmaz ayağa fırlayıp zafer dansı yaptığına bakılırsa iyi gitmiş olmalı. kapalı."

"Mükemmel," diye tekrarladı ve onu kendisine doğru çevirerek ağzını onunkine dayadı. "Bir zamirin yanlış kullanımı dışında."

"Ha?"

"Şansım yaver gitti' dedin. Doğru ifade, sevgili Eve, 'Şansımız yaver gitti'dir." Onu tekrar öptü, yumuşak bir şekilde. "Biz."

"Sanırım bulduk. Araç yok mu?" diye ekledi etrafına bir bakış atarak.

"Karımla eve gidebilmek için geri aldım." "O halde direksiyona sen geç." Durakladı. "Ben memnunum takıldın." Arabaya bindiğinde, gerindi bacaklarını uzattı. İç çekti. "Nadine bütün bu sirkten zevk alıyor. Her türlüşünü alır."

"Öyle. Her gün yaptığınız şeyi nasıl yaptığınızı merak eden pek çok insan var. Peki, bu Reed Williams senin adamın mı?"

"Şu anda en iyi seçim o. Ve şunu dinleyin, Oliver Straffo onun avukatı."

"Straffo, öğretmen maaşı alan biri için biraz yüksek bir ücret."

"Williams iyi iş çıkarıyor - özel sektör, kadrolu. Ama cesedi bulan Straffo'nun çocuğuydu. Bu adam Çocuğunun okulunda, çocuğunun kan ve kusmukla kayabileceği bir yerde Foster'a iyi davranıyor ve onu temsil ediyor. Evet, her türlüünü alır."

"Straffo'nun masum olduğuna inanması mümkün."

"Evet, belki. Straffo kendi karısının Williams'ın kemerindeki çentiklerden biri olduğunu bilmiyor. Williams avlanmayı ve personel ve anneler arasında toplanmayı seviyor. Bir tavşanın ahlakına sahip ve tavşan da onu yakaladığımız şeylerden biri. Yatak odasındaki oyuncak kutusunda biraz vardı. Şu ana kadar onu kaçaklarla suçladık ve Straffo'nun çağrıya cevap verdiği yer de burası. Bu beni rahatsız ediyor."

"Avukatlar işlerini yaparlar, Komiser."

"Evet, ama diyelim ki bir çocuğunuz oldu ve öğretmenlerinden birinin okulda simit çevirmece oynadığını öğrendiniz." Çünkü şu anki pozisyonu çok rahattı ve uykuya dalabilirdi, Eve ayağa kalktı. "Kendi cinsel tatmini için yasadışı maddeler kullandığını. Onu savunmak için atlayacağını mı sanıyorsun?"

"Söylemesi zor ama ilk bakışta pek olası görünmüyor. Belki Straffo da bir tavşanın ahlakına sahiptir."

"Eminim müvekkilinin kendi kişisel kuyusuna indiğini bilseydi bu kadar hızlı atlamazdı."

"Ona söylemeyi düşünüyor musun?"

Eve, Allika'yı, onun suçluluğunu ve korkusunu düşündü. "Davayla ilgili olmadığı sürece hayır. Williams'ın Foster'ı, Foster'ın ilişkiyi bildiği için öldürdüğünü bulup kanıtlayabilirsem, evet, Straffo'ya kötü haberlerim olacak."

"Zaten bilmediğinden emin misin?"

"Hayır, emin değilim. Olay yerinde ya da yakınında olduğunu tespit edebilseydim ben de ona çok dikkat ederdim. O sabah sekiz buçukta ofisindeydi. Bu onu biraz sıkıştırıyor.

Bunu yapmak için zamanım vardı ama çok sıkışık bir durum. Sekiz buçuktan dokuza kadar ortaklar toplantısındaydı ve Öğlen bir öğle yemeği toplantısı için ayrılana kadar avukat yardımcısı, yönetici ve birkaç kişi daha ofise girip çıktı. O bu konuda net görünmek."

"Ona neden baktığınızdan pek emin değilim. Ne de olsa karısını öldüren Foster değildi. Eğer Williams öldürülmüş olsaydı..."

"İtibar." Omuz silkti. "Foster'ın bir itibarı korumak için öldürülmüş olması o kadar da zorlama değil. En çok Williams'ın sesi duyuluyor. Ama Straffo'nun bunu yapacağını sanmıyorum.

karısının sadakatsizliğinin kamuoyuna duyurulmasını önemsiyordu." Bir esnemeye karşı koydu. "İmaj için kötü."

"Straffo'nun yerinde olsaydım, sizi ve sevgilinizi hedef alacağıma söz verebilirim, Teğmen. Masum bir seyirciyi değil."

"Sana dönüyorum." Ama bu ona

Magdelana tekrar, Eve onu kapattı. "Her neyse, biz Williams'ı sıkıp ne çıkacağına bakacağım. Çeşitli yerlerden, Mavis'i görmeye gitmemiz gerektiği konusunda dürtüler alıyorum -bu durumda tek zamir olacağı için biz kelimesini kullanıyorum- ve çocuk."

"Pekala."

"Bu kadar mı? Tamam mı?"

"Her şey yoluna girecek. Doğumu atlattık. Pembe bir battaniyeye sarılmış bir bebek o çileden sonra rahatlatıcı olacaktır."

"Sanırım. Peabody bir hediye almamız gerektiğini söylüyor. Oyuncak ayı gibi bir şey."

"Bu yeterince basit olmalı."

"Güzel. O kısmı sen yap. Ayı olayını anlamadım. Ayılar, insanların genellikle parçalanmamak için kaçınmaya çalıştıkları bir şey değil mi?"

Adam güldüğünde, kadın ona baktı. Ve ona bakarken gözlerindeki kahkahayı gördü, içindeki her şey ısınmaya başlamıştı.

Adam evin kapısından geçerken elini onun elinin üzerine koydu. "Nadine'in sorduğu şu dengeyi deneyelim. "dedi. "Ve bir süreliğine, dava yok, iş yok, yükümlülük yok. Sadece sen olacaksın. Sadece ben."

"En sevdiğim kombinasyon."

Harekete geçti ve kollarını ona doladı, Arabadan çıktıklarında dudaklarını onunkilere sürttü. Ve içinde çiçek açan sıcaklık bahar gibi yayıldı. Her şüphe, her acı, her korku, her soru içinde eriyip gitti.

Eve doğru süzülürken yine sadece sen, diye düşündü. Sadece ben.

Zımnı bir anlaşmayla asansöre doğru ilerlediler. Merdivenler çok uzun sürerdi. İçeri girdikten sonra, yukarı çıkarken, adam ceketini omuzlarından itti ve kadın da ceketini çıkardı. Fakat hareketleri aceleci ve çılgınca değildi. Bunun yerine yumuşak ve kolaydı. Sadece bir anlığına, bir parmak aralığı kadar uzağa kaymış bir şey.

Yatak odasında ay işığının parıltısı vardı, yumuşak ve pencerelerden, yatağın üzerindeki tavan penceresinden mavi. Birbirlerini soydular, uzun, kalıcı öpücüklerle, uzun, kalıcı okşamalarla birbirlerinin dikkatini dağıttılar.

Kalbi sanki geri dönmüş, tam da ait olduğu yerde, hızlı ve yoğun bir şekilde onunkine arpıyormuş gibi hissetti.

"Seni özledim," dedi sıkıca sarılarak. "Bizi zledim."

"Bir ghra," diye mırıldandı ve onu heyecanlandırdı.

Tekrar onun olmuştu, tamamen onun. Güçlü, karmaşık ve sonsuz derecede büyüleyici karısı. Yakın ve onun, aralarında hiçbir şey olmadan. Onun tadı iini dolduruyor, uzun, zayıf hatları onu baştan çıkartıyordu.

İşte Nadine'in sorguladığı ve bunu hissetmeyen, bilmeyen, sahip olmayan hiç kimsenin asla tam olarak anlayamayacağı denge buydu. Basitçe uyuyorlardı, her ikisinin de tüm karmaşık ve pürüzlü kenarları basitçe uyuyordu. Biri diğerine, her birini bir bütün yapmak için.

Yatağa uzandıklarında kız ona sarıldı ve tekrar i çekti. Bu sesin sonunda evde oldukları anlamına geldiğini biliyordu. Verme ihtiyaı duyarak dudaklarını, ellerini, bedenini kullandı, ta ki i çekiş bir inilti haline gelene kadar.

Başka hiç kimsenin ona onun gibi ulaşamayacağını düşünüyordu. Ve onun dokunuşuyla titrediğini hissedince, onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu anladı.

O ilk sıvı tepenin üzerinde yuvarlanırken, adamın elini kavradı. yüzünü ellerinin arasına aldı. Dudaklarını bir kez daha kendi dudaklarına götürerek sarsıcı bir şefkatle öptü.

"Aşkım," diye tekrarladı İrlandaca. Tek aşkım. Kalbim. Adamın içine girerken sesini duydu, birlikte hareket ederken gözlerini gördü.

Yavaş, sevimli ve gerçek. Ve her acımasız şey Dünyaya ait olan bundan ayrıydı. Sonra parmaklar birbirine dolandı, ağızlar buluştu, birlikte kayıp gittiler.

Daha sonra, ona doğru kıvrılmış, memnun ve sürüklenirken, "Şanslıyız," diye mırıldandı ve uykuya dalmadan önce karanlıkta onun kıkırdadığını duydu.

ÖFKEDEN KUDURMUŞTU. Onun bunu yapacağına İNANAMIYORDU. Blöf yaptığına karar verdi. Blöf yapıyordu.

Reed Williams sert ve öfkeli kulaçlarla suyu yararak ilerledi. Tatlı dille konuşmayı, sinirlenmeyi ve tehdit etmeyi denedi. Ama lanet Arnette bu konuda çok sert davranıyordu; müdür prensiplerine bağlıydı.

Ya da öyle olduğunu iddia ediyor. İkiyüzlü kaltak.

Blöf yapıyor, diye düşündü havuzun duvarına tekme atıp bir tur daha atarken. Beş tur daha atacaktı, bırakacaktı ki kız biraz demlensin.

Onun yanında duracağından ya da tereddüt etse bile kendi pozisyonunu onunkini güvence altına alacak kadar önemseyeceğinden emindi.

O lanet polis olduğuna karar verdi. Bir lezbiyen olmalıydı, o ve kahverengi gözlü ortağı. Gerçek orospular.

Çoğu kadın öyleydi, sadece onlarla nasıl başa çıkacağınızı bilmeniz gerekiyordu.

Ve eğer bir şey biliyorsa, kadınları nasıl idare edeceğini biliyordu.

Kendini nasıl idare edeceğini biliyordu. Karşısına çıkan her şeyle nasıl başa çıkacağını biliyordu.

Craig'i halletmişti, değil mi? Zavallı piç.

Zavallı piçin cinayetini onun üzerine yıkmalarına imkân yoktu, özellikle de Oliver Straffo onun yanındayken.

Ne hoş, ne hoş bir ironi, değil mi? Straffo'nun karısı pek de heyecan verici bir kadın değildi. Ama tüm bu suçluluk ve sefalet, tatil partisindeki hızlı çarpışmaya ve onun evindeki tek öğlen yemeğine belirli bir tat vermişti.

Ama Tanrı biliyordu, daha iyisini yapmıştı.

Küçük bir seks yüzünden istifa etmeyeceği kesindi. Ve eğer Arnette bunu takip eder ve fesih prosedürlerini başlatırsa, onu uyarmıştı. Yalnız gitmeyecekti.

Ona bunu bir kez daha hatırlattığında sakinleşecekti.

Biraz soluk soluğa son turunu tamamladı ve gözlüklerini çıkarmaya başlarken havuzun kenarına tutundu.

Başının tepesinin hemen altında küçük bir diken, küçük bir vızıltı hissetti. Ona vurmak için elini kaldırdı, sanki bir Sivrisinek. Parmakları karıncalandı.

Kalbi güm güm atmaya, boğazı düğümlenmeye başladı. Görüşü bulanıklaşırken gözlerini kırptırdı ve birini gördü. Seslenmeye çalıştı ama sesi cılız çıkıyordu. Bedenini havuzdan çekmeye çalıştı ama elleri, kolları çoktan uyuşmuştu. Tutuşunu kaybetti, çenesini kenara çarptı.

Hiç acı hissetmedi.

Nefes nefese, başını suyun üstünde tutmak için mücadele etti. Boğuldu ve çırpındı, kendine yüzmesini emretti. Tekrar düşünebilene kadar sadece yüzmesini.

"Sana yardım edeceğim," dedi katili. Ve uzun sopasıyla havuz ağı uzandı. Omzuna hafifçe bastırarak onu aşağı itti, hiç çaba harcamadan onu aşağıda tuttu.

Ta ki mücadelesi durana kadar.

Eve duştan çıktığında kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. İtiraf etti, birkaç gündür adım atmıyordu, beslenemiyordu ve kendini kaybetmişti. Ama artık bitmişti.

Sadece birkaç kişinin, kendini beğenmiş biri hakkında takıntı yapmasına ve içinin dışına çıkmasına izin verdiğini bilmesine minnettardı, manipülatif sarışın. Magdelana Percell, kurutma tüpünün ılık havası dönerken kendi kendine söz verdi, artık resmen tarih olmuştu.

Bir bornoz kaptı ve Roarke'ın tam İrlandalı dediği şeyi yiyecek kadar aç olduğuna karar verdi. Onu ve biraz kahveyi içtikten sonra doğruca Merkez'e doğru yola koyuldu.

Zihni berrak bir şekilde Foster soruşturmasının başlangıcına geri dönüyordu. Belki de kişisel bulanıklık bir şeyleri gözden kaçırmasına neden olmuştu.

Dışarı çıktı ve Roarke oradaydı, kahvesini yudumluyor, son mali tabloları gözden geçiriyordu, kedi de kafasını Roarke'un koluna dayadı. Sanki "Yemek yemeyecek misin?" der gibiydi. Kahvaltı nerede?"

"O koca götü besledin mi?" diye sordu.

"Söyledim, evet, gerçi bana yalancı diyecektir. Ancak ben sizi bekliyordum."

"Sanırım bir şeyler yutabilirim. Biraz yumurta falan."

"Bir şeylere ihtiyacın var." Ayağa kalktı, dolabına ulaşmadan önce onun önünü kesti ve kışını kasıtlı bir şekilde sıktı. "Son birkaç günde birkaç kilo vermişsin."

"Belki."

"Söz konusu sen olduğunda ölçüm cihazım tam isabetle çalışıyor." Onu gözlerinin arasından öptü. "Sanırım tam bir İrlanda usulü."

"Bu kadar yeter." Yüzünde bir gülümsemeye dolabına gitti. Tekrar uyum içinde olmak güzeldi.

Kıyafetlerini toplarken, "Eğer ben izin verirsem ve sen de bunu başarabilirsen," diye başladı, "belki Mavis ve Leonardo'ya uğrayabiliriz. Onu daha sonra etiketleyebilirim, bakalım buna hazırlar mı?"

"Bana uyar." AutoChef'e gitmeden önce sabah haberlerini açtı. "Oyuncak ayıydı, değil mi?"

"Peabody söyledi. Ya da o alanda bir şey."

"Sanırım ikimiz de bunu Caro'ya bırakabiliriz. Hiç şüphe yok ki o her şeyi bilir. Merkeze gelip gelmeyeceğimi ya da seninle onların evinde buluşup buluşmayacağımı ona ya da bana haber ver."

Adam döndüğünde silah kayışını takıyordu. "Nadine'in şovuna bu şekilde çıkamamış olman çok yazık. Gömlek kollu, silah yanında. Seksi ve tehlikeli."

Eve sadece homurdandı, sonra botlarını giymek için oturdu.

Tabaklarını koymak için yanlarına gitti ve Galahad'a sert bir bakış attıktan sonra Eve'i ayağa kaldırdı. "Seksi," diye tekrarladı, "tehlikeli. Ve benim."

"Geri çekilsen iyi olur, as. Silahlıyım."

"Tam da seni sevdiğim gibi. Sevgililer Günü için bariz ve klişe bir şey yapmaya ne dersin? İki kişilik romantik bir akşam yemeği, bolca şampanya, dans ve inanılmaz miktarda yaratıcı seks."

"Bunun için müsait olabilirim." Sevgililer Günü ne zamandı?

Onu mükemmel bir şekilde okuyarak güldü. "Aydın on dördü, benim duygusal aptalım. Yani yarından sonraki gün. İşler karışırsa, iki kişilik çok geç bir akşam yemeği yeriz, vb."

"Sıra sende." Ve doğru hissettirdiği için başını onun omzuna koydu.

Canlı yayındaki cıvılcı muhabirin söylediği ilk bir iki cümleyi kaçırdı. Roarke'un ve kendisinin adı anons edildiğinde bile ağzından kaçırması olabiliyordu.

Ama adam ona karşı sertleşti, o da ekrana odaklandı. Vücudunun içindeki hava buharlaştı ve onu boşlukta bıraktı.

Magdalena'nın yanında durdu, yakın durdu ve ona baktı. Yüzünde en ufak bir gülümseme belirtisi vardı. Bir yüz Magdalena ellerini sımsıkı tuttu.

"...kaynaklarımız tarafından Avrupalı sosyetik Magdalena Percell, zengin bir Fransız girişimci olan Georges Fayette'den yeni boşanmıştır. Görünüşe göre Bayan Percell'in

Roarke ile sadece birkaç gün önce New York'taki seçkin Sisters Three restoranında öğle yemeği yerken görüldüğü gibi zengin erkeklere göz kulak oluyor. Kaynaklarımıza göre ikili, mevsim salatalarının ve samimi sohbetin tadını çıkardı. New York'un en iyi polislerinden biri ve Roarke'un son bir buçuk yıllık eşi olan Teğmen Eve Dallas'ın araştırıyorum."

"Siktir git," diye mırıldandı Roarke. "Ne saçmalık ama. Özür dilerim-"

O sırada söyleyeceği her şeyi bıraktı. çok yavaşça, çok kasıtlı olarak ondan uzaklaşıyordu. Ve onun yüzünü gördü. Bembeyazdı, gözleri koyu renkti ve bu solgunluğa karşı şok olmuştu.

"Yüce İsa, Eve, yapamazsın-"

"İşe gitmem gerekiyor." Kelimeler boğazında, kafasının içinde öyle bir zıpladı ki, doğru sırada çıktıklarından emin değildi.

"Buna lanet olsun. Tüm bunların. Ben hiçbir şey yapmadım ve sen bunu bilmelisin - lanet olsun, ben olmadan da bilmelisin söyleyerek. Onu binadan dışarı çıkardım. Beni görmeye geldi ve ona kapıyı göstermeden önce on dakikadan az bir süre verdim. Bunu yaparken kendimi küçük hissettim, bilmeniz gerekiyorsa, ama size bir anlık üzüntü yaşatmaktansa onun duygularını incitmeyi tercih ederim. mutsuzluk."

Hareket ettiği kadar yavaş ve kasıtlı konuştu. "Geri çekilmeni istiyorum."

"Siktir et! Siktir et, Eve. Bir moron doğru anda bir video kameraya sahip olduğu için yargılanacak ve mahkum edilecek miyim? Bir zamanlar değer verdiğim bir kadının bana veda ettiği bir anda mı? Ne?

Sence seni ya da kendimi bu şekilde utandırır mıydım?"

"Yaptın, ikimizi de bu şekilde utandırdın. Ama önemli olan bu değil, konu bu değil."

"Lanet olası günün ortasında, halka açık bir caddede bir kadının arabasına binmesine yardım ettiğim için özür dileyceksem ne olayım." O

Şimdi bile mutlak bir hayal kırıklığı olduğunu anladığı bir hareketle elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bunun için fazla zekisin. Bizim gibi insanlar hakkında pislik yaymaktan başka bir şey yapmayan insanlar olduğunu biliyorsun. Ve sen beni suçlayacak-"

"Seni suçlamadım."

"Ah, evet, her türlü şeyi biliyorsun." Hayal kırıklığı bir anda öfke ve hakarete dönüştü. "Ve bunu tek kelime etmeden yapıyorsun. Yüzündeki o ifade yerine, ne kadar zor olursa olsun kelimeleri tercih ederim. Bu beni öldürüyor. O zaman bu işi sonsuza dek halledelim ve bu iş bitsin."

"Hayır. Hayır. Şu anda burada olmak istemiyorum." Dikkatlice ceketini aldı. "Şu anda seninle olmak istemiyorum. Çünkü şu anda savaşamam. Düşünemiyorum. Elimde hiçbir şey yok. Eğer ihtiyacın olan buysa, sen kazanacaksın, çünkü benim hiçbir şeyim yok."

"Bu kazanmakla ilgili değil." Yüzündeki, sesindeki mutlak sefalet öfkesini bastırdı. "İhtiyacım olan şey bana inandığını bilmek. Bana güvendiğini. Beni tanıdığını bilmek."

Gözyaşları geliyordu; onları daha fazla tutamayacaktı. Ceketini giydi. "Bunu sonra konuşuruz."

"Tek bir şey var Eve," dedi Eve arkasını dönerken. "O tek şeye cevap ver. Onunla sana ihanet edeceğime inanıyor musun?"

Sahip olduğu azıcık şeyi de içine çekti ve onunla yüzleşmek için döndü. "Hayır. Hayır, bana onunla ihanet edeceğine inanmıyorum. Beni aldatacağına inanmıyorum. Ama önce ona, sonra da bana bakmandan korkuyorum ve kalbim hasta. Ve pişman olursun."

Ona doğru bir adım attı. "Eve."

"Şimdi gitmeme izin vermezsen, bu asla doğru olmayacak."

Odadan çıkıp merdivenlerden inmeyi başardı. Summerset'in adını söylediğini duydu ve ilerlemeye devam etti. Tek düşünebildiği dışarı çıkmaktı. Kaçmak.

"Paltona ihtiyacın var." Kapıyı çekiştirirken Summerset paltosunu omuzlarına attı. "Hava çok soğuk. Eve." Onun adını sessizce söyledi ve neredeyse son savunma hattını da parçalıyordu. "İkinizi de bu şekilde kullanmasına izin verecek misiniz?"

"Bilmiyorum. I-" İletişim cihazı bipleledi. "Oh Tanrım, oh Tanrım." Aşağı doğru eğildi. "Videoyu engelle," diye emretti. "Dallas."

Merkez, Dallas, Teğmen Eve.

Sarah Child'a emredildiği gibi kollarını paltosunun kollarına soktu. Arabaya doğru yürürken karşılık verdi.

İşi yapmak için arabasıyla uzaklaşırken Roarke'ın yatak odalarının penceresinden onu izlediğini hissetti.

Eve, Reed Williams'ın cesedinin başında durdu ve iş dışında her şeyi görmezden geldi. Eric Dawson'ı tanıyordu. Williams'ı yüzerken bulmuş ve onu kurtarmak için suya atlamıştı. -Şu anda üniformasıyla soyunma odasındaydı.

Müdahale eden sağlık teknisyenleri, Dawson'ın ve ardından Hemşire Brennan'ın çabalarına rağmen onu hayata döndürmek için mücadele etmişlerdi. Kalp masajı başarısız oldu.

Yani olay yeri ve ceset ciddi şekilde zarar görmüştü. Ve Reed Williams hala çok ölüydü.

Çömeldi, çenesindeki çürük ve sıg yarığı inceledi. Bunun dışında, yaptığı incelemeye göre adamın vücudunda herhangi bir iz yoktu. Siyah mayo giyiyordu ve mavi lensli bir çift deniz gözlüğü havuzda yüzüyordu.

Peabody henüz olay yerine gelmediği için, sırtını, bacaklarını ve omuzlarını incelemek üzere cesedi kendisi çevirdi.

"Çene çizgisi dışında görünür bir travma yok, sırtında havuzdan çıkarılmasıyla uyumlu bazı yüzeysel çizikler var. Boğuşma izi yok. Ayağa kalktı, havuzun etrafında yürümeye başladı. "Görünürde kan yok. Kan olabilir ve yıkanıp gitmiş." Kaşlarını çatarak çenesindeki yaraya neden olabilecek bir silah arıyor.

"Vic havuzun yanında durur. Biri vuruyor, Vic suya düşüyor. Bilincini kaybedip boğuldu mu? Belki, belki, ama çürük o kadar ciddi değil. Ama belki."

Yürümeye devam etti ve havuzun kenarını inceledi. Geri döndü, tekrar çömeldi ve yaraya daha iyi bakmak için mikro gözlük ve kalem ışığı kullandı. "Düz. Kesikten çok bir sıyrık. Belki de çoktan suya girmiştir. Evet, bu

Doğru açı, değil mi? Vic yüzüyor, duvara çıkıyor, bir dakikalığına kenara tutunuyor. Yapman gereken bu. Kayıyor, tutuşunu kaybediyor, çenesini süpürgeliğe çarpıyor. Fakat Neden? Sadece sakarlık mı? Bana sakar bir adam gibi gelmedi. Ve o vuruş onu boğdu mu? Yoksa Yardım eder misin?"

Cesede geri döndü ve başını salladı. "Tırnaklarının altında deri yok. Dolgu macunu yok, hiçbir şey yok. Tertemiz. Biri kafanı altına alırsa ne yaparsın? Dövüşürsün, tırmalarsın. Havuzun eteğinde durup birini tutuyorsam - örneğin güçlü bir adam, düzenli spor yapan bir adam - muhtemelen sigorta için kafasını duvara iyice vuracak. Kafa darbesini kazayla karıştırmak kolaydır."

Tekrar kaşlarını çatarak Williams'ın başının arkasını yoklamaya başladı. Ne bir şişlik, ne bir yırtık, ne de bir travma.

Basit görünüyordu, kolay görünüyordu. Tesadüfi görünüyordu. Ve düşündü: Hayatta olmaz.

Eve, "Onu paketleyin ve etiketleyin," diye emretti ve doğruldu. "Ben karar vereceğim. Morris için öncelikli talep. Süpürgecilerin Kenarın üzerinden geçmek için. Kan ya da deri arıyorum."

Dawson'ın bol bir eşofmanla oturup sıcak kahve içtiği soyunma odasına doğru ilerledi. "Memur bey." Eve üniformalıya başıyla işaret etti. "Dedektif Peabody geliyor olmalı.

hemen. Onu buraya

yönlendir." "Emredersiniz,

efendim."

"Bay Dawson."

"Yüzüyordu." Dawson'ın elleri biraz titremeye başladı. "Yüzüyordu. İlk başta sadece... sadece yüzdüğünü düşündüm, senin yaptığın gibi. Sonra öyle olmadığını gördüm."

"Bay Dawson, bunu kaydedeceğim. Anladınız mı?"

"Evet, evet."

"Siz bölgeye geldiğinizde Bay Williams çoktan havuza girmiş miydi?"

"Evet, öyleydi..." Uzun bir nefes aldı ve kahve fincanını bir kenara koydu. "Aslında onu arıyordum. Arnette'i görmüştüm- Müdür Mosebly, ve Reed'in Bugün dördüncü dersim, yani çalışma saatim. Bana açığa alındığını ve önümüzdeki yirmi dört saat içinde istifa etmediği takdirde fesih işlemlerini başlatacağını söyledi. Bu konuda kendimi çok kötü hissettim."

"Bay Williams ile arkadaş mıydınız?"

"Burada hepimiz iyi geçinirdik. Hepimiz arkadaş canlısıydık, burada hiç sorun çıkmazdı. Ta ki... Tanrım." Başını tekrar öne eğdi, burnunun kenarını sıktı. "Ben de kabul ettim ama ders planı hakkında bir fikir edinmek için onunla konuşup konuşamayacağımı sordu. Bilmiyorum."

Saçları hâlâ nemli olan başını ellerinin arasına aldı. "O dolaplarını temizlediğini düşündüğünü söyledi. Salona baktım ama orada değildi, ben de fitness merkezine gittim. Dolabı hâlâ aktifti ama makinelerin başında değildi. Havuz alanına girdim, bir de ne göreyim..."

"Ne gördün?"

"Yüzüstü yüzüyordu. İlk başta, ben...
"Kahretsin Reed, bu tam bir karmaşa." dedi. Yüzmeye devam etti ve ben fark ettim... Atladım. Bir yüzdürücü tutmanız gerekiyordu ama ben düşünmedim. Sadece atladım ve onu ters çevirip kenara çektim. Onu dışarı çıkardım. Önce ben çıktım, sonra onu dışarı çektim. Ağızdan ağıza yaptım, KALP MASAJI. Hepimizin bunu nasıl yapacağımızı bilmesi gerekiyor. Ne kadar sürdü bilmiyorum ama nefes almıyordu. Dahili telefonda Carin-Hemşire Brennan'ı aradım. Ona dokuz-bir-bir'i aramasını ve havuza gelmesini söyledim."

"Ki öyle yaptı."

"Evet. Hemen geldi. Buraya geldiğinde denedi. Sonra MT'ler denedi. Ama gittiğini söylediler."

"Ayakkabıların nerede?"

"Ayakkabı mı?" Çıplak ayaklarına baktı. "Ayakkabılarımı unutmuşum. Havuza girdiğimde üzerimde iş kıyafetlerim vardı. Polis memuru üstümü değiştirmemin sorun olmayacağını söyledi. Sanırım kızaklarımı giymeyi unutmuşum. Belki oraya daha erken gitseydim, sadece bir iki dakika daha erken. Önce salona bakmasaydım."

"Hiç sanmıyorum, Bay Dawson. Bence siz elinizden geleni yaptınız."

"Umarım öyledir. Bir keresinde neredeyse boğuluyordum, on yaşındayken. Ailem her zaman Ağustos ayında Jersey sahiline giderdi. Ben dışarı çıktım. çok uzağa gittim ve geri dönemedim. Dalgalar beni daha uzağa itmeye devam etti ve ayakta kalamadım. Babam beni geri çekti. Beni yakaladı ve kıyıya kadar çekti. O kadar uzakta yüzdüğüm için kulaklarım kabardı, sonra ağladı. Oturdum ve ağladım. Bunu ya da ne kadar korktuğumu hiç unutmadım. Ölmek için korkunç bir yol."

"Evet, ama çoğunlukla hepsi öyle."

Onu daha fazla sorguladı ama Williams'ın ölümünden travma geçirmek yerine sorumlu olsaydı, rozetini yerdı.

Onu serbest bıraktıktan sonra Williams'ın dolabına girerek bir kez daha arama yaptı. İyi takım elbiselerinden biri olduğunu fark etti, gömlek, kravat ve elbise ayakkabıları vardı. Yani o gün için züppe olmayı planlıyordu. Ona istifa zamanı gibi gelmemiştir.

Başka bir randevusu olabilirdi, diye düşündü. Tuvalet çantasını karıştırdı, sıra dışı bir şey bulamadı. Sonra Peabody'nin kışlık botlarının sağlam adımlarını duyunca evrak çantasını çıkardı.

Eve başını çevirmeden, "Williams bizim DB'miz," dedi. "Havuzda yüzükoyun yatarken bulundu, canlanmayı geçmiştir. Çenesinde morluk ve sıyrıklar var, vurulmuş olabilir ama bana havuzun kenarına çarpmış gibi geldi. Sırtında dışarı çekilmeye uyumlu bazı sıyrıklar var. Başka görünür travma yok."

"Yani kazara olmuş gibi görünüyor."

"Öyle görünüyor. Değil, ya da ben dans eden bir maymunum. Bu diski incelememiz gerekecek ama çantasından anlaşıldığı kadarıyla bugün öğretmenlik görevine devam edecekmiş." Şimdi Peabody'ye baktı. "Tanık ifadesine göre Williams açığa alınmış ve yirmi dört saat içinde istifa etmezse fesih işlemleri başlayacakmış."

"Ama içeri giriyor, okul tesislerini kullanıyor." Peabody başını dolabın içine soktu. "Ve görünüşe bakılırsa bu işi sonuna kadar götürecekmiş. Bu sabah kimi gördü?"

"Bunu öğreneceğiz ama benim param Mosebly'ye gidiyor."

Müdürü ofisinde takip ettiler, kolayca gözleri kan çanağına dönmüş ve burnunu çekerek oturan yöneticiyi kesiyor.

Mosebly kulaklıkla konuşurken odada volta atıyordu. Bir elini kaldırarak Eve ve Peabody'ye beklemelerini işaret etti.

"Evet, tabii ki. Yapacağım. Polis şu anda burada. Onlarla konuşur konuşmaz size geri döneceğim." Mosebly kulaklığı çıkarıp masasının üzerine koydu. "Yönetim kurulu başkanımız," dedi ve parmak uçlarını kaşlarının arasında ovuşturdu. "Bu çok zor bir dönem. Bana biraz müsaade ederseniz, derslerin tatil edilmesi için gerekli düzenlemeleri yapmam gerekiyor. gün."

Eve kesin bir ifadeyle, "Kimse gitmiyor," dedi.

"Pardon? İkinci bir ölüm yaşadık. Öğrencilerden şunu bekleyemezsiniz-"

"Ben temizleyene kadar kimse binadan çıkmayacak. Ben izin vermedikçe kimse içeri giremez. Bu sabah Bay Williams ile saat kaçta konuştunuz?"

"Özür dilerim, başım çatlıyor." Masasına doğru ilerledi, bir çekmece açtı ve küçük emaye bir kutu çıkardı. Eve'in standart bir engelleyici olarak tanıdığı şeyi çıkardı. Kendine bir bardak su doldurduktan sonra oturdu ve hapı aldı.

Eve bunun baş ağrısına iyi geleceğini düşündü ve ayrıca Mosebly'ye aklını başına toplayıp ne söyleyeceğine ve nasıl söyleyeceğine karar vermesi için birkaç dakika verdi.

"Yedide ya da hemen sonrasında giriş yaptım. Açıkçası, Craig Foster'ın ölümü veliler ve yönetim kurulu arasında büyük bir endişe yarattı. Bir dizi konferans düzenledim,

ve diğerk idari görevlerini yerine getirmek için bugün erken geldi."

"Reed Williams hakkında fesih işlemlerinin hazırlanması da dahil."

"Evet." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Şimdi soğuk geliyor ama başka seçeneğim yoktu. Yasadışı madde bulundurmakla suçlanıyordu ve şu anda ya da öyle görünüyor ki Craig'in cinayeti için ağır şüphe. Açıkçası öğrencilerimiz için kabul edilemez bir riskti. Dün okula döndüğünde kendisine açıkça söylediğim gibi."

"Dün mü? Kefalet duruşmasından sonra buraya mı geldi?" "Doğru. Başlangıçta biraz izin almasını önerdim ama hiçbir şey olmamış gibi devam etmekte kararlıydı. oldu. O sırada öğrencilerin çoğu gitmiş olsa da, olay çıkarmasından endişe ettiğim için benimle burada konuşmasını istedim. Özel olarak."

Mosebly bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi, ardından takım elbisesinin ceketini aşağı doğru çekti. "Tatsızdı, bu konuda da dürüst olacağım. Daha fazla skandaldan kaçınmamız gerektiğini açıkladım. Üç veli çocuklarını okuldan aldı ve okul ücretlerinin iade edilmesini talep etti. Bir öğretmenin tutuklandığı ortaya çıkınca..."

Sustu, başını salladı. "Nasıl karşıladı?" Eve sordu.

"Kötü. Bir öğretmeni yasadışı ya da ahlaka aykırı davranışlarından şüphelendiğim için açığa alma hakkım var ama görevine son vermek daha zor. O da bunu biliyordu. Avukatı ve sendika temsilcisi aracılığıyla benim ya da Yönetim Kurulu'nun onu kovdurmak için yapabileceği her

türlü girişimi ezeceğini iddia ederek çekip gitti."

"Senin için iyi olmazdı."

"Hayır, olmadı. Olmadı," diye tekrarladı Mosebly gözlerindeki ateşle. "Fesih konusunda başarılı olabileceğimize ve olabileceğimize inanmakla birlikte, bu çirkin bir karmaşa olurdu. Ve hiç şüphesiz daha fazla öğrencinin kaybıyla sonuçlanırdı."

"Ve daha fazla gelir."

"Evet. Gelir olmadan öğrencilerin beklediği ve hak ettiği eğitimi sağlayamayız."

"Ama ne olursa olsun bugün geldi. Havuzda onunla konuştunuz mu? Bu sabah yüzüyordunuz, Müdür Mosebly." Mosebly gözlerini kırıpıştırırken o bekledi. "Havlunuz hâlâ nemli, soyunma odasındaki sepetteydi. Kadınlar tarafında. Bir havlu."

"Daha önce de belirttiğim gibi, sabahları sık sık yüzerim. Reed'i gördüm, evet, havuzdan çıkarken. Ve evet, konuştuk. Ona binadan çıkmasını istediğimi söyledim, o da bana yüzeceğini ve derslerine başlamadan önce kahve içip kek yiyeceğini söyledi."

"Otoritenize karşı gelmek," diye sordu Eve.

"Bu konuda çok kendini beğenmiş ve kibirliydi. Tartıştığımızı ya da çok kızgın olduğumu inkar etmiyorum. Ben oradan ayrıldığımda havuza dalıyordu ve oldukça canlıydı. Duş aldım, giyindim ve doğrudan buraya gelerek başkanla temasa geçtim ve durumu aktardım."

"Saat kaçtı?"

"Ofisime gidip aramayı yaptığımda saat sekiz civarındaydı. İşim bittiğinde Eric'i buldum."

Dawson'la konuştum ve bugün Reed'in dördüncü dersine girmesini istedim. Mirri ve Dave ile de konuştum ve her birini Reed'in sınıflarından birine atadım."

Durdu, iç çekti. "Küçük bir programlama kabusu. Reed'in soyunma odasından çıkmasını bekleyip ona kendi başına gitmesi için bir şans daha vermeyi planlamıştım. Sonra, Kurulun emrettiği gibi, güvenliği arar ve onu binadan dışarı çıkarırdım. Hemşire Brennan'ı tanıımıyordum. tıbbi teknisyenler gelene kadar dokuz-bir-bir çağrısını yapmıştım. Bilmiyordum... Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Artık rutini biliyorsun. Bana isimleri lazım
Sabah yedi ile sekiz buçuk arasında binada bulunan herkes. Ortağım ve ben görüşmelere başlayacağız."

"Ama... ama bu bir kazaydı."

Eve ince ince gülümsedi. "Foster için de böyle demiştin."

Eve'in belirttiğine göre, binadaki personel sayısında çok az değişiklik vardı. Ancak Allika Straffo'nun kızıyla birlikte yedi otuz ikide giriş yaptığını ve sekiz on ikiye kadar çıkış yapmadığını öğrenmek çok ilginçti.

Göstergesi Williams'ın ölüm oranını yedi buçuk olarak gösteriyordu. Mirri ile görüşmeye hazırlanırken bunu düşündü.
Hallywell.

"Daha ne kadar dayanabileceğimizi bilmiyorum," diye başladı Mirri. "Burası bir mezar gibi. Sanki lanetlenmiş gibi. Kulağa dramatik geliyor ama bana öyle hissettiriyor."

"Neden bu kadar erken geldin? Saat yedi buçukta imza attığınızı görüyorum."

"Oh. Tiyatro Kulübü. Derslerden önce toplanıyoruz. Tiyatroda. Tartışma, Our Town'dan bazı sahnelerin videosu."

"Orada bulunan öğrencilerin ve personelin bir listesine ihtiyacım olacak. Ebeveynler ve veliler."

"Elbette, sorun değil. Oradaki tek personel bendim."

"Oyun sırasında herhangi bir zamanda tiyatroyu terk ettiniz mi?
toplantı mı?"

"Hayır. 7:30'dan 8:15'e kadar oradaydım. Aslında videoyu kurduğumda saat yedi buçuktan biraz önceydi ve muhtemelen sekiz buçuktan birkaç dakika sonra da onları çözdüm. Sınıfıma dönene kadar Reed'den haberim olmadı."

"Williams'ın dün tutuklandığını biliyordunuz."

"Herkes biliyordu." Bir omzunu kaldırdı. "Şaşırdığımı söyleyemem ve belki de bunu söylememeliyim, ama belki biraz memnun. İntikam, bilirsin? Ama bu? Onun yaptığı gibi boğulmak, bu korkunç. Bunun nasıl olabileceğini bilmiyorum."

Kırılğan ve sevimli hanımefendi ile sohbet edeceğiz. Straffo." Eve direksiyonun başına geçti. "Nasıl olduğunu merak ediyorum kocasının onu aldattığı adamı savunmasının ironisini ele aldı. Ve kırk beş dakika boyunca binada ne yaptığını."

"Straffo, Hallywell'in toplantı sırasında tiyatrodaki bulunan ebeveynlerin hafıza listesinde yoktu." Peabody biraz kıpırdandı, ön camdan dışarı bakmaya devam etti. "Peki, nasıl şeyler?"

"Ne gibi şeyler?"

"Bu sabah simit alırken ekran açıldı. Sarışın ve Roarke hakkındaki o aptal kısmı yakaladım. Herkes bunun saçmalık olduğunu görebilirdi."

"O zaman neden bu konuyu
açıyorsun?" "Özür dilerim."

"Hayır," dedi Eve bir dakika sonra. "Hayır, bunun için sana tokat atmanın bir anlamı yok. Şu anda kutunun dışında, hepsi bu. Ve kutunun dışında kalıyor çünkü bu işin bir parçası değil. Anlaşıldı mı?"

"Elbette."

"Şu anda buna izin veremem," dedi Eve bir anlık çılgılık atan sessizliğin ardından. "Şu anda bunu düşünemem."

"Tamam. Sadece bir şey söyleyeceğim, sonra da kapağı kilitleyeceğim. Saçmalık."

"Teşekkürler. Pekâlâ, Bayan Straffo bugün çocuğu neden okula götürdü? Neden bebek bakıcısı değil?"

"Bu onların seviyesindeki bir bakıcı olabilir. Güzel soru."

Eve arabayı apartmanın önüne çekti. "O zaman soralım."

Onları engellemeye çalışan kapıcıyı yarıp geçmek zorunda kaldı. "Bayan Straffo çatı katını gizlilik moduna aldı. Kapı ve bağlantılar. Rahatsız edilmek istemiyor."

"Dostum, Straffos'tan ne tür bir Noel ikramiyesi aldığını bilmiyorum, ama şimdi kendine adaleti engellemekten Merkez'e götürölüp tutulmana değip değmeyeceğini sormanın tam zamanı. Bu bir rozet. Okuyun ve ağlayın. Şimdi geri çekilin, yoksa önümüzdeki birkaç saat boyunca nezarethanede oturacaksınız."

"Ben sadece işimi yapıyorum."

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Eve onun yanından geçti, sonra durakladı. "Bu sabah bakıcıyı gördün mü?"

"Cora mı? Dokuz gibi dışarı çıktı. Ayak işleri için. Bayan Straffo'nun kendini pek iyi hissetmediğini söyledi ve gizlilik modunu etkinleştirdi. Henüz geri dönmedi."

"Peki ya Bayan Straffo? Bu sabah saat kaçta döndü?"

"Sekiz buçuk civarı, belki biraz daha geç. İyi de görünmüyordu."

"Yürüyerek mi, arabayla mı?"

"Yürümek. Çocuğu okula bıraktım. Yaklaşık on dakika uzaklıkta. Biraz sürünüyorlardı. Çocuk acele etmezlerse toplantıya geç kalacağını söyledi."

"Çocuk bakıcısı genellikle çocuğu alıp götürmez mi?" Peabody merak etti.

"Çoğu zaman, elbette," diye onayladı kapıcı.
"Straffo'lardan biri onu arada bir götürüyor."

Çatı katına çıkarken Eve zamanlama üzerinde çalıştı. Okuldan ayrılır, eve yürür. Bunu yapmak on beş dakika sürer. Acele etmiyor. Üst kata çıkıyor, bakıcıya yapması gereken işleri veriyor. Kapıyı kapatır.

Mahremiyet istiyor.

Çatı katında Eve zile bastı. Güvenlik göz kırptı ve bilgisayar açıldı.

Özür dileriz. Straffo ailesi, bu sabah Gizlilik. İsminizi ve iletişim bilgilerinizi bırakmak isterseniz, müsait olduğunuzda aileden biri size geri dönüş yapacaktır.

Eve rozetini tarayıcıya doğru tuttu. "Bu bir polis meselesi. Gizlilik modunu geçersiz kılmanız ve Bayan Straffo'ya kapıyı açması için bilgi vermeniz emredildi."

Kimliğiniz doğrulanırken bir dakika lütfen... Kimlik doğrulandı. Lütfen bekleyin.

Eve tam kapı açıldığında yumruğunu kapıya vurma fikriyle oynuyordu. Kapıcı haklıydı. Allika Straffo iyi görünmüyordu.

İpek pijamalarını giymiş olabilirdi ama solgun ve çukur gözlü dururken bu pijamalar onun üzerinde ziyan olmuştu.

"Lütfen, bu bekleyemez mi? Ben hastayım."

"Bu sabah kızınızı okula götürecektene kadar iyiydiniz. Orada seni hasta eden bir şey mi oldu? Ya da belki kocanız sevgilinizi savunmayı kabul ettiğinden beri kendinizi biraz kötü hissediyorsunuzdur."

"O benim sevgilim değil. O bir hataydı. Lütfen, beni yalnız bırakın."

"Böyle bir Şey olmayacak." Allika kapıyı kapatamadan Eve bir elini kapının üzerine koydu. "Bu sabah o hatayı dzelttin mi?"

"Yorulдум." Gözyaşları toplanmaya ve dökülmeye başladı. "Sadece hastayım ve yorgunum. Sadece tüm bunların geçip gitmesini istiyorum."

"Yani Williams'ın üçüncü kez batmasına yardım mı ettin?" "Sen neden bahsediyorsun? Tanrım, içeri gel o zaman. Sadece içeri gel. Burada durup seninle tartışamayacak kadar yorgunum." O kapıdan döndü, oturma alanına gidip kanepelerden birine oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

"Bana dokunmasına izin verdiğim için ne kadar aptalmışım, ne kadar aptalmışım. Şimdi bunun için ne kadar ödemem gerekecek?"

"Para için seni sıkıştırdı mı?"

"Para mı?" Başını kaldırdı. "Hayır, hayır. Oliver'ı arayıp onu savunması için ikna edeceğini söyledi. Bu nasıl bir adam böyle? Ve o Őiřeler yatak odasında mıydı? Onları benim üzerimde kullanmadığından nasıl emin olabilirim? Kendimi hasta hissediyorum."

"Yani bu sabah onunla yzleştin mi?"

"Hayır. Niyetim buydu. Oliver'la konuşmaya çalıştım. Ama Oliver kararlıydı. Reed'in ona ne söylediğini bilmeliydim, Reed'i başka bir avukat bulmaya ikna etmeliydim."

Eve oturdu. "Bunu kayıt altına alalım, böylece herkes korunmuş olur. Size haklarınızı okuyacağım."

"Ama-"

"Sen bir avukatla evlisin. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Kayda geçin." Eve, gözden geçirilmiş Miranda'yı okudu ve bunu yaparken Allika'nın yüzünü izledi. "Bu konudaki haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anladınız mı?"

"Tabii ki biliyorum."

"Bu sabah kızınızı okula götürdünüz, yedi buçuk gibi vardınız."

"Evet, onu içeri alırsam Reed'in de orada olacağını düşündüm... Giriş ekranında onun orada olduğunu gördüm. Ben de Rayleen'i Tiyatrodan çıktım ve geri döndüm. Sabahın o saatinde spor salonunda olacağını düşünmüştüm. Ama onu orada göremedim. Havuzu kontrol etmeye karar verdim. Soyunma odasının kapısından içeri girdiğimde onları duydum."

"Kimi duydun?"

"Reed ve Müdür Mosebly. Tartışıyor, birbirlerine bağırıyorlardı. Ona işinin bittiğini, artık okula bağlı olmayacağını söyledi. İstifa etmezse, işine son verileceğini söyledi."

"Bu seni neden üzsün ki?" Eve sordu.

"Hoş değildi ama beni üzen bu değildi. Gitmeye başladım. Beni orada bulmasını istemedim. Ama sonra... 'Dene Arnette' dedi. Çok eğlenmiş gibi söyledi. Sanırım güldü bile."

Ürperdi. "Onun hiç böyle konuştuğunu duymamıştım, bu kadar sert, bu kadar çirkin. Bana karşı her zaman çok nazik ve sevecendi, ona bir hata yaptığımı söylediğimde bile. Çok anlayışlıydı. Ama bu..."

"Başka ne duydun?"

Allika dudaklarını ıslattı. "Ona kıcına tek basanın kendisi olmayacağını söyledi. Onu zorlarsan, o da karşılık verirdi. Yönetim kurulunun, onun bu işi yaptığını öğrenirse ne hissedeceğini sanıyordu? onu becerdi - aynen böyle söyledi. Onu, öğretim üyelerinden birini tam da o havuzda becermişti. Kutsal okul arazisinde. Ve onun ofisinde. Bunu duymak, birlikte neler yaptıklarını anlatmaya başladığını duymak beni hasta etti."

"Ya Mosebly?" Eve başladı. "İfşa olma tehdidine nasıl tepki verdi?"

"Bilmiyorum. Dışarı kaçtım, çünkü hastaydım. Tuvaletlerden birine gittim ve kustum."

Parmaklarını dudaklarına bastırdı, gözlerini sıkarak kapattı. "Çok utanıyordum. Kendimden, yaptığım şeyden utandım ve öğrendim. "Bu benim hayatım boyunca kocama ihanet etti. Ve şimdi bunu kullanıyordu, Oliver'ı kullanıyor çünkü Oliver'a ne yaptığımı söyleyemeyecek kadar korkak olduğumu biliyor. Sessiz kalacağımı biliyor ve ben de Sanırım Müdür Mosebly de öyle yapacaktır. O yüzden bir sonrakine geçecek."

"Hayır, ölmeyecek. O öldü."

Allika Eve'e baktı. Sonra gözleri doldu ve cilalı zemine kemiksiz bir şekilde kaydı.

ALLIKA CANLANDIĞINDA, DOĞRUDAN HİSTERİYE YÖNELDİ. Hıçkırık, titreme, vahşi gözler suçluluk, iyi bir rol ya da şok olabilirdi. Eve, çocuk bakıcısı bir şey söylemediğinde pazar çantalarını taşıyarak içeri koştu.

"Ne oldu? Ne oldu? Tanrım, Rayleen mi?" "Çocuk iyi."

Eve beklerken Cora çantaları ve aceleyle Allika'nın yanına gitti. "Onu sakinleştirin. Gerekirse sakinleştirin. Görüşmeyi daha sonra bitiririz."

"Bay Straffo?"

"Bildiğim kadarıyla o da iyi. Onu sakinleştir, sonra geri gel. Sana birkaç sorum var."

"Tamam o zaman, şşş, şşş, sevgilim." Doğuştan bakıcı olan kadınlar gibi Cora da sesini yumuşak bir şarkıya ayarladı. "Şimdi Cora'yla gel, olur mu? Her şey yoluna girecek."

Cora onu yukarı çekerken Allika, "Her şey paramparça oluyor," diye hıçkırdı. "O öldü. Tanrım, o öldü."

Cora'nın bakışları Eve'inkilere kaydı. "Başka bir öğretmen," dedi Eve ona.

"Oh, tatlı İsa. Evet, tatlım, gel ve biraz uzan."

Cora onu merdiven yerine asansöre doğru götürdü. Kapılar kapandığında kolunu Allika'ya dolamıştı ve diğer kadının ağırlığını bir çocuktan daha ağır değilmiş gibi taşıyordu.

"Mosebly ile temasa geçin, Peabody," dedi Eve gözleriyle ikinci katta eğitim gördü. "Merkeze gelmesini istiyorum. Hoş ve özür dileyici olsun. Nasıl oynanacağını biliyorsun."

"Sadece birkaç soru daha, okuldan uzakta konuşursak herkes için daha iyi olur. Anladım."

Peabody cep telefonunun bağlantısını çıkarırken, Eve merdivenlerden yukarıya doğru rahatça yürüdü. Sadece olası bir zekâyı, olası bir şüpheliyi kontrol ediyorum, diye düşündü. Tamamen anlaşılabilir, tamamen kabul edilebilir. Tamamen yasal.

Ve eğer acele etmez, kapı aralıklarından diğer odalara bakarsa, bu bir ihlal sayılmazdı.

Straffo'nun ev ofisi olduğunu tahmin ettiği yeri taradı. Geniş, kaygan, pahalı çikolata-kahverengi deri dokunuşlar. Mahremiyet perdeleri takılıyken iyi bir manzara. Küçük bir kanep, bir adamın kestirmek için uzanacağı türden değil. Her şey iş içindi o zaman.

Karşısında Allika'nın oturma odası olduğunu tahmin ettiği bir yer vardı. Küçük bir masa vardı. dramatik kavisli bacaklar, uyumlu bir sandalye. Pasteller, diye not etti. Pembeler, yeşiller ve küçük, şirin bir şömine. Şöminenin üzerinde çerçeveli fotoğraflar vardı. Çocuğun, ailenin, karı kocadan birinin -daha genç, daha yumuşak-ışıldayan birkaç fotoğrafını görebiliyordu. Ama küçük bir çocuğun fotoğrafı yoktu.

Lanetli oğul.

Yine gizlilik perdeleri, ama yumuşak yeşil perdelerle yanlarında. Küçük bir tabure, ssl bir çay seti, iekler.

Onun ötesindeki odada bir oyun odasına benzeyen bir şey vardı. ocuk alanı, diye düşündü Eve. Oyuncaklar, küçültülmüş bir masa, bir sr parlak renk, şeker pembesi o kadar ağırdı ki Eve'in dişlerini ağırttı.

Eve, ocuğun kendi bilgisayarını, kendi ekranını ve eğlence merkezini, kendi çay setini, masa ve sandalyelerini değerlendirdiğini belirtti. Masanın bulunduğu alan okul kuşağı için bir ofis gibi düzenlenmişti. Disk dosyaları, sanat malzemeleri, muhtemelen duvardaki resimlerden bazılarını yapmak için kullanılmıştı.

Odanın bitişiğinde, Eve açık bir kapıdan bir oda gördü. geniş ve rahat bir yatak odası. Pembe ve beyaz teması, bebek koleksiyonu, bebek mobilyaları ile çok, çok kız gibi, çok, çok köpüklü.

Bu da Eve'e biraz ürkütücü geldi. Bebeklerin sandalyelere, yataklara, masalara ne ihtiyaı vardı? Gecenin krnde canlanmadıkları sürece. Ve onları kullanmadıkça.

Evet, kesinlikle ürkütücü.

Cora'nın kapattığı kapıyı geçerek yoluna devam etti. Eve kadının Allika'ya mırıldandığını, ona şarkı söylediğini duyabiliyordu.

Beş yıldızlı bir oteli aratmayacak bir misafir odası buldu.

Böylece üç yatak odası,  banyo - ana yatak odasının kendine ait olduğuna şüphe yok - oyun odası, oturma odası, ikinci katta ofis.

Yukarı baktı, en üst kata çıkmak için bir bahanesi olmasını diledi.

Bunun yerine, Cora büyük yatak odasından çıkana kadar bekledi. Cora kapıyı yavaşça kapatırken bir parmağını dudaklarına götürdü.

"Ses yalıtımı yok," diye fısıldadı ve Eve'e kendisini aşağı inen basamaklara kadar takip etmesini işaret etti.

"Böyle bir yerde neden ses yalıtımı yok?"

"Bana söylenene göre, hanımefendi buna izin vermezmiş. O mümkün olmak istiyor gece Rayleen'i duymak için. Bir oğulları vardı, biliyorsunuz ve o öldü."

"Evet, bunu biliyorum."

"Söylediğiniz gibi ona sakinleştirici verdim. Birkaç saat uyuması gerekiyor. Ona kocasını arayacağımı söyledim, ama yapmamam gerektiğini söyledi ve daha da çok ağladı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Son bir iki gündür Straffo'larla aranız nasıl?" "Ah, şey,"

Cora parlak saçlarını itti. "Bir süredir Sinirli. Sanırım sen polis olduğun için tutuklanan öğretmenin avukatlığını yapmasından hoşlanmadığını söylemek için okula gitti. Dün bu konuda biraz konuşmuşlar. Şüphesiz üzgündü ve bu adam Bay Foster'ın cinayetiyle suçlanacak olursa ne yapacağını sordu. Bayım, mesleğine karışmanın onun haddine olmadığını söyledi."

"Ses yalıtımı yok," diye ekledi Cora alaycı bir gülümsemeye. "Buraya geldiğimden beri bu şekilde tartışıklarını ilk kez duyuyorum. Rayleen'in dikkatini dağıtmak için yukarı çıktım ama Oyun odasında, masasında her gün aile yemeğinden önce yaptığı gibi okul ödevlerini yapıyordu. Müziğini açmıştı." Cora

kulaklarına dokundu. "Kulaklık. Böylece onların kavgasını duymaktan kurtulmuş olacaktı."

"Peki ya bu sabah?"

"Gergin. Dün akşamki yemek sırasında da öyleydi. Ama Rayleen ve ben buradayken bu konudan hiç söz edilmedi." Cora içeri girerken düşürdüğü çantalara baktı. "Bunları mutfakta götürüp kaldırmamın bir sakıncası var mı?"

"Hayır, tamam." Eve bir bakışıyla Peabody'ye işaret etti ve çantalardan birini kendisi aldı. "Bunu ben alacağım."

Kemerli geçitten geçince yemek odasını fark etti; bolca gümüş ve siyah renkliydi, ötesinde geniş bir teras vardı. Mutfak -elektrik mavisini sıçramalarıyla aynı renk şeması- sağdaki kapıdan geçiyordu.

"Bayan Straffo bugün Rayleen'i okula götürdü," diye başladı Eve ve çantayı geniş, paslanmaz çalışma tezgahının üzerine koydu.

"Bunun için teşekkürler. Evet, öyle yaptı." Cora malzemeleri parlak siyah dolaplara ya da büyük gümüş buzdolabına yerleştirmeye başladı. "İçlerinden biri ara sıra yapar. Gerçi her zaman önceden planlanır. Bu şekilde düşünceli davranıyorlar, eğer kendime biraz zaman ayırırsam bana haber veriyorlar. Ama hanımefendi bana bu sabah, beyefendi gittikten hemen sonra söyledi."

Son dolabın kapağını da kapattı. "Size ya da ortağınıza bir şey getirebilir miyim, Teğmen? Belki biraz çay."

"Hayır, teşekkürler."

"Sakıncası yoksa kendime bir fincan alacağım. O kadar üzgünüm ki. Bir öğretmen daha öldü demiştiniz. Ve bir şeyler Böyle şeyler üçer üçer gelir." Programladığı gibi

Eve'e mahcup bir gülümseme gönderdi. "Batıl inanç, biliyorum. Ama yine de. Tanrım, Rayleen. Gidip onu okuldan alayım mı? Ama hanımefendiyi bırakmamalıyım."

"Babasıyla iletişime geçilecekti."

"Tamam o zaman, en iyisi bu." Çayı çıkardı, iç çekti. "Ne kadar kötü bir durum."

"Bayan Straffo Rayleen'i okula bıraktıktan sonra döndüğünde nasıldı?"

"Kötü görünüyordu ve kendisinin de öyle hissettiğini söyledi." Cora çayını içmek için kısa yemek barındaki bir tabureye kaydı.

"Bana yapmam gereken bazı işler verdi ve rahatsız edilmeden uyuyabilmek için daireyi özel olarak istediğini söyledi. Ben de ona

Biraz çay, sonra da ayak işleri için dışarı

çıktı." "Onun için çok fazla ayak işi mi

yapıyorsunuz?"

"Oh, gerçekten. Bu benim pozisyonumun bir parçası. Beni ölesiye çalıştırıyor gibi görünmek istemem, çünkü öyle değil."

Eve'in aklına üst kattaki ayrıntılı oyun odası/yatak odası geldi. "Ve Rayleen ile çok zaman geçiriyorsun."

"Evet, öyle ve o bir zevk. Çoğu zaman," dedi Cora gülerek. "Ama hanımefendi yetiştirme işini bana bırakmıyor, eğer beni anlıyorsanız. Bazıları da öyle. Harcıyorlar Birlikte geçirdiğimiz zaman, bu aile-iş ve oyun. Hanımefendi çok hoş bir kadın ve çok nazik, beyefendi de öyle. Yine de söylemeliyim ki, eğer hanımefendiyi bu kadar üzdüyse, beyefendi o adamı savunmamalıydı. Ve şimdi o adam öldü. Onu yatağına yatırdığımda bana öldüğünü söyledi. Zavallı kuzum. Bütün bunlar sinirlerini alt üst etti."

Çatı katından ayrıldıklarında ve Peabody Eve'e Mosebly'nin Central'da bir görüşme daha yapmayı kabul ettiğini bildirdiğinde, Eve o gün başka kimin sinirlerini bozabileceğini görmeyi düşündü.

Boğa ağılına girdiğinde kendi sinirleri gerilmiş ve yıpranma tehdidiyle karşı karşıya kalmıştı. Birkaç konuşma aksadı

-Devam etmeden önce sessizliğin o anlamlı ritmi. Bakışlar önce ona, sonra da diğer tarafa kaydı.

Bir önceki akşam Nadine ile birlikte görünmesi hakkında tek bir akıllıca yorum yapılmadı.

Çünkü asıl haber bu değildi, diye düşündü Eve, doğruca ofisine girip kapıyı çarpmamak için kendini zorlarken. En önemli hikâye artık teğmenin eşi ve göz alıcı bir sarışındı.

Kahve programladı, Nadine'den, Mavis'ten, Mira'dan - yayındaki muhabirden- mesajlar aldığını belirtti. O sabah dedikodu haberini ileten kişi. Ve sonsuza dek cehennemde kızarabilir, diye düşündü Eve.

Mavis ve Nadine'i görmezden gelip Mira'nınkini gündeme getirdiğinde suçluluk duygusunu görmezden geldi.

"Eve, sana gönderdiğim daha detaylı profilin elimde. Umarım benimle konuşmak istediğin kişisel bir konu olursa beni ararsın. Müsait olacağım."

Eve, "Hayır, bu konuda konuşmak istemiyorum," diye mırıldandı ve mesajı kapattı.

Bunun yerine sözlü izin almak için komutanının ofisiyle temasa geçti. Yazılıyla daha sonra ilgilenecekti. Tekrar yola koyulurken Morris'i kontrol et, diye ekledi. Al

Williams'ın dairesinden bir geçiş daha. Feeney'i elektronik cihazlara bağla.

Ne yapacağını, davayı nasıl yürüteceğini biliyordu. Nasıl kapatılacağını o.

Hayatının geri kalanında nasıl koşacağını bilmiyordu.

Kayarak yukarı ıktı. Görünüşün onu hedef aldığını

hissetmiş olabilir.

Ama bu, asansörlerde kafasının arkasına kazınmasından daha iyiydi.

Whitney'nin yöneticisi onun gözlerinden tamamen kaçındı. "Hemen içeri girebilirsiniz, Teğmen. Sizi bekliyor."

Whitney komuta masasının arkasında oturuyordu, büyük omuzları, büyük elleri vardı. Yüzü kasvetli, kara gözleri doğrudan bakıyordu.
"Teğmen."

"Efendim. Sanırım Foster'da bir kırılma olabilir.
Reed Williams'ın boğulma ölümüyle bağlantılı bir cinayet."

Kadın raporunu verirken arkasına yaslandı ve raporunu kesintisiz olarak tamamlamasına izin verdi.
"Allika Straffo'yu sorgulama için getirmemeyi tercih ettiniz."

"şu anda olmaz. Ondan bir şey elde edemeyiz Komutan. Bence Mosebly'ye baskı yapmak bize daha fazla güç verecektir. Her ikisinin de gerekçesi ve fırsatı olsa da, Mosebly'nin kurbanın suya düşmesine ya da suyun altına girmesine yardım ettiğini görmek daha kolay. İkisinin de kaybedecek bir şeyleri vardı ama Straffo'nun Williams'ın ölümünden haberdar edilmeden önceki ifadesinin tonu buna inanmamızı sağlıyor. Cinayet arasındaki zamanı kullanabilirdi-"

"Eğer cinayet olsaydı."

"Evet efendim, eğer öyleyse, zamanı hazırlanmak, sorgulamayla nasıl başa çıkacağını planlamak için kullanabilirdi. Hala ona bakıyorum, ama Mosebly daha temiz bir şekilde uyuyor."

"Peki ya Foster?"

"Williams'ın onu zehirlemiş olması mümkün. Williams itilip kakılmaktan hoşlanmaz ve Foster'ın en azından bir keresinde cinsel faaliyetler konusunda itip kaktığını biliyoruz. Bu yeni bilgiyle, Williams'ın Mosebly ile cinsel ilişkiye girdiğini ve Foster'ın bundan haberdar olduğunu doğrulayabilirsek, durum değişir. Mosebly'nin kaybedecek daha çok şeyi vardı. Foster'ın bilgisi pozisyonunu ve otorite duygusunu tehlikeye attı. Hiç kimse özel meselelerinin, özellikle de emri altındakiler tarafından kamuoyuna açıklanmasından hoşlanmaz."

"Yeterince doğru." Gözleri onunkilerle aynı hizada kaldı. "Kullan onu ve suyunu sık."

"Evet, efendim."

"Eşim ve ben dün gece sizi Nadine Furst'un yeni programında izledik." Biraz gülümsedi. "Çok iyiydiniz. Tavrınız ve cevaplarınız departman için bir övünç kaynağıydı. Şef Tibble da aynı şeyi söylemek için bu sabah beni aradı."

"Teşekkür ederim Komutan."

"Bu iyi bir halkla ilişkiler, Dallas, ve sen kendi başının çaresine baktın. Kamuya mal olmuş bir figür olmak, her türlü şöhretle el ele giden kaçınılmaz mahremiyet ihlallerini sürdürmek ve idare etmek zor olabilir. Eğer herhangi bir noktada bu çekişmenin işinizi etkilediğini hissederseniz, umarım bu konuda benimle konuşursunuz."

"İşimi etkilemeyecek."

Başını salladı. "Mümkünse Mosebly ile görüşmeyi gözlemleyeceğim. Aksi takdirde, ilk fırsatta gözden geçireceğim. Gidebilirsiniz."

O başladı.

"Dallas mı? Dedikodu çirkin ve sinsi bir eğlence biçimidir. Belki de bu yüzden insanlar buna karşı koyamıyor. A iyi bir polis, bunun bir faydası olduğunu bilir, tıpkı iyi bir polisin bunun sık sık çarpıtıldığını ve farklı bir şekle sokulduğunu bildiği gibi. amacına hizmet eder. Sen iyi bir polissin."

"Evet, efendim. Teşekkür ederim."

Adamın bunu nazikçe söylediğini bilse de, utancın acısı kayma boyunca onu rahatsız etti.

Boğa ağılına adım atmadan önce cebindeki 'link' doğrudan sesli mesaja bir mesaj gönderdi. Mesajı çıkardı ve ekrandan Roarke'dan geldiğini gördü.

Kontrol etmeden silme dürtüsü ona kendini küçük ve korkak hissettirdi. Lanet okudu ve mesajı oynattı.

Yüzü bağlantı ekranını doldurdu ve o ölümcül mavi gözler onunkileri yaktı. "Teğmen. Sizi rahatsız etmek istemedim. Eğer bugün biraz zaman ayırabilirseniz, bunu çok isterim. Eğer bu mümkün değilse -ya da siz bunu yapamayacak kadar inatçıysanız- bu gece zamanınızı ve dikkatinizi bekliyorum. Evde. Şu kadarını söyleyerek bitireyim. Beni kızdırıyorsun ama yine de seni tüm benliğimle seviyorum. Senden haber alsam iyi olur Eve, yoksa yemin ederim kışına tekme basarım."

Linki tekrar cebine soktu. "Kimin kışının tekmeleneceğini göreceğiz, dostum."

Ama kalbi yine burkulmuştı; zevkten mi, acıdan mı, bilmiyordu.

"Hey, Dallas." Baxter masasından kalktı ve onun peşinden yürüdü. "Dün gece Nadine'le iyi iş çıkardın."

"Bana söyleyeceğiniz bir şey var mı, bu dava ile ilgili, Dedektif?"

"Pek sayılmaz. Ben sadece... Dinle Dallas, dikkatini vermek istemezsin-"

Ofis kapısını adamın yüzüne kapattı, ama kapının üzerindeki endişeli sempati ifadesini görmeden önce değil.

Duygusal kutusunun kapağına bir kilit daha taktı, oturdu ve Arnette Mosebly'nin geldiğine dair sinyali alana kadar raporunu yazmaya odaklandı.

İçeri girdiğinde Mosebly kaşlarını çatı. "Gerçekten Teğmen, bunu ofisinizde yapacağımızı sanıyordum."

"Ofisimi görmediniz. Bırakın üçümüzü, orada bana bile zor yer var. Sana minnettarım. geliyor."

"Hem özel bir vatandaş olarak hem de Sarah Child'ın müdürü olarak işbirliği yapmak istiyorum. Tüm bunlar ne kadar çabuk açıklığa kavuşur ve kapanırsa, okul için o kadar iyi olur."

"Evet, okul senin için önemli." "Tabii ki."

"Bırak kurayım. Kayıtlara geçsin. Mosebly, Arnette ile Dallas, Teğmen Eve ve Peabody, Dedektif Delia tarafından yapılan görüşme.

Williams, Reed, bu tarihte." Eve yerine oturdu. "Bayan Mosebly, buraya kendi isteğinizle mi geldiniz?"

"Öyleyim. Dediğim gibi, işbirliği yapmak istiyorum."

"Ve bunu takdir ediyoruz. Güvenliğinizi sağlamak için size haklarınızı okuyacağım."

"Haklarım mı? Ben-"

Eve, "Bu rutin bir şey," dedi rahat bir tavırla ve onları gözden geçirdi. "Bu davadaki haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anlıyor musunuz? önemli mi?"

"Tabii ki biliyorum."

"Tamam o zaman. İşbirliğiniz için tekrar teşekkür ederiz."

"Reed'in ölümü hepimiz için bir şok, hepimiz için bir kayıp." ekledi. "Özellikle de Craig'in ölümüne bu kadar yaklaşmışken."

"Başında bulunduğunuz okulda öldürülen Craig Foster'dan bahsediyorsunuz."

"Evet. Bu bir trajediydi ve öyle de kalacak."

"Ah, pardon. Kahve ya da başka bir şey ister misin?" "Böyle iyiyim ama teşekkürler."

"Bu iki adam da," diye devam etti Eve, "Foster ve Williams, sizi tanıyorlardı."

"Evet." Mosebly ellerini masanın üzerinde düzgünce kavuşturdu. Tırnakları mükemmel bir şekilde manikürlenmiş ve soluk bir mercan rengine boyanmıştı.

"Müdür olarak görev yaptığım Sarah Child'ın fakültesinde

görev yaptılar."

"Reed Williams'ın Foster'ın ölümüyle ilgili olarak sorgulandığını biliyor musunuz?"

Çenesi sert bir ifadeye büründü ve Eve herhangi bir öğrencinin karnına korku tohumları ektiğini hayal etti. "Hepimiz öyleydik, evet. Onunla konuştuğunuzu ve başka suçlamalarla tutuklandığını biliyordum."

"Yasadışı maddelerin, özellikle de cinsel ilişkide en yaygın olarak kullanılan iki yasaklı maddenin bulundurulması faaliyetleri."

"Bunlar tecavüz ilaçları." Mosebly'nin ağzı jilet gibi inceldi. "Bu dehşet verici. Reed'e bir öğretmen olarak saygı duyardım ama özel hayatıyla ilgili bu bilgiler... Şok edici."

"Bu konuda Bay Williams'la yüzleştiniz."

"Ben yaptım." Ve işte çenesini kaldırışındaki gurur ve otorite, gözlerindeki soğuk kibir. "Ne zaman o tutuklanması ve suçlanması üzerine yönetim kurulumuzla temasa geçerek onları bilgilendirdim. Reed'in istifasının istenmesi için derhal görevden uzaklaştırdım. İstifa etmeyi reddederse, işine son vermeye başlayacaktım. yargılamalar."

"Bunlar karmaşık ve genellikle zordur. Ve koşullar göz önüne alındığında, önemli ölçüde istenmeyen okulun tanıtımı için."

"Evet ama bu şartlar altında başka seçeneğimiz yoktu. Öğrenciler her konuda birinci önceliğimizdir."

Ritmi anlayan Peabody bir bardak su doldurdu ve Mosebly'ye ikram etti. Peabody, "Bazı veliler öğrencilerinizden birkaçını zaten geri çekmişti," diye yorum yaptı. "Muhtemelen diğerlerine de güven vermek zorunda kalmışsınızdır. Bu

senin gözetiminde oldu. Yönetim kurulundan da biraz tepki almış olmalısınız."

"Yönetim kurulu elbette endişeli. Ama çok destekleyici oldular."

"Williams ortalığı velveleye verseydi, her şey daha da karışır. Nasıl olduğunu bilirsiniz, Teğmen, biri çizgiyi aşar, sonra da onunla birlikte tüm gemiyi batırmaya çalışır."

"Böyle insanlar," diye onayladı Eve, "tek başlarına aşağı inmek istemezler ve yolda neyi kırdıklarını umursamazlar. Daha önce Williams'ı bu sabah havuz alanında gördüğünüzü ve konuştuğunuzu söylemiştiniz."

"Evet. O içeri girdiğinde ben de çıkıyordum ve ona -kesin bir dille- açığa alındığını hatırlattım, tekrar istifasını istedim ve reddetmesi halinde doğacak sonuçları anlattım."

"Nasıl tepki verdi?"

"Avukatının ve sendika temsilcisinin herhangi bir feshi engelleyeceğinden emin olduğunu söyledi." Başını iki yana salladı.

bariz bir tiksinti. "Yönetim kurulu başkanımızla temasa geçmek için onu orada bıraktım ve Bay Williams'ın görevden alınmasına karar verdim. güvenlik tarafından."

"Onu havuzda kürek çekmesi için öylece bıraktın mı?" Eve dedi ki. "Otoritene karşı geldikten sonra mı?"

"Onu tek başıma zorlukla çıkarabildim."

"Sanırım değil." Eve kaşlarını çatarak dosyasına göz gezdirdi. "Onunla bağıra çağıra kavga ettiğinizden bahsetmiyorsunuz."

"Sesimi yükseltmiş olabilirim ama konuşmamıza bağırış çağırış diyemem."

"Gerçekten mi? Tartışırken iyi ve gürültülü olmayı severim. Özellikle de tehdit edildiğimde. Bundan da bahsetmemiştin. Seni tehdit ettiğinden."

Mosebly'nin bakışları Eve'in bakışlarından uzaklaşırken hızlı bir titreşim oldu. "Öyle bir şey yaptığını hatırlamıyorum."

"Kulak misafiri oldunuz. Seni tehdit etti, Arnette. İkinizin o havuzu yüzme turlarından daha fazlası için kullandığınızı, ofisinizi ders planlamasından daha fazlası için kullandığınızı duyurmakla tehdit etti. Nasıl oluyor da BOD bu bilgiyi alır mıydı? Williams onlara biriyle seks yaptığını söylediğinde müdür olarak ne kadar dayanırdın? onu?"

"Bu çok saçma." Boğazı yutkunmaya çalıştı ve özenle katlanmış elleri avuç içlerini masaya bastırmak için çözüldü. "Bu çok aşağılayıcı."

"Bilirsiniz, kendime bu kadar sadık bir kadının - ününden ve hizmet ettiği okuldan bu kadar gurur duyan bir kadının - Williams gibi bir pisliğin personelde kalmasına nasıl izin verdiğini sormak zorunda kaldım. Bunu merak ettim. Onun bir zamanlar daldırma."

"Hiçbir zaman bir şikayette bulunulmadı-"

"Oh, hadi bunu yapalım, Arnette. Ders dışı etkinliklere katıldığını çok iyi biliyordun. Senin saatin." Eve masanın karşısındaki Mosebly'yi işaret etti. "Geminiz. Ama gitmesine izin verdin. O seni zaten çivilemişken, sen nasıl olur da onun üzerine çekiç indirirsin?"

Peabody, "Hem kaya hem de zor bir yer," diye kabul etti. "Bu konuda kurula gidersen kendini açıkta bırakırsın. Hiçbir şey söylemez ve onun davranışlarına göz yummak zorunda kalırsınız. Yine de ikinci seçenek itibarı korur."

"Senin," diye devam etti Eve ve Mosebly'yi biraz sıkıştırarak masanın kenarına oturdu. "Okulun. Foster size kayıt dışı, gayri resmi olarak Williams'ın Laina Sanchez'i taciz ettiğini söylemek için geldi mi? Sana sordu mu? nasıl başa çıkılacağı konusunda tavsiye?"

"Sanırım... Sanırım daha fazla soruya cevap vermeden önce bir avukat bulundurmalıyım."

"Elbette, o zinciri çekebilirsiniz. Elbette bunu yaptığınızda işler daha da zorlaşacak. Sence bu nasıl Müdür Mosebly'nin bir avukata ihtiyacı olduğunu öğrendiklerinde Yönetim Kurulu nasıl bir tepki verecek Peabody?"

"İyi değil." Peabody dudaklarını büzdü ve başını salladı. "Muhtemelen iyi tepki vermeyeceklerdir."

"Bunun için bir neden yok." Mosebly elini kaldırdı. "Bu işi burada ve şimdi çözeceğiz. Bir avukatı ya da yönetim kurulunu işin içine katmaya gerek yok."

"Avukat yok mu, Arnette?"

"Hayır. Sadece... Size bildiklerimi anlatacağım. Evet, Craig geçen yıl bana geldi. Üzgün ve endişeliydi. Reed'in Laina'ya seks için baskı yaptığını, onu rahatsız ettiğini ve ona uygunsuz bir şekilde dokunduğunu söyledi. O da Reed'le kendisinin konuştuğunu ve onu uyardığını, ancak Reed'in başka uygunsuz sözler sarf ettiğini ve diğer personele yaklaştığını bildiği için uyarıyı resmileştirmemi istediğini söyledi."

"Yaptın mı?"

"Reed'i çağırdım. Evet. Pişman değildi ama Laina'dan uzak durdu. Craig'e kızgındı. Ve Müdür olarak göreve başlamamdan kısa bir süre sonra benimle eğlendi... cinsel bir ilişkiye girdik. Korkunç bir hataydı, bir zayıflık anıydı. Asla olmamalıydı ve bir daha olmayacağına yemin ettim."

"Ama oldu."

"Geçen ay, sabah yüzerken. Geldi, havuza girdi. Her şey bir anda oluverdi." Suyunu kaldırdı, uzun bir yudum aldı. Sonra kirpiklerini indirdi. "Kendimi suçladım. Muhakeme ve kontrol eksikliğim beni hasta ediyordu. Şimdi anlıyorum ki her şey onun yüzünden oldu. beni uyuşturdu."

Tekrar başını kaldırdı ve Eve onun gözlerindeki yalanı ve bununla ilgili hesaplamayı gördü. "Bana tecavüz ilacını o verdi, ilk seferinde de verdiğiine eminim. Kendimi sorumlu tuttum ama değildim. O koşullar altında kimse sorumlu değildir."

"Bunu sana nasıl söyledi?"

"Hatırladığım kadarıyla bana bir şişe su ikram etti."

"Tur atarken durdunuz ve suya basarken su mu içtiniz?"

"Havuzda değildim. Açıkçası net değildim. O içeri girdiğinde ben dışarı çıktım. Birlikte yeterince iyi çalışmamıza rağmen, o havuzda onunla tek başıma olmaktan rahatsızdım. durum."

"Ama ondan bir şişe su alacak kadar rahat."

"Susamıştım. Sonra sıcak ve garip hissettim. Zar zor hatırlıyorum." Başını eğdi, eliyle destekledi. "Yine suyun içindeydik ve o... ben..."

Şimdi, koreografi gibi, Mosebly yüzünü iki eliyle kapattı ve ağlamaya başladı. "Çok utandım."

"Evet, eminim. Diyelim ki bu melodiyi çalıyorsun ve biz de dans ediyoruz.
Sizden faydalanılması bittiğinde ne oldu?"

"Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyorsun?"

"Yılların pratiği ve keyfi. Craig Foster ölümünden kısa bir süre önce karısına Williams'ı birlikte olmaması gereken biriyle gördüğünü söylemiş. Sanırım onu seninle görmüş. Foster havuzu rutin olarak kullanırdı."

Mosebly gözlerini kapattı. Eve o kapalı göz kapaklarının ardında neler olup bittiğini merak etti. "Bizi gördü. Sonra... sonra
Reed güldü ve Craig'in bu sefer gerçekten gözlerini aldığını söyledi. Korkunçtu."

"Bu konuda ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Yok bir şey. Reed'in yalan söylediğini umuyordum. Beni daha çok korkutmak, daha çok suçlu hissettirmek için söylüyordu."

"Sonra, senin standından oldukça uygun bir şekilde, Craig kendini kötü sıcak çikolata içerken buluyor."

"Uygun!" Mosebly'nin omuzları dikleşti, gözleri ateşlendi. "Craig'in ölümü kişisel bir trajedi ve okul için potansiyel bir felaketti."

"Yine de kışını kurtardım. O yoldan çekilince, Senin patavatsızlığını Williams'tan başka kimse bilmiyordu. O da

Çünkü işini, güvenliğini ve oyun alanını seviyor."

Mosebly'nin sandalyesinin arkasına dolandı, eğildi, sertçe eğildi. "Ama o iş tehlikeye girdiğinde, seni de kendisiyle birlikte batağa sürükler. Seni ve okulu. Sen güçlü, sağlıklı bir kadınsın Arnette. Güçlü, sağlıklı bir yüzücüsün. Bahse girerim, özellikle de sinirliyken, bir adamı boğacak gücü bulabilirsin."

"Havuzdan çıktığımda yaşıyordu. Hayattaydı." O titreyen bir el ile suyunu tuttu. "Evet, kızgındım ama uzaklaştım. Cinsel ilişkiye girdiğimizi kurula söylemekle tehdit edebilirdi ama bunu nasıl kanıtlayabilirdi? Onun sözüne karşı benimki olacaktı. Personel üyelerini ayartan ya da ayartmaya çalışan yasadışı bir kullanıcının sözü. Yoksa itibarı lekesiz olan müdürün mü? Onun işine son verilmesini sağlamaya niyetliydim."

"Sana inanıyorum. Ve gerçekten de işine son verildi, değil mi?"

"Ben kimseyi öldürmedim. Tecavüze uğradım. Bir tecavüz kurbanı olarak mahremiyet ve danışmanlık hakkına sahiptir. Şu anda her ikisini de talep ediyorum. Tecavüzümü ismimi kullanarak kayıt altına alırsanız, bu departmana dava açabilirim ve açacağım da. Tabii ben tecavüzümle bağlantılı bir suçla suçlanıyorsa, anonimliği korumak zorundasınız. Bir tecavüz danışmanı ile görüşmek istiyorum. Şu anda daha fazla soruya cevap veremem. Çok üzgünüm."

"Kişinin isteği üzerine, görüşme sona ermiştir. Peabody."

"Danışmanı ayarlayacağım." Peabody dudağını bükerek kapıya doğru ilerledi. Sonra durdu. "Kayıt dışı, istediğimi söyleyebilirim. Sen bir utanç kaynağısın," dedi Mosebly'ye. "Zorlanan her kadına hakaret ediyorsun. Öyle ya da böyle, o zavallı kızı çivileyeceğiz."

Peabody dışarı çıkarken Mosebly çenesini kaldırdı. "Mağdurun hala cinsel istismarın suçluluğunu taşımak zorunda bırakılması dehşet verici."

Eve, çocukluğunu ve hayatı boyunca peşini bırakmayan kâbusları düşündü. "Sen kimsenin kurbanı değilsin."

Kaltak. Yalancı kaltak." Peabody buharla koridora doğru ilerledi. "Onun kıcını kızartmak istiyorum." Peabody bir otomatın önünde durakladığında Eve onun makineyi tekmelemesini bekledi. Gerçekten de öyle olmasını umuyordu.

Ama sonunda Peabody bir tüp Pepsi ve bir de kalorisiz olanı için kredi çekti.

"Neden yalancı bir sürtük?"

"Hadi ama!"

"Hayır, ben sana soruyorum."

Peabody tüpü emdi, sonra arkasına yaslandı Makineyi. "Onu Williams'la seks yapmakla suçladığında sarsıldın. Orada temize çıktığını düşündü. Sonra tekerlekler dönmeye başlar. Tanrım, onları görebilirsin. Tak, tak, tak.

"Kaltak," diye tekrarladı ve bir yudum daha aldı. "Williams'ın evinde kaçakları barındırdığı için yakalandığı gerçeğini kullandı. Tepkilerinin hepsi yanlıştı Dallas. İçinde tecavüz kurbanı falan yok. Yanlış yerleştirilmiş bir utanç ya da suçluluk duygusu, öfke, korku, kişisel bir ihlal belirtisi yok. Vücut dili, ses tonu, yüz ifadeleri. Ünlü yönetim kurulundan geçebilir ama bu saçmalık."

Peabody nefes almak için durakladı, ardından Diet Pepsi'sini yudumlamadan önce uzun bir nefes verdi. "Williams balçıktı, ama o balçığın başka bir şekli. Bir kullanıcı, bir manipölatör, bir korkak ve bir ikiyüzlü. O bir kaltak balçığı."

"Bugün benim için ne kadar gurur verici bir gün." Eve elini Peabody'nin omzuna koydu. "Evet, o tam bir sürtük. Williams'la senkronize yüzme turuna kendi isteğiyle katıldı. Aksini kanıtlamak zor. Yarışmadan elendi, ama biz ne bildiğimizi biliyoruz. Ama o sürtük bir katil mi?"

"Muhtemelen. Her iki kurban için de gerekçesi ve fırsatı vardı." "Onun katil olmasını isterdik," diye onayladı Eve,

"çünkü Dürüst kaltaklardan kaltak sümüşüne, onu alaşağı etmek isteriz ilkinde birkaç cinayet için. Ama ikisini de kilitlemek için elimizde yeterli delil yok. Yapmamız gereken bir sonraki şey, kendi yanılmaz içgüdülerimizi doğrulamak ve Williams'ın öldürüldüğünü kanıtlamak."

"Ah, evet." Peabody omuzlarını kamburlaştırdı. "O küçük adımı unutmuşum."

"Küçük olanlar sana çelme takar ve yüzünü betona yapıştırır. Hadi morga gidelim."

BOĞA KALEMİNİN İÇİNDEN GEÇTİ, SONRA ceketini almak için ofisine girdi. Durdu, masayı hafifçe tekmeledi. Cevap vermiyordu. o mesajları. O lanet bir aziz değildi. Ama başka bir konuda bir şeyler yapabilirdi.

Ceketini giyerek boğa ağılına geri döndü ve doğruca Baxter'ın masasına gitti. kahve ve bir süpürgecinin raporunu okumak.

"Yeraltı davasını kapattığını gördüm. İkinci cinayet var. Sorgulamayı Trueheart mı yapacak?"

"Evet. İyi iş çıkardı."

Küpe doğru bir göz attı. Sevimli Memur Trueheart evrak işleriyle uğraşıyordu. "Trueheart."

Hemen arkasını döndü ve ona göz kırptı. "Efendim."

"Syke'ın röportajında iyi iş çıkardınız."

Yüzü kızardı. "Teşekkürler, Teğmen."

Baxter sırtarak, "Ona bildiği her şeyi öğrettik," dedi.

"Umarım bunun üstesinden gelecektir. Daha öncesine

gelince, ben Duyarlılığınızı takdir ediyorum. Bu konuyu

burada bırakalım." "Anladım."

Tatmin olmuş bir şekilde ölüleri incelemeye gitti.

Tekrar hoş geldiniz. Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim?" Morris bugün mor bir gömlek ve örgülü kalaylı bir kravat giymişti. Saçları Eve'e parlak safkan atları düşündüren uzun bir kuyruk halindeydi.

"Bir karar almayı tercih ederim." Eve, Williams'ın cesedine baktı. "Cinayet."

"Şekerlemeli kekim var. Güneyli bir tanrıçanın güzel elleriyle ev yapımı."

Eve'in gözleri kekten bahsedilince kısıldı. Peabody'nin ağzında salya biriktiğini duyduğuna yemin etti. Sonra Güneyli tanrıçanın sözü aklına geldi. "Dedektif Coltraine?"

Morris elini kalbinin üzerine koyup, kalp atışını taklit etmek için kalbine vurdu.
atan bir kalp. Eve, erkeklerin büyük memeli sarışınlarla ne alıp veremediği var diye düşündü.

Morris kara, keskin kaşlarını oynattı. "Bizim
"Görünüşe göre nakledilen manolya rahatlamak için pişiyor."

"Huh." Eve başını eğdi. "Ne, aşık mı oldun, Morris?"

"Kim olmaz ki?"

"Yarım brownie falan yiyebilirim."

Morris Peabody'ye gülümsedi. "Şuradaki kişisel buzdolabında. Buyurun." Sonra Eve'e döndü. "Kaza mı cinayet mi? Siz karar verin."

"Bu bir cinayet."

"Vay, vay." Cesetten uzaklaştı, eliyle işaret etti. "Ne görüyoruz? Çenenin altında yüzeysel bir yara."

"Havuz kenarında kırılmış. Süpürgeçiler derisinin bir kısmını fayansın üzerinde bulmuşlar. Acıtmış olabilir ama bayıltıp boğulmasına neden olduysa ne olayım."

"Hmm. Sirtında daha yüzeysel yaralar var."

"Sürüklendiğinde oluşan yaralanmalarla tutarlı Havuzun dışında. Daha fazla deri bulundu. Bu ölüm sonrası."

"Öyle, öyle, benim zeki öğrencim. Çok formda bir bireyimiz var, tabii ölü olması dışında. Mükemmel kas tonusu. Olay yerindeki notlarınız onun bir yüzücü olduğunu ve boğuşma izi olmadığını gösteriyor. Yine de cinayet çığlıkları atıyorsunuz."

"Açıkça söylüyorum."

"Ve sizi tanıdığım için, güçlü bir nedeniniz olmadıkça bana bir ceset göndermeyeceğinizi bildiğim için, buna göre hareket ettik.

Toksikoloji ekranı henüz geri gelmedi. Kısa süre içinde,

işaretlediğim gibi." "Sizce içinde ne var ve oraya nasıl

ulaştı?" "Ne olduğu için bekleyeceğiz. Nasıl olduğu için.

Bir göz atın."

Ona gözlüklerini uzattı, sonra da parmağını kıvırdı. Williams'ın başına doğru yürüdüğünde, Morris'in tepedeki bir saç çemberini tıraş ettiğini fark etti.

"Dostum, bundan nefret ederdi. Kel nokta. Ve bak, bak." Daha yakına eğildi ve gözlüklerle sadece şunları seçebildi silik iz. "Basınçlı şırınga," dedi. "Zar zor görünüyor ve kafa derisinde, bir kafa dolusu saç varken, çıplak göz bunu görmeyecektir."

"Kendi adına konuş."

Şimdi Morris'e baktı ve sıırttı. "Seninki hariç. Ben kaçırdım. Vücuduna, el ve ayak parmaklarının arasına baktım, hatta dilini, yanaklarının içini kontrol ettim ama bunu kaçırdım. İyi yakaladın."

"Bütün bir brownie yedim," diye itiraf etti Peabody.

"Seni kim suçlayabilir ki?" Morris onlara katıldığında onun kolunu okşadı.

"Cinayeti bulduk, Peabody. Vic tur atıyor, belki bitiriyor ya da birini görünce duruyor. Kenarları tutuyor. Belki bir şeyler söyler... 'Hey, naber?' Ama konuşmaya vakit yoktur. İşi bitirip çıkmak zorunda. Bu bir risk, ama Foster'da olduğu gibi, hesaplanmış. Tek yapman gereken eğilip şırıngayı pompalamak."

Gözlüklerini çıkararak hayal etti. "Çabuk olmalıydım. Bu sefer zehir yok. Bildiğim hiçbir zehrin belirtisini göstermedi. Belki de kafa derisindeki vızıltının şokuyla kendini kaybetmiş, çenesine vurmuştur. Ama sakinleştirici değil. Çok yavaş. Dışarı çıkmayı başarabilirdi ya da deneyebilirdi. Kenarı tırmalasaydı, ellerinde, parmaklarında bunun izlerini görürdük. Onu uyuşturmuş, yaptığı şey bu. Tıpkı MT'lerin ve doktorların bazı tedavilerde ağrı ve hareketleri engellemek için kullandıkları şeyler gibi. Uyanıksınız, hatta bazı seviyelerde farkındasınız ama hiçbir şey hissetmiyorsunuz, hiçbir şeyi hareket ettiremiyorsunuz."

"Ve bir kez daha aynı fikirdeyiz." Morris başını salladı. "Toksin sonuçlarının kafa derisinden enjekte edilen standart bir cerrahi felç edici madde ile geri döneceğine inanıyorum. Güçlü, hızlı etkili ve oldukça geçici."

"Onun için yeterince geçici değil. Mücadele ederdi. Güçlü bir adam, bir süre daha başını dik tutabilirdi."

bir süre, belki yüzmeyi denerim. Süpürgeçilerin deriyi bulduğu yerden yaklaşık bir metre ileride bir merdiven var. Bunu düşünseydi, oraya ulaşmaya çalışsaydı, başını dayasaydı... Katil ona biraz yardım etmek zorunda kalabilirdi, biri içeri girmeden önce süreci hızlandırabilirdi. Orada bazı uzun direkler var. Ağlar, fırçalar. Onu dürtmek, işi bitene kadar altında tutmak için fazla bir şey gerekmezdi.

"Sonra çıkıp gidiyorsunuz, ana akıma geri dönüyorsunuz."

Peabody zevkle, "Balçık orospusu," dedi. Ama Eve kaşlarını çatı. "Morris, sence hemşire odasında felçli hastaları özel bir okuldaki istasyon?"

"Muhtemelen ağrıyı hafifletmek için düşük dozlarda temel bir sayıya sahip olacaklardır. Ama bu ilaçları kullanma yetkileri olduğunu sanmıyorum. böyle bir şey yok."

"Büyük ihtimalle katil onu okuldan almak yerine buraya getirdi. Yani, dürtü, tutku yine olası değil. Hazırlıklı, hesaplı ve kontrollü, aynı zamanda risk alabilen."

Olasılıkları araştırarak, her noktanın üzerinden geçecek, zaman çizgilerini ve zekâ ifadelerini yeniden değerlendirecekti. Ama şimdilik Williams'a baktı.

"Sen adi bir orospu çocuğuydun ama sonuçta katil değildin. Foster'ı kim öldürdüyse ikinizi de öldürdü."

Eve'in emri üzerine Peabody, Arnette Mosebly'nin evini aramak için bir arama izni talebinde bulundu. Eve okula geri dönerken parmaklarını direksiyona vuruyordu.

"Reo'yu geri çağır," diye karar verdi. "Straffo'nun evi için arama izni istiyorum."

"Gerçekten bunları Allika Straffo'nun yapmış olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Güzel kadınların nasıl oynayacaklarını, nasıl kurban rolü yapacaklarını bildiklerini düşünüyorum. Ayrıca Oliver Straffo'nun çetin ceviz olduğunu düşünüyorum. Belki karısının öğretmenle yattığını öğrenir. Ve Foster'ın bildiğini ve boruyu öttürmeyi düşündüğünü öğrenir. İç cepheyi koruyun, itibarınızı ve kendi kişisel gururunuzu koruyun."

"Esneme."

"Öyle mi?" İçini çekti. "Bu sabah yayınladıkları videodan haberim olsaydı, operatörü, muhabiri, yapımcıyı, kimi bulmam gerekiyorsa bulup onlara zarar vermek isterdim. Herkesin önünde küçük düşmektense kışlarına tekmeyi basmayı tercih ederdim, sonra da o boğa ağılına girip her şeyi yeniden yaşamak zorunda kalırdım."

"Özür dilerim. Magdelana fahişesinin neden bedensel zarar için sırada olmadığını sorabilir miyim?"

"Onu en sona saklardım." Eve'in parmakları direksiyonu sıkıp bıraktı. "Bu da muhtemelen ona ulaşmadan önce kafayı bulacağım ve hâlâ şu anki gibi hissedeceğim anlamına geliyor. Ne anlamı var ki?"

"Böyle söyleme, Dallas. Yapamazsın-"

"Kutuya geri dönüyor." Kalması gereken yere, Eve kendine hatırlattı. "Bunu sadece göz önünde bulundurmamız gereken bir olasılığı göstermek için söyledim. Straffo bir avukat ve hakkını vermek gerekirse çok da iyi bir avukat. Planlar yapar. hesaplar, strateji belirler. Ve bir savunma avukatı olarak genellikle tüm bunları suçluyu serbest bırakmak için

yaptığını bilir."

"Vicdan eksikliği."

"Biz polisiz, savunma avukatları gibi düşünmeyi severiz. Ama işimiz bu. İşimiz bu. Bu onların işi ve kanun böyle. Ama bir katili, bir tecavüzcüyü, bir kaçak satıcıyı yakalamak ya da anlaşma yapmak için elinizde biraz taş olması gerekir. Yani profile uyuyor ve biz de daha yakından bakıyoruz."

Peabody emin olmak için notlarını kontrol etti. "Bu sabah okulda imza atmamış."

"Güvenlik ne kadar iyi olursa olsun, etrafından dolaşmanın bir yolu vardır." Bunu Roarke'dan öğrenmişti. "Ve okuldaki güvenlik de iyi olmaktan öteye gitmiyor. İhtiyacı olan başka bir şey daha dikkatli kontrol edilmeli."

Roarke'tan bu konuda yardım isteyebilirdi. Bu içine düştüğü bir alışkanlıktı, başka bir tür ritim, diye düşündü. Ama bu sefer bunu uzman danışmanı sivilin yardımı olmadan yapacaktı.

Okulda, ustasıyla birlikte kilitleri açtı, sonra içeride durdu, elleri cebinde, güvenlik tarayıcısını inceledi.

Öğrenci veya ziyaretçi başparmak plakasını kullanmak zorundaydı -Yetkili öğrencilerin, velilerin, personelin ve öğretim üyelerinin tüm parmak izleri dosyadaydı. Misafirlerin izinli olması gerekiyordu girişten önce. Çantalar silah ve kaçaklara karşı tarandı.

Böyle bir tesiste, Eve taramaların muhtemelen zamanın yüzde doksanında çalıştığını hayal etti. Eğitim gördüğü devlet okullarında, taramalar yüzde doksan oranında işe yaramamıştı.

Yani para, paranın sağlayabileceği gibi, belli bir güvenlik sınırı getiriyordu.

Aynı zamanda, sistemin şu şekilde olabileceğini hayal etti makul e-becerilere sahip beş yaşındaki bir çocuk tarafından sıkışmasına veya hıçkırmasına neden olabilir.

"EDD'ye bu güvenliğı gözden geçirmesini söyleyelim. Herhangi bir zamanda kırılıp kırılmadığını görmek için içine girelim."

Koridorlarda yürürken ayak sesleri yankılanıyordu. Boş okullar perili evler gibidir, diye düşündü. Eğer sesleri ve bedenlerin koşturmasını duyabiliyordu. Nesiller boyu çocukların, güncel moda kriterlerine uygun ayakkabılarla koşturduklarını hayal etti.

Hemşire odasında durdu ve kapıyı açtı. İçeride kısa bir banko, arkasında bir tabure ve bir bilgisayar ünitesi vardı. Gıcır gıcır beyaz çarşafarla kaplı dört sandalye ve iki karyola vardı.

Tezgâhın altında standart ilk yardım malzemeleri vardı. Nu Skin paketleri, soğuk paketler, ısı paketleri, ateş ölçerler, bir MT'lerin taşıdığı dikiş çubuğunun ev versiyonu. Gazlı bez, bezler.

Bir çekmecedeydi, düzgün bir şekilde istiflenmiş, teşhis yardımcıları vardı. Nabızları, göz bebeklerini, kulakları, boğazları kontrol ediyordu. Her ne kadar zararsız olsalar da, bir ürpertiye engellemek zorunda kaldı.

Tıbbın her türlüşü onu korkuturdu.

Tüm ilaçlar -çocuk ve yetişkin doz blokerleri, mide bulantısı ilaçları, ateş düşürücüler, soğuk algınlığı tabletleri-onunki gibi bir usta ya da parmak izi ve kod gerektiren bir

dolapta kilit altındaydı.

İçindeki hiçbir şey onun ihtiyaçlarına uymuyordu. Yine de tek tek sarılmış basınç şırıngalarını inceledi.

Görebildiği kadarıyla, Hemşire Brennan sıkı bir gemi işletiyordu. Sıkı, güvenli ve emniyetli.

Bilgisayar şifreli olduğu için Eve onu EDD için etiketledi.

"Burası biraz ürkütücü, değil mi?" Peabody dedi ki Arkasında.

"Okullar her zaman ürkütücüdür. Mosebly'nin ofisinde eğlenceli bir şey var mı?"

"Hiçbir şey atlamadı ama elektronik cihazları etiketledim ve disk dosyalarını kutuladım. Daha önce kullandığını gördüğümüz engelleyiciler ve birkaç yatıştırıcı stokta vardı. Yöneticisinin eşyalarını da etiketledim. Her ihtimale karşı."

"Güzel. Fitness alanındaki dolaplara geri dönelim. Ve sırf eğlence olsun diye çocukların dolaplarına da bakalım."

"Hepsi mi? Saatler sürer." "O

zaman başlasak iyi olur."

Bir ekip çağırabilirdi, muhtemelen çağırmalıydı. Bir yığın disk buldular.

Ders kitapları yerine çizgi romanlar. 7/24 rafları dolduracak kadar şeker ve tuzlu yiyecekler, not küpleri, bilgisayar oyunları, küflü elmalar.

El fenerleri, saç fırçaları, dudak boyası, sanat malzemeleri, kökeni belirsiz eski bir sandviç. Karalamalar, eskizler, boş ambalajlar, birkaç eldiven ve eldiven, boyun atkıları ve kapaklar.

Fotoğraflar, müzik videoları, kokan çoraplar, moda güneşlikler, kırık güneşlikler, gevşek krediler ve çiğnenmiş kalemlerden oluşan bir orman.

Ayrıca bir torba patlayıcı ve üç adet zoner buldular.

"Tanrım." Peabody başını salladı. "Buradaki en yaşlı çocuk ancak on üç yaşında."

Eve dolap numaralarını not etti, kaçaklara el koydu. "Ben beşinci ya da belki altıncı sınıftayken en iyi satıcı Zipper adında sekiz yaşında bir çocuktuk. İstediklerin her şeyi alırdı."

"On altı yaşına kadar bir popper bile görmedim." Sonra Peabody, Eve 'link'ine cevap verirken bekledi.

"Dallas."

"Reo. Mosebly için arama izni çıktı. Engellemeye çalıştığı için biraz zaman aldı. Hala Straffo üzerinde çalışıyorum. Çalışmaları engellemekte çok daha şanslı. Bu gece onu geçemeyeceksin."

"Mosebly ile başlayacağız. Teşekkürler." Kapattı. "O kaçakların dolap numaralarını öğrencilerle eşleştir Peabody. Henüz bir şey dosyalama. Önce onlarla konuşacağız."

"Ebeveyn bildirimi?"

Eve başını salladı. "Önce onlarla konuşacağız. Daha da iyisi, onları Yasadışı İşler'den Dedektif Sherry'ye iletacağım."

"Ooooh, Korkunç Sherry."

"Evet, anneleri için ağlamalarını ve yemin etmelerini sağlayacak." Eve bilek ünitesini kontrol etti, zamanı hesapladı. "Mosebly'ninkine yardım etmesi için bir ekip çağıralım."

"Vardıyanın sonuna yaklaşıyoruz." Peabody neşeli bir beklentiyle ellerini ovuşturdu. "Kimin akşam planları sevişmek ister misin?"

"Baxter ve Trueheart bir tanesini kapattı. Onlara dokunun. Devam edin ve McNab'ın e-işine dokunun, eğer temizse."

Mosebly'nin mekanında küçük bir polis müfrezesinin bulunması onu çileden çıkarmıştı. Eve'in belirttiğine göre, şehir dışında çok güzel bir yer. Özel okul rütbelileri, özellikle de boşandıklarında ve eğitmek için para ödeyecekleri kendi çocukları olmadığında gayet iyiydiler.

Yanında gözlerini kısarak ona bakan bir kadın avukat vardı. Arama emrindeki her kelimeyi okuduktan sonra polisin duyarsızlığı ve tacizi hakkında gürültüler çıkardı.

Mosebly'nin muhafazakâr takım elbiselerinin altında - çekmecelerinin içindekilere bakılırsa- seksi ve sürtük iç çamaşırlarını tercih etmesi ilginçti. Edebiyat diskinin ve kâğıt roman koleksiyonunun arasında popüler aşk romanları olması da ilginçti.

Ve hiçbir kaçak, zehir ya da felç bulamamaları çok kötü oldu.

Ellerinde disk kutuları, elektronik aletler ve kağıt dosyalarla dışarı çıktılar. Eve makbuzu avukata uzattı, sonra biraz şaşkınlıkla, Eve kapıyı arkasından kapatmadan hemen önce Mosebly'nin gerçek gözyaşlarına boğulduğunu duydu.

"Her şey aracımda," diye emretti Eve. "Merkeze geri götüreceğim, girişini yapacağım. Baxter, sen ve Trueheart saat."

"Hadi yemek yiyelim, genç çırağım." Baxter bir kolunu Trueheart'ın omuzlarına doladı. "Çok uzakta olmayan bir yer biliyorum, yemekleri şüpheli ama garsonları lezzetli."

"Şey... Taşıma ve tomruklama işlerinde size yardım edebilirim, Teğmen."

Eve başını salladı. "Git yemeğini ye ve gözlerini dik Trueheart. Ben hallederim. Seni ve McNab'i Central, Peabody'de bırakacağım."

"Mükemmel." Bir radyo arabası bulup kutuları şehir merkezine taşımalarının daha mantıklı olacağını söylemedi. çünkü teğmeni sadece birkaç blok ötede yaşıyordu.

Eve yolda onları dinlemedi. Belli ki ortağı ve e-geek de mesai dışındaydı. Konuşmaları öncelikle ikisinin de görmek istediği bir video ve pizza mı yoksa Çin yemeği mi yiyecekleri üzerineydi.

"Sana yardım edeceğiz, Dallas." Peabody Central'ın garajına tırmandı. "Yemekten sonra patates kızartması, moo goo ve Çin birası yemeyi düşünüyoruz. Bizim ikramımız."

Tanrım, Eve'in tek düşünebildiği buydu. Acınası görünüyordu olmalıydı. "Anladım, devam et. Buradayken birkaç saat geçirmek istiyorum. Yarın görüşürüz."

"En az üç yolculuk yapman gerekecek." McNab iletişim cihazını çıkardı. "Nakliye için birkaç üniformayı etiketleyeceğim."

Eve itiraz etmeye başladı, sonra omuz silkti. Bu onun üç seyahatini alacaktı ve bu da zaman ve enerji kaybıydı.

"Bir şeyler atıştırmak istemediğine emin misin?" Peabody sordu. "Bugün bir brownie bile almadın."

"Buradan bir şeyler alacağım."

Peabody'nin tereddütü Eve'e zorlamak istediğini söyledi ama o geri çekildi. "Eğer fikrini değiştirirsen, gideceğimiz yer sadece birkaç blok ötede. Pekin Güney."

Fikrini değiştirmeyecekti, ama Eve, kanıtlar kaydedildikten sonra, birkaç saatini de harcamayacağını fark etti. İş bitmiş, tükenmişti.

Ama eve dönmeye de dayanamıyordu.

Sonunun nereye varacağını bildiğini sandığı yere gitti. Mavis'e gitti.

Bir zamanlar onun apartmanıydı ve Roarke'a aitti. Aralarındaki bağlardan bir tanesi daha, diye düşündü. Roarke'ın yanına taşındıktan kısa bir süre sonra Mavis ve Leonardo Eve'in eski dairesine yerleşmişlerdi. Aylar önce Roarke ile bir anlaşma yapmışlar ve yan daireyi kiralayarak, duvarları yıkıp daha fazlasını inşa ederek dairelerini genişletmişlerdi.

Mavis'in gözde bir müzik yıldızı, Leonardo'nun da önemli bir moda tasarımcısı olmasıyla, herhangi bir seçkin binada yaşayabilir, herhangi bir gözde evi satın alabilirlerdi. Ama komşuları Peabody ve McNab ile birlikte olmak istedikleri yer burasıydı.

Eve daireye doğru ilerlerken, daireye hiç bağlanmadığını düşündü. Yaşadığı hiçbir yere bağlanmamıştı. Sadece giyinmek ve vardiyalar arasında uyumak için bir yer.

Roarke'ın evinin sıcak ve görkemli ihtişamına bağlanmamaya çalışmıştı ama bu savaşı kaybetmişti. Evin her odasına bayılmıştı, muhtemelen henüz girmediği odalara bile. Çimenlerin genişliğini, ağaçları, Roarke'ın mekânı kullanma şeklini seviyordu.

şimdi, işte buradaydı, en başa dönmüştü, sevdiği eve geri dönmek için topuklarını sürüklüyordu. Ve o adama.

Leonardo cevap verdi. Bunu onun gözlerinde gördü, o büyük, sıvı gözlerinde, sempatisini. Sonra basitçe kucakladı onu. Bu jest karşısında gözyaşları boğazına hücum etti ve acımasızca yutmak zorunda kaldı.

"Seni gördüğüme çok sevindim." O kocaman eller Eve'in sırtını kuş kanatları gibi nazikçe aşağı yukarı ovuşturdu. "Mavis Belle'in altını değiştiriyor. İçeri gel." Geniş ellerini yanaklarına koydu ve onu öptü. "Biraz şaraba ne dersin?"

Reddetmeye başladı. şarap, boş mide, stres. Sonra omuz silkti. Siktir et. "Bu iyi olur."

Ceketini aldı ve sağ olsun, nasıl olduğunu ya da Roarke'un nerede olabileceğini sormadı. "Neden geri dönüp Mavis ve Belle'i görmüyorsun? Ben sana şarap getireyim."

"Geri mi? Geri..."

"ocuk odası." Gülümsedi. Yüzü de diğer yüzleri gibi büyüktü ve yanık bakır rengindeydi. Evdeki kıyafeti, bacakları Utah kadar geniş, parlak mavi bir pantolon ve kar beyazı ipeksi bir kazaktı.

Kız tereddüt edince, adam onu biraz drtt. "Devam et. Kemerli geçitten sağa, sonra sola. Mavis çok heyecanlanacak."

Daire, onun tarzı altında olduğu gibi görünmüyordu. O kadar çok renk vardı ki baş döndürücüydü ama yine de neşeliydi. O kadar çok dağınıklık vardı ki hepsini görmek imkansızdı ama yine de mutluydu.

Muhtemelen Fas tarzı olduğunu düşündüğü bir kemerin altından geçtikten sonra çocuk odasına döndü.

Rayleen Straffo'nun pembe, beyaz ve köpüklü yatak odası. Burada da pembe ve biraz beyaz vardı. Ve mavi ve sarı ve yeşil ve mor parıltılar ve çizgiler, nehirler ve havuzlar halinde vardı. Her şey vardı.

Mavis'in gökkuşağıydı.

Eve'in Mavis'e bebek partisi için verdiği sallanan sistem sandalye gibi beşik de rengârenkti. Bebekler, doldurulmuş hayvanlar ve güzel ışıklar vardı. Duvarlarda periler daha fazla gökkuşağının altında ya da parlak meyve veya çiçeklerle dolu hayali ağaçların etrafında dans ediyordu.

Ve Eve tavanda parıldayan yıldızları gördü.

Mavis onların altında, bir tür yüksekliğin üzerinde eğilmiş duruyordu, yastıklı masada, milyonların sevdiği cırtlak sesiyle kıpır kıpır bir bebeğe şarkı söylüyordu.

"Bella Eve için artık kaka yok. Kaka tarihindeki en güzel kakaya sahipsin ama benim güzel Belle'imın poposu tertemiz, pırıl pırıl. Benim güzel, güzel Belle'im. Annem güzel Bellarina'sını çok seviyor."

Şimdi, yumuşak kıvrımlar ve volanlar halinde düşen soluk pembe bir tür elbise giymiş olan bebeği kaldırdı. Bebeğin yumuşak siyah saçlarında çiçek şeklinde fiyonklar vardı.

Mavis yuvalandı ve sallandı, sonra küçük bir dans dönüşü yaptı. Ve Eve'i gördü.

Anne sevgisiyle yumuşayan yüzü aydınlandı, mutlu oldu ve Eve'e herkesin tamamen haklı olduğunu söyledi. Buraya daha önce gelmeliydi.

"Poopie?" Eve yorum yaptı. "Şimdi de kaka mı diyorsun?"

"Dallas!" Mavis sırttan kurbağalara benzeyen yeşil terlikleriyle koşarak geldi. Bir kolunda bebeği tutarken diğer koluyla Eve'e sıkıca sarıldı. Pudra ve losyon kokuyordu. "Geldiğinizi duymadım."

"Daha yeni geldim." Eve çaba gösterdi ve bunun hayal ettiği kadar zor olmadığını fark etti. Bebeğe iyice bir baktı. "Daha büyük," diye gözlemledi. "Daha çok görünüyor..."

Mavis parlak siyah kaşlarını kaldırdı. "İnsan diyecektin."

"Tamam, evet, çünkü öyle. Ayrıca biraz sana, biraz Leonardo'ya benziyor. Nasıl hissediyorsun?"

"Yorgun, mutlu, ağlamaklı, heyecanlı. Onu tutmak ister misin?" "Hayır."

"Bir dakikalığına," diye ısrar etti Mavis. "Zaman tutabilirsin." "Onu kırabilirim."

"Onu kırmayacaksın. Eğer gerginseniz önce oturun."

Kapana kısılan Eve, gökkuşağı sandalyeden kaçındı ve neon pembesi geleneksel sallanan koltuğu aldı. O zaman kendini destekledi

Mavis eğildi ve bebeği kollarının arasına aldı.

En azından kaka yok, diye kendine hatırlattı Eve ve Belle yukarı bakarken aşığı baktı. "Bana bakma şeklinden hoşlanmıyorum. Sanki bir şeyler planlıyormuş gibi."

"Seni anlamaya çalışıyor, hepsi bu." Leonardo içeceklerle içeri girdiğinde Mavis dönüp gülümsedi.

Onun büyük olduğu yerde -kızılağaç büyüklüğünde- Mavis bir peri gibiydi. Şu anda olgun kayısı renginde olan saç patlamasıyla küçük bir enerji topu. Bacaklarının üzerinde daha fazla kurbağanın zıpladığı bir salon kıyafeti giymişti ve göğsünün ortasında.

"Onu sallayabilirsin," diye önerdi Mavis.

"Hareket etmiyorum. Bir şey olabilir." Ve o anda Belle alt dudağını dışarı çıkardı, sonra güzel yüzünü buruşturdu. Sonra da acınası bir feryat kopardı.

"Tamam, zaman doldu," diye karar verdi Eve, kesinlikle. "Gel ve onu al, Mavis."

"Sadece acıktı. Onu daha önce besleyecektim ama önce üstünü değiştirmesi gerekiyordu."

Eve'i rahatlatmak için Mavis bebeği aldı ve gökkuşadı sandalyesine oturdu. Sonra Eve'in şaşkınlığı içinde Mavis kurbağa prensi çekti. Göğsü dışarı fırladı ve Belle'in ağı aç bir sülük gibi yapıştı. "Vay

canına."

"İşte buradasın, bebeğim. İşte böyle. Annenin süt treni istasyonda."

"İkiniz de bu işi gerçekten iyi biliyorsunuz."

"Biz bir mag ekibiyiz. Leonardo, biraz kız kıza vakit geçirmemizin sakıncası var mı?"

"Kesinlikle hayır." Ama önce karısını, sonra da kızını öpmek için eğildi. "Benim güzellerim. Meleklerim. Bana ihtiyacınız olursa hemen stüdyomda olacağım."

Sistem koltuğunun tutucusuna köpüklü bir şey koydu, sonra Eve'e şarabını verdi.

Ardından gelen sessizlikte Eve'in duyabildiği tek şey aktif bir emme sesiydi.

"Yani..." Mavis emzirdi ve salladı, emzirdi ve salladı. "Neden medyada sarışın bir kadın hakkında Doğu Nehri'nde yüzen bir sik kafalı mı bulundu?"

Eve şarabını kaldırdı ve yere koydu. Ve bütün gün yapması gereken şeyi yaptı. Bir bebek gibi ağladı.

"Özür dilerim. Özür dilerim." Kendini biraz kontrol altına aldığı anda yüzünü ovaladı. "Sanırım içime attım." Mavis'in yanaklarında sempati gözyaşları olduğunu gördü ve Belle'i diğer göğsüne kaydırıldı. "Burada böyle olmamalıyım. Muhtemelen sütü ya da başka bir şeyi bozuyordur."

"Sütüm tamamen şehir dışında. Bana neler olduğunu anlat." "Bilmiyorum. Bilmiyorum işte. O... o... Kahretsin, Mavis. Siktir."

"Bana Roarke'un onunla yattığını söylemeyeceksin, çünkü NPW - mümkün değil. Yapmaz. Tüm erkeklerde küçük pislik geni vardır, bu onları erkek yapar. Ama sadece bazılarında büyük pislik geni vardır. Onda yok."

"Hayır, onu yapmıyor. Ama eskiden yapardı."

"Eskiden yankesicilik yapardım. Sen beni tutuklardın." "Bu farklı."

"Evet."

Eve ona bir kısmını anlattı. Kırmızı elbise, Roarke'un gözlerinde yakaladığı bakış, ofisindeki buluşma ve diğerleri.

"Uber sürtüğü oraya seni çevirmeye geldi."

"Evet, öyle yaptı." Eve, bunu bilmenin durumu daha iyi yapmadığını düşündü. "Görev tamamlandı."

"Bana onun hakkında bilgi ver. Ne tür biriyle karşı karşıyayız?"

"Muhteşem, zeki, seksi, sofistike. Çok dilli, zengin, şık ve gösterişli." Eve sandalyeden kalkıp yürümeye başladı. "Onun için biçilmiş kaftan."

"Bullpoopie."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun Mavis. Görüntü. O olmadığım her şey." Eve ellerini havaya kaldırdı. "O benim anti-benim."

"Bu iyi. Bu tamamen mag." "İyi mi? Mag?"

Nasıl?"

"Çünkü ikinizin sağlam ortak noktaları olsaydı, Roarke'un sana onu hatırlattığın için bağlandığı söylenebilirdi - ben söylemezdim ama söylenebilirdi. Sen ona benzeyen

onun için gitti. Ama sen öyle değilsin. O senin için gitti, bir tip için değil. Eminim bu onun ameliyatla şekillendirilmiş kığını yakıyordur."

"Bu...oh." Eve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bu kadın işlerini anlamıyorum. Ya da biraz zaman alıyor. Benim onun karşıtı olmam kığını mı yakar? O tutmadı tabiri caizse onu arıyorum."

"Bir kazananımız var." Mavis bebeği omzunun üzerinden kaydırıp ve Belle'in sırtını ovup okşamaya başladı. "Bahse girerim orospu bunu her düşündüğünde ağzı köpürüyordur. Değil mi, Belle-issimo?"

Cevap olarak Belle sertçe geçirdi. "İşte benim kızım. Bu yüzden o videoyu hazırladı."

"Videoyu ayarlamak mı?"

Mavis'in kurbağa yeşili gözleri patladı. "Tanrım, Dallas, bunu kaçırdıysan geçen haftanın saç modeli gibi düğümlenmiş olmalısın. I birkaç yıldır oyunun dışında olabilirim, ama hamilelik sonrası sevimli kığıma şaplak attığında bir dolandırıcılığı bilirim. Şuna baktın mı?"

"Sanırım düğümlendim."

"Bekle. Belle'i yatıracağım. Şarabını al. Kanıtları inceleyeceğiz."

Tekrar izlemek istemiyordu ama içinde reddedemeyeceği kadar büyük bir merak vardı. Mavis oturma alanında ekranı açtı, önceki programların tekrarına bastı ve o sabahki parçayı başa aldı.

"Şimdi, yaralı bir eş yerine bir polis gibi izle." Bunu söylerken bile Mavis rahatlatıcı bir kolunu Eve'in beline doladı. "Ona bakıyor, evet, çünkü o

onunla konuşuyor, ona bakıyor. Kamera çekerken ona baktığından emin oluyor. Şimdi anladın mı? Kameranın ikisinin de yüzüne zoom yapabilmesi için ikisinin de yeterince dönmesi için nasıl kaydığını. Sonra kendi yüzünü bile çekiyor."

"O ne?"

"Yüzünü biraz daha çevirerek hile yapıyor, böylece kamera onun için yapıştırdığı duygusal ifadeyi yakalayabiliyor. Kurnazca ama dikkat ederseniz çok açık. Seninle oynuyor. İkinizle de."

Mavis geri çekildi. "Git kışına tekmeyi bas."

"Bununla ilgili bir sorun var. Eğer onun kışını tekmelersem, bu ona ağırlık verir."

"Kahretsin." Mavis nefes nefese kaldı. "Öyle."

"Bir başka sorun da, ona karşı bir şeyler hissediyor olması. Bu zaten ona ağırlık veriyor. O da bunu biliyor."

"Sen terazinin diğer tarafındasın, Dallas. Kafa kafaya verdiğimizde, onun buz gibi bir şansı bile yok."

"Olmayabilir. Ama şimdiye kadar bütün kanı o çekti. Kan kaybediyorum Mavis ve o bunu görmüyor."

"Git onu yap." Eve başını sallarken Mavis, Eve'in ceketini almak için yanına gitti. "Oyunu onun yönetmesine izin vermeyi bırakmanın zamanı geldi, Dallas. Ve bilgin olsun?" Paltoyu Eve'in ellerine tutuşturdu. "Roarke sen gelmeden yaklaşık yarım saat önce burayı aradı."

"Öyle mi?"

"Gerçekten sıradan. Bebeği falan sordu. Bakmasaydım göremeyebilirdim, çünkü o kadar iyi. Ama bu gece kanaması olan tek kişi sen değilsin."

ROARKE 'LİNK'E BİR KEZ DAHA UZANDI, aptal olduğu için kendine lanet etti ve sonra ondan uzaklaştı. Onu, arkadaşlarını, uğrak yerlerini aramaya devam etmeyecek, bir kavga çıkmasını ummayacaktı.

Lanet olsun.

Eve geldiğinde evde olurdu. Ya da gelmezdi. Tanrım, neredeydi?

Neden ona bunu yaşatıyordu ki? O da Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Tanrı biliyordu ki yol boyunca onun gazabını kazanmak için çok şey yapmıştı ama bu sefer değil. Bu sefer değil.

Yine de o sabah kızın yüzündeki ifade kafasına, kalbine, bağırsaklarına kazınmıştı. Onu yakıp atamazdı.

Bu bakışı daha önce bir ya da iki kez görmüştü ama onun yüzünden değil.

Dallas'taki o lanet olası odaya gittiklerinde görmüştü, orada bir zamanlar mantığın ötesinde acı çekmişti. Bir kabustan çıktığında görmüştü.

Yüzüne o bakışı yerleştirmeden önce kendi elini kestiğini bilmiyor muydu?

Bunu çok iyi bilmesi gerekirdi. Onu tanımalı.

Bunu kendi başına yapmıştı ve inatçı kıcını hemen eve götürse iyi olacaktı, böylece bu işi olması gerektiği gibi halledebileceklerdi. Bir şeyleri tekmeleyebilirdi. Bir şeylere yumruk atabilirdi. Bu işe bir son verecekse onu yumruklayabilirdi. İyi bir öfke, burada ihtiyaç duyulan şey bu, dedi kendi kendine, o zaman bu saçmalıkla işleri bir kez bitecekti ve herkes için.

Hangi cehennemdeydi?

Kendi öfkesinin haklı, hak edilmiş olduğunu düşündü ve bunu kabul etmemek için mücadele etti; kızın ona geri dönmek istemediğine dair hastalıklı bir paniği gizledi.

Geri dönecekti, diye düşündü öfkeyle. Eğer başka türlü yapabileceğini düşünüyorsa, onun için bir bülteni vardı. Onu yakalayacaktı, vallahi yakalayacaktı ve ait olduğu yere geri götürecekti.

Lanet olsun, ona ait olduğu yerde ihtiyacı vardı.

Kafesteki bir kedi gibi salonda volta atıyor, nadiren dua ettiği gibi, cebindeki kumandanın kapıların açıldığını işaret eden bip sesini duymak için dua ediyordu. Ve o eve geliyordu.

"Size yiyecek bir şeyler getireyim mi?" Summerset kapı aralığından sordu.

"Hayır."

"Ondan haber yok mu?"

"Hayır. Ve sakın atını eyerleyip buraya getirmeyi düşünme. Buna sebep olacak hiçbir şey yapmadım."

Fırlatılan öfke topu Summerset'in soğukkanlılığından sadece sekti. "Ve bunu engelleyecek hiçbir şey yok."

"Neyi engellemek?" Roarke döndü. Burada en azından öfke için bir hedef vardı. "Karımın birdenbire mantıksız, kıskanç bir ruh haline bürünmesini mi?"

"Karınızın zeki bir kadının manipölasyonlarına verdiği zekice tepki. Haklı çıkmaya bu kadar kararlı olmasaydınız bunu fark ederdiniz."

"Saçmalık. Maggie'yi ona tercih edeceğimi düşünmenin zekice bir yanı yok. Ve manipölasyona lanet olsun."

"Video iyi zamanlanmıştı." "Bu da ne demek oluyor?"

Summerset soğukkanlılıkla, "Mükemmel zamanlama, mükemmel uygulama," dedi. "O her zaman iyiydi."

"Sahneye koydu, değil mi? Hangi olası amaç için?"

"Buradasın, yalnızsın, kızgınsın, karın ve evliliğin için endişeleniyorsun." Summerset, içeri süzülen kediye görmezden geldi. şişirilmiş bir kurdele gibi bacaklarına dolanıyordu. "Teğmenin de tam olarak aynı pozisyonda bir yerde olduğunu tahmin ediyorum. İşte bu, Roarke, tam isabet."

"Bu çok saçma." Ama çok küçük bir zihnine tohum ekti. "Bu işten onun bir çıkarı yok, bir anlamı yok."

"İntikam ve eğlence."

"Neyin intikamı?" O anda Roarke deliriyor olabileceğini hissetti. "Unutmuş olabilirsin ama o beni terk etti. Bana ihanet etti ve beni asılı bıraktı. toplar."

"Hayır, unutmadım. Senin de unutmadığına sevindim."

"Bu evde Magdelana hakkında yeterince konuşuldu ve onu buraya getirip duran ben değilim." Dışarı çıktı ve öfkesine yenik düşerek bir droidi parçalara ayırmak üzere yere serdi.

Kendini yıprattı, ama bunun bir faydası olmadı, karnındaki acılığa ulaşamadı.

Duş alarak terini ve parmak eklemlerindeki kanı temizledi. Üzerini değiştirdi ve ofisine gitmesini emretti. Çalışacaktı, kendi kendine söyledi. Sadece çalışacaktı ve eğer bir saat içinde evde olmazsa...

Hiçbir fikri yoktu.

Ve onun ofisinde ışığın yandığını gördüğünde, rahatlama onu o kadar zayıflattı ki, dünya tekrar sağlamlaşmadan önce bir an için devrildi ve titredi.

Ve bu zayıflık tüm devrelerdeki öfkesini yeniden ateşledi. İçeri girdi, zihni çoktan savaş için yumruklarını esnetmeye başlamıştı.

Masasındaydı, bilgisayar mırıldanıyor, veriler ekranda kayıyordu. Gözleri kapalıydı ve altlarındaki gölgeler solgunluğa karşı yorgunluğu kazıyordu.

Neredeyse onu durduracaktı, belki de o mutsuz yorgunluk durduracaktı. Ama sonra gözleri parlayarak açıldı.

"Teğmen."

"Çalışıyorum."

"Beklemesi gerekecek. Bilgisayar kapalı."

"Hey."

"İşleri böyle mi hallediyorsun? İşlediğime karar verdiğin suçlar için beni böyle mi cezalandırıyorsun? Ben bile röportaj hakkı verildi mi?"

"Bakın, yorgunum.

İhtiyacım var-" "Ben de

öyleyim."

Çok nadiren yaptığı gibi, onun da öyle görüldüğünü fark etti. "O zaman yatağına git. Ben gidiyorum-"

"Beni bir daha terk etmeyi düşünürsen," dedi, kadın sandalyeden kalkmaya başlarken sesi tehlikeli derecede yumuşaktı, "bir daha düşün. Dikkatlice düşün."

Onun gazabının tam olarak oluştuğu zamanki sıcaklığını ve daha ölümcül buzunu biliyordu. Şimdi onun patlamasını hissediyordu ve bu onu iliklerine kadar soğutuyordu. "Ben kahve yapmaya gidiyorum."

"Gecenin yarısını senin için beklediğim gibi sen de bekleyebilirsin." Ona doğru bir adım attı, gözleri kılıç gibi deliciydi. "Bir ara sokakta ölmediğini nereden bileyim, bir dahaki sefere kapıyı açtığımda eşikte bir polis ve bir yas danışmanı olacak."

Bir an için bile olsa, onun sıraya girdiğinden endişeleneceğini düşünmemişti. Cezalandırmak istememişti, sadece günü atlatmak için. Bu yüzden şimdi sadece başını salladı. "Başımın çaresine bakabileceğim konusunda bana güvenmelisin."

"Oh, şimdi sana güvenmeliyim.
Bana olan güvenin sarsılmasın. Bana bunu yaşatmaya ne hakkınız ne de sebebiniz var."

"Aynısı geçerli."

"Neyin içinden?" Ellerini onun masasına dayadı, eğildi. "Sana ne yapıyorum ben, ne halt ettim ben? Açık konuş."

"Ona baktın."

Adam baktı ve bir an için o erimiş mavi gözler şaşkınlıktan donakaldı. "Son bir iki gündür kör olmadığımı göre, pek çok kadına baktım. Hadım edin beni."

"Duygularımı, içgüdülerimi ya da bildiklerimi küçümsemeyin. Sakın bununla ya da benimle dalga geçme. Ona baktın, ve bir anlığına, onu ilk gördüğünde, benim olması gereken şeyi ona verdin."

"Yanılıyorsun."

"Ben değilim!" Göz göze gelebilmek için kendini yukarı itti. "Ben eğitilmiş bir gözlemciyim ve yüzünü biliyorum, gözlerini biliyorum. Ne gördüğümü biliyorum."

"Ve polislik eğitiminiz size, ona bir anlığına attığım bu bakışın, bu mantıksız kıskançlık nöbetinin nedeni olduğunu mu söylüyor?"

"Bu kıskançlık değil. Keşke öyle olsaydı. Keşke bu kadar aptalca, bu kadar sığ, bu kadar kesin olsaydı. Ama bu kıskançlık değil. Korku." Sesi çatallaşmaya başladığında tekrar sandalyesine çöktü. "Bu korku."

Bu onu durdurdu ve tekrar doğruldu. "Buna gerçekten inanabiliyor musun? Olanlardan, sahip olduklarımızdan pişmanlık duyacağımı? O değil de sen olduğun için pişman olacağımı? Değil mi?

Benim için her şey olduğunu sana yeterince söyledim, yeterince gösterdim mi?"

Sakinleşmek için mücadele etti, kelimeler için savaştı. "O diğerleri gibi değil. Bağlantı önemli. Bunu sen de biliyorsun, ben de. Ve belki daha da kötüsü, o da biliyor. Bu bağlantı, bu geçmiş, gösteriyor. Bugün insanların bana acıyarak bakmasına yetecek kadar. Küçük düşürüldüğümü kendi boğa ağılıma, kendi ofisime."

"Peki ya bağlantımız, Eve, geçmişimiz?"

Gözleri yaşıyordu. Bazılarının yaptığı gibi gözyaşlarını asla kullanmayacağını biliyordu ve şu anda bile onlarla savaşıyordu. Onlara teslim olmamak için verdiği mücadele durumu daha da kötüleştiriyordu.

Pencereye doğru yürüdü, hiçbir şeye bakmadı. Böylece yanana kadar birbirlerine öfke duymayacaklardı, fark etti. Yollarını bulup ortaya çıkaracaklardı. Sonra göreceklerdi.

"Bilmeniz gerekiyor, öyle mi, neydi, nasıldı ve şimdi nasıl ve ne?"

"Biliyorum-"

"Öyle olduğunu düşünüyorsun," diye düzeltti. "Ve belki de tamamen haksız ya da tamamen haklı değilsin. Bunu istiyor musun?"

"Hayır." Tanrım, hayır, diye düşündü. "Ama buna ihtiyacım var."

"Pekala, o zaman size anlatayım. Üç yirmi yaşlarındaydım ya da o civarlardaydım, Barselona'da iş yapıyordum. O zamana kadar oyunda ve iş hayatında önemli başarılar elde etmiştim. Her zaman, çizginin her iki tarafında da bir ayağımı tutmaktan keyif aldım. Işık ve gölge diyebilirsiniz. Ne kadar ilginç bir karışımı."

Bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra devam etti. "Ve orada, Barselona'da, o ve benim yollarımız kesişti, aynı

aklımdaki iş."

Karanlık pencereden baktığında şimdi görebiliyordu. Gürültülü kulüp, renkli ışıklar. Eylül ayında boğucu bir hava vardı ve müzik kanında bir nabız gibi atıyordu.

"Bir süre işareti izlediğim yere geldi. İçeri girdi, kırmızı bir elbise, bir tavır. Bana bir bakış fırlattı, sonra da hedefime doğru ilerledi. Birkaç dakika içinde ona bir içki ısmarladı. Kız iyiydi. Adamın geçiş anahtarını çimdiklediğini zar zor gördüm."

Pencereden döndü. "Yakutlardı - kanlı kırmızı yakutlar, görüyorsunuz. Bir galerinin yıldız gösterisi. Üç geçiş anahtarı gerekiyordu ve bende zaten iki tane vardı. O ne yaptı? onunkini çimdikledi, sonra tuvalete gitti, bir kopyasını çıkardı ve hiçbir şeyden haberi olmadan ona geri verdi. Artık ikimiz de lanet mücevherlere ulaşamıyorduk ve bu beni kızdırıyordu. kapalı."

"Elbette."

"Bana gelmesini bekledim ve ertesi gün geldi. gün. Sonunda işi birlikte yaptık ve bir süre birlikte kaldık. Genç, korkusuz ve tutkuluydu. Hızlı yaşamayı, seyahat etmeyi, dalgalara binmeyi seviyorduk, diyebiliriz."

"Onu sevdin mi?"

İkisine de birer kadeh şarap getirmek için yanlarına gitti. "İ hayal ettim. Kaprisli ve öngörülemez biriydi. Beni sürekli diken üstünde tutardı. Karıştığım yasal işler onu sıkıyordu." Eve'in masasına bir kadeh şarap koydu. "Neden rahatsız olduğumu, istediğim şeyi neden istediğimi asla anlayamadı. Anladığı tek şey oyun ve paraya, ışıltıya olan açlığıydı. Hiçlikten gelmenin ne demek olduğunu anlamıyordu, çünkü iyi bir aileden geliyordu.

iyi bir ev. İsteddiği şey daha fazlasıydı, sonra yoluna devam etmek ve başka bir yerden daha fazlasını almaktı."

"Ne istiyordun?"

"O, tabii ki. Bunu seni incitmek için

söylemedim." "Öyle değil."

"Daha fazlasını istedim, sanırım farklı nedenlerden dolayı, ama daha fazlasını istedim." İçmeden önce şarabı inceledi. "Saygı ve güç, bir daha asla bir hiç olmayacağımı garantileyen kalkanlar, duvarlar ve silahlar istedim. Sen biliyorum."

"Evet."

"Yapmadı. Yapamadı. Sanırım mücevherdeki çatlak buydu." Kusuru o zaman bile gördüğünü düşündü. "Yine de birlikte çalışmamız, birlikte oynamamız, birlikte kalmamız için yeterince parlaktı. Ta ki Nice'e kadar. İşaretin bir Diğerlerinin yanı sıra iki Renoirs ile olağanüstü sanat koleksiyonu. İstedğimiz Renoir'lardı, onlar için bir alıcı ayarlamıştık. Haftalarımızı harcadık, Maggie'nin içeriye taşınmasıyla
"Hedefi baştan çıkarmak."

Eve onu durdurmak için elini kaldırdı. "Onunla yattı mı? Bu seni rahatsız etmedi mi? Başka bir adamla birlikte olduğunu bilmek?"

"Bu bir işti ve adam onun iki katından daha yaşlıydı. Peki ya Renoir'lar? Onlar çok değerliydi."

"O senin değildi," diye mırıldandı Eve ve bir şey içindeki düğüm çözülde. "Onu hiçbir zaman senin olarak

düşünmedin." "Başka türlü mü düşünüyordun?"

"Evet."

"Tam olarak doğru değil," diye tekrarladı ve masasının kenarına oturmak için eğildi. "Ona karşı karmaşık duygular besliyordum ve onun da bana karşı böyle duygular beslediğine inanıyordum. Bu duygular ve yaşadığımız o dalga yüzünden ona güvenebileceğimi düşündüm. Ve işte tamamen yanılmışım."

O içerken, Eve onun geçmişe baktığını görebiliyordu. "Skor yapacağımız geceden bir gece önce, kaldığımız villaya geri dönmedi. Sabah da gelmedi. Bir şeylerin ters gittiğinden korktum, aptalca bir şey yaptı ve yakalandı. Sonra hedefle kaçtığı haberini aldım. Beni onun için terk etti. Sadece bu da değil, o gece planladığım gibi işi yapsaydım, beni yakalamak için bekleyen çok sayıda jandarma olacaktı."

"Seni ispiyonladı."

"Dediğim gibi, kaprisliydi. Kızgındım, incinmiştim. Gururum kırılmıştı. Benimle oynamıştı, tıpkı bizim oynadığımız gibi. birçoğu."

"Neden onun peşinden gitmedin?"

Yorgun kahverengi gözleriyle karısını inceledi ve şarabını yudumladı. "Bunu hiç düşünmedim. Bana yapacağını yapmıştı, o kadar. Ona bu zevki tattıramazdım. Burada birkaç yıl ileri atlayarak eklemeliyim ki, bir saat içinde eve dönmezsen seni avlamayı planlamıştım. Seni avlamayı, sürükleyerek geri getirmeyi. Peşinden gitmemeyi hiç düşünmedim."

Sesini sabitlemek için bir nefes aldı. "Renoir'ları hiç aldın mı?"

"Yaptım." Dudakları kıvrıldı. "Tabii ki yaptım. Üç yıl sonra. O yıllarda ve sonrasında da pek çok kadınla birlikte oldum. Onlardan keyif aldım ve hiçbirini bilerek incitmedim. Onlara vermem gerekeni verdim ve onların da vermek istediklerini aldım. Ama ortada hiçbir şey yoktu."

"Ama onu unutmadın."

"Tamamen yanlış değil," diye kabul etti. "Hayır, onu unutmadım. İçimde bir boşluk bıraktı Eve, doldurulmasını istemediğim bir boşluk. Neden bunu riske atayım?"

"O..." Bir kez daha doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Senin üzerinde büyük bir etkisi vardı. Bu, belki de hissettiklerimin bir parçası. Gördüklerimin bir kısmı."

"Yaptığı şeyin, ona yapma gücü verdiğim şeyin, benim davranışlarım üzerinde bir etkisi olduğunu inkar edemem, etmeyeceğim. İlişkilere yaklaştım. Onu unutmadığımı söyledim ama ilk haftalar geçtikten sonra onu aktif olarak düşünmedim de. Bunu anlıyor musun?"

"Evet. Anladım."

"İşim vardı. İş severim. Param vardı, sonra daha fazlası. Ve güç, saygı. Burayı ve çok daha fazlasını inşa ettim. Birlikte olduğum kadınları önemsedim ama hiçbir zaman anlık zevklerden öteye geçmediler."

"Seni çok incitti."

"Öyle yaptı ve onu tekrar gördüğümde bunu ve aslında beni incitmesine neden olan o karmaşık duyguları hatırlıyorum."

"Bunu bana söylemen yardımcı oluyor," diye idare etti Eve. Başından savmak yerine bunu ortaya koyman."

"İtiraf etmesi zor, hem kendime hem de sana. Ama sana bittiğini söylediğimde yalan söylemedim. Ve yine de... Bunu da açıklayacağım. Kırmızı elbiseli güzel genç kadının kalabalık bir kulübe süzülerek girişini ben de hatırlıyorum. O anı. canlılığı. Belki de gördüğüm şey buydu, o an için baktığım şey bunun anısı olabilir. Olanları zihnimden ve hafızamdan silemem Eve."

"Hayır. Tamam. Tamam. Tamam. Sadece-"

"Burada işimiz bitmedi. Beni dinleyeceksin." Sanki onu yerinde tutmak istercesine bir elini onunkinin üzerine koydu. "İçimde o boşluk vardı, o boşluk. Hayatımı onunla yaşayabilirdim, yeterince memnun olabilirdim. Mutsuz bir adam değildim."

Başparmağı elinin sırtında hafifçe gezinirken gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Sonra bir gün bir şey hissettim - ensemde bir karıncalanma, omurgamın tabanında bir sıcaklık. Ölümler için yapılmış bir anıtın önünde dururken döndüm, ve sen oradaydın."

Elini çevirdi, parmaklarını birbirine kenetledi. "İşte oradaydın ve her şey ayaklarımın altından kaydı. Sahip olmamam, istememem ya da ihtiyaç duymamam gereken her şeydin. Tanrı aşkına bir polistin, gözlerin tam içime bakıyordu."

Elini uzattı, yüzünde sadece bir fısıltı vardı. Ve bu sessiz dokunuş bir şekilde çılgınca tutkulu, umutsuzca samimiydi.

"Kötü gri bir takım elbise ve üzerine bile oturmayan bir palto giyen bir polis. O andan itibaren içimdeki boşluk dolmaya başladı. Durduramadım. Orada kök salan ya da büyüyen şeyi durduramadım.

"İçime o koydu, sen doldurdun. Endişelendiğin bağlantının da bunun bir parçası olduğunu anlayabiliyor

musun? Anlayabiliyor musun?

Ona karşı hissettiklerimin hiçbir şey olmadığını anla. Sana karşı hissettiklerimin yanında çok soluk, çok ince ve zayıf kalıyor."

Gözyaşları şimdi geliyordu. Gözyaşlarının yanaklarından süzülüşünü izledi, içinden sızdıklarının farkında olup olmadığını merak etti. "O benim hayatımın bir parçasıydı. Sen de benim hayatımsın. Eğer bir pişmanlığım varsa, o da bir an için bile olsa aksini düşünebilmiş olman. Ya da buna izin verdiğim için."

"Seni onunla ekranda gördüğümde-"

"Bir zamanlar hoşlandığım kıza ve sanırım ona hoşlanan adama veda ediyordum. Sadece bu. Ağlama. Al şimdi." Başparmaklarıyla kızın gözyaşlarını sildi. "Ağlama."

"Kendimi aptal gibi

hissediyorum."

"Güzel. Ben de öyle."

"Seni seviyorum. Korkutucu." Tekrar ayağa kalktı ve bu sefer onun kollarına doğru itti. "Çok korkutucu."

"Biliyorum." Yüzünü boynuna bastırduğunda onun titrediğini hissetti. "Beni bir daha terk etme. Tanrım. Tanrım. Beni bir daha bırakma."

"Ben yapmadım."

"Bir parçan yaptı." Kadını arkasına götürdü ve gözleri duygularla doldu. "Bir parçan beni terk etti ve ben buna dayanamadım."

"Hiçbir yere gitmiyorum. Hiçbir yere gitmiyoruz." Sakinleşmeye ihtiyacı vardı, gülümsemeye çalıştı. "Ayrıca, beni tekrar geri sürüklersin."

"Aynen öyle."

"Ya da dene." Ellerini onun ellerinin üzerinde birleştirdi ve parmak eklemlerindeki aşınmış deri. Parmaklarını indirerek inceledi. "Vay canına. Birini mi dövmüşsün?"

"Sadece bir droid. Bana kızdığında senin için çok iyi çalışıyor gibi görünüyor."

"AR-GE departmanınıza yeniden canlanan bir şey bulmalarını söylemelisiniz." Dudaklarını dudaklarına dokundurdu. "Üzerlerine bir şey koymalısın."

"Az önce yaptın. Bak ne kadar yorgunsun," dedi, yanağını okşayarak. "Benim Eve'im. İliklerine kadar yıpranmışsın. Ve bahse girerim bugün hiç yemek yemedin."

"Yapamadım. Morris'in ev yapımı kekleri bile vardı. Şekerlemeli brownie."

"Biraz çorba içelim."

"Yemek için çok

yorgunum."

"Tamam o zaman. Çorba yok, iş yok. Sadece uyu." Adam kolunu kadının beline doladı, kadın da kolunu onun kine doladı ve odadan çıktılar. "İçeri girmeme izin verecek misin? Çalışmaya?"

Onu orada dışladığını fark etti. Birbirlerini burada ve orada dışarıda bırakmışlardı. Küçük kapılar kapanıyordu. "Evet. Biraz yardıma ihtiyacım olabilir. Başlangıç olarak bir güvenlik sistemi hakkında sorular."

"Ben senin adamınım."

Ona baktı ve gülümsedi. "Evet, öylesin."

Uykuya daldı, sonra şafak gökyüzünü aydınlatmadan önce aşka daldı. Adamın ağzı onu uyandırdı, sıcaktı. Tatlı, sıcak ve davetkâr. Ve onun tadıyla demlendi, onunki cevap verdi. Elleri onu heyecanlandırdı, böylece kalbi iç çekmek için. Adamın kendisine vuruşunu hissederek açıldı.

Mutlak sessizlikte, yumuşak, yatıştırıcı karanlıkta birlikte hareket ettiler.

Teselli arandı ve bulundu. Sözler olmadan yeminler yeniden edildi. Ve ihtiyaç duyulan her şey verildi.

Kolunun kıvrımına sıkışmış bir şekilde yatıyordu.

Sürükleniyordu. "Uyumana izin vermeliydim."

"Şu anda hissettiklerime bakılırsa, gayet iyiydin. Oldukça mükemmel." O kadar mükemmel ki, diye düşündü. gelecek milenyum. "Saat kaç bu arada?"

"Neredeyse altı."

"Muhtemelen kalkman gerekiyordur."

"Şu anda bulunduğum yeri seviyorum."

Karanlıkta gülümsedi. "Açlıktan

ölüyorum." "Şimdi aç mısın?"

"Cidden açlıktan ölüyorum. Keşke lanet olası bir brownie olsaydı." "Sisteminizin ihtiyacı olan şekerleme değil."

"Tekrar sevişmek istiyorsan, önce kahve içmeliyim."

Ve, diye düşündü, geri döndük. "Kedi dün iki tam İrlanda kahvaltısının en iyi kısmını aldı. Neden bunu tekrar denemiyoruz, ve onları kendimiz yemiyoruz."

"Sen de mi yemedin?"

"Hayır, yemedim."

Tekrar gülümsedi. Onun da kendisiyle birlikte acı çektiğini bilmek güzeldi. Ama yuvarlandı ve dirseklerinin üzerinde durarak ona baktı. "Hadi yiyelim. Hem de çok."

Yatakta yemek yediler, bağdaş kurup oturdular, tabaklar aralarında duruyordu. Yumurtaları sanki bir şey olacaklarmış gibi kürekle yiyordu.
bir saat içinde yasaklandı.

Yüzüne yeniden renk geldiğini fark etti. Ve o gölgeler, gözlerinin arkasındaki yara izleri gitmişti. Sonra onları ona doğrulttu ve o da içlerinde başka bir şey olduğunu gördü.

"Ne?"

"İşleri berbat etmek istemiyorum ama beni rahatsız eden bir şeyden bahsetmek istiyorum."

"Tamam o

zaman."

"Kırmızı elbise."

"Siktir."

"Hayır, hayır." Çatalını salladı, bu kısmı kavga etmeden ya da duygusal bir kriz yaşamadan atlatmaya kararlıydı. "Sadece beni dinle, tamam mı? Onu ilk gördüğünde kırmızı bir elbise giydiğini söyledin. Kırmızı elbiseyi satın alacak mısın?"

Onu birdenbire tekrar gördüğünüzde üzerinde kırmızı bir elbise olması tesadüf müydü?"

"Bunca yıldır kırmızı giydiğinden şüpheliyim, yollarımız tekrar kesişirse diye."

"Düşünmüyorsun. Konu ona gelince hâlâ at gözlüklerini takıyorsun. Sakın sinirlenme."

"Yapmamak zor iş." Biraz sinirli bir şekilde kızarmış bir patatesi bıçakladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bunu o ayarladı. O restoranda, o saatte, o lanet kırmızı elbiseyle tesadüfen bulunmadı Roarke. Orada olacağını biliyordu ve seni sarsmak istedi. Hatırladın mı, sevgilim? Beni hatırladın mı?"

"Peki, nerede olduğunu nasıl bilebilir..." Adam sözünü kesti ve kadın at gözlüklerinin düştüğünü gördü.

Bu büyük bir irade gücü gerektiriyordu ve o Kendini tebrik etti; ayağa fırlayıp yatağın üzerinde sevinç ve zafer dansı yapmadı.

"Onun iyi olduğunu söyledin ve muhtemelen ona daha fazlasını öğrettin. O gece birlikte olduğu adamı tanıyorsun, onunla iş yapıyorsun. Eğer biraz zaman ayırmak istersen, Roarke'un akşam yemeği için rezervasyon yaptırdığı yeri bulmak o kadar da zor değil."

"Hayır, bunu yapabilir."

"Seni evde, sabah erkenden, sonra da öğle yemeğinde göreceğim - bana biraz tavsiye ver, eski günlerin hatırına biraz yardım et. Eminim yıllar önce sana yaptıkları için özür diliyor ve utanç duyuyordur."

Bir an durakladı, sonra söylemezse bunun daha da kötüleşeceğine karar verdi. "Ve sen de bana onun sana asılmadığını söylemeyeceksin. En azından suyu test et."

"Sular," dedi, "alıcı değildi."

"Eğer öyle olsaydı, onu çoktan içinde boğmuş olurdum."

"Sevgilim, bu çok...sen."

"Bunu aklında tut," diye uyardı ve o zamandan beri pastırmasını bitirdi, onunkinden bir dilim çaldı. "Bu onun kalçalarını şişirmiş olmalı. Bir de onun benim karşıtım olduğu gerçeği var."

"Pardon? Yine ne?"

Başını sallayan Eve pastırmayı yedi. "Bu çok fazla Açıklaması zor. Unut bunu. Ama memelerini görme teklifini geri çevirdikten sonra-"

"Hatırladığım kadarıyla çok güzelleri var."

"Çenenin kapasan iyi edersin." Adam sırtınca Eve'in içi ısındı. "Peki, sen onun cömert teklifini geri çevirdiğinde, o ne yaptı?"

"Acı hayal kırıklığını bir votka martini ile bastırdı."

"Hayır. Tanrım. Bana doğru zıpladı, birkaç güzel yumruk attı. Video ile bitti. Mavis dedi ki-"

"Mavis?"

Eve yumurtalarından geriye kalanlarla oynadı. "Dün gece oraya gittim. Oyuncak ayı anlaşmasını unutmuşum."

"Beni de unuttun."

"Hayır, görmedim. Mavis'i görmem gerekiyordu. Onunla konuşmam gerekiyordu."

"Pekâlâ." Bir elini Eve'in dizine dokundurmak için uzandı. "Bu yeterince adil."

"Mavis uzun süre dolandırıcılık yaptı. O da fena sayılmazdı. Magdelana'nın ne yaptığını, benim nerede kaçırdım. Ama Mavis yüzüme vurunca ben de gördüm. O videoyu o ayarladı, Roarke. Tekrar bakarsan görürsün. Kameraya doğru aç yaptı, o-Mavis ona Hile yaptı. Yüzünde hile yaptı, böylece onu tam olarak yakaladı. Bir aptalın ikinizi kameraya çekmesi ve bunu ekrana getirmesi sadece vahşi bir tesadüf değildi. Bunu o üretti."

"Summerset de aynı şeyi söyledi ve ben onu başından savdım. Her ne kadar bir parçam 'Evet, kesinlikle öyle yaptı' diye düşünse de. Onu görmezden geldim."

"Seni geri istiyor." Eve yumurtalarını acımasızca bıçakladı çünkü ne bildiğini bilse bile, neye sahip olduğunu o vardı, bu bir pisser oldu. "Birkaç zengin adamdan geçti, kendine güzel bir yastık yaptı. Ama sen. Sen büyük ödül, ve o daha önce yanlış hesapladı. Elindeki kuş için seni ekti. Şimdi sen... Gerçekten büyük kuş nedir?"

"Devekuşu mu?"

"Evet, ama bu kulağa doğru gelmiyor. Her neyse, sen büyük, parlak altın yuvadaki kuşsun ve o da seninle yakınlaşmak istiyor. Sadece beni yolundan çekmelisin. Belki önce kaldığın yerden devam edebilirsin..."

"Dediğim gibi, bu olasılığı ima etmiş olabilir, ben de sadık bir koca olarak daha tomurcuklanmadan çıtlattım. Ve evet," diye ekledi başını sallayarak, "daha sonra

sizi, zemini test eder, meraklandırır. Sonuçta iyi bir oyundu ve hatırı sayılır bir sıkıntı ve üzüntüye neden oldu. Yine de, sana söz veriyorum, seninle benim bir birim olduğumuzu açıkça belirtmiştim. Ve bir olmaya kararlıydık."

"Eninde sonunda sizi başka türlü ikna edebileceğini düşünmüş olabilir. Ve bu arada, o neden olur sorun ve keder. Onun için kaybedecek bir şey yok."

"Evet," diye yanıtladı, "bu onu eğlendirir. Sıradanlıktan ya da sıradan olarak algıladığı şeylerden sıkılır."

Her iki durumda da evlilik sözleşmelerinin şartlarını aştığını söylemişti.

"Evlilik bir amaç için araç, hatta bir oyuncak olabilir."

"Bunun benim için işe yaramasını nasıl sağlayabilirim?"

Eve önerdi. "Ya da Bunu başaramazsan, kır gitsin."

"Özür dilerim. Bunu göremediğim için üzgünüm."

"Yanlış hesaplamış," dedi Eve ve onun elini tuttu.

Adam parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Öyle yaptı."

"Hala onun kışını tekmelemek istiyorum."

"İzlemek istesem uygunsuz olur mu?"

"Erkekler her zaman izlemek ister. Sorun şu ki, eğer tüm bunlardan bir şey çıkarırsak, bu sadece dedikodu domuzları için bir yem olur. Bu görmezden gelmenin onu kızdırdığını bilmek yeterli olacaktır. Onunla işimizi bitirelim."

"Anlaştık."

"Bu arada, benim de... buna bakmam lazım," dedi 'link'i sinyal verdiğinde. "Videoyu engelle. Dallas."

"Reo, bir kez daha. Straffo'nun evi için arama iznini aldım. Tam bir baş belası. Nezaketen, yargıç bu sabah sekizden sonraya kadar kimsenin bunu uygulamamasına karar verdi."

"Bununla yaşayabilirim. Teşekkürler, Reo."

"Bir şeyler bul, Dallas. Aksi takdirde Straffo medyanın diline düşecek."

"Ben bir şeyler getireyim."

"Oliver Straffo?" Roarke, "Oliver Straffo" dedi. "Bu öğretmen cinayetinde ondan mı şüpheleniyorsunuz?"

"Öğretmenler, dün itibariyle. Listemizin başındaki şüpheli öldürüldü."

"Ah." Geride kaldığını fark etti ve arayı kapatmanın zamanı gelmişti. "Peki, neden güne sık sık bitirdiğimiz gibi başlamıyoruz?"

"Az önce yaptığımızı sanıyordum. Bir süre önce üzerimden yuvarlanan sendin, değil mi?"

"Hafızam beni yanıltmıyorsa. Seksle değil, Komiser, gerçi seks neredeyse her şeyi bitirmek ve başlatmak için hoş bir yoldur. Bana davadan bahset."

Duş alırken, giyinirken ve ofisine doğru yol alırken ona söyledi.

İçeri girdiklerinde cebindeki bağlantı bip sesi çıkardı. Göstergeye baktı ve tekrar cebine koydu.

"Onunla böyle mi başa çıkmak istiyorsun?" Eve sordu.

"Şu anda. Yani teorinize göre Straffo Foster'ı öldürdü çünkü Foster ilişkisi biliyordu."

"Ben buna teori demezdim. Olasılıklardan biri. Diğer Straffo'nun karısı yaptı, aynı sebepten. Ya da Mosebly yaptı, çünkü Foster onun ilişkisini biliyordu."

"Bir okul için, kesinlikle yasadışı seks yuvası."

"Williams'ın Foster'ı, kendi mal varlığını korumak için öldürmüş olması hâlâ mümkün. kariyer ve itibar. O zaman Straffos ya da Mosebly'den biri Williams'ı eleyerek bağladı. Dün gece olasılıklara bakacaktım ama bir şey oldu ve başka bir şey oldu."

"Straffo'nun her cinayet için güvenlikten kaçmış olabileceğini doğrulamamı istiyorsunuz."

"Eğer ok onu göstermeye başlarsa, cebimde bunun olması yardımcı olur."

"Sadak," dedi Roarke dalgınca. "Okları sadakta tutarsın. Senin için güvenliği kontrol edeceğim ama bana öyle geliyor ki Foster'ı öldürmek arabayı atın önüne koymaktı. Williams sizin üç ihtimaliniz içinde birincil tehditti."

"Bunu biliyorum ama Williams'ın ölüm sabahı Mosebly'ye karşı kullanana kadar teşhir tehdidinde bulunduğuna dair elimde hiçbir kanıt ya da belirti yok. Foster'ın zorlamış olması mümkün. Sonra Williams, 'Siktir et piçi' dedi ve onu öldürdü. Ya da..."

"Straffolardan biri paniğe kapılır ve bunu yapar. Ya da Mosebly." Roarke kafasında bütün oyuncuları sıralamaya çalıştı. "Çok fazla Kızılderili var, yeterince şef yok."

"Tekrar mı?"

"Pek çok şüpheli var ama hiçbirisi gerçek işi yapan kişi olarak öne çıkmıyor."

"Evet. Tüm bunlarla ilgili temel bir sorun var. Foster. Güçlü, net bir neden bulamıyorum. Tam olarak değil. Bu yüzden karanlık olanlarla devam ediyorum. Dürüst biriydi ama sorun çıkaran biri değildi. Foster'ın öldüğü sabah onu ve Williams'ı öğretmenler odasında dostça sohbet ederken gören bir tanığım var. Bana kalırsa Williams'la aralarında ciddi bir sorun olsaydı Foster bunu başaramazdı."

Roarke ona, "Foster'ın Williams'ın Sanchez'i taciz ettiğini bildirdiğini söylemiştin," diye hatırlattı.

"Evet, ama bu bir muşta vuruşuydu. Foster bir süre önce ona beslenme uzmanını bırakmasını söyledi. O da işten çıkarmış. Sorun çözüldü. Foster'ın Mosebly ve Williams'ı gördüğünü biliyorum.

Okul havuzunda smaç ve penis oynuyor ve karısına Williams'ı birlikte olmaması gereken biriyle gördüğünü söylüyor. Ama kim olduğunu söylemiyor ya da bu konuda kimseyle yüzleşmekten bahsetmiyor."

Cinayet panosunun etrafında dönen Roarke, Mosebly'nin resmini inceledi. "Korkunç görünümlü bir kadın. Ve müdür olarak, otorite figürü. Beslenme uzmanı destek personeliydi. Mosebly'nin rahatsız olmadığı açıktı."

"Evet, çünkü tecavüz iddiası düzmece. Madem kendi başının çaresine bakmaya karar verdi, neden Foster'ı öldürsün? Neden kamu skandalını kendi kapınızın önüne bırakasınız?"

Eve başını salladı. Hiç uymuyordu, hiç işe yaramıyordu. "Yani, intikam ya da koruma ya da sadece kızgınlığa geri döndüm. Bu resimlerin hiçbirini sevmiyorum."

"O zaman daha net bir tane alırsın. Adımlarınızı şaşırdınız."

"Ve sonra biraz. Evet, Straffo'nun çatı katına baktığımızda neler göreceğiz."

EVE, Peabody'yi beklerken ve çalışırken, bunun KENDİNİ AŞMAKTAN DAHA FAZLA BİR ŞEY OLDUĞUNA karar verdi.

McNab. Davanın sağlam bir noktası, odak noktası yoktu. Karanlık olan sebeplerdi.

Olasılık taramaları, kızın Allika Straffo'nun profile göre üsse düşmesiyle birlikte birincil şüpheliler.

Kadında hafiften bir tuhaflık vardı, sadakat yolunda tökezlemenin ötesinde bir şey. Ne biliyordu ki? Eve merak etti. Ne düşünüyordu? Ne düşünüyordu? onu bu kadar savunmasız ve ürkek yaptı?

Bir çocuğun ölümü. Bu hasar, temeli sonsuza dek çatlak ve sallantılı bırakacak kadar derin olabilir mi? Belki de öyleydi, nereden bilebilirdi ki? Ama Oliver Straffo bu kayıpla yaşamayı öğrenmiş görünüyordu.

Belki bir anne için durum farklıydı.

Ama evde hayatta ve iyi durumda olan bir çocuk daha vardı. Görünüşe göre Allika'yı sabit tutmak için yeterli

değil. Çocuk, başarılı koca, çatı katı, bakıcı, hiçbirisi yeterli değildi. Bu yüzden ayağı kaydı ve Williams onu yakalamak için oradaydı.

Belki de ilk kayma değildi.

"Belki de değildi," diye mırıldandı. "Ve... ne olmuş yani? Ne olmuş yani?"

Döndü ve ofislerinin arasındaki kapı aralığında Roarke'ı gördü. "Ne olmuş yani?" diye tekrarladı. "Eğer Allika ilk kez biraz tuhaf bir şey yakalamış olmasaydı, Roarke gibi bir adam Straffo kadar zeki biri işaretleri biliyor mu?"

"İnsanlar her gün evliliklerinden uzaklaşıyor ve ne kadar zeki olurlarsa olsunlar eşlerinin hepsi bunu bilmiyor. Ya da bildiklerini kabul etmezler. Ya da bu konuda," diye ekledi Roarke, "bilip bilmediklerini özellikle umursamazlar."

"Gururu var. O da işin içinde. Bilirdi, önemserdi. Ve eğer bu ilk kez oluyorsa, tepkisi masum bir görgü tanığını öldürmek mi olacak? Ve kızı nerede olacak? dokundu mu?" Eve başını sallarken iki büyük aksaklık olduğuna karar verdi.

"Bu bana pek doğru gelmiyor," diye devam etti. "Ama eğer biliyorsa, neden karısının birlikte olduğu adamı savunmayı kabul etsin ki? Ve kabul ettiğine göre, neden bir gün sonra dönüp o orospu çocuğunu öldürsün?"

"Belki de davanın başındaki kişinin kendisine bu soruyu sormasını sağlamak için."

"Huh. Şey, işe yarıyor." Bu olasılığı kafasında evirip çevirerek sandalyesinde geriye doğru eğildi. "Mahkemede kurnaz biri, her zaman açları hesaplıyor, olayları nasıl çarpıtacağını biliyor.

-Bekle bir dakika. Bekle. İşte bir aç. Ya Williams'ı temsil etmeyi kabul ettiyse, çünkü kaybettiğinden emin olmak istediye? Topu düşürmesine bile gerek yok, sadece kale direklerine vurmadığından emin olmalı."

"Ah. Müvekkilinin suçlu bulunmasını sağlamak için davayı alıyor. Zekice ve kanıtlanması imkansız."

"Dediğim gibi, kurnaz adam. Arama emrini iptal ettirmeye, delilleri karartmaya çalıştı. Reo'nun bunu boşa çıkaracağını biliyor olmalıydı. Zayıf başlıyor."

Roarke masadan kahvesini aldı ve bir yudum içti.
"Güzel, düzenli bir intikam çizgisi."

"Madem adamı kafese koymaya yardım edecektiniz, neden öldürdünüz?"

Kahveyi bıraktıktan sonra uzandı ve parmağıyla çenesindeki çukura dokundu. "Dönüp duruyorsun, Teğmen."

"Evet, daire çiziyorum çünkü orada bir şey var ama göremiyorum. Orada bir şey var." Ayağa kalktı. "Cinayet tahtama ihtiyacım var."

"Buradakini güncelleyip güncellemeyeceğini merak ediyordum." Sonra ona doğru yürüdü ve kollarını ona doladı. "Bu sana zaman kaybettirdi." Dudaklarını kızın alnına bastırdı, kızın bedeni onunkine yaslandığında sessizce memnun oldu. "Aramıza giren şey sana zaman kaybettirdi."

"Bunu telafi edeceğim." Telafi edecekler, diye düzeltti. Takım olmanın faydalarından biri de buydu. Kollarını onun beline doladı ve gülümsemesini izledi. "Güvenlik hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sistem çok basit. Tam oradaydın. Kolayca geçip gittin." Birbirlerine sarıldılar, ikisi de tahtasını incelemek için başlarını çevirdiler. "Bir silah daha zor olurdu ama imkânsız da sayılmazdı. Bir insan sistem hakkında bir şey biliyorsa ancak bir bip sesi çıkarır."

"Bu da bir şeydir zaten."

"Sizin için disklere bakayım, bir iki saniyeliğine sıkışmış mı diye."

"McNab buna bakacaktı. Senin kendi işin var."

"Sana zaman borçluyum."

"Awww." Peabody kapı aralığında durdu. "Özür dilerim. Merhaba. Seni gördüğüme sevindim." Kulaktan kulağa sıırıtiyordu.

"Paltoyu çıkarma, gidiyoruz. Sonra görüşürüz," dedi Roarke'a. Sonra ağzının Roarke'ın ağzı tarafından yakalandığını fark etti.

"Awww," diye tekrarladı Peabody.

"Görüşürüz, Teğmen. Günaydın, Peabody, McNab." "Hey!

Nasıl gidiyor!"

Eve yola çıkarken, "Onlarla konuşma," diye emretti. "Danish için yalvarmaya başlayacaklar. Benimle, ikinizle de.

Ve böyle gülümsemeyi kes," diye talep etti. önlerinde. "Ya yüzünüze yapışır ve ben bütün gün ona bakmak zorunda kalırsam? Bu çok korkutucu."

"Biz sadece mutluyuz. Her şey yolunda, değil mi?"

"Devam et," dedi McNab'a, sonra biraz yavaşladı. "Kulağınıza, inancınıza ve desteğinize minnettar olduğumu söyleyerek bu konuyu kapatalım."

"Arkadaşlar ve ortaklar böyle yapar."

"Evet, ama teşekkürler." Aşağı inmeye başladıklarında tereddüt etti. merdivenlerden. "Sen McNab ile dışarı çık. Ben hemen arkadayım." Ama durakladı, paltosunu Summerset'in kendisi için değiştireceği yerden aldı.

Giyerken ona baktı. "O iyi. Biz de iyiyiz. Artık onun için bir sorun teşkil etmeyecek."

"Ya da senin

için?" "Ya da

benim için."

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Öyle olduğunu biliyorum. Minnettarım."

"Henüz hurdaya çevirmediğiniz o talihsiz aracı gidişinizi beklemek üzere getirdim. Umarım evin önünü daha fazla kirletmezsiniz."

"Kıçımı öp, korkuluk."

"İşte." Ona gülümsedi. "Normale döndük." Kadın

homurdanarak güldü, sonra da dışarı çıktı.

Straffo onları kapıda karşıladı. Hakkı olduğu üzere kendi avukatını yanında bulundurmayı tercih etmemişti. Gurur, diye karar verdi Eve. Yasal işlerle başkasının ilgilenmesini istemeyecek kadar gururluydu.

Adamın karısını, çocuğunu ve bakıcısını göndermemiş olması onu biraz şaşırtmıştı. Gururuna yediremediğini düşündü. Onlara bu saçmalığın üstesinden gelebileceğini, hâlâ evin sorumluluğunun kendisinde olduğunu gösteriyordu.

Arama emrini baştan sona okudu, acele etmedi, yüzü ifadesizdi. Oh, ama çok kızgındı, diye düşündü Eve. O pürüzsüz dış görünüşünün altında buharlar tütüyordu.

"Her şey yolunda," dedikten sonra kızın gözlerine baktı. "Sizden ve ekibinizden bu işi hızlı bir şekilde halletmenizi

bekliyorum.

ve saygılı bir şekilde. Herhangi bir zarardan siz sorumlu olacaksınız."

"Not edildi. Kayıt açık ve başından sonuna kadar açık kalacak. Dedektif McNab elektronik cihazlarla ilgilenecek. Eşyalarınızdan herhangi birine el konulması gerekiyorsa, size makbuz verilecektir. Arama emrinin uygulanması sırasında binada kalmak istiyor musunuz?"

"Kesinlikle öyle."

"Bu işe yarayacaktır." McNab'e, ardından da Baxter ve Trueheart'a başıyla selam verdi. "Baxter, sen ve Trueheart ana katı alın. Peabody, benimle gel."

Merdivenlere doğru ilerledi ve Rayleen'in elini tutmuş olan Allika'nın yanından geçti.

"Affedersiniz, Teğmen?"

Eve durakladı ve çocuğa baktı. "Evet?"

"Gerçekten odamı mı arayacaksınız?"

"Sizinki de dahil olmak üzere tüm odaları arayacağız."

"Vay canına. Ben-"

"Rayleen." Straffo'nun sesi hızlı ve keskindi. "Bırakın polis yapmak için geldiği işi yapsın."

Hâlâ utanmaktan çok heyecanlanmış görünen Rayleen gözlerini indirdi. "Evet, efendim."

Eve üçüncü kattan başladı. Burada aile odası olarak adlandırıldığını tahmin ettiği bir oda vardı. Birkaç uzun, rahat kanepeler, çift kişilik sandalyeler, büyük boy eğlence ekranı.

Şu anda soğuk olan şöminenin üzerinde, bakır vazoların ve birbiriyle uyumlu bakır çerçeveler içinde bir grup aile resminin bulunduğu geniş beyaz bir şömine vardı. Sahildeki aile, Rayleen'in okul üniforması, pembe tütülü bir başka çocuk, siyah kravatlı çift, şık ve mutlu görünüyordular.

Salondan ayrı bir bölümde ev tipi bir spor salonu vardı. Eve, güzel bir donanım ve uzun bir pencere şeridinden şehir manzarasına sahip olduğunu belirtti.

Küçük bir ikinci mutfak-minifriggie, miniAutoChef, birkaç tabureli kısa bir tezgah vardı.

Jet küvet ve buhar duşlu tam donanımlı bir banyo.

Çalışma alanı yoktu.

Yine de dolapları, çekmeceleri, minderleri aradı, arkalıkları ve çerçeveleri kontrol etmek için duvardan sanat eserlerini aldı.

Peabody'ye "Temiz görünüyor," dedi. "McNab elektroniği kontrol edecek."

"Aile sığınağı. Oldukça ilgi çekici bir yer." Peabody bir tarama daha yaptı. "Takılacakları zaman burayı alt kattaki oturma alanından daha çok kullanıyorlar. Biraz ekran izler, pencerenin yanındaki masada oyun oynarlar. Alt kat daha çok eğlenmek için. Burası bir araya geldikleri yer. fam."

"Evet, öyle diyebilirim." Tekrar şömineye doğru baktı, şöminenin üzerindeki resimleri inceledi. "İkinci katı alalım."

Ayrıldılar, Peabody Straffo'nun evini aldı. ofis ve Eve, Allika'nın oturma odasını aldı. O çalıştı

Yine şömine, şömine rafı, aile resimleri ve portreler.

İlginç, diye düşündü. Sonra odayı araştırdı.

Eve, bunların hepsinin kadın işi olduğuna karar verdi. Moda, dekorasyon ve çocuk yetiştirme üzerine dergiler ve diskler. Not küpleri, partiler ya da hediyeler için teşekkür notları göndermeyi hatırlatıyordu.

Akşam yemeği, kokteyl ya da öğle yemeği için davetiye göndermek. Falancaya ev sahibesi hediyesi ya da filancaya yıldönümü hediyesi almak için hatırlatmalar. Yüksek mevkili ve başarılı bir adamın karısının yaptığı türden şeyler, diye düşündü.

Hiç yapmadığı türden bir şey.

Kim yaptı? Merak etti. Roarke bunu kendisi mi halletti, Summerset mi, yoksa Caro mu?

Allika kendisi, kocası ve çocuğu için ayrı randevu defterleri tuttu.

Straffo'nun golf randevuları, akşam yemeği toplantıları (katılması gerekse de gerekme de), kuaför randevuları, doktor randevuları, terzisiyle toplantıları, planlanmış şehir dışı gezileri. Mart ayı için planlanan bir aile gezisi Çocukların okuldaki bahar tatiline denk geldi.

Allika'nınkiyle karşılaştırdı. Aışveriş randevuları, öğle yemeği randevuları, kuaför randevuları, kocasıyla akşam yemeği, bazıları müşterilerle ya da arkadaşlarla, bazıları da arkadaşsız.

Her iki cinayetin de işlendiği zaman diliminde her ikisinin de planlanmış randevuları olmadığını belirtmiştir.

Çocuğun randevu defteri şok ediciydi. Haftada iki kez dans dersi, haftada üç kez diğer çocuklarla sosyalleşme randevuları (bu da ne?). Melodie Branch

her Perşembe öğleden sonra saat üç buçuktan dört buçuğa kadar. Eve'in gördüğüne göre ev değiştiriyorlarmış. Bir hafta Branch'ın evinde, bir hafta burada Straffo'larda.

Mart ayından itibaren haftada bir futbol antrenmanı ve çocuğun her Cumartesi sabahı katıldığı Brain Teasers adında bir şey vardı. Ayda iki cumartesi de Çocuklardan adlı bir kuruluştaki gönüllü olarak çalışıyordu.

Aylık programa ek olarak doğum günü partileri, saha gezileri, okul projeleri, Drama Kulübü toplantıları, doktor randevuları, müze ve kütüphane gezileri, sanat projeleri, aile gezileri de eklenmişti.

Eve'in görebildiği kadarıyla, çocuğun her iki ebeveyninden de daha fazla şeyi vardı.

Eve, bakıcıya ihtiyaç duymalarına şaşmamalı, diye düşündü. Gerçi Allika'nın Rayleen'in doğumundan oğlunun ölümüne kadar profesyonel anne statüsünü taşımış olması biraz garipti. Bir kariyeri ya da ev dışında para getiren bir hobisi olmamasına rağmen, Allika bu statünün sona ermesine izin vermişti.

Eve defterleri paketledi. Onları incelemek ve tüm isimleri, grupları ve yerleri doğrulamak için daha fazla zaman istedi.

Küçük masayı gözden geçirdi. Monogramlı Eve, kırtasiye malzemelerini, yani teşekkür ve davetiyelerin bazılarını Allika'nın el yazısıyla yazdığını düşündü. Hah. Doğum günleri (esprili, çiçekli, resmi, gençlik), sempati, tebrikler ve benzeri kartların olaylara göre düzenlenmiş bir seçkisi.

Yedek diskler ve not küpleri, adres defteri, dekorasyonla ilgili kupürlerden oluşan bir dosya.

Bu Eve'e Peabody'nin Lissette Foster'ın küpünde bulduğu kupürleri düşündürdü. Ortak nokta, diye düşündü Eve. Orada bir şey mi var? Belki de kadınların yolları dekorasyona duydukları ilgi nedeniyle kesişmişti.

Allika ve Lissette'in aynı seviyede s s eşyası veya perde alışverişi yaptıklarından ş phelenmesine rağmen, kontrol etmek için bir not aldı.

Allika'nın biriktirdiği yazışmalar arasında kız arkadaşlarından gelen sevimli küçük kartlar ya da notlar, aynı kişiden ya da çocuktan gelen e-postaların çıktısı vardı.

Rayleen'den doğum günü kartları ve iyi hissettiren kartlar vardı, hepsi el yapımı. Ve Eve'in itiraf ettiğine göre, kendisinin iddia edebileceğinden daha fazla stil ve beceriye sahiplerdi. Güzel kağıtlar ve renkler, bazıları bilgisayarda üretilmiş, bazıları elle çizilmiş.

ÜZÜLME, ANNE!

Kartlardan biri ağır pembe k ğıt üzerine büyük, özenli bir baskıyla duyuruluyordu. Yanaklarında parlak gözyaşları olan bir kadın yüzü çizimi vardı.

  erideki kadın gülümsüyordu, yanağını bir kızın yanağına bastırmıştı. Kenarlarında   ekler açmış ve tepesinde geniş bir gökkuşağı kıvrılmıştı. Yazı şöyleydi:

**SENİ G L MSETMEK İÇİN HER ZAMAN BURADA
OLACAğIM! SEVGİLER, SENİN RAYLEEN'İN**

Eve, Allika'nın kartın arkasına tarihi yazdığını fark etti.
10 Ocak 2057.

Dolapta bazı sanat malzemeleri, bir boya önlüğü, cam bilyeler, taşlar, boncuklar, kurdeleler, ipek çiçekler gibi şeylerle dolu şeffaf kutular buldu. Eve'in tahminine göre hobi malzemeleri, hepsi de evin geri kalanı gibi düzenliydi.

Ve en üst rafta, malzeme kutularının arkasında, mücevherli bir mandalı olan büyük ve sevimli bir kumaş kaplı kutu.

Eve onu indirdi, açtı. Ölü oğlunu buldu.

İşte bebekten yürümeye başlayan çocuğa kadar olan fotoğraflar. A Gülen ve hamile Allika, mavi bir battaniyeye sarılmış bir bebek tutan hülyalı gözlü bir Allika. Bebeğin resimleri ablasıyla, babasıyla vb.

Bir parça battaniye, bir tutam tüylü saç, küçük bir pelüş köpek, tek bir plastik blok buldu.

Eve, Mavis ve Leonardo'nun bir Noel'de ona ve Roarke'a verdikleri anı kutusunu düşündü. Bu Allika'nın oğluna adanmış bir anı kutusu.

Eve, onu ne sıklıkla çıkardığını merak etti. Tüm resimlere bakıyor, o mavi kumaşı parmaklarının arasında ovuyor ya da bir tutam saçı yanağına değdiriyordu?

Yine de hepsini bir dolabın arkasındaki yüksek bir rafta saklıyordu. Saklanmış. Ve Eve'in gördüğü kadarıyla evin geri kalanında çocuktan geriye kalan tek bir hatıra bile yoktu.

Neden?

Hepsini, her parçasını inceledi. Sonra yerine koydu ve kutuyu geri koydu.

Odayla işi bittiğinde, Peabody'nin Straffo'nun evine doğru ilerlediği yere doğru adım attı

Ofis.

"Burası neredeyse bitti. McNab, birbirimizin yoluna çıkmayalım diye yukarıdaki ana yatak odasına başladı. Bir sürü disk ve dosyayı kutuladım. Yine de hiçbir şey

çıkmadı." "Çocukla ilgili bir şey buldun mu? Ölü çocukları mı?"

"Kim? Oh, oh, doğru. Unutmuşum. Hayır, burada onların oğlum." Peabody durdu, kaşlarını çattı. "Hiçbir şey," diye tekrarladı. "Bu biraz garip, gerçekten."

"Bir şey daha var. Allika'nın oturma odasında bir zula dolusu dekorasyon kupürü var. Lissette'in küpünde de vardı."

"Evet, o yaptı. Belki de oradan geçmişlerdir?" Peabody kaşlarını çattı, omuz silkti. "Olabilir. Ama benim de kendime ait bir zulam ve ev bilgisayarımda yer imlerine eklediğim bir sürü dekorasyon sitesi var. Sakın... Neredeyse sorduğumu unutuyorsun," dedi Peabody, Eve ona bakarken.

"Kontrol etmeye değer. İsmi Lissette'e söyleyip Allika'nın resmini göster."

"Tamam. Şimdi onu etiketleyip sormamı ister misin?"

"Evet, bunu listeden çıkaralım, sonra ustayı alalım yatak odası sıradaki." Oraya doğru yürüdü. McNab döndü. "Herhangi bir şey Titriyor musun?" diye sordu.

"Gittikleri gibi sabitler. Bir sürü giriş çıkış var ama göze çarpan bir şey yok. Çoğunlukla kişisel veriler-bankacılık, pazarlama, programlar ve bunun gibi ana seviye birimler. Dadi'nın birimi daha çok aynı. Haftada birkaç kez İrlanda'daki ailesi ve arkadaşlarıyla konuşuyor, düzenli olarak e-posta gönderiyor. Straffo'lar ve çocukla ilgili ufak tefek şeyler, ama sizi zıplatacak bir şey yok."

"Aramaya devam et."

Eve'in her iki Straffo'nun da klasik kesimli iyi kumaşları tercih ettiğini anlaması uzun sürmedi. Erkek ve kadın dolapları geniş, tertemiz ve doluydu.

Ayakkabılar türüne ve tonuna göre düzenlendi ve hepsi şeffaf koruyucu kutulardaydı. Gardırop renk koordinasyonluydu gruplara ayırabiliriz. Günlük, iş, kokteyl, siyah kravat. Daha resmi kıyafetler, kıyafeti, ne zaman ve nerede giyildiğini tanımlayan kimlik etiketleriyle asılıydı.

Seks oyuncaklarından hoşlanıyorsa, bu oyuncaklar arama emri infaz edilmeden önce kaçırılmıştı. Komodin çekmecelerinde kitap diskleri, not küpleri, mini lambalar vardı.

Ama Allika'nın şifonyerinde çok kışkırtıcı iç çamaşırları ve çeşitli vücut kremleri ve yağları vardı. Allika'nın randevu defterinde altı ayda bir doğum kontrolünü yenilemesi için bir hatırlatma olduğuna göre, seks muhtemelen düzenli olarak planlanan etkinlikler.

Allika'nın iç çamaşırı çekmecesinde antianksiyete ve antidepresyon ilaçları ile uyku hapları buldu.

Eve her ilaçtan bir örnek aldı ve poşetledi. "Lisette,

Allika'nın adını ya da görüntüsünü tanımadı." Peabody bildirdi.

"Uzun bir atış."

"Evet. Dallas, bir soruşturmanın kişisel alanlarına girmememiz gerektiğini biliyorum, ama o kadın, Lisette, kalbimi kırıyor. O şekilde sordu. Eğer yeni bir şey varsa, ona söyleyebileceğimiz bir şey.

Ona standart cümleyi söylemek zorunda kaldım. O da kabul etti." Sempati, bir dedektifin engellemesi gereken tüm o kişisel duygular, sesinde ve yüzünde yankılanıyordu. "Sanki şu anda başını suyun üstünde tutan tek şeymiş gibi ona tutundu."

"O halde Peabody, hattı takip etsek ve ona ihtiyacı olan cevapları versek iyi olur."

Peabody'den ayrılan Eve, Straffo'lardan birini bulmak için aşağı indi. Adam kulaklıkla konuşarak volta atıyor, kadın ise bir dergiye dalmış gibi yapıyordu. Bir dakika sonra

Eve'i gören Straffo iletii sonlandırdı. "Bitti mi?"

"Hayır. Büyük bir yeriniz var. Zaman alır. Ebeveyn yatak odasındaki dolapta bir kasa var. Onu açmam lazım."

Dudakları hafifçe gerildi ve Allika ayağa kalkamadan ona el salladı. "Ben hallederim," dedi ona. Sonra tekrar Eve'e baktı. "Üçüncü kattaki işinizi tamamladınız mı?"

"Her şey açık."

"Allika, neden Cora'ya Rayleen'i döndüklerinde aile odasına götürmesini söylemiyorsun?"

"Pekala."

Durdu ve Eve onun içinde bir şeylerin yumuşadığını gördü. omzuna bir el dokundu. "Tamam, adam karısını seviyor." diye düşündü. Bu ne anlama geliyordu?

Karısının duyamayacağı kadar merdivenleri çıkana kadar konuşmadı. "Nasıl hissedersin, ben

Evinizin bu şekilde alt üst edilmesine, kişisel eşyalarınızın didik didik edilmesine şaşırdınız mı?"

"Ellememeye çalışıyoruz. Elimizde iki ceset var Straffo, ikisini de tanıyorsun, biri senin müşterindi." Ona bir bakış gönderdi, içine biraz alaycılık sızmasına izin verdi. "Zor bir yol

"Bu arada bir müşterimi kaybettim."

"Birini kovmak için aptalca bir yol," diye karşı çıktı. "Ve evet, ikisini de tanıyordum - tesadüfen. Belki de Rayleen'in akademik programından rahatsız olduğumu ve eğitmenlerini teker teker gözden geçirdiğimi düşünüyorsunuz."

"Belki de Williams gibi bir serseriye neden müşteri olarak kabul ettiğinizi merak ediyorum. Bunu bilseydim, bundan kaçınabilirdik."

"Ben bir savunma avukatıyım." Sesi onunki kadar soğuk ve düzdü. "Müvekkil listem her zaman şehrin parlak ışıkları olmuyor."

"Anladın sen onu. Hepimiz işimizi yaparız, Straffo."

"Evet, hepimiz yapacağımızı yaparız." Peabody'yi görmezden gelerek yatak odasına gitti ve doğruca dolap kasasına yöneldi. "I senin için alt kattaki çalışma odasındakini açtı. İştirakler," dedi ve şifreyi takıp parmak iziyle bitirdi.

"Minnettarım."

Hem onun hem de onun mücevherleriydi. Pahalı bileklikler, bazı antika kol saatleri, ışıltılı taşlar, parıldayan inciler. O gözcülük yaparken, Eve onu gözden geçirdi, sahte dipler, bölmeler olup olmadığını kontrol etti.

Tatmin olduğunda geri çekildi. "Onu kilitleyebilirsin."

O da öyle yaptı. "Daha ne kadar sürecek?"

"Tahminen birkaç saat. Bir soru sormak istiyorum. Evin etrafında bir sürü aile fotoğrafı var. Oğlunuzdan bir tane bile görmedim. Neden?"

Gözlerinde sadece bir an için bir bakış vardı ve bu bakış kasvetliydi. "Bu acı verici. Ve özeldir." Arkasını döndü ve gitti.

Onun gidişini izlerken Eve'in aklında sorular ve olasılıklar dönüp duruyordu. "Baxter ve Trueheart buradaki misafir odasını alsın Peabody. Sen de başlangıç olarak banyoları hallet. Ben çocukların odasını alıyorum."

Eve'e göre ilginç olan, Rayleen'in çocuk programıyla birlikte bu özenli alanı kullanacak zamanı olmasıydı. Ama devam etmekte olan sanat projelerinden, pembesinin içinde dosyalanmış okul ödevi disklerinden bunu yaptığı belliydi, monogramlı kılıf. Üzerinde bir çift delicesine sevimli köpek yavrusu bulunan kağıt masa takvimi doğru tarihe çevrildi.

Fotoğrafları da vardı. Bunlardan biri Sarah Child'daki sınıf arkadaşlarının boy sırasına göre dizilmiş, şık üniformalarıyla kameraya baktığı bir fotoğraftı. Bir diğeri de Rayleen'in anne ve babasıyla birlikte çekilmiş bir tatil fotoğrafıydı; hepsi de güneşten öpülmüş ve rüzgârdan savrulmuş görünüyordu. Kendi solo okul fotoğrafı ve pembe bir parti elbisesi içinde başka bir solo fotoğrafı.

Pencere kenarında pembe ve beyaz saksılar içinde birkaç canlı yeşil bitki vardı. Belli ki Rayleen bu renk düzeninden sıkılmamıştı. Ya da başka seçeneği yoktu.

Eve ilkinde oy veriyordu.

Çocuğun, Eve'in kendi çocukluk yıllarının toplamında sahip olabileceğinden daha fazla kıyafeti vardı. Hepsi

Ailesininki gibi düzenli ve tertipliydi. Orada dans kıyafetleri, dans ayakkabıları, futbol forması, futbol ayakkabıları. Üç aynı okul üniforması, şık kıyafetler, gündelik kıyafetler ve oyun kıyafetleri, hepsi uygun ayakkabılarla.

Saç bağları, bantlar, tokalar, iğneler ve kurdelelerden oluşan bir orman vardı ve hepsi titizlikle özel bir çekmecede saklanıyordu.

En azından bir şeyi nerede ve ne zaman giydiğini gösteren bir etiket yoktu. Ama pek çok eşya - defterler, çantalar, çıkartmalar, yazı gereçleri, resim kutuları ve benzerleri - onun adıyla etiketlenmişti.

Yatağının üzerindeki büyük dekoratif yastıkta PRENSES RAYLEEN Kabarık pembe bir bornoz ve ona uygun terlikler gibi.

Tüm etkinliklerinin ve randevularının kayıtlı olduğu kendi randevu defteri, okul arkadaşlarının, akrabalarının isimlerinin ve babasının çeşitli 'bağlantı numaralarının' yer aldığı kendi adres defteri vardı.

Eve onları paketledi.

"Bunu almanıza nasıl izin veriliyor?"

Eve döndü ama Rayleen'in orada olduğunu biliyordu. "Senin başka bir yerde olman gerekmiyor muydu?"

"Evet." Bir gülümseme kıvrıldı, büyüleyici, komplocu. "Sakin söyleme. Lütfen mi? Sadece nasıl arama yaptığını izlemek istedim. Belki bir gün suç soruşturmasında çalışırım."

"Öyle mi?"

"Babam iyi bir avukat olacağımı düşünüyor, annem de sanat ya da dansla ilgileneceğimi umuyor. Dans etmeyi severim. Ama ben anlamayı seviyorum

daha çok şey öğrenirim. Sanırım kriminalist olmak için çalışacağım. Bu doğru kelime, çünkü araştırdım. Kanıtları inceleyen biri. Siz topluyorsunuz ama sonra başkaları inceliyor. Bu doğru mu?"

"Aşağı yukarı."

"Bence bunu herkes toplayabilir, ancak üzerinde çalışmak ve analiz etmek önemli olabilir. Ama adres defterimin ve diğer şeylerin nasıl kanıt olabileceğini anlamıyorum."

"İşte bu yüzden ben polisim, sen değilsin."

Gülümsemesi somurtmaya dönüştü. "Bu söylediğin hiç hoş bir şey değil."

"Pek nazik değilimdir. Eşyaları alıyorum çünkü daha fazla zamanım olduğunda onlara bakmam gerekiyor. Baban binadan çıkan her şey için makbuz alacak."

"Umurumda değil. Sadece aptal bir kitap." Rayleen omuz silkti. "Zaten herkesin numaralarını ve kodlarını hatırlıyorum. Sayılar konusunda mükemmel bir kafam var."

"Aferin sana."

"Sizi araştırdım ve birçok davayı çözmüşsünüz."

"Bu 'kapalı'. Eğer polislerle çalışacaksanız, doğru terimi kullanmalısınız. Biz davaları kapatırız."

"Kapalı," diye tekrarladı Rayleen. "Hatırlayacağım. O adamların bir eve zorla girip Benden daha genç bir kız dışında herkes vardı. Adı Nixie'ydi."

"Hâlâ öyle."

"Sana ipucu verdi mi? Davayı kapatmanıza yardımcı olmak için?"

"Aslına bakarsan. Gidip anneni falan bulman gerekmiyor mu?"

"Bunun için ipuçları bulmaya çalışıyordum." Aynanın karşısına geçti, kendi yansımasını inceledi, buklelerini kabarttı. "Çünkü tam oradaydım ve her şey vardı. Gördüm ve çok ama çok gözlemciyimdir. Bu yüzden davanın kapanmasına yardımcı olabilirim."

"Aklına bir şey gelirse bana haber vermeyi unutma. Şimdi defolun."

Gözleri aynada Eve'in gözleriyle buluştu, kısa bir parıltı oldu, sonra Rayleen döndü. "Burası benim odam."

"Bu benim emrim. Defol git."

Rayleen gözlerini kıstı, kollarını kavuşturdu. "Olmayacak."

Çocuğun yüzünde bir meydan okuma ve kibir ifadesi vardı,
güven, öfke. Ve Eve fark etti, meydan okuma. Yap beni.

Eve karşıya geçerken her şeyi sindirmek için acele etmedi. Sonra Rayleen'i kolundan tutup odadan dışarı çekti.

"Beni işe almak bir hataydı." Eve bunu sessizce söyledi, sonra kapıyı kapattı. Kilitledi.

Rayleen'in aklına bir şey gelirse diye Eve yatak odasının kapısına doğru yürüdü ve kapıyı kapatıp kilitledi.

Sonra işine geri döndü.

Peabody kapıyı çalana kadar rahatsız edilmemişti.
"Kapıyı neden kilitledin?"

"Çocuk ayağımın altına girdi."

"Oh. Şey. Çocuklara bazı kutuları taşımalarını söyledim. Çıkıyorum. Etiketlenmişler, makbuzlar tamam. Ne yazık ki baharat dolabında zehir ya da kütüphanede şantaj notlarına rastlamadık. Ama Merkez'e giriş yaptıktan sonra ayıklamamız gereken bazı şeyler var. Burada bir şey bulabildiniz mi?"

"Bu ve şu. İşte elimde olmayan şey. Günlüğü." "Belki de günlük tutmuyordur."

"Foster öldürüldüğünde yaptığından bahsetmişti. Onu bulamıyorum."

"Onları iyi saklayabilirler."

"Buraya geldiklerinde onları iyi bulabilirim."

"Evet." Peabody dudaklarını büzdü, etrafına bakındı. "Belki de hiç günlük tutmuyordur. On yaş erkek çocuklar için oldukça orta bir yaştır ve erkek çocuklar günlüklerin en büyük konusudur."

"Her yaşa göre aktif ve meşgul bir beyni var. Peki 'Annem ve babam dövme yaptırmama izin vermiyor. Bu çok saçma! Ya da 'Johnnie Dreamboat koridorda bana baktı bugün!'"

"Söyleyemem ve eğer bir günlük tutuyor olsaydı ve biz onu bulsaydık bunun bize ne söyleyeceğini düşünemiyorum."

"Günlük şeyler-anne babaya ne dedi, öğretmen ne yaptı, vs. Çocuk her şeyi fark ediyor. Sümüklü bir çizgisi de var."

Peabody sırtıttı. "Bütün çocukların züppe olduğunu düşünüyorsun."

"Söylemeye gerek yok. Ama bunun içinde bir şey var."
Eve aynaya baktı, Rayleen'in kendine bakışını ve gözlerindeki parıltıyı tekrar gördü. "Eğer bir şey onu kızdırır ya da hassas duygularını incitirse, emin olun bunu belgeleyecektir. Belgeleri nerede?"

"Şey... Belki McNab bilgisayarında gömülü bir şeyler bulur. Yeterince zeki biri, gözlemlerini ve orospularını anne, baba ve bakıcının kurcaladıklarında bulamayacakları bir yerde saklamak isteyecektir."

"Üzerine bir bayrak koy."

"Elbette. Biraz abartılı görünüyor, Dallas."

"Belki." Döndü, tatil fotoğrafını tekrar inceledi. "Belki de değil."

STRAFFO KONUTUNDAKİ EŞYALAR KAYIT ALTINA ALINDIĞINDA, Eve bir konferans odasına el koydu. Orada, o ve Peabody her şeyi alanlarına göre gruplandırarak dağıttılar, Eşyanın sahibi veya kullanıcısı olan kişi veya kişilere göre alt gruplandırma.

Cinayet panosunu sürükledi, çeşitli eşyaların veya grupların resimlerini kırptı.

İnceledi, daire çizdi, volta attı. "Lütfen efendim, yemek yemeliyim." Dikkati dağılmış olan Eve şöyle bir baktı. "Ne?"

"Yemek, Dallas. Bir şeyler yemem lazım yoksa kendi dilimi kemirmeye başlayacağım. Bir şeyler sipariş edebilirim ya da Eatery'ye koşabilirim."

"Devam et."

"Mag-o. Ne istiyorsun?" "Bu piçi yakalamak." "Yemek için, Dallas. Yemek."

"Kafeinle birlikte geldiği sürece fark etmez. Bir kutu dolusu fotoğrafı vardı."

"Pardon?"

"Allika, oturma odasında. Büyük, güzel bir kutu, dolabında, tam olarak gizli değil ama açıkta da değil. Ölü çocuğun resimleriyle doluydu, bir tutam saçı, bazı oyuncakları ve battaniyesinin bir parçası vardı."

"Tanrım." Peabody'nin hassas kalbi biraz sızladı. "Zavallı kadın. Korkunç olmalı."

"Çocuğun açıkta tek bir fotoğrafı yok ama kutusunda bir sürü fotoğraf var. Onun." Eve tekrar grupların arasında dolaştı ve Oliver Straffo'nun ofisinden alınan ya da kopyalanan bölümde durdu. "Straffo'nun ofisinde, yatak odasında ya da aile alanlarında böyle bir şey yok."

Peabody Eve'in yanına giderek teğmeninin ne görüyor olabileceğini anlamaya çalıştı. "Çocukken boğulan ikinci bir kuzenim vardı. Annesi tüm eşyalarından kurtuldu. Bu gömlek hariç hepsini. Onu saklamıştı. Dikiş sepeti. Sanırım kimsenin çocuğunun ölümüyle nasıl başa çıkacağını tahmin edemezsiniz. Yiyecek ve kafein getireceğim."

Eve onu geciktiremeden hızla dışarı çıktı.

Eve tek başına masanın, tahtanın etrafında döndü. Ve ölüleri düşündü.

Çocuğun yakışıklı ve eğlenceli biri olduğunu da ekledi. Bebeklik döneminde çekilmemiş fotoğrafların çoğunda yüzünde kocaman, şapşal bir sırıtış vardı. Mutlu, sağlıklı bir aile, diye düşündü Allika'nın kutusundan kopyaladığı bir fotoğrafı incelerken; dört Straffo kameraya sırtıyordu. Ortada çocuklar, yanlarında ebeveynleri.

Herkes bir başkasının bir parçasına dokunuyor. Çekici bir birim. Bir şekilde tamamlanmış.

Rayleen'in odasından kopyaladığı resimle karşılaştırdı. Bir çocuk şimdi anne ve babası tarafından çerçevelenmişti. Ve evet, Allika kameraya sırtıyor olsa da gözlerinin etrafında bir çukurluk, ağzının etrafında bir gerginlik vardı.

Bir şeyler eksik.

Bu boşluğu sosyal işlevlerle, rutinlerle, randevularla, yapıyla doldurmaya çalıştı mı? İlaçlar ve erkeklerle mi?

Üzülme, anne!

Rayleen çok zeki bir çocuk. Zeki, anlayışlı, huysuz. Eve kızgınlığını ona karşı kullanamazdı. Rayleen onun bilgilerine, hizmet kayıtlarına, davalarına baktı. Yapması kolay, diye düşündü Eve, ama on yaşındaki bir çocuk için ilginç bir iş.

Nixie'yi hatırladı. Nixie de zeki, anlayışlı bir çocuktü. Cesur bir çocuk. Korkunç bir gecede bir kardeşini ve tüm ailesini, tüm dünyasını kaybetmişti.

Rayleen gibi Nixie de sorularla doluydu. Belki de şimdi daha zeki ve merak dolu olarak ortaya çıkmışlardır.

Onların yaşındayken, Eve gerçek okula daha yeni başlamıştı. Merak etmiş miydi? Merak etti. Belki, belki, ama soru soran biri olmamıştı. Ne o zaman, ne de uzunca bir süre.

Hayatının ilk sekiz yılında çok fazla soru sormak suratına bir yumruk yemek anlamına geliyordu. Belki daha kötüsü.

Sessiz kalmak, izlemek, anlamak, sormak ve sonunda kanlı olmaktansa daha iyidir.

Eve, o evde bir şeyler döndüğünü düşündü. O mükemmel boşlukta bir şeyler biraz eğikti. Artık soru sormaktan korkmuyordu. Ama sormak için doğru soruları bulması gerekiyordu.

Bir zamanlar ekmek gibi davranan kartonun içinde tavuk olmayı dilemiş olabilecek bir şey yedi. Ve bir dizi olasılığı değerlendirdi.

Balık tutuyordu ve bunu biliyordu, çeşitli mantık çizgilerini ve saf içgüdünün düğümlenmiş bir ipini takip ediyordu.

Bilgisayar ona içgüdüsünün saçma olduğunu söyledi ama bu onu şaşırtmadı. Daha sonra bazı detayları atlayarak bir varsayımda bulundu ve bilgisayar ona dahi dedi.

"Evet, bu kıcına bir tekme olmaz mıydı?"

Arkasına yaslandı. Bilinen detayları ya da kanıtları dahil etmeden bir varsayım ya da olasılık yürütmek elbette saçmalıktı. Ama merakını tatmin etmişti.

Merakla hepsini Mira'ya kopyaladı ve fikrini sordu. Kopyaları kendi birimine gönderdi, sonra da eve götürmek istediklerini toplayıp boğa ağılına ve Peabody'nin masasına doğru yola çıktı.

"Evden çalışacağım." "Mesai

bitmek üzere."

"Peki ne demek

istiyorsun?" "Hiçbir şey.

Hiçbir şey."

"Yol üzerinde okula uğrayacağım. Burayı bir kez daha görmek istiyorum. McNab'a söyle, Straffos'un D ve C'lerini tek tek istiyorum. Herhangi bir gölge, herhangi bir leke, bilmek istiyorum."

"Yarın izin günü. Seninki, benimki ve bizimki. Sevgililer Günü de."

"Tanrım. Kendinizi nöbetçi olarak kabul edin, Dedektif. McNab's için giyeceğin utanç verici kıyafetin üzerine bir şeyler atmaya hazır ol."

"Seni etiketlediğimde sapkın bir zevk duyacaksın."

Peabody ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Bu amaç için ayrılmış bir trençkotum var, efendim."

Eve bunu düşündü. "Söylemek zorundayım: İck. Raporunu yazıp buradaki ve evdeki birimime kopyalayana kadar yola çıkma. Notlarını da istiyorum. İzlenimler, görüşler."

"Sende bir şey var."

"Bilmiyorum. Düşünmeye dayanamadığım fiziksel ifade nöbetleri arasında, her iki kurbanın öğrenci dosyalarına bir kez daha göz atın-notlar, tartışmalar, veli toplantıları, her şey."

"Peki ben ne arıyordum?"

Eve dışarı çıkarken, "Bulduğunuzda bana haber verin," dedi.

Kayarak ana kata indi, otomat makinesine özlem dolu birkaç bakış attı. Bir Pepsi içmek istiyordu ama lanet makinelerle etkileşime geçmek istemiyordu.

Ondan nefret ediyorlardı.

Asansöre binmek yerine garaja giden merdivenleri koşarak indi ve giderken linkini çıkardı.

Önce Caro'ya vurdu ve Roarke'ın her zamanki becerikli yöneticisi sıcak bir gülümseme gönderdi. "Teğmen, nasılsınız?"

"Yeterince iyi. Can-" Direkt konuya girmekten kendini alıkoydu. Nasılsın, nasılsın sorusu bir nasılsın sorusu gerektiriyordu. geri döndü. Bu tür ayrıntıları sürekli unutuyordu. "Nasılsın?"

"Gayet iyi. Meksika'daki evinizi kullandığınız için size teşekkür etmek istiyorum. Reva ve ben orada çok güzel bir anne-kız hafta sonu geçirdik. Çok güzeldi ve hava da daha iyi olamazdı. İkimiz için de kışa mükemmel bir mola oldu."

"Ah." Roarke'ın Caro ve kızına Meksika'da birkaç gün verdiğini bilmiyordu. "Bu çok iyi." Şimdi Reva'yı sorması gerekiyordu, değil mi? "Ee, Reva nasıl?"

"Gerçekten iyi, teşekkür ederim. Yine birileriyle çıkıyor. Onu yeniden eğlenirken görmek güzel. Eminim Roarke ile konuşmak istersiniz."

Vay canına, diye düşündü, programın sohbetli oturumunu kazasız belasız atlatmıştı. "Eğer meşgulse, istediğiniz zaman ona bir mesaj iletebilirsiniz."

"Kontrol edeceğim."

'Link sosyalleşmesinden biraz yorulan Eve, Caro onu mavi ekran bekleme moduna geçirirken aracına bindi. Dakikalar sonra, ekranda parlayan Roarke'ın mavi gözleriydi.

"Teğmen."

Tanrım, çok güzeldi. "Dünya hakimiyeti toplantınızı böldüğüm için özür dilerim."

"O bu sabahtı. Şu anda uydu ve planetoid hakimiyetlerini bitiriyoruz."

"Tamam o zaman. Ben de tam çıkıyordum, okula uğrayacağım."

"Ne için?"

"Emin değilim. Sadece olay yerini bir kez daha gözden geçirmek istiyorum." Gülümsemesi kolaydı ama yine de kadının içini kıvrandırdı.
"Arkadaş ister misin?"

"Peki ya uydu ve gezegenimsi hakimiyeti?"

"Sanırım bunu kontrol altına aldık. Sizinle buluşacağım.
Orada."

"Güzel. Harika." Aslında, mükemmeldi. "Görüşürüz."

"Teğmen?"

"Lanet olası aptal trafik," diye mırıldandı arabanın içine doğru ilerlerken. "Ne?"

"Seni seviyorum."

Tamam, bu mükemmeldi. "Bunu bir yerden duydum. Benim de seni sevdiğime dair söylentiler dolaşıyor. Lanet olası Maxibus.
Gitmem gerek."

Linkini cebine geri koydu ve şehir merkezine doğru giderken silahlı mücadelenin tadını çıkardı. Oraya vardığında

Daha sonra başka bir savaş türü olan park yeri için mücadele ettikten sonra okula kadar bir buçuk blok yürüdük.

Kadın yarım blok ötedeyken adam arabadan iniyordu. Uzun boylu ve iri yarı, uzun siyah paltosu rüzgârda dalgalanıyordu.

Araba uzaklaşırken, o da bunu ayarlamış olacak ki eve birlikte gidebilirlerdi- döndü. Tıpkı ilk seferinde yaptığı gibi. Sanki onu hissetmiş, orada olduğunu biliyormuş gibi döndü ve o vahşi mavi gözlerini onun yüzüne dikti.

Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, ilk seferinde, içinde bir şey sıçradı.

Bu onun tarzı değildi, onun yolu değildi, ama bazı zamanlar vardır, diye düşündü, sadece o ana ayak uydurmalısın. Ona doğru yürüdü, ceketinin önünü yumruklarıyla kavradı ve ağzını ağzına aldı. Güçlü, ateşli ve gerçek.

Onu içine çekti. Onu her zaman kendine çekerti. Böylece, soğuk etraflarında eserken ve New York'un asabi trafiğı sızlanıp şikayet ederken, öpücüğün sıcaklığıyla sıırılsıklam durdular.

"İşte orada," diye mırıldandı.

"Evet, işte buradayım." Geri çekildi. "Harika bir ağzın var, as. Ellerinin de çok iyi olduğunu biliyorum. Bizi içeri al."

Kaşlarını kaldırdı. "Okula zorla girmemi mi öneriyorsunuz, Teğmen?"

"Eğer uzman danışman olarak görev yapacaksanız, bunu emrediyorum, sivil."

"Rütbeni yükseltmene bayılıyorum. Beni heyecanlandırıyor."

"Bir göz kırpma ve bir gülümseme seni harekete geçirir, dostum. Bir dene bakalım."

Kapıya doğru yürüdü ve ceketinin iç cebinden küçük bir avuç içi cihaz çıkardı. Bir kod girdikten sonra cihazı güvenlik plakasına doğrulttu ve çalıştırdı.

Kilitler hiç itiraz etmeden pes etti. "Gösteriş."

"Dün gece sistemi gözden geçirmek için bir dakika kadar vaktim oldu. Ve emirleri beklerken, küçük bir bypass programladım." Kapıyı açtı, yumuşak bir hareket yaptı.

"Sonra sen."

"Güvenlik

mi?"

"Lütfen."

Omuz silkti ve içeri girdi. "İç güvenlik mi? Giriş taraması?"

Tarayıcıya baktı ve avuç içi ünitesine bir kod daha tuşladı. "İşte buyurun. Aynı şeyi efendinle de yapabileceğine göre, sanırım buraya izinsiz ya da tespit edilmeden girmenin ne kadar kolay olabileceğini test etmek istedim."

"Onun gibi bir şey. Diyelim ki birisi senin gibi bir eğitim almamış. Az önce yaptığınız şeyi yapmak ne kadar zahmetli olurdu?"

"Daha fazla, kesinlikle, tabiri caizse sınıfımın en iyisiydim. Ama karmaşık bir sistem değil. Beşinci Cadde'deki ortalama bir satış mağazası daha iyi olurdu."

Kadının yanına ve paltosunun altındaki tabancasına dokundu. "Ancak, silah taşıyor olmanız biraz daha sorunlu. Silah taramasını kapatmak için bir dakikaya ihtiyacım var."

"Devam et." Bunun sadece kolaylık sağlamak için olduğunu düşündü. Onu endişelendiren bir bayıltıcı ya da blaster kaçırmak değildi.

"Tarayıcı zehiri tespit edemez. Neden algılasın ki?" diye düşündü. "Basınçlı şırınga, aynı şey. Katil ya da katiller her ikisiyle de istedikleri zaman içeri girebilirlerdi."

"Temizsiniz." Bir an durup etrafı taradı. "Peki burada ne işimiz var?"

"Emin değilim."

"Sanırım -ne yazık ki- okuldan sonra öğretmen-öğrenciye-yardım-ediyor-oyynamak için değil."

"Hayır," diye kabul etti. "Boş okullar başka türlü olduklarından daha ürkütücüdür." Yürürken ellerini ceplerine soktu.

"Geçmişteki öğrencilerin hayaletleri. Lanet olası hapisaneler, gerçekten." Güldü ve ona dostça bir dirsek attı. "Evet!" "Bu gibi yerlerde çok fazla zaman geçirdiğimden değil. Bu. En azından Summerset benim sorumluluğumu alana kadar. O katılım konusunda oldukça ısrarcıydı."

"Sıkışıp kaldığım devlet okulları böyle değildi. Bu ayrıcalıklı havanın hiçbiri yoktu ve güvenlik çok daha sıkıydı. Onlardan nefret ettim."

Açık bir sınıf kapısının yanında durdu. Hücrelerden biri -Ya da ona öyle gelmişti. "İlk birkaç yıl sadece korkmuş ve aptal gibi hissettim, daha sonra 'Tamam, hepsini anladım. Ne zaman çıkabilirim?"

"Ve bunu yaptıktan sonra hemen polis akademisine atladın."

"Bu farklıydı."

"Çünkü bu bir seçimdi." Koluna dokundu, sadece bir anlayış fırçası. "Ve bir ihtiyaç."

"Evet. Ve akademideki hiç kimse sarkan bir ortacı tanıyıp tanımadığınızı ya da parlak bir Kent Savaşları'nın sosyopolitik sonuçları üzerine bir deneme. Bir de geometri vardı. Gerçi bu da bir çeşit şey."

"Geometri mi?"

"Çizgiler, boşluklar ve saçmalıklar. Alan, yarıçap, falan filan. Başımı ağrıttı. Ama ben geometri düşünüyorum. Mesafe, açılar, iki nokta arasındaki en kısa yol. puan." Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

"İlk kurbanın sınıfı. İşte bu. Kahretsin, bu şeyin ortasında ne var?"

"Hangi şey?"

"Boşluğun ortası." Elini kaldırdı, havada bir boşluk oluşturdu.

"Bu duruma göre değişir, değil mi? Eğer bir daireyi kastediyorsanız, bu sadece merkez olabilir. Ya da alan olarak bir çemberden bahsediyorsanız, merkezi açıyı kastediyor olabilirsiniz ve bu da tepe noktası merkezde olan açıdır."

Ona bakmak için tepe noktasında yürümeyi bıraktı.

"O halde, her merkezi aç daireyi iki yayla kestiğinden, yüz seksen dereceden daha az olan küçük yay ve her zaman daha fazla olan büyük yay olacaktır."

"Tanrım."

Sırıttı, omuz silkti. "Geometriyi her zaman sevmişimdir."

"İnek." Koridorda kaşlarını çatı. "Şimdi ne yaptığımı unuttum."

"Ya da tanjantın peşinde olabilirsiniz," dedi umursamaz bir tavırla. "Teğet noktası, bir doğrunun çemberi tam olarak bir noktada ve sadece bir noktada kestiği nokta olacaktır."

"Kapa çenenı."

"Siz sordunuz. Elbette, şekliniz bir üçgen olabilir ve bu durumda-"

"Beş saniye içinde sana doğru çekeceğim ve seni sersemleteceğim."

"Geometriden daha çok neyi severdim biliyor musunuz? Güvenlik kameralarındaki kör noktaları bulmak" dedi.

"Aslında geometri bana yardım etti. Sonra genç ve tatlı bir kızı kaptım ve-"

Onu yakaladı, kendi etrafında döndürdü, duvara yasladı ve sırtarak onu bol bol öptü.

Ağız tam da geometrinin yaptığı şeyi başarmıştı. Bu onun aklını karıştırdı.

"Şimdi çalış, bademcik hokeyi sonra."

"Seni romantik aptal. Şimdi, sanırım ne anlamaya çalıştığını anlıyorum ve bu daha çok kesişimler ve arasındalıkla ilgili."

Seğirmeyi durdurmak için parmaklarını gözünün altına bastırmak zorunda kaldı. "'Arada kalmışlık' gerçek bir kelime olamaz."

"Aslında, matematik dilinde. Ve sanırım bu ilk kurbanınızın sınıfı olacak. Bu diğerlerinin arasındaki nokta. Ve ayrıca, sanırım, ilk teoremden çizgilerinizin kesiştiği yer."

"Yüksek matematiği bu işin dışında bırakalım çünkü zihnimi bedenimden ayıracak ve ben Bunu seks için sakla. Foster'ın sınıfı." Eliyle işaret etti. "O gün iki kez, dersten önce ve dördüncü derste, en az elli dakika boyunca boş olan sınıf, katile go-cup'ı düzeltmek ya da değiştirmek için bir fırsat. Ben Bu gece yedek açısını zorlayacağım. Belki şansım yaver gider. Üzerinde ismi yazılıydı. Her neyse..."

Oraya doğru yürüdü, mührü açtı ve kapıyı açtı. "İkinci kurbanı de dahil olmak üzere diğer dersler devam ediyor. Buyurun." Oraya gitti ve Williams'ın sınıfının kapısını açtı. Foster'ın sınıfının boş olduğu ikinci elli dakikalık bölümde Williams yaklaşık on dakikalığına sınıftan ayrılmış. "Tuvalete gittiğini iddia etti."

"Bu da size noktadan noktaya bir doğru parçası verir. Fırsat ve güdü."

"Evet. Anlamı henüz kanıtlanmadı. Zehri Williams'a bağlayamıyorum. Nasıl aldı, neden seçti? Bu arada, biraz yaya trafiği var. Öğrenciler tuvaletinde bir hademe var, erkek. Temiz ve temiz. Kaydı yok,

Sebebi yok, mükemmel bir çalışma kaydı var, evli, üç çocuk babası ve bu okula giden iki torunu var."

"Ama o başka bir kavşak."

"Evet, evet. Mosebly, Hallywell, Williams ve Dawson tarafından görülüyor. Sonra Rayleen Straffo ve Melodie Branch tarafından. Her biri bir noktada Dawson'la birlikte oradan geçiyor, iki öğrenciyle tekrar kesişiyor. Alt katta ise Hallywell diğer iki öğrenciyle kesişiyor."

"Bir de sizin bilinmeyeniniz var." Onun denklemini takip ederek, Roarke verilere ekledi. "Olasılık birisi değil paralel bir çizgi çizdiğini tespit etti. Başka bir segmentle kesişmeyen ama merkezinize ulaşan bir segment."

"Dışarıdan gelen. Örneğin Allika veya Oliver Straffo, her ikisi de -önceden düşünüp planlayarak- Güvenlik kontrolünü atlamış, Foster'ın dışarıda olduğu sırada merkeze varmış, bilgileri tahrif etmiş ya da değiştirmiş ve ayrılmış. Gelmesi, içeri girmesi, işi yapması ve çıkması altı dakikadan az sürdü. Zaman tuttum."

Tekrar durdu, bir daire çizdi. Bir nefes verdi. "Görülmeden onlardan biri tarafından yapılmış olması mümkün. Düşük risk, sanki görülmüşler gibi, çocukları buraya geliyor. Bölgede olmak için herhangi bir bahane ya da neden gözlerini kırpmadan geçerlerdi."

"Ama görülmediler."

"Hayır, değillerdi. Straffo o sabah ofisindeydi ve kapısı kapalıydı. Dışarı çıkıp buraya geldi ve bunu yaptı mı? Muhtemelen, çok zor ama muhtemelen. Allika alışverişteydi. Aynı anlaşma. Ancak Allika, Williams'ın öldürüldüğü gün görülmüş. İmza atmış, buralarda takılmış."

Yine onun mantığını takip etti. "Eğer o karar verdiyse Öğretmenleri eleyin, neden paralel çizgiyi birinden geçirip diğerinde kesiştiriyorsunuz?"

"Aynen öyle. Lehinde ve aleyhinde başka nedenlerim de var ama bu beni etkiliyor. Foster'ın öldürüldüğü gün okula gelseydi kimsenin aklına bir şey gelmezdi. Herhangi bir bahane işe yarardı."

Foster'ın sınıfına geçti. Onu tekrar gördü, kendi atıklarından oluşan havuzların içinde yerde yatıyordu. "Bu cinayetler tutkulu ve düşüncesizce işlenmiyor ve oldukça da akıllılar.

Allika'nın temiz çıkması daha akıllıca olurdu. Bu yüzden ondan hoşlanmıyorum ve bunu başarmak için fazla duygusal.

Straffo, şimdi, kontrol ve odaklanma onda ama karısı değil. Ve hala..."

"Onda seni rahatsız eden bir şey var."

"Birkaç şey var. Ama anlatmadan önce kafamda biraz evirip çevirmem gerekiyor. Bu arada Foster geri geliyor, içeri giriyor, günlük öğle yemeği/ders planlama anlaşması için kapısını kapatıyor. Çok kötü sıcak çikolata içiyor. İlk birkaç dakika içinde tıbbi yardım alsaydı, kurtulabilirdi. Ama katil her şeyin böyle olacağına güveniyor."

Bir an için içeri girdi ve Foster'ı tekrar gördü. Şimdi hayattaydı ve her zamanki rutinine devam ediyordu.

"Oturuyor. Karısına neşeli bir e-posta gönderir, planladığı sınav üzerinde çalışmaya başlar. İçiyor, ölüyor."

Roarke onun ne gördüğünü bildiğinden, "Acı verici," diye mırıldandı.

"Acı verici bir şekilde. Sonra iki çocuk, ana kattaki çalışma seanslarından fırlayıp yukarı geliyorlar, hademeyi görüyorlar, Dawson'la konuşuyorlar, kartlarını gösteriyorlar ve sınıfa gidiyorlar."

"Soru? Dawson neden radarınızda görünmüyor?"

"Sebepe yok, anlam yok, vızıltı yok. Yirmi küsur yıldır öğretmen, on beş yıldır burada. Etrafında akım yok. O... Neydi o? Kaplumbağa tipi."

"Yavaş ve istikrarlı."

"Evet."

"Takip edin. Müdür Mosebly'den iyice uzaklaşıyorsunuz, ancak onun bir nedeni olduğunu gösterdiniz."

"Evet." Eve parmaklarını saçlarında gezdirerek tekrar sınıftan çıktı. "Onun hakkında çok yanılıyor olabilirim, ama ben de onu bunun için göremiyorum. Onun kutsal topraklarında, onun gözetimi altında işlenen cinayetler mi? Bu onun için bir kâbus.

cinsel patavatsızlığının ortaya çıkması. Buradan öğrenci kanaması geçiriyor, hoş olmayan medya tarafından yerden yere vuruluyor. Belki de o yaptı, belki de her şeyi çevirebileceğini ve zararı atlabileceğini düşündü. Ama çınlamıyor. Hala Tecavüz diye ağladığı için onu

kızartmak için. Kaltak."

Kaşlarını çattı. "Nerede

kalmıştım?"

"İki kız sınıfa gidiyor."

"Doğru. On beş dakika önce gelselerdi, Foster'ın bir şansı olurdu. Onun yerine, Foster gitti ve onlar da çılgılık atarak kaçtılar. Dawson koşar, ne olduğunu görür ve müdürü arar."

"Oldukça tahmin edilebilir bir olaylar

dizisi." "Öyle, değil mi? Şimdi Williams'ı

alacağız."

Alt kata, spor salonuna ve havuz alanına giden yolu gösterdi.

"Fena değil," diye yorumladı Roarke.

"Evet, bir çocuk ya da öğretmen için oldukça güzel bir düzenek. Burada Williams ile Mosebly'nin yolları kesişiyor. Allika Straffo binada -kesişme bildirilmemiş- sonra ifadesine göre Williams'ı aramaya gitmiş ve -sizin terimlerinizi kullanarak- onunla Mosebly arasında paralel bir hat oluşturmuş, tartışmalarına kulak misafiri oldum."

Eve durduğu yerden çıkışları ve havuz alanına girişleri görebiliyordu. Personel. Öğrenciler.

"O ayrılır, Mosebly ayrılır, Hallywell ve Dawson'la daha fazla kesişme olur. Dawson Williams'ı görmeye geliyor, ve bir hafta içinde ikinci kez kendini ölü bir bedende bulur."

"Ne tesadüf."

"Evet, evet. Ama o ve her iki olay yerine de çağrılan hemşire, onlar çevresel. Başka biri fark edilmeden bu iki çemberin merkezine ulaştı." Eve suyun yüzeyine baktı. "Her iki seferde de."

"Aynı katil olduğuna emin misin?"

"Evet. Evet, öyle. Katilin kim olduğunu bildiğimden eminim ama nedenini bilmiyorum. Bunun nedenini öğrenmeliyim."

"Peki, şimdi paylaş."

Neredeyse yapacaktı, sonra başını salladı. "Henüz değil, tamam mı? Senin gibi bir ineğin ne bulacağını görmek istiyorum.

Teoreme önyargılı davranmak. Bunu Mira ile konuşmak istiyorum,

Hem de çok. Ama şu anda hepsi içgüdüsel. Önce sağlam olana bakacağım ve fincan açısını takip edeceğim."

"Alışverişe mi gidiyoruz?"

"Sadece on blokluk bir yarıçap içinde bu marka ve modeli satan birkaç yeri kontrol edeceğim."

"Yarıçap dedin. Bu seni inek mi yapar?"

"Ukala."

Onun elini tuttu. "İşte böyle."

Bu onun için soruşturmayı açıklığa kavuşturmadı. Tıpkı Polis işlerinin çoğu rutin ve sıkıcıydı.

Tezgahtarlarla, müdürlerle, bilgisizlerle ve cıvıl cıvıl insanlarla konuştu. Söz konusu ürün en ucuz ya da en pahalı değil, popüler bir modeldi. Ona iyi bir değer olduğu söylenmişti.

Sonsuza kadar. Pratik, çekici ve dayanıklıdır.

Yardım etmeye hevesli müdür yardımcısı Eve'e, "Noel'den iki hafta önce bir sevkiyat daha sipariş etmek zorunda kaldık," dedi. "Harika bir çorap dolgusu ya da acil durum hediyesi ve indirimdeydiler. Onları rafta tutamadık. Hâlâ hızla satıyoruz. Sevgililer Günü. Ücretsiz yazıt bir kalbin içinde ya da kalp motifli."

"Çok güzel. Plaklarınız var. Üzerinde 'Craig' yazan bu modellerden biriyle ilgileniyorum." Heceleyerek söyledi.

"Elbette, bakacağım. Eğer kredi ya da banka kartı kullansalardı, bir kaydımız olurdu. Nakit alırlarsa alamayız. Çoğu insan nakit ödeme yapmıyor çünkü bir kez geldiklerinde birden fazla öğe."

"Uh-huh." Eve etrafına bakındı, Roarke'ın dolaştığını, göz attığını, incelediğini fark etti. Alışveriş yapmayı gerçekten seven insanların yaptığı her şeyi yapıyordu.

"Gerçekten üzgünüm." Adam gerçekten de öyle baktı. "Son otuz gün içinde bu modelden -ya da başka bir modelden- üzerinde 'Craig' yazan -hangi yazılıшта olursa olsun- bir satışımız olmadı."

"Bir otuz daha geri git."

"Oh. Um." Şimdi sıkıntılı görünüyordu. "Bu birkaç dakikamı alır ve arkadaki ana ünitede geçen yıla geri dönmek zorundayım. İzninizle."

"Tamamdır. Ben beklerim." Şimdi döndü ve Roarke'ın sadece alışveriş yapmadığını, satın aldığını gördü. Vitrinlerin etrafından dolanarak mağazayı geçti. "Ne yapıyorsun?"

"Bir şey satın alacağım."

"Nasıl? Neden?" Bir tür hastalık olmalı, diye karar verdi. "Zaten her şeyden altı tane var sende."

Sadece gülümsedi ve çantayı tezgâhtardan aldı. "Teşekkür ederim. Ve şimdi," dedi Eve'e, "görünüşe göre her şeyden daha fazlasına sahibim. Şansınız var mı?"

"Hayır. Hâlâ kontrol ediyorum. Her zaman nakit paraya bağlı olacaktı. Katil net düşünüyor. Kağıt izi bırakmayacak. Bu yerlerden birine girip bir şey satın almak, yazıt ücretini eklemek, biraz kağıt para vermek ve çıkıp gitmek kolaydır. Kimse sizi hatırlamayacaktır."

Tezgâhtar özür dileyerek geri geldi. "Çok özür dilerim, aradığınız şeyi bulamadım. Etrafa sorabilirim, bakalım memurlardan hatırlayan var mı?"

"Evet, harika. Teşekkürler. Bir şey öğrenirsen beni arayabilirsin." Bir kart çıkarıp uzattı.

Dışarı çıktıklarında, "Bu da üstünü çizmek için bir tane," dedi. "Yine de yapılması gerekiyordu."

"İşte." Alışveriş çantasından bir çift eldiven çıkardı. "Noel'den beri kaybettiklerinin yerine."

"Onları kaybetmedim." Neden onları hep kaybediyordu? "Sadece başka bir yerdeler."

"Tabii ki. Bunlar ellerinize takılabilir. Ve bunlar da" - çantaya vurdu- "kaybettiğinizde ellerinizdekilerin yerini almak üzere aracınıza girecek."

"Peki ya onları kaybettiğimde?"

"Başa döndük. Şimdi yemeğe mi çıkalım, yoksa işe mi dönelim?"

"Çalışırken yemek yiyebiliriz."

"Bu tür şeyler bize ne kadar da garip uyuyor." Bir kolunu onun omuzlarına doladı. "Ben sürerim."

Paket servis için mekânı o seçtiğinden, yemeği de onun seçmesine izin verdi. Balık olacağını bilmeliydi. Belki de Bir adada doğmuş olmaktan geliyordu, yine de onun için iyi olduğu için seçmiş olmasının daha muhtemel olduğunu biliyordu.

Yine de, içine karıştırılan sebzeleri neredeyse gizleyen baharatlı pilav yatağı gibi lezzetliydi. Ayrıca, gevrek bir bardak beyaz şarapla gayet iyi yıkandı.

Ona Straffos'un çatı katındaki aramadan bahsetti. Şimdi ondan istediği şey buydu, izlenimler, yorumlar, içgörüler. Ona bildiklerini, gördüklerini, duyduklarını, gözlemlediklerini anlatmak. Ve şimdilik karnının tam ortasına ekilmiş olan kesinlik tohumunu dışarıda bırakmak.

"Üzücü," dedi.

"Neymiş o?"

"Kim? Straffo'nun karısı. Bana öyle geliyor. Herkesin kayıtlarını ve programlarını kendininkilerle birlikte tutuyor; herkesin nerede olduğunu, ne yaptığını bilmesi gerekiyor, değil mi? Kendi programının, ilgi alanlarının, dürtülerinin onlarıinkiyle çatışmasını istemez. Bir de onun anma töreni var. kutu."

"Anı. Ben anı sanmıştım."

"İkisi de, değil mi? Onun anısını taze tutmak ve onu anmak için. Kendisi için. Sadece onun için. Bu çok üzücü. Bir anne için korkunç bir şey olmalı. Sonra bazı ilaçlarını sakladığını söylediniz. Kocasının ilaçları aldığını bilmesini istemiyor. Onu üzme, hayal kırıklığına uğratmak, endişelendirmek mi istemiyor? Bu yüzden küçük sırlarını saklıyor."

"Evet, öyle," diye kabul etti Eve. "Sırları var." "Ve

sence bu cinayetler için geçerli mi? Nasıl?"

"Statükoyu korumak onun için hayati önem taşıyor." Görseller yardımcı olduğu için Eve, Allika'nın fotoğrafı kimliğini duvardaki ekrana getirdi.

"Williams'la ilişkisini kesti. Kocasına ihanet etti, tabii." Allika'nın görüntüsünü Oliver Straffo'nun görüntüsünden ayırdı. "Ama buna ek olarak kendi teknesini de salladı. Bu onu ürküttü. O suların tekrar sakinleşmesine ihtiyacı var. Yine de, bir daha asla

vardır. En azından onun içinde değil. Bu bir numara. Bu yüzden kimyasal takviyeye ihtiyacı var."

"Bunun sizin soruşturmanızla nasıl bir bağlantısı olduğunu anlamıyorum."

"Her şey birbirine bağlı. Bir çocuğunu kaybediyor." Eve şimdi üçüncü bir imge daha ekledi: masum ve lanetli küçük çocuk.

"Çok çekici, değil mi?" Roarke yorum yaptı.

"Evet. Bir bakışı var. Allika'nın da öyle. Onunki öncesi ve sonrası gibi ve o evde de bana öyle geliyor. Fotoğraflarda görebilirsiniz. Gözlerinde. Yaralanmışlar, Yaralı yürüyorlar ama üstesinden geliyorlar. Onun yolu, kızın yolu. Şimdi tökezliyor, bir ilişkisi var. Adam bunu biliyor ya da çok yakın. Bence bitirdiğini biliyordu ve onunla yüzleşmedi. Rol yapmaya devam ediyor, statükoyu koruyor. Zaten bir çocuk kaybetmişler, kendilerini ya da hayatta kalan çocuklarını boşanma sürecine sokamazlar."

Rayleen'in fotoğrafını da ekledi, böylece ekranda dört resim oldu. "Şimdi iki cinayet var, arka arkaya ve tam yüzlerine tokat atılmış. Kadın titriyor ve korkuyor. Adam kapalı ve kızgın." "Peki

ya kız?"

Eve ekrana baktı. "Büyülenmiş."

"Ah. Çocuklar soğukkanlı olabiliyor. Ölüm onlar için başka bir şey. Ondan çok uzaklar. Ölümün onlara dokunamayacağına inanacak kadar masumlar, bu yüzden de zorlayıcı."

"Masumiyet mi?"

"Çocukluk işte, sanırım." Önce onun şarabını, sonra da kendi şarabını doldurdu. "Seninkinden ya da benimkinden

çok farklı."

"Evet. Uzun bir atışla farklı. Roarke?"

"Hmm."

Konuşmaya başladı ama sonra fikrini değiştirdi. "İkimizin de böyle bir aile birimi hakkında gerçekten objektif olup olamayacağımızı merak ediyorum." Ekranı doğru bir işaret yaptı. "Ama o evde cevaplar olduğunu biliyorum. Onları bulacağım. Her birini, üçgene dönüşen o karenin her bir parçasını.

Anne, baba, kız." Havada bir üçgen çizdi. "Her biri bir şey biliyor. Onları birbirine bağlayan ve aynı zamanda ayrı tutan bir şey. Bunu anlamak için her bir parçayı ayrı ayrı ele almam gerekecek."

EVE, AKŞAM YEMEĞİNDEN SONRA, Straffo'nun çatı katını ararken aldığı adres defterlerindeki her ismi aramaya ve çapraz referans yapmaya başladı. Çalışırken, bir program çizelgesi hazırlamaya başladı.

Kesişmeler, diye tekrar düşündü. Paralel çizgiler. Ama burada bir üçgen var, daire değil.

Boş boş deftere bir üçgen karaladı, ortasına yatay bir çizgi çizdi. "Buna ne dersiniz?"

Roarke onun omzunun üzerinden baktı. "Elinizdeki şey bir orta nokta orantısı, uç noktaları bir üçgenin iki kenarının orta noktaları olan bir parça. Üçüncü kenara paralel bir doğru parçası; uzunluğu üçüncü kenarın uzunluğunun yarısı kadar."

"Tanrım, über-geek. Bir üçgenin içinde bir tür kutu görüyorum. Başka bir kaynaktan bir bağlantı."

"O da var."

"Huh." Adam mutfağa doğru giderken, kadın ayağa kalktı. ve cinayet panosunu güncelledi. O daha sözünü bitirmeden bilgisayarı verilen görevin tamamlandığını bildirdi.

"Sonuçları göster." Tam dönmeye başlamıştı ki Roarke elinde bir tepsiyle mutfaktan çıktı. "Biz zaten yedik."

"Gerçekten de öyle." Geçti, tepsiyi masaya koydu, sonra küçük bir tabak çıkardı. Ve dönerek tabağı uzattı. "Ve bu da

ev yapımı şekerlemeli brownie."

Kalbinin eridiğini fark etmekten utandı. "Dostum, hiçbir numarayı kaçırmıyorsun."

"Summerset'e daha sonra

teşekkür edebilirsin." "Uh-uh."

"Bir parti pişirip pişiremeyeceğini sordum. Böylece bana teşekkür edebilirsin.

iyi." Roarke tabağı ulaşamayacağı bir yerde tuttu ve boşta elinin işaret parmağıyla dudaklarına dokundu.

Gözlerini devirdi ama bu sadece şekil içindi. Sonra eğildi, dudaklarına bir öpücük kondurdu ve brownie'yi kaptı.

"Summerset'in o kuş dudaklarını öpüyorsam lanet olsun bana." Isırdı, sonra inledi. "Tanrım, bu gerçekten... Daha var mı?"

"Belki."

"Araya mesafe koysam iyi olur. Sanırım bu Zeus'un çikolatadaki karşılığı." Bir ısırık daha aldıktan sonra verileri okumak için döndü. "Orospu çocuğu! Haklı olduğumu biliyordum."

"Hakkında..." Verileri taradı. "Bir Harmon, Quella, kadın, elli sekiz yaşında, Taos, New Mexico'dan. İki evlilik, iki boşanma, çocuk yok. Mesleği, sanatçı."

"Ne tür bir sanatçı?"

Başını eğerek verileri okumaya devam etti. "Moda ve mücevher, taş ve deri işlerinde uzman. Deri işçiliği. Ah."

"Ah, kıçım. Tam isabet. Eğer risin kaynağı bu değilse, Summerset'in iğrenç dudaklarını öpeceğim. Castor

Fasulye, kurak bölgelerde hala yabani olarak yetişir. Eminim New Mexico'da da kurak bölgeler vardır. Ve bahse girerim orada yaşayan bir deri sanatçısı bu yağı deri yapımında kullanıyordur."

"Kesinlikle öyle olabilir, peki Quella Harmon'ın seninle nasıl bir bağlantısı var - yoksa hala 'kesişme' mi kullanıyoruz? kurbanlar?"

"Allika Straffo'nun anne tarafından teyzesi olarak. Yani," dedi Eve. "Anlamlara doğru yaklaşıyoruz. Bilgisayar, her bir Straffo bireyinin tarih defterlerinde herhangi bir son altı ay içinde New Mexico'ya seyahat etmiştir. Hayır, değildir. Tam bir yıl. Ve / veya bu süre zarfında Harmon, Quella ve New York'tan bahsedildi mi?"

Teşekkür ederiz. Çalışıyorum...

"Straffo'nun bu kadından, onun bilgisi dahilinde ya da haricinde bir risin örneği aldığını, bunu New York'a götürdüğünü ve sonra da Foster'ı zehirlemek için kullandığını düşünüyorsunuz."

"Çok iyi biliyorum."

"Pekala, sana vereceğim anlamına geliyor Eve, ama yine motivasyonunu kaybettin, değil mi? Bilgisayar son birkaç ay içinde bu Harmon'la temas kurulduğunu bildirmiyorsa, bu Allika'nın Williams'la olan ilişkisinden önce, yani Foster'ın bu konuda bilgi sahibi

olması." "Uh-huh. Paralel

çizgiler."

Görev tamamlandı. Straffo, Oliver, Allika ve Rayleen Yirmi altı Kasım'da New York'tan Taos, New Mexico'ya ticari bir mekikle seyahat etti. Otuz Kasım'da ticari

mekikle New York'a döndü...

"İfadelerine göre bu, Allika'nın Williams'la birlikte olmasından önceydi. Öyle değil mi?"

"Evet." Ama Eve acımasızca gülümsüyordu.

"O halde Straffo psişik eğilimleri olan hassas bir kişi değilse, karısı yoldan çıkmadan önce neden zehirli bir maddeyi ticari bir taşıyıcıda taşıyın ki?"

"Belki de o zamanlar zehirli bir madde değildi, Belki de sadece bir torba fasulyeydi. Ama her şey planlama ve olasılıklarla ilgili. Fırsatlar. Merak."

Konuşurken geri döndü ve tahtayı tekrar daire içine aldı. Sonra fotoğrafları, listeleri, notları, verileri iğnelemeye devam etti. "Bilgisayar, görüntülenen verilerin çıktısını al. Basılı kopya."

Anlaşıldı.

Ve şimdi Roarke, o çıktıyı almaya giderken daireler çiziyor, inceliyor, tarıyordu.

Onun bir şeyler inşa ettiğini görebiliyordu. Taşları tahtaya dizme şeklinden ve onları dizmeye devam edişinden anlıyordu. Belli ki kafasında gördüğü bir tür modele. Ya da içinde hissettiği.

Onun zihninin labirentimsi ve doğrusal, akışkan, esnek ve inatçı bir şekilde katı olduğunu biliyordu. İşleyişini asla tam olarak anlamadan ona hayranlık duyabilirdi ve duymuştu da. İçgüdülerinin ise yanılmaza yakın olduğuna kesinlikle inanıyordu.

Geri çekildi ve kadının neye doğru ilerlediğini görmek için kendi zihninin temizlenmesine, yeniden odaklanmasına izin verdi.

Bunu yaptığında, şoku anında oldu. İnkârı otomatikti.
"Ciddi olamazsın."

"Gördün mü?"

"Ne diktiğinizi görüyorum, hangi desen
"Ama neden böyle bir şey yaptığınızı anlayamıyorum. Ama
neden bu yöne gittiğinizi anlayamıyorum."

"Ne? On yaşında bir kızın soğukkanlı bir katil
olabileceğini düşünmüyor musun?"

Harmon'ın fotoğrafını ve verilerini Straffos'tan yaptığı
uçgenin kenarına iliştirirken bunu rahatça söyledi. "Sekizde
cinayet işledim," diye hatırlattı ona.

"Cinayet değil, ona yakın bile değil. Kendi hayatını
kurtardın ve bir canavarı yok ettin. Bir çocuktan
bahsediyorsun.
kasıtlı ve soğuk bir şekilde iki yetişkinin öldürülmesini
planlamak ve gerçekleştirmek."

"Belki bundan daha fazlası." Eve dosyasına uzandı ve
Trevor Straffo'nun önceden bastırdığı kimlik fotoğrafını
çıkardı. Ve üçgenin ortasına ilişti.

"Yüce İsa, Eve."

"Belki merdivenlerden düşmüştür. Belki de düşmüştür.
Belki yardım almıştır. Belki de kız kardeşinin de dahil olduğu
trajik bir kazaydı."

Bakışları şimdi Rayleen Straffo'nun menekşe rengi
gözlerine sabitlenmişti. "Heyecanlı, koşan iki çocuk, biri
diğerine, kendi ayağına takılıyor. Her neyse. Ama ne var
biliyor musun?"

Döndü ve o düz polis gözleri şimdi Roarke'inkilerle
buluştu. "Ben öyle düşünmüyorum. Bence onu itti. Bence
onu

Ailesi uyurken kalkmış, onu yatağından çıkarmış. Gürültü yapmayın. Noel Baba aşağıda! Hadi bakalım."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Roarke.

"Sonra, basamaklara geldiğinde, sert bir itiş. Artık küçük kardeşin senin bölgene yaklaşmayacak. Sıkma çemberinizin ortasına."

"Bunu nasıl düşünürsünüz? Bu olay yaşandığında kendisi daha bebektir."

"Yedi. Yedi yaşında olacaktı. O beş yıl boyunca tüm ilgi onun üzerindeydi ve şimdi bunu paylaşmak zorunda. Belki ilk başta bir yenilikti, hadi bebekle oynayalım. Ama bu eskidi ve Rayleen'e yeterince ilgi göstermiyorlar. Prenses Rayleen. Bunu düzeltmek zorundayız, değil mi?"

"Söylediğiniz şey müstehcen."

"Cinayet her zaman öyledir. Anne biliyor," dedi Eve sessizce. "Biliyor. Dehşete kapılır, hastalanır ve bu dehşetten kaçmak için farklı yollar dener. Ama yapamaz."

"Bundan çok eminsin."

"Onda bunu gördüm. Bunu biliyorum. Ama bunu bilmek ve kanıtlamak, özellikle de böyle bir şey, çok farklı şeyler."

Doğuştan gelen ve içgüdüsel bir inkârın üstesinden gelmek için mücadele etmek zorunda kaldı. "Pekala, bu konuda haklı olabileceğinizi düşünsek bile Çocuk, neden Foster? Neden Williams? Annesinin ilişkisi yüzünden mi?"

"Annesinin ilişkisini umursayacağını sanmıyorum. Seks onun radarında değil, gerçekten değil. Ve bu onu doğrudan ilgilendirmiyor. Nedenini bilmiyorum, işin kötü tarafı da bu."

Peabody'ye Foster'ın öğrenci kayıtlarını araştırmasını söyledim. Belki onu kopya çekerken ya da hırsızlık yaparken yakalamıştır."

Uymadı, diye düşündü, kendine kızarak. Gerçekten uymuyordu. "Öğrenci dolaplarında birkaç kaçak vardı. Belki satıyor ya da kullanıyordur. Onun tarafından bir şekilde tehdit edildiyse ya da onun mükemmel dünyasını mahvedecek bir şey yapabileceğini hissettiyse, bunu önlemek için onu öldürebilirdi."

Adım atmaya başladı. "Mira'nın görüşüne ihtiyacım var. Bana göre bu çocuk profilin aşağısına uyuyor. Ama Mira'nın bunu desteklemesine ihtiyacım var. Buna ihtiyacım var ve yarın Allika'yı tek başıma yakalamalıyım. Onu yıpratmalı, koruyucu kalkanını kırmalıyım. Elimdekinden daha fazlasına ihtiyacım var çünkü eğer tamamen delirmediysem, bu çocuk ilk on yılında üç kişiyi öldürdü. Ve daha adım atmaya bile yaklaşmadı."

"Bırakın nasıl kullanılacağını, risinin ne olduğunu nereden bilsin?"

"Çocuk akıllı. Dinleyecek, gözlemleyecek ve interneti kontrol edecek kadar zeki."

"Ve Williams'ın üzerinde kullanılan felç ilacı. Onu nasıl ele geçirdi?"

"From the Kids adında bir kuruluştaki gönüllü çalışıyor. Ne yaptıklarını biliyor musun?" Rayleen'in yoğun programının kopyasına dokundu. "Çocuk koğuşlarını, yaşlı koğuşlarını ziyaret ediyorlar, hasta ve güçsüzlerle vakit geçirip günlerini aydınlatıyorlar. Eminim istediği her şeyi elde edebilir. Kimin tatlı, sosyal bilince sahip küçük bir kıza mı bakacaksın? Onun günlüğünü bulmalıyım."

"Onda bir tane olduğuna emin misin?"

"Spot ışıklarını kendi üzerine çekerken bana günlüğünden bahsetmesi küçük bir hataydı. Başından beri bunu biliyordu," dedi Eve ona. "Tüm şu "ben "ler. Gördüm, buldum, düşünüyorum, biliyorum. Ama göremedim, yeterince net değil."

Ağzı sertleşti. "O da bilmiyordu. Onun kişisel alanını kurcalayacağımı nereden bilebilirdi ki? Günlüğünde olacak, hepsi. Kendisinden başka kim sırtını sıvazlayabilir ki? Bunu yapmanın tek yolu yazmak. Biz aramadan önce evden çıkarmış."

Tahtayı tekrar daire içine aldı, ayrıntıları seçti, onları ayırıp tekrar birbirine karıştırdı. "Babası onu evden çıkarmak için bolca zaman bulurken avukat kasları. Belki de onu yok etmiştir. Bunu yapacak, kendini gizleyecek kadar akıllıdır. Belki de şimdilik sadece bir günlüğü olduğunu kanıtlamam gerekiyor."

Roarke, "Bu konuda çok iyisin," diye yorum yaptı.

"Olmak zorundayım. Tekrar tekrar geçip gitmesine izin verdim. Oraya bakmak istemedim. Tanrım, kim ister ki? O güzel bukleli çocuğa bakıp bir katil görmek istemedim. Ama gördüm. Gördüm. Eğer ölümler için adaleti sağlayacaksam. her detayı inceleyip bir fiyonkla bağlamak. Kimse önceden planlanmış birden fazla cinayeti tatlı bir kadının üzerine yıkmak istemez. yüzlü okul kızı."

"Eğer haklıysan... ya daha fazlası varsa?"

Nefes alan Eve ekrandaki göstergeleri manuel olarak değiştirdi ve Rayleen'in kimlik fotoğrafını getirdi. "Evet, bu aklımdan geçti ve içimde kaldı. Ya daha fazlası varsa? Hasta çocuklar, hasta yaşlılar. Birini bıraktı mı? Cehennemin her yerinde planlanmış aktiviteleri var. Kaç tane Her gün, her hafta kesiştiği insanlar var,

ay, vesaire? Başka bir kaza, başka bir ölüm, başka bir çözülmemiş cinayet var mıydı? Öğrenmeye gidiyorum. eninde sonunda."

"Çok ama çok hasta olmalı."

"Onun ne olduğunu bilmiyorum, ama nasıl yapılacağını bildiğim her şeyi yapacağımı biliyorum, böylece yaptıklarının bedelini ödeyecek.

bitti." Onun yüzünü gördü ve kaslarının gerildiğini hissetti.

"Onun için üzülmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Bunun Tanrı'nın gerçeği olduğunu söyleyemem. Ne düşünmem gerektiğinden emin değilim, ama gerçek şu ki siz inanıyorsunuz ve bu çocuğun soğuk algınlığı geçirdiğine dair çok ikna edici bir argüman hazırladınız-kanlı bir cinayet."

Yine onun üçgenine, aile galerisine doğru adım attı. "Ben de cevap vereyim. Ebeveynlerinden birinin ya da her ikisinin de öldüğünü, bir şekilde bunu bildiğini düşündünüz mü? Onda hissettiğin şey bu."

"Bunu masada tutacağız."

"Eve." Ona döndü, saçlarına dokunan nazik elinin aksine yoğun gözleri vardı. "Sormam gerek. İçinde onun olmasını isteyen bir şey var mı?"

"Hayır. Hayır. İçimde onun olmasını istemeyen bir şey var. Bu yüzden geçip gitmesine izin verdim, yeterince yakından bakmadım. Sonra bugün, o mükemmel küçük kızın odasında onunla birlikte dururken, bakmadan edemedim. Görmemezlik edemedim. Onun için üzülmeceğim, Roarke. Ama bu konuda kendimi kötü hissedebilirim."

"Tamam o zaman." Kaşlarını onunkilere yasladı. "Pekâlâ. Ne yapabilirim ki?"

"Cinayete meyilli on yaşında bir kız gibi düşünebiliyor musun?"

"Her zamanki repertuarımda yok ama bir deneyebilirim."

"Eğer bir günlük tuttuysanız ve onu yok etmediyseniz ve onu evden çıkarmanız gerektiğini bilecek kadar akıllıysanız, nerede koyar mıydınız?"

Arkasını döndü, tahtanın etrafında bir kez daha volta attı. "Dans dersi var, muhtemelen orada bir dolabı vardır ya da ziyaret ettiği koğuşlardan birinde saklanıyor olabilir. Okul çok riskli, o kadar dikkatsiz olamaz. Belki-"

"En yakın arkadaşı kim?"

"Onun neyi? Onu bir katil olarak görüyorum ama halihazırda seks yaptığını sanmıyorum."

"Arkadaş, Eve. Onun en iyi arkadaşı."

"Oh." Eve gözlerini kıstı. "Ben Melodie Branch'a oy verirdim. Foster'ı bulduklarında yanında olan çocuk bu. Onunla düzenli olarak planlanmış sosyalleşme randevuları var. Bu güçlü bir ihtimal. Ben Peabody'yi Biraz fazla mesai. Yarın Melodie'yi ve Allika'yı ziyaret edeceğiz. Mira ile konuşmam lazım."

"Eve, saat neredeyse gece on bir."

"Yani? Kahretsin," diye mırıldandı adam ona sadece hafif bir bakış fırlattığında. "Tamam, bunu sabaha saklayacağım. Muhtemelen daha iyi olur. Bu bana her şeyi yazmak, ayarlamak, ortaya koymak için zaman verecek. Çocuğu resmi bir mülakata çekmek için çok fazla güce ihtiyacım olacak - benim, onun, Whitney'in."

Masasına geri döndü, oturdu ve başlamak için hazırlandı. "Öyleyse... Asılı kalmaması için sormam gerektiğini düşündüm."

Herhangi bir yerde. Magdelana daha önce 'bağlantınızı' denedikten sonra sizinle iletişime geçti mi?"

"Hayır."

"Bunu yaptığında onunla nasıl başa çıkacağını düşündün mü?"

"Ne zaman olursa olsun, icabına bakacağım. Başımıza daha fazla bela açmayacak, Eve. Söz veriyorum."

"Güzel. Bu benim birkaç saatimi alacak." "Yetişmem gereken bazı işler var."

"Yarınki randevumuz hâlâ geçerli mi? Şapşal kalpler ve çiçeklerin ardından çılgınca seks?"

"Sanırım programımda 'yaratıcı seks' olarak yer alıyor. Bunu 'çılgın' olarak değiştireceğim."

"Neden ikisi birden olamıyor?"

Mavi gözlerini ona dikti. "İşte benim sevgilim."

Kâbusu bekliyordu ama yine de buna hazırlıklı değildi. Kendisini bir zamanlar olduğu gibi - küçük ve zayıf - Rayleen'in pembe-beyaz odasında dururken görmeye hazır değildi.

Bebeklerden hoşlanmıyordu, ölü insanlar gibi bakıp durmalarından hoşlanmıyordu ama yine de onu izliyor gibiydiler. Ama hava çok sıcaktı ve çok güzel kokuyordu.

Yatak, etrafında onu durduracak kimse yokken bir zamanlar ekranda izlediği peri masallarından fırlamış gibi görünüyordu.

Onu. Bir prenses yatağı. Böyle bir yatakta asla kötü bir şey olmazdı.

Kimse karanlıkta içeri girip onun üstüne yatamaz, canını yakamaz, onu incitemezdi. O güzel yatakta olmazdı.

Ona doğru yürüdü ama dokunmaya korktu. Elini uzattı, sonra geri çekti. Dokunursa muhtemelen onu döverdi. Muhtemelen yumruklarını üzerine indirirdi. çok güzel bir şeye dokundu.

"Devam et. Dokunabilirsin. Hatta üzerine uzanabilirsin o."

Etrafında döndü. O değildi. Küçük bir kızdı, tıpkı Onun gibi. Ama onun gibi değildi. Saçları parlak, yüzü güzel ve yumuşak görünümlüydü. Üzerinde hiç çürük yoktu. Gülümsüyordu.

"Burası benim odam."

"Sen prensessin," diye mırıldandı Eve.

Küçük kızın gülümsemesi genişledi. "Bu doğru. Ben prensesim. Buradaki her şey benim. Bir şeye dokunabileceğini söylersem dokunabilirsin. Eğer dokunmazsam ve sen dokunursan, seni zindana attırabilirim. Her zaman karanlık olan bir yere."

Eve ellerini arkaya doğru çırpı. "Ben hiçbir şeye dokunmadım."

"Önce sorman lazım, sonra izin veririm. Ya da vermem." Küçük ve güzel kız pembe beyaz çay takımının serili olduğu masaya doğru yürüdü. "Sanırım biraz sıcak çikolata içmeliyiz. Ne zaman istersem hizmetçilerime yaptırırım. Sıcak çikolata sever misin?"

"Bilmiyorum. Hiç içmedim. İyi mi?"

Rayleen tencereden fincana döktü. "Bu bir katil." Sonra güldü ve güldü. "Ben i dersem içmek zorundasın. Sen benim odamdasın ve ben de prensesim. Sıcak ikolatanızı içme vaktiniz geldi diyorum."

İtaatkâr bir şekilde - itaatkâr olmayı öğrenmişti - Eve bir adım attı ve pembe fincanlardan birini aldı. Yudumladı. "Bu... bu çok iyi. Hiç böyle bir şey içmemiştim." Hızlıca, açgözlülükle içti, sonra bardağı uzattı. "Biraz daha alabilir miyim?"

"Pekâlâ." Rayleen'in gülümsemesi Şimdi gözleri gibi keskindi. Eve bu bakışta midelerini yumruklayan bir şey gördü. Ve Rayleen tencereden bardağı döktüğünde, akan şey kırmızı, kırmızı kandı.

ığlığını bastıran Eve bardağı düşürdü. Kırmızı yayıldı ve beyaz halının üzerinde birikti.

"Şimdi ne yaptığına bir bak! Bunun bedelini ödeyeceksin." Tencereyi yere bırakan Rayleen ellerini iki kez ırdı.

Ve içeri girdi, o keskin gülümsemesiyle, o keskin gözleriyle bakıyordu.

"Hayır. Lütfen. Öyle demek istemedim. Temizleyeceğim. Lütfen, yapma. Lütfen."

"Ben de seni arıyordum küçük kız," dedi babası.

nce ona vurdu, hızlı ve sert bir darbeyle yere yuvarlanmasına neden oldu. Sonra da onun üzerine düştü.

Savaştı, yalvardı, kolundaki kemik bir kalem gibi kırıldığında çığlık attı. Rayleen boş boş dururken fincanından yudumluyordu.

"Bunu durdurmanın tek bir yolu var," dedi Rayleen, Eve'in içinde kendini itip kakmaya, onu parçalamaya başlarken. "Öldürmek her şeyin çaresine bakar. Öyleyse öldür onu. Öldür onu. Öldür onu."

Rayleen, heyecanla yükselen sesiyle bunu tekrarlardı.

"Öldürün onu!"

Eve bıçağı elinde buldu.

Ssh, ssh. Dur artık, Eve. Sadece bir rüya. Rüyadan başka bir şey değil. Benim için uyanmalısın. Şimdi bana geri dön. Sana sahibim."

"Kandı. Pembe, beyaz ve kırmızı. Bütün kan." "Artık

bitti. Artık uyanıksın, benimlesin." Onlar Bu kâbuslar, onu parçaladığı gibi onu da parçalıyordu. O da Onu tuttu ve salladı, dudaklarını saçlarına, şakaklarına bastırdı, titremesi durduğunda bile.

Kadın yüzünü adamın boğazına dayadığında, adam gözyaşlarını hissetti.

"Özür dilerim."

"Hayır, bebeğim. Yapma."

"Yansıtma mı yapıyorum, Roarke? Hepsi bu mu? O çocuğa bakıp hiç sahip olmadığım, hiç hissetmediğim, hiç bilmediğim şeyleri mi görüyorum? Hepsi bu mu? bir çeşit kıskançlık mı? Bunların hepsi bir çeşit çarpık kıskançlık mı? Magdelana ile de mi?"

Şimdi onu geri çekti, yüzünü ve gözlerini görebilmesi için ışıkların yüzde on oranında açılmasını emretti. "Değil, hayır. Asla olamaz. Sende bunu yapacak güç yok. Eğer ben

Magdalena'yla birlikte bunu planladılar, kusur benimdi. Düzgün bakıyorsun, sevgili Eve. Ne olduğunu görüyorsun, görmemeyi tercih etsen bile. Ve başkalarının yüz çevirdiği şeylere bakıyorsun."

"Ona yaptığım şey yüzünden beni hapse atarlardı."

"Yanılıyorsun. Eğer bir saatliğine bile olsa bir saatin en küçük parçası, Tanrı bile merhamet etmezdi bunun için onlara." Başparmaklarıyla gözyaşlarını okşayarak uzaklaştırdı. "İçindeki polis bunu gayet iyi biliyor."

"Olabilir. Evet. Çoğu zaman." İç çekerek başını onun omzuna yasladı. "Teşekkürler."

"Hizmetin bir parçası. Artık uyuyabilir

misin?" "Evet."

Onunla birlikte uzandı, kollarını ona doladı ve ışıkları tekrar söndürdü.

Kabusların sık sık yaptığı gibi, sabahları onu halsiz bırakıyordu. Ama o bunu bir kenara bıraktı. Sekizde giyinmiş, yakıtını almış ve yapılması gerekenlerle ilgilenmeye hazırды.

"Buna nasıl yaklaşacaksın?" Roarke ona sordu. "Hem

Mira'nın hem de Whitney'nin benimle iletişime geçmesini

bekliyorum.

Dün gece onlara gönderdiğim raporu okudular. Bu arada, Önce en iyi arkadaşına vuracağım. Şansım yaver giderse, bir günlük var ve en iyi dostum onu saklıyor."

Yatak odasının oturma alanındaki kanepenin koluna oturdu ve ikinci fincan kahvesini içti. "O zaman Allika'yı denerim. Straffo'nun bu sabah golf randevusu var, dokuz buçukta başlama vuruşu, sonra da kulübünde öğle yemeği.

Çocuğun saat dokuzda anlaşması var.

Brain Teasers adında bir şeyde, ardından bir müze gezisi. Allika'nın çocuk ve bakıcıyla saat birde buluşması ve bakıcı günün geri kalanında izinli olduğu için görevi devralması gerekiyor. Zooloji adlı bir yerde öğle yemeği var, ardından öğleden sonra anne-kız kuaföre gidecek."

"Tam gün."

"Evet, onları dolduruyorlar. Bu sabah Allika'yı çatı katında yalnız yakalayacağıma güveniyorum. Sonuçlara bağlı olarak, ya çocuğu alacağım ya da Mira ve/veya Önce Whitney. Çocukla görüşmek işin zor kısmı. Babası beni engelleyecek, Çocuk Esirgeme Kurumu devreye girecek. Bunu çözmek için teoriden ve ikinci dereceden daha fazlasına ihtiyacım var."

"Senin için de tam gün."

"Hala seks ve akşam yemeğini idare edebilirim."

Güldü. "Bu akşamki menünün düzenini beğendim. İşte, önce bunu al."

Dolabına doğru yürüdü, Sevgililer Günü kırmızısına sarılmış, üzerinde beyaz ipek bir fiyonk olan bir kutu getirdi.

"Oh, adamım."

"Biliyorum, evet. Bir hediye." Dudakları eğlenerek seğirdi. "Çok sinir bozucu. Yine de aç."

Kapağı kaldırdı, içinde donuk altından başka bir kutu buldu. Kırmızı kadife üzerine yerleştirilmiş uzun, ince bir şişe vardı.

Mücevher bekliyordu, ona pırıltılar almak onun alışkanlığıydı. Ve onu tanıdığı için şişenin üzerindeki taşların cam olmayacağını düşünmüştü. Kim?

Roarke dışında elmas ve yakutlarla süslenmiş bir şişe satın alır mıydı?

Onu kaldırdı ve içindeki soluk altın rengi sıvıyı inceledi. "Sihirli iksir mi?"

"Olabilir. Koku. Sizin kokunuz. Sizin için yaptım - sizin teniniz, sizin tarzınız, sizin tercihleriniz. İşte." Aldı, yakut tıpayı kaldırdı, sonra bileğine biraz kendisi sürdü. "Bakalım ne düşüneceksin."

Kokladı, kaşlarını çattı, tekrar kokladı. İncelikliydi ve süslü değildi. Düşündüğü gibi çiçek suyu ya da en yakın duvara tırnağımla gel misk değildi.

"Ve?"

"Bu çok hoş. Sanırım beni tanıdığını kanıtlayan bir şey daha." Onu memnun etmek için boğazını biraz okşadı. "Şişenin üstte olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Doğal olarak. Elmaslar Kırk Yedinci Cadde soygunundan."

"Öyle mi?" Bu fikir onu hem eğlendirdi hem de sevindirdi. "Bu oldukça soğuk." Şişeyi şifonyerine götürdü, Galahad'ın taşıdığı şişkinlikle sıçrayamayacağı kadar yükseğe. Sonra geri geldi ve koklaması için boynunu uzattı. "Ve?"

"Tam senlik." Saçlarından çekiştirerek öpücük için yüzünü eğdi. "Benim biricik sevgilim."

"Bu baştan savma konuşmayı sonraya sakla. Benim gitmem gerekiyor. Peabody her an burada olabilir ya da kışına tekmeyi yiyebilir."

"İşler araya girmezse akşam yemeği sekizde diyelim mi?"

"Sekiz. Yedi buçuğa kadar toparlayabildiğim her şeyi toparlamaya çalışacağım."

Gelmeden önce Eve'in raporunu okumuş olmasına rağmen Peabody, kendi deyimiyle bir çocuk katili fikrine hâlâ direnç gösteriyordu.

"Tamam, biliyorum, bazı sert okullarda öğretmenler ve diğer öğrenciler tehdit edildi ya da saldırıya uğradı. Çıkartmalar, yumruklar, mutfak eşyaları. Ancak bunlar zor durumlardır ve çoğunlukla zor durumdaki çocukları içerir."

"Yani bu güzel bir üniforma giydiği ve bir çatı katında yaşadığı için bağışıklığı var."

"Hayır, ama bu farklı bir temel. İntikam suçlarından, dürtüsel şiddetten ya da doğuştan gelen şiddet eğilimlerinden bahsediyoruz. Bu durumda, önceden planlanmış ve net bir neden olmaksızın soğukkanlılıkla gerçekleştirilmişlerdir."

"Motivasyon gelecektir."

"Dallas, Foster'ın kayıtlarını inceledim. Williams'ın kayıtlarını inceledim. Davranışları nedeniyle birkaç disiplin cezası ve/veya veli toplantısı var, Notların düşmesi, ödevlerin kronik olarak gecikmesi ve bunun gibi şeyler. Ama hiçbirisi Rayleen Straffo ile ilgili değil. Notları mükemmel, davranışları da aynı şekilde değerlendiriliyor. Sınıfın en iyisi."

"Belki de onlarla oynamıştır."

"Dostum, ona karşı bir şeyler hissediyorsun." Peabody hemen yüzünü buruşturdu. "Öyle demek istemedim. Sadece seninle o noktaya gelemiyorum. Bunu göremiyorum. Hissetmediğimden eminim."

"Bugün bu görüşmeleri takip edelim. Belki içimizden biri fikrini değiştirir."

Eve arabayı Melodie Branch'ın yaşadığı binanın önündeki kaldırıma çekerken gösterge paneli sinyal verdi.

"Dallas."

"Eve, raporunu okudum." Mira'nın yüzü endişeyle örülmüştü. "Bunu tartışmamız gerekiyor. Uzun uzadıya."

"Bunu anladım. Şu an iyi bir zaman değil. Bir nüktedanla takip yapmak üzereyim."

"Rayleen Straffo değil."

"Şu anda olmaz, hayır. Sizinle ve komutanla -eminim o da bu konuyu görüşmek isteyecektir- öğleden sonra görüşebilirim."

"Pekâlâ. Şimdi komutanla temasa geçip bunu ayarlayacağım. Bu görüşmeyi yapana kadar Rayleen Straffo ile konuşmamanızı tercih ederim."

"Bugün zaten oldukça dolu. Bekleyebilir. Duyduğuma göre bu konuda benimle aynı fikirde değilsin."

"Bu konuyu öğleden sonra görüşeceğiz. Bazı endişelerim var, evet. Burada dikkatli ol, Eve."

"Elimden geleni yapacağım." Eve telefonu kapattı. "Görünüşe göre Mira bu konuda senin tarafında."

"Bu taraf değil, Dallas."

"Hayır. Haklısın."

Eve, arabadan inip genç bir kızı en iyi arkadaşına ihanet etmesi için korkutmak niyetiyle binaya girmeye başladığında, "Ama yanlar gibi hissettirdi," diye düşündü.

ANGELA MILES-BRANCH kapıyı kendisi açtı. Tüvit pantolon ve krem rengi angora balıkçı yaka giymişti. Ayaklarında aynı renkte yumuşak, alçak topuklu deri botlar vardı. kazak gibi.

İkisini de şık ve modern bir oturma odasına götürdü. "Bunun Sarah Child'daki durumla ilgili olduğunu varsayıyorum. Melodie odasında ve şu anda benimle konuşmuyor."

Eve'in tek söylediği "Oh?" oldu.

"Onu akademiden çıkardım. Kızımı iki cinayetin işlendiği bir okula göndermeyeceğim. Olayları kendi açısından değerlendirmeyeceğim için üzgün, yani tüm evrendeki en iyi arkadaşları oraya gidiyor, tanımadığı başka bir okula gitmek istemiyor. ve eksi sıfır olan üniformalar giymek zorunda oldukları bir yer."

Angela savaş yorgunluğu çeken bir kadın gibi sandalyeye çöktü. "Bu konuda kafa kafayayız ve önümüzdeki birkaç yıl boyunca onun hayatından ben sorumlu olduğum için ben kazanıyorum. Yine de." İç çekti ve parlak saçlarını itti. "On yaşında olmak ve tüm dünyanın üzerinize yıkıldığını düşünmek korkunç. Ona somurtması ve bana kızması için zaman ve alan veriyorum."

Peabody, "Görünüşe göre çocuğunuz için en iyi olduğunu düşündüğünüz şeyi yapıyorsunuz," yorumunda bulundu. "Çocuklar bunu her zaman anlayamazlar. Bu yüzden sorumluluk onlarda değil."

"Bunun için teşekkürler. Bu adımı atan ya da atmayı ciddi olarak düşünen tek ebeveyn ben değilim. Melodie de bunu anlamıyor. Bu yüzden, tanıdığı ve sevdiği çocuklardan en azından birkaçının onu dün kaydettirdiğim West Side Academy'ye gitmesini umuyorum. Bu arada..." Ellerin kalkıp inmesine izin verdi.

"Melodie, Sarah Child'daki arkadaşlarından herhangi biriyle temas kurdu mu?" Eve sordu.

"Evet, tabii ki. Hepimiz her şeyi olabildiğince normal tutmaya çalışıyoruz. Bu hiç kolay değil."

"Rayleen Straffo'ya ne dersin?"

"Özellikle de o. Sıkı ve daha da sıkı. O korkunç deneyimi birlikte yaşadılar. Perşembe günü Rayleen'i ağırladık, bu onlar için olağan bir randevuydu. Allika ve ben birbirlerini görmelerinin onlar için iyi olacağını düşündük. Normalde öyle. Sonra Melodie dün gece Straffo'larda akşam yemeği yedi."

"İki gün üst üste mi? Bu normal mi?"

"Bu olağan bir durum değil. Açıkçası, Melodie'nin Pazartesi günü yeni bir okula başlamasıyla ilgili tartışmamızın ardından birkaç saatliğine de olsa onu başımdan savdığım için rahatlamıştım."

"Onunla konuşmak istiyoruz."

"Teğmen, yapmanız gereken bir iş olduğunu biliyorum ve inanın bana, bunu yapmanızı istiyorum. Sadece Melodie'nin tekrar üzülmelerini istemiyorum. Craig Foster'a olanların ayrıntılarını tekrar yaşamalarını istemiyorum. Kabuslar görüyor."

"Bundan uzak durmaya çalışacağız. Bu da keşfetmemiz gereken başka bir yol."

"Pekâlâ. Ama onun şu anki ruh haliyle sen de sessiz muameleden başka bir şey alamayabilirsin. Ben onu yakalarım."

Angela ayağa kalktı ve odadan çıktı. Eve kısık sesler duyabiliyordu; annenin sabırsızlığı, asık suratı Çocuğun meydan okuması.

Kısa bir süre sonra, asık suratlı küçük bir kız aynı derecede asık suratlı ebeveyni tarafından oturma alanına götürüldü. "Melodie, otur. Eğer Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody'ye de bana davrandığın kadar kaba davranırsan, önümüzdeki iki hafta boyunca ev hapsinde kalacaksın."

Melodie küçük bir hareketle omuz silkti ve bir sandalyeye çökerken bakışlarını yerde tuttu.

"Bay Foster ve Bay Williams'ın ölmesi benim suçum değil. Ama cezalandırılıyorum."

"Bu raunda tekrar başlamayacağım," dedi Angela yorgun bir sesle.

Eve doğrudan bir hamle yapmaya karar verdi. "Melodie, Rayleen'in günlüğüne ihtiyacım var."

Kızın çenesi hızlı bir şokla yukarı kalktı, sonra aynı hızla aşağı indi. "Özür dilerim. Anlamıyorum."

"Elbette biliyorsun. Rayleen sana günlüğünü verdi. Günlüğüne ihtiyacım var.
o."

"Rayleen'in günlüğü bende değil."

"Ama onun bir günlüğü var."

"O... Bilmiyorum. Günlükler özeldir."

"Senin var mı?"

"Evet, hanımefendi. Bu özel." Ve yalvarırcasına annesine baktı.

"Evet, öyle." Angela, Melodie'nin sandalyesinin koluna oturdu ve bir elini kızının omzuna koydu. Eve, savaş hatları ne olursa olsun, bunun birleşik bir cephe olduğunu fark etti. "Melodie günlüğüne ne isterse yazabileceğini ve kimsenin onu okumayacağını biliyor. Bunun ne olduğunu anlamıyorum. hakkında."

"Mahremiyet önemlidir," diye kabul etti Eve. "Arkadaşlık da öyle. Sanırım pek çok arkadaş günlüğünde yazanları paylaşmaktan çekinmiyor. Rayleen'inkini okudun mu?"

"Hayır, yapmaz... Belki de yoktur." Eve mantıklı bir adım attı. "Perşembe günü sana verdi, Buraya geldiğinde. Sana onunla ne yapmanı söyledi?"

"Sadece oynamaya geldi, hepsi bu. Ve takılmak için. Okula gidemiyoruz çünkü Bay Williams havuz." Melodie'nin gözlerinde yaşlar süzölmeye başladı. "Ve her şey tamamen temelden sarsıldı ve artık Ray'le aynı okula bile gidemeyeceğiz. O benim en iyi arkadaşım. En iyi arkadaşlar birbirlerinden ayrılmazlar."

"Melodie, arama izninin ne olduğunu biliyor musun? Bir tane alabilirim," diye devam etti Eve, Melodie kamburunu çıkarırken. "Odanı aramam için bana izin verecek. Bunu yapmak istemiyorum."

"Teğmenim," dedi Angela şok olmuş bir halde. "Tanrım, bu da ne? Bu mu?"

"Günlüğü görmem gerek, Melodie. Gerekirse odanı ararım."

"Onu bulamayacaksın. Bulamayacaksın! Çünkü Ray-"
Sözünü yarıda kesip annesinin elini tuttu. "Söz verdim. Söz verdim.

Anne. Sözünden dönmemen gerekiyor."

"Hayır, değilsin. Her şey yolunda bebeğim." Melodie'yi
kucağına aldı. "Rayleen'in başı dertte mi?" diye sordu Eve.

"Günlüğü aldığımda daha fazlasını öğreneceğim. Bu
Melodie'nin çıkarları için en iyisi."

"Bekle. Sadece bekle." Angela bir an için gözlerini kapattı.
Yüzündeki mücadele açıkça görülüyordu. Sonra Melodie'nin
yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi ve sessizce konuştu.
"Tatlım, polise doğruyu söylemek zorundasın. Bu çok
önemli."

"Söz vermiştim!"

"Gerçek, bir söz kadar önemlidir. Söyle bana tatlım,
Rayleen'in günlüğü sende mi?"

"Yapmam! İstemiyorum! Dün gece ona geri götürdüm.
Sadece kısa bir süreliğine elimdeydi ve okumadım. Kilitli
ama kilitli olmasaydı da okumazdım. Yemin ettim."

"Tamam bebeğim, sorun değil. Onda değil," dedi Angela
Eve'e. "Eğer kendini iyi hissediyorsan arama izni alman için
ısrar etmeyeceğim.
onu aramak zorunda. Ama size söylüyorum, eğer bende yok
diyorsa, yoktur."

"Buna gerek kalmayacak. Melodie, Rayleen sana günlüğü
verirken ne söyledi?"

"Polisin gelip tüm eşyalarını karıştıracağını söyledi."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Angela. "Straffos'un
daireisini mi aradınız? Bilmiyordum. Melodie'nin gitmesine
izin verdim.

Orada. I-"

"Melodie'ye hiçbir şey olmadı ve olmayacak da," diye araya girdi Eve. "Devam et, Melodie."

"Sadece saklamamı, olan bitenden bahsetmememi, bana verdiğini kimseye söylemememi istedi. Bu özel bir şey, bu bir günlük. Yabancıların onun özel düşüncelerini okuması doğru olmazdı. Bana güvenebilirdi çünkü biz çok iyi arkadaşız. Ve dün gece istediği gibi ona geri götürdüm. Şimdi söylediğim için bana kızacak."

"Hayır, yapmayacak." Angela dalgın dalgın Eve'in yüzüne bakarak söyledi. "Her şey yoluna girecek, merak etme." Ayağa kalktı, Melodie'yi ayağa kaldırdı. "Gerçeği söylediğin için seninle gurur duyuyorum, çünkü yapılması gereken doğru şey buydu ve zor olan da buydu. Yapılacak şey. Sen git, kendine bir vişneli gazoz al. Ben hemen geliyorum."

"Sana kötü davrandığım için özür dilerim."

"Ben de üzgünüm tatlım. Git ikimize de büyük bir gazoz getir."

Melodie burnunu çekerek başını salladı ve topuklarını sürüyerek odadan çıktı.

"Bir çocuğun günlüküne neden ihtiyaç duyduğunuzu anlamıyorum. Bunun seninle nasıl bir ilgisi olabilir anlamıyorum. soruşturma."

"Bu dikkat gerektiren bir unsur."

"Bana bu konuda neye ihtiyacım olduğunu ya da neyi bilmek istediğimi söylemeyeceksin ve kızımın benim ilgime ihtiyacı var. Ama Melodie'yi Straffo'lardan uzak tutmam gerekip gerekmediğini söylemenizi istiyorum. Rayleen ve ailesiyle birlikte olmasının onun için tehlikeli olup olmadığını

söylemenizi istiyorum."

"Tehlikede olduğunu düşünmüyorum, ama şimdilik, bunu kısıtlayarak daha rahat hissedebilirsiniz. temas." Her açıdan daha iyi, diye düşündü Eve ve Angela'nın bunu anladığından emin oldu. "Ne senin ne de Melodie'nin bu konuşmadan ya da günlükten Straffos'a ya da başka birine bahsetmemeniz çok önemli."

"Sanırım Melodie ve ben hafta sonunun geri kalanında uzaklara gideceğiz, belki uzun bir hafta sonu gezisine çıkarız." Angela kararsız bir nefes verdi. "Salı günü okula başlayabilir."

"Kulağa hoş bir fikir gibi geliyor," dedi Eve. "Çocuklar konusunda otorite değilim Bayan Miles-Branch, ama edindiğim izlenime göre iyi bir çocuğunuz var."

"Burada çok iyi bir tane var. Teşekkür ederim."

Eve, Miles-Branch apartmanından aşağı inerlerken Peabody'ye konuşması için bir şans verdi. Peabody sessiz kalınca Eve arabaya binene kadar bekledi.

"Düşünceler? Yorumlar? Sorularınız?"

"Sanırım onları derliyorum." Peabody yanaklarını şişirdi. "Söylemeliyim ki, bir çocuğun günlüğünü saklaması ya da bir yetişkinin, bir otorite figürünün günlüğüne göz koymasından korkuyorsa güvendiği bir arkadaşından günlüğünü saklamasını istemesi ilk bakışta oldukça masum ve tipik bir davranış gibi görünüyor. Kızlar, özellikle de kızlar, bu tür şeylere karşı aşırı duyarlıdır."

"Peki yüzeyin altında?"

"Aradığınız yer orası ve bunu anlıyorum. Bu açıdan bakıldığında, bir günlüğün olması, Rayleen'in

Biz aramadan önce onu evden çıkarmak için biraz zahmete girmiş olması, teorinize belli bir ağırlık katıyor."

Ve Eve şüpheyi duydu. "Ama oturduğun yerden bakınca hâlâ tipik bir kız işi gibi görünüyor."

"Bunu farklı bir şekilde görmek benim için oldukça zor. Üzgünüm Dallas, o bir kız."

"Ya on altı ya da yirmi altı yaşında olsaydı?"

"Dallas, arada dünya kadar fark olduğunu biliyorsun."

"Ben de buna karar vermeye çalışıyorum," dedi Eve ve Straffo'ların binasının önündeki kaldırıma doğru ilerledi.

Kapıyı açan Allika'ydı. Birkaç gece üst üste kötü uyumuş biri gibi sıkılmış ve ağır gözlü görünüyordu. O gün için henüz giyinmemişti ve üzerinde uzun gri bir elbise.

"Lütfen," dedi, "bizi yalnız bırakamaz mısınız?"

"Sizinle konuşmamız gerekiyor, Bayan Straffo. Bunu içeride, özel ve sizin rahat edebileceğiniz bir yerde yapmayı tercih ederiz."

"Polis neden kendi evinizde sorgulanmanın rahat olduğunu düşünüyor?"

"Sizinle konuşun dedim, sizi sorgulayın değil. Bizimle konuşmakta tereddüt etmenizin bir sebebi var mı?"

Allika bir an gözlerini kapattı. "Kocamla iletişime geçmem gerekecek."

"Bir avukata ihtiyacınız olduğunu düşünüyor musunuz?"

"O sadece bir avukat değil." Çıtlattı, sonra elinin topuğunu alnına bastırdı. "Başım ağrıyor. Kızımı almadan önce dinlenmeye çalışıyorum."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama cevaplanması gereken sorularımız var." Eve nişan aldı ve zayıf noktayı itti. "Eğer kocanızla iletişime geçme ihtiyacı hissediyorsanız, neden üçümüzle Merkez'de buluşmasını önermiyorsunuz? Bunu resmi bir şekilde yaparız."

"Kulağa neredeyse tehditkâr geliyor."

"Üçümüz burada, dördümüz orada. Nasıl isterseniz öyle alın."

"İçeri gel o zaman. Bitir şu işi. Siz polisler kurbanlara kendilerini suçlu gibi hissettiriyorsunuz."

Oturma odasına girdi ve asık suratlı Melodie'ninkine çok benzeyen bir hareketle bir sandalyeye çöktü. "Ne istiyorsun?"

"Aramanın gerçekleştirilmesinden önce binadan alınan ve soruşturma ile ilgili olabilecek bir eşya olduğuna inanmak için nedenlerimiz var."

"Bu çok saçma. Evden hiçbir şey alınmadı ve evde bulunan hiçbir şey de sizin soruşturma."

"Kızınız günlüğünü çıkardı."

"Pardon?" Allika şimdi doğrulup oturmuştu ve sesinde bir dalgalanma, sadece en hafifinden bir korku vardı. "Rayleen'in günlüğünün konuyla ne ilgisi var?"

"Aramadan önce onu ortadan kaldırdı ve o zamandan beri tekrar ele geçirdi. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Okudun mu?"

"Hayır, yapmadım. Bu evde birbirimizin mahremiyetine saygı duyarız."

"Günlüğü görmemiz gerekiyor, Bayan Straffo."

"Neyin var senin? Bir çocuğu nasıl böyle korkunç bir şeyle suçlarsın?"

"Rayleen'i hiçbir şeyle suçlamadım. Onun ne yaptığını düşünüyorsun? Onun ne yapabileceğini düşünüyorsun, Allika?" Eve öne doğru eğildi. "Seni hasta eden, uykusuz bırakan ve korkutan nedir?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ne demek istediğini anlamıyorum." Parmakları cübbesinin eteğini kıvırmaya başladı. "Bunu durdurmalısın. Bunu durdurmalısın."

"Onu durduracağım. Onu durduracağım. Böyle devam edemeyeceğini biliyorsun."

"Gitmen gerek. Şimdi gitmeni istiyorum."

Eve bir sonraki zayıf noktaya sertçe bastırdı. "Neden oğlunun bütün resimlerini saklıyorsun? Neden battaniyesinin bir parçasını, küçük oyuncak köpeğini, onun tüm bu parçalarını saklıyorsun? Bu neden Allika?"

"O benim bebeğimdi. O benim oğlumdu." Şimdi

gözyaşları fışkırıyordu. "Ama bebeğinizin resimleri yok. Oğlunun dışarıda, açıkta oturduğuna dair anıların var. Neden

Bu mu?"

"Acı verici. Bu üzücü..."

"Rayleen'e. Bundan hoşlanmıyor, değil mi? Senin ya da Oliver'ın başka bir çocuğun resimlerine bakmanızdan hoşlanmıyor. Onunla ilgili olmalı, sadece onunla. İlgiyi paylaşmayı hiç sevmezdi, değil mi?"

"Doğaldır, ilk çocuğun yeni bebeği kıskanması son derece doğaldır. Bir alışma dönemi geçirmek. Kardeş-kardeş rekabeti."

"Bundan daha fazlasıydı, değil mi? Sonra sonunda O Noel arifesinde, bu konuda bir şey. Neden o oyuncakları paylaşmak zorundaydı? O ilkken, neden senin zamanını alsındı? Onu yataktan kaldırdı ve merdivenlerin başına götürdü. Değil mi?"

"Bu bir kazaydı." Allika elleriyle yüzünü kapattı, sarsıldı. "Bir kazaydı. O uyuyordu. Hepimiz uyuyorduk. Tanrım, lütfen bunu yapma."

"Hayır, uyumuyordu. Uyumadığını biliyorsun."

"Öyle demek istemedi... öyle demek istemiş olamaz... Lütfen, Tanrım."

"Bana o sabah neler olduğunu anlat, Allika."

"Tıpkı sana söylediğim gibiydi. Hepimiz uyuyorduk, hepimiz uyuyorduk." Şimdi ellerini indirmişti ve yüzü hayalet gibi bembeyazdı, gözleri donuktu.

"Onu daha ne kadar içeride tutabilirsin? kırmak mı?" Eve talep etti. "Daha ne kadar maskeleyebilirsiniz

Haplarla ve yoğun çalışmayla mı? Numara yaparak mı? Bir sonraki Reed Williams'a kadar mı?"

"Hayır. Hayır. O bir kerelik bir hataydı."

"Bununla yaşayamayacağını biliyorsun, Allika. Bana anlatmalısın. Küçük oğluna ne yaptığını söyle bana. Bebeğine."

"Sadece yedi yaşındaydı."

Allika'daki çatlağı gören Peabody işini yaptı. O Allika'nın yanına oturdu. "Sen onun annesisin ve onu korumak istiyorsun. Onun için doğru olanı yapmak istiyorsun."

"Evet, tabii ki. Evet."

"Sen de Trevor'ı korumak istedin. Onun için doğru olanı yapmak istiyorsun. Şimdi doğruyu söylüyorsan, ikisi için de doğru olanın bu olduğunu biliyor olmalısın."

"Bebeklerim."

"Noel sabahı ne oldu, Allika?" Eve sordu. "Trevor'a ne oldu?"

"Çocuklar Noel sabahı erken uyanır," diye mırıldandı Allika gözyaşları yanaklarından süzülürken. "Bu çok doğal. Çok fazla heyecan, çok fazla beklenti. İçeri girdi, Rayleen şafaktan hemen önce odamıza geldi, yatağa atladı. Çok heyecanlıydı, çok mutluydu. Kalktık, Oliver ve ben. Kalktık ve Oliver gidip Trev'i getireceğini söyledi."

Bir elini ağzına bastırdı. "Bir yıl önce, ilk Noel'inde Trev çok küçüktü, bir yaşında bile değildi. Hiçbir şey anlamamıştı. Ama bu yıl neredeyse iki yaşındaydı ve... Bu onun ilk gerçek Noel'i olacaktı. Oliver dedi ki

Trev'i almaya giderdi ve hep birlikte aşığı inip Noel Baba'nın gelip gelmediğine bakardık."

"Rayleen neredeydi?" Eve sordu.

"Bornozumu alırken Rayleen benimle kaldı. Ellerini çırparak aşığı yukarı zıplıyordu. Çok mutluydu, yüzü Noel sabahı küçük bir kızinki gibi parlıyordu.

"Ve gördüm... Bir gece önce çorabına sıkıştırdığım küçük pembe terlikleri giydiğini gördüm. Hani şu alışverişe gittiğimizde görüp çok istediğı terlikler. gün."

Allika'nın yüzü karardı, sanki içindeki her şey uçup gitmişti. "Rayleen terlikleri giyiyordu," dedi Eve.

"Üzerlerinde parıltılar vardı, her yerinde güzel parıltılar, adını yazıyordu. Üzerinde adı yazan şeyleri çok severdi. Ona bir şeyler söylemeye başladım. oraya tek başına gitmemeliydi; babam ve ben, o uyandığında kalkacağımıza söz vermiştik. Ama sonra Oliver'ın haykırışını duydum. Sanki kalbi kırılmış gibi bağıırıyordu. ve onun merdivenlerden aşığı koştüğünü duydum. Koştum, koştum ve bebeğimi gördüm. Oliver bebeğimizi merdivenlerin dibinde tutuyordu ve ben aşığı koştum. Ve o üşümüştü. Benim tatlı küçük oğlum. Yüzünde kan vardı ve üşümüştü."

"Rayleen ne yaptı?"

"Bilmiyorum. Her şey bulanıklaştı. Oliver ağlıyordu ve sanırım, sanırım Trev'i ondan almaya çalıştım, ama Oliver Trev'i çok sıkı tutuyordum. Çok sıkı. Ben...evet, yardım çağırmak için 'link'e koştum ve Ray..."

"O ne yaptı?"

Allika gözlerini kapadı ve ürperdi. "Oliver ve benim ağacın altına kurduğumuz bebek eviyle oynamaya başlamıştı bile. Pijamalarını giymiş, pırıl pırıl pembe terliklerini giymiş, bebekleriyle oynuyordu. Sanki hiçbir şey olmamış

gibi." "Ve sen biliyordun."

"Hayır. Hayır. O sadece küçük bir kızdı. Anlamıyordu. O anlayamazdı. Bu bir kazaydı."

Hayır, diye düşündü Havva, hayır, değildi. Ve bu kadının bir parçası her geçen gün yok oluyordu, çünkü bunu biliyordu.

"Allika, evinde ses yalıtımı yaptırmıyorsun, Rayleen'e bir şey olmasından ve senin duyamamaktan korktuğun için değil. Yaptırmıyorsun çünkü sen Rayleen'den ve duyamayacağın şeylerden

korkuyorsun." "O benim çocuğum. O benim de çocuğum."

"Birkaç ay önce New Mexico'daki teyzeni görmeye gitmiştin. Deri işiyle uğraşıyor. Deriyi işlemek için hint fasulyesi yağı kullanıyor."

"Tanrım, dur. Durmalısın."

"Rayleen onunla vakit geçirdi mi? Onu izleyip, sorular sordu mu? Bir şeyler öğrenmeyi seviyor, değil mi? Rayleen bilmekten hoşlanır."

"Craig Foster'ı severdi. En sevdiği öğretmendi."

"Ama merak ediyorsun. Ve Williams. Rayleen hastane koğuşlarında gönüllü çalışıyor. O zeki bir kız. Aklına koyarsa eline bir şırınga ya da uyuşturucu alabilir."

"O zaman bir canavar olur. Bunu söylememi mi istiyorsun?" Sesinde histeri kabardı ve akan gözleri çılgına döndü. "Kızımın bir canavar olduğunu söylememi mi istiyorsun?"

Canavar mı? O benden geldi." Bir elini yumruk yapıp Göbek. "Benden ve Oliver'dan. Onu kalbinin ilk atışından itibaren sevdik."

"Trevor'ı sevdiğin gibi. Eğer yanılıyorsam," dedi Eve, Allika'nın yüzü çöktüğünde, "o zaman günlüğünü okumak hiçbir şeye ya da kimseye zarar vermeyecek. Eğer haklıysam, daha önce yardım alacaktır. başka kimse zarar görmedi."

"Al o zaman. Götür onu. Götür ve beni yalnız bırak."

Aradılar. Yatak odasını, oyun odasını karış karış aradılar. Çekmeceleri açtılar, dolabı boşalttılar, oyuncakların, sanat malzemelerinin arasını aradılar.

Peabody, "Belki de evin başka bir yerine saklamıştır," diye önerdi.

"Ya da onunla birlikte. Her iki durumda da, onu alacağız. Varlığının bir ağırlığı var. Teyzesiyle görüşmeli ve çocuğu hemen görmeliyiz. Eğer ondaysa, annesinin ayaklarını kaydırmasını ve çocuk onu arıyoruz. Hadi."

İletişim cihazını çıkarmak için ara verdi. "Dallas."

"Teğmen, ofisime rapor verin. Derhal."

"Efendim, ben şu anda Foster ve Williams soruşturmalarında bir tutuklamaya yol açacağına inandığım kanıtlar."

"Başka bir adım atmadan önce sizi ofisimde görmek istiyorum, Teğmen Dallas. Anlaşıldı mı?"

"Efendim, her şey yolunda. Yola çıkıyorum. Siktir," diye ekledi sonra İletimi sonlandırmıştı. Bilek ünitesine baktı, hesapladı.
"Müze turu. Met. Oraya git, gölge şüpheli."

"Ama Dallas, komutan emretti-"

"Ben. Senin hakkında hiçbir şey söylemedi. Senden şüphelinin yerini tespit edin ve onu gözetim altında tutun. Beni haberdar edin. Seni zorlamasına izin verme, Peabody."

"Tanrım, o daha on yaşında. Sanırım bir tweener'ı yapılmadan gölgeleyebilirim."

"Bu çocuk iki cinayetin baş şüphelisi ve büyük ihtimalle kardeş katiliğinden de suçlu. Sen değılsin. Bir çocuğı gölgeliyorsun Peabody, bunu sakın unutma."

Peabody'yi Metropolitan Müzesi'nin zarif girişinde bıraktıktan sonra şehir merkezine doğru yola çıktı. Yolda giderken Taos, New Mexico'daki Quella Harmon'la bağlantı kurdu.

Peabody uzun basamakları tırmanırken bile, bu devasa sanat katedralinde bir çocuğı ve İrlandalı bakıcısını nasıl bulacağını merak ediyordu.

O bunları düşünürken Cora, Rayleen'i Seksen Birinci Cadde'de bir taksiye bindirdi.

"Ama annemin bizimle buluşup beni yemeğe götürmesi gerekiyordu." "Beni aradı, değil mi? seni hemen eve götüreceğim. Eve gidiyoruz, Ray sevgilim."

Rayleen rüzgarlı bir iç çekiş yaptı ve pembe kürklü çantasını kavradı.

Hem Mira hem de Whitney onu bekliyordu ve ikisi de suratsız görünüyordu.

"Oturun, Teğmen." Başka

seçeneği olmayan Eve

oturdu. "Ortağınız mı?"

"Sahada, efendim."

Whitney'nin dudakları gerildi. "İkinizin de burada olmasını ve ikinizin de şu anda sahada bulunmamasını istediğimi düşündüm."

"Yanlış anlaşılma için özür dilerim, Komutan." "Bana saçmalama Dallas, havamda değilim. Okudum ve benim görüşüme göre bunu soruşturma ve bu departman çok zayıf bir konumda."

"Katılmıyorum, saygılarımla. Efendim."

"Mayınlarla dolu bir yolun peşinden gidiyorsunuz ve bunu hiçbir somut fiziksel kanıt, hiçbir somut olgu olmadan yapıyorsunuz."

"Tekrar ediyorum efendim, katılmıyorum."

Şüpheli-" "Çocuk," diye düzeltti.

"Şüpheli reşit değil. Bu onun cinayet işleyebileceğini engellemez. Çocukların öldürdüğü ve kötü niyetle öldürdüğü bilinmektedir. Kasıtlı, hatta neşeyle."

Whitney avuçlarını masasının üzerine koydu. "Bu kız şehrin en tanınmış ailelerinden birinin kızı. savunma avukatları. İyi eğitilmiş, ayrıcalıklı bir ailenin ürünü ve kendi raporunuza göre bile bırakın şiddeti, hiçbir suça karışmamış. Duygusal ya da zihinsel dengesizlik nedeniyle hiç tedavi görmemiş. Dr. Mira?"

"Çocuklar şiddet içeren eylemlerde bulunurlar," diye söze başladı Mira. "Ve bu yaştaki bir çocuğun, hatta daha küçük yaştaki çocuklar öldürülmüşse, bu tür vakalarda genellikle başka çocuklar da yer almaktadır. Bu tür vakaların öncesinde genellikle daha küçük şiddet eylemleri görülür. Örneğin evcil hayvanlar üzerinde. Rayleen Straffo'nun profilinde şiddet."

Eve bariyerlerin dikilmesini bekliyordu ama öyle olmadı. Hayal kırıklığını durdur. "Yani babası zengin olduğu, okulda başarılı olduğu ve küçük köpek yavrularını tekmelemediği için bildiklerimden geri adım atmalıyım."

"Ne biliyorsun ki?" Whitney araya girdi. "Bu kızın iki öğretmenin öldürüldüğü bir okula gittiğini biliyorsunuz. Yüzden fazla çocuk da öyle. Biliyorsun ki

annesinin ikinci kurbanla kısa bir ilişkisi olduğunu itiraf ettiğini söyledi."

Eve ayağa kalktı; bunu oturarak halledemezdi.
"Şüphelinin ilk kurbanı bulduğunu biliyorum, her iki olayda da fırsatı olduğunu biliyorum, araçları olduğunu biliyorum. Teyzesiyle konuştum ve şüphelinin hint fasulyesine erişimi olduğunu ve bunlardan nasıl yağ yapıldığını gösterdiğini öğrendim. Çatı katından daha önce çıkardığı bir günlüğü olduğunu biliyorum.
düne kadar saklaması için bir arkadaşşıma verdim." Whitney

başını eğdi. "Bu günlük sizde mi?"

"Bilmiyorum. Şüphelinin bunu sakladığını veya imha ettiğini ya da şu anda üzerinde tuttuğunu düşünüyorum. Onu çıkardı çünkü bu onu suçlu çıkarırdı."

Mira, "Eve, pek çok genç kız günlük tutar ve bunları kutsal ve özel sayar," diye söze başladı.

"Yıllar geçse de genç bir kız değil. Ona baktım. Onun ne olduğunu biliyorum. Bakmak istemezsin."
dedi, Whitney'e dönerek. "İnsanlar bir çocuğa, yüzünün ve şeklinin masumiyetine bakıp kötülük görmek istemezler. Ama onun içinde bu var."

"Fikriniz, ne kadar tutkulu olursa olsun, kanıt

değildir." "On yaş büyük olsaydı, beş yaş büyük

olsaydı

benim fikrimi sorgulamazdı. Eğer içgüdülerime güvenmiyorsan zekam ve becerim, daha fazla veriyi hesaba katmama izin verin. Sekizde öldürdüm."

"Bunun farkındayız Eve," dedi Mira nazikçe.

"Ona baktığımda kendimi gördüğümü mü sanıyorsun? Bunun bir çeşit aktarım olduğunu mu?"

"Bu soruşturmanın ilk aşamalarında konuştuğumuzda sıkıntılı olduğunuzu biliyorum. Kişisel bir mesele yüzünden üzgün ve çok stresliydiniz."

"Bununla hiçbir ilgisi yok. Olabilir dikkatimi dağıttı ve bu beni ilgilendirir. Ama bu davadaki sonuçlarım için geçerli değil. İşimi yapmama izin vermiyorsun. bu boğa yüzünden."

Whitney, "Dikkatli ol, Teğmen," diye uyardı.

Dikkatli olmayı bırakmıştı. "O da buna güveniyor. Hepimizin çok dikkatli olacağına. İyi bir aileden gelen iyi bir kız olduğu için ona bakmayacağımızı. O bir hafta içinde iki kişiyi öldürdü. Ve beni geçti, çünkü yedi yaşında öldürdü. Babasını değil ama iki yaşındaki kardeşini."

Whitney'nin gözleri kısıldı. "Trevor Straffo ile ilgili bilgileri daha önceki raporlarınıza, müfettiş raporuna ve adli tabip raporuna dahil ettiniz ve her ikisi de kazara ölüm sonucuna vardı."

"İkisi de hatalıydı. Allika Straffo ile konuştum."

Eve davasını savunmak için mücadele ederken ve Peabody Met'in güvenlik ofisinde oturup Rayleen için ekranları tararken, Allika Cora'yı tekrar gönderdi.

"Bugün yarım gün izinlisin."

"Ama iyi görünmüyorsunuz, hanımefendi. Kalmaktan mutluluk duyarım. Size ay yapayım."

"Hayır. Hayır. Sadece başım ağrıyor. Rayleen ve ben iyi olacağız. İyi olacağız. Burada biraz yemek yiyeceğiz, sonra da salona gideceğiz."

"O zaman senin için öğle yemeğİ hazırlayayım

ve-" "Biz hallederiz, Cora. Git arkadaşlarınla

tanış."

"Eğer eminsen o zaman. Beni istediğın zaman arayabilirsin. Özel bir şey yapmıyorum."

"Keyfinize bakın. Bizim için endişelenme." Allika, Cora'yı kapıdan çıkaramadan neredeyse çatlayacaktı. Sonra kapıya yaslandı. "Rayleen," diye mırıldandı.

"Rayleen."

"Sorun ne anne?" Rayleen'in gözleri lazer kadar keskindi. "Neden Zooloji'de öğle yemeğine gitmiyoruz? Hayvanları görmeye bayılıyorum."

"Yapamayız. Gitmek zorundayız. Bir yolculuğİ çıkacağız. Bir yolculuğİ."

"Gerçekten mi?" Rayleen'in yüzü şimdi aydınlanmıştı. "Nereye? Nereye gidiyoruz? Havuz olacak mı?"

"Bilmiyorum. Düşünemiyorum." Nasıl düşünebilirdi ki? "Gitmek zorundayız."

"Giyinik bile değİlsin."

"Giyinik değil miyim?" Allika yere baktı ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi bornozunu inceledi.

"Yine mi hastasın? Hasta olmandan nefret ediyorum. Ne zaman Babam eve geliyor mu?" diye sordu, annesine olan ilgisini kaybetmeye başlamıştı bile. "Ne zaman gidiyoruz?"

"O gelmiyor. Sadece sen ve ben. En iyisi bu. En iyisi bu. Toparlanmalıyız. Bulamadılar ama tekrar gelecekler."

"Neyi bulmak?" Şimdi Rayleen'in dikkati geri döndü ve sıfırlandı. "Kim geri dönecek?"

"Baktılar." Allika'nın bakışları yukarı kaydı. "Ama bulamadılar. Ne yapmalıyım? Senin için en iyisi ne?"

Rayleen tek kelime etmeden yukarı çıkmak için arkasını döndü. Odasının kapısında durdu ve eşyalarının yerlerinin değiştirildiğini gördü. Ve çok iyi anladı.

Böyle bir şeyi hayal etmişti. Aslında bir gece önce günlüğüne neler yapabileceğini, neler yapması gerekebileceğini yazmıştı. Koridordan ailesinin odasına doğru yürürken bile tek gerçek duygusu, eşyalarının tekrar karıştırılmış, yerlerinin değiştirilmiş, bırakılmış olmasına duyduğu sessiz bir öfkeydi Dağınık.

Eşyalarının tam olmasını isterdi. Kişisel alanına saygı gösterilmesini beklerdi.

İlaçların saklı olduğu annesinin çekmecelerine gitti. Sanki birisi gerçekten ondan bir şey. Gerçekten çok aptallardı. Uyku hapi şişesini günlüğüyle birlikte çantasına attı, ardından oturma alanına geçip bitki çayı programladı.

Annesi ginsengi tercih ederdi. Annesi çok nadiren tatlandırıcı kullansa da o tatlı olarak programlamıştı.

Sonra tatlı, güzel kokulu çayın içine öldürücü dozda uyku hapi attı.

Aslında her şey çok basitti ve bunu daha önce de yapmayı düşünmüştü. Düşünmüştü. Annesinin suçluluk ve çaresizlikten kendi kendini öldürdüğünü düşüneceklerdi. Annesinin Bay Foster'ı, Bay Williams'ı öldürdüğünü, sonra da bununla yaşayamadığını düşüneceklerdi.

Annesinin Bay Williams'la seks yaptığını biliyordu. Polis aramaya gelmeden önceki gece bunu itiraf etmişti. Rayleen yetişkinlerin duymasını istemediği şeyleri duymakta iyiydi. Annesi ve babası konuşmuş, konuşmuş ve annesi bir bebek gibi ağlamıştı. İğrençti.

Ve babası annesini affetmişti. Bunun bir hata olduğunu söylemişti. Yeni bir başlangıç yapacaklardı.

Bu da iğrençti, tıpkı sesler gibi. sonra seks yaptıklarında yapmışlardı. Eğer biri ona annesinin babasına söylediği gibi yalan söyleseydi, bunu onlara ödetirdi. Ve ödetirdi de ödetirdi.

Büyük boy çay fincanını tepsiye koyarken, aslında şu anda yaptığı şeyin de bu olduğuna karar verdi. Annenin kötü davrandığı için cezalandırılması gerekiyordu. Ve onu cezalandırarak her şey yeniden toparlanacaktı.

O zaman sadece o ve babası olacaktı. Annesi gittiğinden beri gerçekten onun biricigi olacaktı.

Artık günlüğünü geri dönüşüm kutusuna atmak zorundaydı ve bu onu çıldırtıyordu. Hepsi o kaba, meraklı Teğmen Dallas yüzünden. Bir gün bunu ona ödetmenin bir yolunu bulacaktı.

Ama şimdilik ondan kurtulmak daha iyiydi.

Babam ona yepyeni bir tane alırdı.

"Rayleen." Allika kapının önüne geldi. "Ne yapıyorsun?"

"Bence dinlenmelisin anne. Bak, sana çay yaptım. Ginseng çünkü en çok onu seviyorsun. Sana çok iyi bakacağım."

Allika yatağın üzerindeki tepside duran fincana baktı. İçindeki her şey zayıfladı. "Rayleen."

"Yorgunsun ve başın ağrıyor." Rayleen yorganı, çarşafı katladı, yastıkları dolgunlaştırdı. "Her şeyi daha iyi yapacağım. Sen dinlenirken ben de seninle oturacağım. Biz kızlar birbirimize göz kulak olmalıyız, değil mi?"

Rayleen parlak, parlak bir gülümsemeyle döndü.

Belki de en iyisi budur, diye düşündü Allika bir uyurgezer gibi yatağa doğru ilerlerken. Belki de tek yol buydu. Rayleen'in çarşafı düzeltmesine, tepsiyi yerleştirmesine, hatta bardağı kaldırmasına izin verdi.

"Seni seviyorum," dedi Allika.

"Seni seviyorum anneciğim. Şimdi çayını iç, her şey daha güzel olacak."

Allika gözlerini kızından ayırmadan içti.

WHITNEY DİNLEDİ VE ÖZÜMSEDİ. Teğmenini sorguladığı süre boyunca hareketsiz duran elleri masasının kenarına vurmaya başladı. "Anne, çocuğun düşmesine kızının neden olduğundan şüpheleniyor."

"Anne, çocuğun düşmesine kızının sebep olduğunu biliyor." Eve ısrar etti. "Kendini bunun bir kaza olduğuna inandırmış ya da inandırmaya çalışmış olabilir. Hayatını toparlamaya çalışmış, periyodik depresyon ve anksiyete nöbetleri geçirmiş olabilir. İçten içe benim bildiğimi o da biliyor. Bu bir kaza değildi."

"Düşüşe kimse tanık olmadı." Ama Whitney'nin yüzü taş kesilmişti, gözleri karanlık ve derindi.

"Dr. Mira, sizce bu senaryo göz önüne alındığında, bir kız çocuğunun, anne ve babası histerik bir haldeyken, bir oyuncakla oynamak için küçük kardeşinin cesedinin üzerine veya etrafına basması doğal mıdır?"

"Bu geniş bir soru. Çocuk şok geçirmiş ya da inkar etmiş olabilir."

"Terliklerini giyiyordu. Ailesini uyandırmadan önce aşağı inip alması gereken terlikleri."

"Evet."

"Müfettişin Straffo'nun ölümüyle ilgili raporuna göre, Straffo yirmi beş Aralık sabahı saat dörtten hemen sonra ölmüştür," diye devam etti Eve. "Verilen ifadeler

Her iki ebeveyn de saat iki buçuğa kadar ayakta olduklarını, hediyeleri hazırladıklarını ve çorapları doldurduklarını söylüyor. O saatte bir kadeh şarap içmişler, sonra da yukarı çıkıp Her iki çocuk da emekli olmadan önce, saat üç civarında. Rayleen onları beşte uyandırdı."

Mira bir an için Dennis'le birlikte Noel sabahının erken saatlerine kadar uyanık kaldıkları zamanları düşündü, Çocukları uyurken her şeyi bir araya getiriyorlardı. Ve çocuklar uyanıp yatak odasına koşmadan önce birkaç saatlik yorgun uykuyu nasıl kaçırdıklarını.

"Kızın, anne babasının yattığı ve erkek kardeşinin kalktığı saatler arasında gizlice aşağı inmiş olması mümkün. Ama terlikler bir tuhaf," diye kabul etti Mira. "Katılıyorum, o yaştaki bir çocuğun gizlice aşağı inip terliklerini giydikten sonra neredeyse iki saat boyunca yatağına geri dönmesi garip görünüyor."

"Çünkü kalkmadı," dedi Eve açıkça. "Kalktı ve eminim bunun için bir alarm kurmuştu çünkü o bir Planlamacı. Profilinize uyuyor. Programlarını seviyor. Kalktı, kardeşinin odasına gitti. Onu kaldırdı, çok sessiz olmasını söyledi. Merdivenlerin başına geldiklerinde -ki müfettişlerin raporlarına göre bu oda ikinci katın ana yatak odasının karşı ucundaydı- onu itti."

O küçük beden uçuyor, yuvarlanıyor, yuvarlanıyor.

Kırılıyor. "Sonra aşağı yürüdü, emin olmak için kontrol etti. ne olduğunu görmek için içeri girmeden önce iyi bir iş çıkardı. Noel Baba'dan aldığı güzellikler. Ve kardeşi için ne tür şeylerden hoşlanacağını."

Çizdiği tablonun dehşetinin Mira'nın yüzünde oynadığını gördü. "Terlikleri o giydi. Üzerinde adı yazan şeyleri sever.

Bu küçük bir hataydı," dedi Eve.

ekledi. "Bana günlükten bahsetmek gibi. Ama dayanamadı. Muhtemelen bir süre oynadı. Anne ve babası biraz kıpırdasa fark edecekti ve o da karşı koymayacaktı. Artık her Şey onundu.

"Sonra tekrar yukarı çıktı. O noktada kardeşinin cesedini fark edip etmediğini merak ediyorum. O artık bir sorun değildi."

Bakışlarını Whitney'e çevirdi, adamın ellerinin yine hareketsiz kaldığını ve yüzünde hiçbir Şey olmadığını fark etti.

Hiçbir Şey. "Bir süreliğine tekrar uyumaya çalışmış olabilir ama bu çok zordu. Alt kattaki tüm o oyuncaklar ve artık onları paylaşacak kimse yoktu. Bu yüzden anne ve babasını uyandırdı, böylece yapmak istediğı Şeye geri dnebilecekti. yap."

"Tarif ettiğiniz Şey..." Mira başladı.

"Bir sosyopat. Ve o tam olarak bu. Cinayet eğilimleri olan bir sosyopat, çok keskin bir zeka ve büyük bir narsisizm yığını. Gnlğı bu yüzden tutmuş. Yapabildikleriyle vnmenin ve yaptıklarının yanına kâr kalmasının tek yolu bu."

"Günlüğü ihtiyacımız var."

"Evet, efendim." Whitney'e

başıyla onay verdi. "Neden Foster

ve Williams?"

"Foster, bilmiyorum, tabii eğer öylesine yapmadıysa. Bilmiyorum," dedi tekrar, "çünkü bana hiç de öyle bir tip gibi gelmedi. Williams çok becerikli ve beklenmedik keçi. O da benim suçum. Onu ittim ve o da sadece tekrar öldürmek için değıl -çünkü sanırım bu sefer tadını aldı- ama bana bir

Şüpheli. Ya ondan ya da Mosebly'den. Aralarında bir şeyler olduğunu bildiğinden hiç şüphem yok."

"Günlüğü olsa bile, bölüm ve ayet verse bile, bunu kendi başına ya da hiç yaptığını kanıtlamak zor olabilir. Babası şüphesiz buradan sonra atacağınız her adımı engelleyecektir."

"Straffo'yu ben hallederim efendim, Rayleen'e de itiraf ettiririm." "Nasıl?" Mira merak etti.

"Bana söylemek istemesini sağlayacağım." İletişim cihazı sinyal verdi. "İzninizle, Komutan?" Başını sallayınca, cebinden çıkardı. "Dallas."

"Efendim, ben buraya gelmeden dakikalar önce müzeden ayrılmış. Güvenlik kameralarıyla her yeri inceliyordum ve şimdi onlardan ben gelmeden bir saat öncesinin kaydını yapmalarını istedim. Onu etiketledim. Dadı bir 'link' çağrısı almış, sonra ben Beşinci Cadde'den gelirken onlar Seksen Birinci Cadde tarafından binadan çıkmışlar."

"Annesi. Lanet olsun. Straffo'nun dairesine geri dön. Ben yoldayım."

"Ben de sizinle geleceğim. Yararlı olabilirim," diye ısrar etti Mira. "Evet, olabilirsin." Whitney ayağa kalktı.

"Teğmen, ben Şüphelinin yerini tespit ettiğiniz anda bilmek istiyorum. Bilmek istiyorum. Bu günlüğü bulduğunuzda haberiniz olsun."

"Evet, efendim. Ayak uydurmak zorundasın," dedi Mira'ya, sonra hızla hareket etti.

Cora'nın vicdanı, şehir merkezine giden metrodan inip karşıya geçene ve şehir merkezine giden trene binene kadar onu rahatsız etti.

Video matinesi için arkadaşlarıyla buluşmak için çok erkendi. planlamışlardı. Ve elinde tutsa daha iyi olacak parayı harcayacağı mağazalara göz atmasına da gerek yoktu.

En çok da Bayan Straffo'nun zavallı, solgun yüzünü aklından çıkaramıyordu. Belki sadece baş ağrısıydı, belki de öyleydi. Ama kadının ara sıra o mavi yere gittiğini çok iyi biliyordu. Annesi üzgün ve hasta hissediyorsa onu orada bırakmak, Rayleen'i onunla yalnız bırakmak doğru değildi.

Kendi kendine, başka zaman kontrol ederim, dedi. Hanım için güzel bir fincan çay ve bir şeyler atıştıracaktı. Eğer hanımın dinlenmeye ihtiyacı varsa, arkadaşlarıyla olan randevusunu iptal eder ve kızı kendisi dışarı çıkarırdı. Annesinin durumu kötü diye küçük kızın gününün mahvolmasının bir anlamı yoktu.

Gerçek şu ki, hiçbir zaman kolay olmayacaktı, hanımefendi ve ufaklık için endişelenerek hiç de iyi vakit geçiremeyecekti.

Okulda işlenen korkunç cinayetler ve polisin karınca gibi evin her tarafına üşüşmesiyle ne kadar zor bir dönemden geçiyorlardı.

Zavallı Bayan Straffo'nun üzgün hissetmesine şaşmamalı.

Biraz çay, belki biraz çorba, güzel bir uyku. Biletler bunlardı.

Cora metrodan indi, sokak seviyesine çıkan merdivenleri tırmandı ve püfür püfür esen havada yürümeye başladı. Böylesine heyecan verici bir şehirde, böylesine güzel bir evde, böylesine sevimli bir aileyle birlikte böyle bir pozisyona sahip olduğu için çok şanslıydı.

Eğlenceli ve parlak bir kızdı - arada sırada biraz hırçınlaşıyordu elbette, ama bir toplu iğne kadar temizdi. Ve her küçük şeyle çok ilgiliydi. İrlanda'da kendi evinde olduğu gibi asla yüksek bir ses duymaz ya da fırlatılan bir tabaktan kaçmazdınız.

Doğruyu söylemek gerekirse, zaman zaman bağırp çağırmayı özlüyordu. Ama daha iyi bir aile ile daha iyi bir pozisyon isteyemezdi.

Kapıcıya gülümsedi, onunla biraz flört etti. Şimdi o adam onu bir film matinesine davet etseydi, vicdanındaki o pislikleri görmezden gelebilirdi.

Yukarı çıkarken anahtarını çıkardı. Kendini içeri bıraktığında o kadar sessizdi ki, acaba Bayan Straffo ve Rayleen her şeye rağmen öğle yemeğine ve salona gitmişlerdi.

Metro parasını boşa harcamış olsaydı, kendini tekmelemez miydi!

Seslendi, cevap alamadı. Gözlerini devirdi. "Sen bir göt değil misin, Cora?"

Neredeyse geri dönüp dışarı çıkacaktı ama önce vestiyere bakmaya karar verdi. Hanımefendi dışarı çıktıysa mutlaka bir palto giymiş olmalıydı ve görebildiği kadarıyla hiçbirisi eksik değildi.

Yukarı çıkarken tekrar seslendi.

Rayleen de odasındaki masasında oturmuş, kulaklığını takmış, sanatıyla uğraşıyordu. Onu rahatsız etmenin bir anlamı yok, diye düşündü Cora, yine de masanın üzerindeki çikolatalı kek ve gazlı içecek atıştırmalığına kaşlarını kaldırdı.

Bu konuda daha sonra biraz konuşacaklardı.

Şimdilik eşi için endişeleniyordu. Muhtemelen O baş ağrısıyla yatağa gitti, diye düşündü. Ve bir lokma bile yemeden.

Yatak odasının kapısı kapalı olduğu için usulca kapıyı çaldı, sonra da içeri bakmak için açtı.

Bayan Straffo yataktaydı, kucağında bir tepsi vardı ve üzerine bir fincan devrilmişti. Otururken uyuyakalmış, zavallı kuzu, Cora, çayı döktüğünü düşündü ve onu almak için sessizce ilerledi.

Sonra ilaç şişesini gördü, yorganın üzerinde duran boş şişeyi.

"Oh, Meryem Ana. Yüce İsa. Hanımefendi!" Allika'nın omuzlarını tuttu, sarstı. Yanıt gelmeyince bir, iki tokat attı.

Dehşete kapılarak başucundaki 'link'e sarıldı.

Bu durum sizi kişisel olarak rahatsız ediyor mu?" Mira sordu.

"Henüz karar vermedim." Eve ateş püskürüyordu, sirenler çığlık atıyordu. "İstemediğim için mi, Roarke yüzünden kafayı yediğim için mi, yoksa bir türlü uyuşmadığımız için mi ona yeterince sert, yeterince düz bakmadım bilmiyorum. Muhtemelen hiçbir zaman da bilemeyeceğim."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Evet, tabii. Seni aptal orospu çocuğu, sirenleri duymuyor musun?"

"Sanırım..." Mira da gözlerini kapatmaya karar verdi, böylece yaklaşmakta olan trafik ölümünün görüntüsü dikkatini dağıtmayacaktı. "Başlangıçta kimse ona yeterince sert ya da düz bakmazdı. Bizler gençleri korumak için yaratılmışız, onların önceden planlanmış bir cinayet işleyebileceklerine inanmak için değil. Onun hakkında haklı olabilirsin, her şey hakkında. Kardeşine olanlar konusunda da haklı olduğunuza inanıyorum. Ancak benim bu konudaki görüşüm Arnette Mosebly'den yana daha ağır basıyor."

"Elli."

"Elli ne?"

"Ben haklıyım, sen haksızsın diyen 50 dolarım var." "Bir katil üzerine bahse girmek ister misin?"

"Sadece para."

"Pekâlâ," dedi Mira bir süre sonra. "Elli olsun."

"Tamamdır. Şimdi size neden yapmadığını söyleyeceğim. Okul onun özü, gururu, kibri. Belki öldürebilirdi, ama bunu okul dışında yapardı. Sevgili Sarah Child'a bu tür bir reklam, bu tür bir iftira getirmezdi. Bu onun öğrencilerine mal oluyor. Ve muhtemelen işine de mal olacak."

"İyi bir argüman ama kendini koruma, değerli bir işin bile önüne geçer. Eğer Foster, Williams'la olan ilişkisini biliyorsa, bu doğrudan bir tehdittir ve ona onu ihbar etme niyetindeydi. Williams, kendi ifadesine göre, ona şantaj yapmak için tam da bunu yaptı. devam et."

"Yüz yapmak ister misin?"

Mira cevap veremedi. Eve'in iletişim cihazı tekrar sinyal verdi. "Tamam, şimdi ne olacak? Dallas."

"Dallas, Allika Straffo hastaneye gidiyor. Aşırı doz. Durumu kritik." "Çocuk

nerede?"

"Onu bakıcı aldı. Ambulanstan hemen sonra ayrıldılar, Parkside'a taksiyle gittiler, en yakını orası. Yine dakikalarla kaçırmışım. Olay yerine ilk gelenler çocuğun histerik."

"Eminim öyledir. Çatı katında mısın?"

"Dokuz-bir-bir olayına müdahale eden polislerle konuşmaya geldim. Çocuk bakıcısı tarafından MT'ler aranmış. Aşırı doz bildirilmiş, bu da üniformalıları göndermiş."

"Günlüğünü istiyorum. Bul onu. Ben hastaneye gidiyorum."

"Bu senin hatan değil." Mira koltuğunda kayarken Eve direksiyonu kırdı. "Eğer bu kadın bu fikirle yüzleşemezse kızının öldürdüğü ve kendi kendini öldürmeye çalıştığı ya da bunu başardığı bir kadının suçu sizde değil."

"Çocuğun kendi annesini öldüreceğini düşünmemiş olmamın sorumlusu benim. Eğer Allika Straffo bir avuç dolusu hap yuttuysa, bunun sebebi o küçük orospunun hapları ona vermiş olmasıdır. Allah kahretsin."

Gaza bastı. "Eğer kendisi yapacaksa, bir not bırakırdı. Çocuğu korumak için, itiraf eden bir not bırakırdı. Madem vazgeçecekti, artık yüzleşemeyecekti, neden çocuğu eve çağırdı?"

"Rayleen annesinin bildiğini ve bir tehdit olabileceğini fark etti." Mira başını salladı. "Rayleen'in annesinin

Aşırı doz ve tehdit ortadan kalktı. Kendi annesi."

"Noel sabahı üzerinde pijamaları olan küçük kardeşini merdivenlerden aşağı itti. Annemi haplarla doldurmak çok da zorlama değil."

"Allika Straffo ölürse, bunu asla kanıtlayamazsınız. Yaşasa bile, kendi çocuğunu bu işe bulaştırmayabilir."

"Buna güveniyor olacak. Yanılacak."

Eve acil servisin kaotik sefaletine daldı, yaralıları, kanayanları, kırılanları taradı. Aceleci bir hemşireyi yakaladı, ardından herhangi bir boğayı kesmek için rozetini çıkardı. "Straffo, Allika, aşırı doz. Nerede?"

"Travma Odası 3. Rozetiniz olsun ya da olmasın, içeri giremezsiniz. Dr. Dimatto onun hayatını kurtarmaya çalışmakla meşgul."

Louise Dimatto. Eve gülümsedi. Bazen arkadaş sahibi olmak gerçekten de işe yarıyordu.

"Oraya girebilirsin. İçeri gir ve Louise'e Dallas'ın hastası hakkında durum raporu istediğini söyle. Çocuk nerede? Straffo'nun çocuğu?"

"A koltuklarında, dadısıyla birlikte, babası yolda. Doktor D'yi tanıyor musun?"

"Evet, geri dönüyoruz.

Sandalye?" "Beni takip edin."

Görünüşe göre Louise'in gres yağı olduğunu iddia ediyordu ve Eve ile Mira'yı doğrudan genel alandan travmaya doğru kaydırđı

Bölüm. Bir çift kanatlı kapının karşısındaki oyukta Rayleen, Cora'ya yaslanmış bir şekilde oturuyordu.

Çocuğun yüzü ağlamaktan benek benek olmuş, gözleri kızarmış ve şişmişti. Eve düşündü: İyi işti. Drama Kulübü işe yaradı.

Cora önce Eve'i fark etti ve gözleri yaşardı. "Teğmen Dallas. Bu... bu hanımefendi."

Ama Eve'in gözleri Rayleen'deydi. Kızın vücudu kaskatı kesildi. Gelmemi beklemiyordun, değil mi? diye düşündü Eve. Sonra Rayleen Cora'ya yaklaştı.

"Onunla konuşmak istemiyorum. Kimseyle konuşmak istemiyorum. Sadece annemi istiyorum."

"İşte böyle, sevgilim. Üzülme. Teğmen sadece yardım etmek için burada. Herkes yardım etmek için burada."

Eve Mira'ya baktı ve başını salladı. Anlayan Mira bir adım öne çıktı.

"Rayleen, ben Dr. Mira. Çok korktuğunuzu ve üzgün olduğunuzu biliyorum."

Rayleen burnunu çekti ve Mira'nın yüzünü incelemek için başını kaldırdı. "Sen doktor musun? Annemi iyileştirecek misin?"

"Evet, ben doktorum ve şu anda annenize yardım eden doktoru tanıyorum. Çok ama çok iyi bir doktordur." Mira çömeldi, tüm şefkati ve endişesiyle.

Güzel, diye karar verdi Eve. İyi ve akıllı. Kendini benimle aynı hizaya getirme. Sadece çekici, kadın bir doktor. Anaç bir doktor.

Eve döndü ve Mira Rayleen'le konuşurken travma odasının kapısındaki cam lombozdan içeri baktı.

İçerisi ona sanki Allika'dan bir şeyler pompalamışlar ve içeriye bir şeyler pompalıyorlarmış gibi geldi. Louise koruyucu bir pelerin giymişti, narin sarı saçları arkaya doğru kırpılmıştı, dumanlı gözleri yoğundu.

Eğer Allika'nın bir şansı olsaydı, Eve Louise'in bunu ona vereceğini biliyordu.

Arkasından Mira, sempati ve otorite yayan bir sesle konuştu. "Şimdi cesur olacağını biliyorum, Rayleen."

"Deneyeceğim, ama-"

"Çok zor olduğunu biliyorum. Bana ne olduğunu

anlatabilir misin?" "Bilmiyorum. Annem... Annemle Zooloji'de öğle yemeği, sonra da salona gideriz. Bu bizim kız

kıza zamanımız." "Güzel değil mi?"

"Birlikte çok ama çok eğleniyoruz. Ama biz müzedeyken aradı ve gelmemiz gerektiğini söyledi. bizimle buluşmak yerine eve geldi. Nedenini söylemedi. Gerçekten yorgun görünüyordu ve tuhaf davranıyordu."

"Komik mi?"

"Cora'nın gitmesi gerektiğini söyledi, çünkü bugün onun yarım gün izni var. Bunu yaptığında annem ağladı."

"Dışarı çıkmamalıydım. Kalmalıydım." "Bu senin

hatan değil, Cora. Annem üzgün olduğunu söyledi, ve ona kızmamamı söyledi. Ama ona kızgın değildim. Hasta olmasına engel olamıyordu. Bazen hastalanır ve dinlenmeye ihtiyacı vardır."

"Anlıyorum."

"Bana çok ama çok sıkı sarıldı. Babamla seyahate çıktıklarında ve ben çıkmadığımda yaptığı gibi. Bir veda sarılması.

Bana onun prensesi olduğumu, hayatının en güzel parçası olduğumu ve beni ne kadar sevdiğini söyledi."

Rayleen çantasından köşesinde adının yazılı olduğu bir mendil çıkarırken ağzı titredi. Gözlerini sildi. "Ne olursa olsun cesur ve güçlü olacağımı nasıl da biliyordu." Bakışları Eve'in sırtına doğru kaydı, bir an için tuttu. "Ne olursa olsun, en çok beni sevdiğini hatırlamamı söyledi. Sonra bir şeyler atıştırabileceğimi söyledi.

ve gidip odamda oynayacağım, iyi olmak için. O uyuyacaktı. Gerçekten sessizdim." Taze gözyaşları fışkırdı. "Böylece onu uyandırmayacaktım."

Hemşire dışarı çıktı ve ağlayan küçük kıza bir göz attı. Yüzünden şefkat okunuyordu, sonra Eve'i duyamayacağı bir yere çekti. "Durumu hâlâ kritik. Eğer Dr. D. Onu stabilize etmek için CCU'ya gönderiyorlar. Şansı çok yüksek değil ama Dr. D savaşmaya devam ediyor."

"Tamam. Teşekkür ederim." Eve hemşirenin omzunun üzerinden baktı. "Kocası aşağı iniyor."

Straffo koridorda hızla ilerliyordu ve Eve ondan yayılan korkuyu hissedebiliyordu. Rayleen ayağa fırladı ve onun kollarına atıldı. Cora ayağa kalktı, ağlıyor ve gevezelik ediyordu.

Eve onları yalnız bırakırken Straffo kızını kucakladı ve ona bir şeyler mırıldandı. Sonra onu yere bıraktı, yüzündeki saçları taradı. Başını salladı, sonra tekrar Cora'nın yanına oturdu. Straffo lomboza gitti ve Eve'in yaptığı gibi içeri baktı.

Eve onun yanına gitti. "Ne

biliyorsun?"

"Onunla ilgilenen doktoru tanıyorum," dedi Eve ona. "O iyi biri ve kolay kolay pes etmez."

Adamın bir nefes alıp verdiğini duydu ve sesi çiğdi. "Teşekkür ederim."

"Durumu kritik, yeterince stabil olduğunda yoğun bakıma alacaklar. Aşırı dozda uyku hapi almış."

"Oh, Tanrım, oh, Tanrım." Alnını cama dayadı. "Bu sabah ayrıldığınızda ruh hali nasıldı?"

"Stresliydi. Tanrı aşkına, ikimiz de stresliydik. Ama... bu beklemek zorunda. Tanrı aşkına Dallas, oradaki benim karım."

"Pekâlâ. Cora ile konuşmam gerek."

"Evet, evet, tamam."

"Straffo?" Straffo'nun bakışlarını masadan ayırmasını bekledi. travma odası, gözleriyle tanıştı. "Onun için çabalıyorum. İkiniz için de. İnanın bana."

Başını sallarken gözyaşları yüzüyordu. "Teşekkür ederim."

"Bize bilgi verildiğinde Dr. Mira da yanımdaydı. Onu tanıyorsun, iyi biri olduğunu biliyorsun. Ben Cora'yla görüşürken o kızınızla kalabilir, Rayleen'le konuşabilir ve siz de Allika'ya odaklanabilirsiniz."

"Mira." Dikkati dağılmış bir halde etrafına bakındı ve Mira'nın yan tarafta durduğunu gördü. "Evet, evet. Buna minnettar olurum. Rayleen'in yalnız kalmasını istemiyorum ve..."

"Allika ile birlikte olman gerekiyor. Anladım."

Eve döndü ve sandalyelere doğru yürüdü. "Cora, seninle konuşmam gerek. Dr. Mira, Rayleen ile oturacak."

"Babamı istiyorum."

İki kişi oynayabilir, diye karar verdi Eve ve Rayleen'e sempatik bir bakış gönderdi. "Evet, biliyorum. Her yerde. Endişelenmemeye çalış. Sadece Cora'nın benimle annen hakkında konuşmasını istiyorum."

"Anneme yardımı olacak

mı?" "Umarım olur."

Rayleen omuzlarını dikleştirdi. Cesur küçük asker. "Ben iyi olacağım."

"Geleceğini biliyorum. Cora ve ben sana içecek bir şeyler getirsek nasıl olur?"

"Biraz meyve suyu alabilir miyim, lütfen?"

"Tamamdır. Cora, hadi biraz yürüyelim." Eve, Rayleen'in arkasını dönerken duyduğu kendini beğenmiş memnuniyeti hissedebiliyordu.

"Benim için gözden geçir, Cora."

"Onu terk etmemeliydim, bunu size doğrudan söylüyorum. Eşimin ne kadar kötü hissettiğini görebiliyordum ama yine de gittim."

"Dairenin dışında ne kadar kaldın?"

"Çok uzun, işin gerçeği bu. Bir saatten az. Tam olarak bilmiyorum."

Eve dinledi, Cora'nın makineden meyve suyu seçmesine izin verdi.

"Sonra hapları gördüm," diye devam etti Cora. "Ve anladım. Onu uyandıramadım. Onu sarstım, tokatladım ama uyandıramadım. Dokuz-bir-bir'i aradım, gelmelerini ve nedenini söyledim. Nefes alıp almadığını anlayamıyordum, bu yüzden kapıda onları duyana kadar kalp masajı yaptım. Sonra aşağı koştum ve onları içeri aldım."

"Peki ya Rayleen?"

"Ah, merhametli Meryem, zavallı çocuk." Cora durakladı, iki elini yüzüne bastırdı, sertçe ovuşturdu. "Tam ben kapıya doğru koşarken odasından çıktı. Biliyordum. acele etmek zorundaydı ve durmadı

bile." "Bir şey söyledi mi?"

"Evet, öyle yaptı. Şaşırdığını tahmin ediyorum, çünkü şeytanın kendisini korkutacak gibi görünüyordum ve orada olmamam gerekiyordu. Söylediği şey buydu. 'Burada ne işin var? Burada olmaman gerekiyor' dedi."

"Sinirlendin mi?"

"Evet, öyle diyebilirim. Her şeyin planlandığı gibi gitmesini seviyor ve ben de onun gününde annesiyle birlikteydim. Oh, Teğmen, bir çocuk için ne korkunç bir şey. Nöbetçi subaylar içeri girdiğinde sinir krizi geçirdi."

"Eminim."

"Eğer gitmemiş olsaydım-"

"Geri döndün," diye araya girdi Eve. "Eğer dönmeseydin, ölmüş olacaktı. Eğer bunu atlatırsa, hayatını kurtaranlar sadece doktorlar olmayacak. Sen kurtardın."

"Teşekkürler. Bunun için teşekkürler. Sızıntıyı durduramıyorum."
Cora gözyaşlarını sildi. "O benim için altın kadar iyi, hanımefendi. Altın kadar iyi." Geri döndüler, sonra Cora onu serbest bıraktı elini Eve'in koluna koydu. "Onu dışarı çıkarıyorlar."

"Evet." Eve travma ekibinin sedyeyi odadan çıkarıp asansörlere doğru götürmesini izledi. "Bu onu stabilize ettikleri anlamına geliyor." Şimdilik. "Beni dinle Cora. Bana bak."

"Ne?"

"Şehirde arkadaşların var mı?"

"Var, evet."

"Bu gece onlarla kalmanı istiyorum."

"Ama... Ben küçük Ray'le olacağım. Bana ihtiyacı olacak, zavalılık."

"Hayır." Eve bir masumu daha riske atmayacaktı. Son planları da suya düşen Rayleen, hıncını Cora'dan çıkarabilirdi. "Buradan çıktığında doğruca arkadaşına gideceksin ve bu gece orada kalacaksın. Bay Straffo ve Rayleen için ayarlamalar yapacağım."

"Anlamıyorum."

"Henüz vermek zorunda değilsin. Ama sana söylediklerimi yapacağına dair bana söz vermezsen, seni Merkez'e götürür ve önemli bir tanık olarak tutarım. Senin seçim."

"Bu çok sert oldu."

"Daha da sertleşecek. Straffo ve çocuk yukarı çıkıyorlar. Yukarı çıkıp Rayleen'e meyve suyunu götürüp onlarla

konuşabilirsin,

Elinden geldiğince kendini rahatlat. Sonra gitmeni ve sana söylediklerimi yapmanı istiyorum."

"Tamam, tamam o zaman, yapacağım. Sanırım artık sadece da'sını isteyecek."

Tatmin olan Eve, Louise'e doğru

yöneldi. "Dallas. Dünya küçük."

"Peki sen neden onun içindesin?"

Louise gülümsedi. "Burada dönüşümlü olarak çalışıyorum ve Sevgililer Günü Cumartesi vardiyasını üstlendim. Charles meşgul ve yarın romantik randevumuz var."

Louise'in esas adamı yüksek sınıf lisanslı bir refakatçi olduğundan, Eve onun kalp gününde tamamen dolu olduğunu hayal etti.

"Yorgun görünüyorsun."

"Zor biri. Ve eğer bana şansını sorarsanız, size çok zayıf olduğunu söyleyebilirim. Onu yaşam destek ünitesine bağladık. Henüz kendi başına nefes almıyor ve cevap vermeyebilir. Ama buraya on dakika sonra gelseydi, hiç şansı olmazdı. O yüzden elimizden geleni yapıyoruz."

"Laboratuvarım ondan pompaladığınız şeyin bir örneğine ihtiyaç duyacak."

"Sorun değil. Çocuk bakıcısının aklı başında. Dokuz-bir-bir'e ilacın adını verdi, MT'lere şişeyi verdi. Neyle karşı karşıya olduğumuzu hemen anladık ve bu da bir fark yarattı. Kalp masajına başladı ve hastaya bir şans daha verdi.

Güzel kadın, hasta. Kocas1, tatlı küçük kızı. Asla bilemezsin."

"Hayır, asla bilemezsin."

LOUIS'İN CCU'YA ÇIKMASI GEREKİRKEN, EVE Mira'ya döndü. "Eee?"

"O mükemmel bir oyuncu."

"Drama Kulübü'nde."

"Şaşırmadım. Kesin konuşmak için onunla daha uzun bir seansa, muhtemelen birden fazla seansa ihtiyacım var ama analizinize katılıyorum. Senin çok farkında olmasına rağmen benim ona odaklanmamdan hoşlanıyordu. Onu dinlediğinizden emin olmak istedi."

"Ve öyleydim. Annesiyle yaptığını iddia ettiği konuşmada oldukça detaylıydı. 'Seni çok seviyorum. Cesur olacağını biliyorum.' Annesinin bazen nasıl hastalandığını da anlatmış. O Her şeyi planladı, prova etti. Cora mahvettiği için doğaçlama yapmak zorunda kaldı."

"Ya da erteledi. Allika Straffo asla uyanmayabilir. Eve, şu anda bundan zevk alıyor. Hastane, kriz, sağlık personelinin ona çok nazik davranması. Babasının korkusu ve kederi, dadısının ilgisi."

"Evet, onu sağlayacak. Ama çok yakında kuruyacak. Sen ve Louise'in biraz kas gücü kullanıp Straffo ve çocuğu bu gece buradaki aile odalarından birinde tutacağım. Kızın annesiyle kalmasını istemiyorum."

"Böyle bir durumda, annenin durumu kritikken, CCU personeli aileyi hastayla vakit geçirmeye teşvik edecektir." Eve gibi Mira da seçenekleri değerlendirdi. Mira, "Personeli uyarırsanız, belli olur," dedi. "Bunu fark edebilir."

"Evet, evet, yapardı." Eve koridorda birkaç adım attı, sonra geri döndü. "Tamam. Yanında yirmi dört/yedi bir koruma istiyorum. Biraz tıbbi eğitimi olan birini bulacağım ama onun başında benim adamım olacak."

"Çünkü Rayleen'in başladığı işi bitirmeye çalışabileceğini düşünüyorsunuz."

"Muhtemelen hayır, bu noktada değil, ama işi şansa bırakmayacağım. Louise'i kanepeye yatıracağım, o da çocuğa annesinin izleneceğini söyleyecek. Tıbbi nedenlerden dolayı her dakika. Straffo'ya bıçağı verip Allika'nın iki cinayetten şüpheli olduğunu ve kapıya bir nöbetçi koyacağımı söylemem gerekecek."

"Adam zar zor dayanıyor."

"Ben de buna güveniyorum," diye karşı çıktı Eve. "Ve ben de onun gitmesine izin vereceğine güvenmek zorundayım. Rayleen çaresizlik ya da dürtüyle bir şey yapmaz, bu yüzden Allika'nın şimdilik güvende olduğunu düşünüyorum. Bu sadece bir önlem."

"Onunla nasıl başa çıkacaksın?"

"İçinden kayarak geçtiğini düşünmesine izin vereceğim. Rahatlamasına izin vereceğim ve beni kandırdığına inandığından emin olacağım. Zavallı çocuk, annesi birkaç kişiyi öldürdü, sonra da kendini öldürmeye çalıştı. Straffo'ya bunu açıklamam gerek ve bu da kolay olacak."

"Sana inanmayacak."

"Bilmiyorum, belki de değildir. O kısım üzerinde çalışıyorum."

Babam çok öfkeliydi. Rayleen onun ya da Teğmen Dallas'ın ona söylediği her şeyi duyamıyordu ama bunun babasını kızdırdığını anlayabiliyordu. Yine de babasının sesi yükseldiğinde yakaladığı parçalar onu memnun etmeye yetiyordu.

Aptal polis, diye düşündü kıvrılıp yatarken. Bekleme alanının kanepesinde uyuyormuş gibi yapıyordu. Kendilerini çok zeki sanıyorlardı ama o çok daha zekiydi.

Eğer meraklı Cora müdahale etmeseydi, annesi çoktan ölmüş olacaktı. Ama Rayleen bunun daha iyi olacağından emin değildi. Etrafındaki gergin yüzlerden anladığına göre Herkes annesinin zaten öleceğini biliyordu. Bu çok daha ilginçti.

Bayan Hallywell'in sahnede olmak hakkında söylediği gibiydi. Eğer Birisi bir repliği unuttur ya da yanlış söylerse, karakterinize uygun olarak düşünebilmeli ve devam edebilmelisiniz.

Babasını duyduğunda gözlerini kapalı tuttu ve içinden gülümsedi.

"Karım hayatı için savaşıyor."

"Karınız canına kıymaya çalıştı. Özür dilerim." Teğmenin sesi sakindi. "Umarım kurtulur. Saygılarımla."

"Yani onu iki cinayetle suçlayabilir misiniz? Allika asla kimseyi incitemez."

"Ama kendisi? Bakın, tekrar özür dilerim. Onu suçlayacağımızı söylemiyorum. Sana şimdi söylüyorum, bir iyilik olarak.

bu eylemi tartmak zorundayım. Konuşabildiği zaman, onu sorgulamak zorunda kalacağım. Senin için zor ve Tanrı biliyor ki çocuğun için de zor. Sana biraz zaman vermeye çalışıyorum.

hazırlanmak için zaman."

"Sadece git. Sadece git ve beni ailemle yalnız bırak."

"Ben gidiyorum. Kendine gelirse geri döneceğim.

Oliver.

Kendine ve kızına iyi bak. Bu çocuk bir çocuğun kaldırabileceğinden çok daha fazlasını yaşadı."

Rayleen babasının yanına oturduğunu hissettiğinde gözlerini kapalı tuttu. Babası onun saçlarını nazikçe okşarken. Ve onun sessizce ağlamaya başladığını duyduğunda da gözlerini kapalı tuttu.

Pizza ve gazlı içecek almak için daha ne kadar beklemesi gerektiğini merak ediyordu.

Eve aşağı inerken iletişim cihazını çıkardı. Bu Peabody'yi etiketlemek için kullanamadan elinde işaret

verdi. "Dallas."

"Anlaşıldı mı?" Peabody sordu.

"Evet, çıkıyorum. Allika'nın durumu kritik, yaşam destek ünitesinde. Şansı az. Kapısında bir koruma ve odasının içinde tıp eğitimi almış başka bir koruma var. Louise açıldı."

"Kullanışlı."

"Evet. Straffo'ya odasında onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmesini, onunla konuşmasını, ona savaştığını söylemesini söylediğini duydum. Yardımı olabilir. Kim bilir? Çocuk

ama bu sefer Mira'yı şaşırtamadı. Yani biraz ağırlık kazanıyoruz."

"Elimizde daha fazlası var. Günlüğü buldum."

Eve hastane kapısından çıkarken zafer dansı yapmamak için kendini zor tuttu. "Seni yanımda tutmamın bir nedeni olduğunu biliyordum."

"Çok doğru söylüyorsun. Saatler sürdü."

"Nerede?"

"Mutfak geri dönüşümcüsünde. Buranın her santimini inceledim, yardım etmek için üniformaları üzerimde tuttum. Neden önce geri dönüştürücüyü düşünmedim ki?"

"Ne kadar kaldı?"

"Hepsi, diyebilirim, çünkü üzerinde onun adı yazılı süslü bir metal kutunun içinde. İçinde bir kitap olduğunu ağırlığından ve salladığımda çıkardığı seslerden anlayabiliyorum. Sanırım sadece bir kez elden geçti. Parçalanmış. Sıkı da kilitlenmiş. Kilit bir usta için çok küçük ve içeri göçmüş. Muhtemelen kesip açmak gerekecek."

"Onu almak için uğrayacağım. Roarke kilidi kıracak."

"Mag. McNab'e haber vereyim, Valentine's'ı tutun."

"Hayır." Eve aracına tırmandı. "Bu biraz zaman alacak Tüm bunları bir araya getirme zamanı. Lanet olası zor bir iş. Günlüğü alıp kanıt olarak kaydedeceğim."

"Uzaktan giriş yaptım bile."

"Daha da iyisi. Şimdilik eve git, bir içki iç, gerekiyorsa McNab ile seks yap."

"Yapmalıyım," diye onayladı Peabody. "Yapmalıyım."

"Daha sonra sizi etiketlersem videoyu engellediğinizden emin olun. Kör olmak istemiyorum. Bunu bir araya getireceğiz ve kilitleyeceğiz."

Kapattı. "Rayleen, seni küçük bok çuvalı," diye mırıldandı. "Seni yakaladım."

Eve arabayı sürüp Whitney ve Mira ile temasa geçerek bilgi verirken, Roarke akşam yemeği için istediği şampanyayı seçti.

Günün büyük bir bölümünde çalışmıştı ve çok yakında hem kendisinin hem de Eve'in sorumluluklarını bir kenara bırakacağını umuyordu. Ve sadece birbirlerinin tadını çıkaracaklardı.

Onun memnun olacağını ve yemek için yaptığı seçime güleceğini biliyordu. İki kişilik samimi akşam yemeği için pepperoni pizzayı seçmişti. Onun kişisel favorisiydi.

Ayrıca akşam yemeği kıyafeti olarak iç çamaşırı denebilecek bir şey seçmişti. Buna da gülerdi. Ve karısını kırmızı ipek kombinezon içinde görmekten kesinlikle hoşlanacaktı. beyaz erminle süslenmiş.

Kız telefonu kapattığını söylemek için onu aramadığına göre, akşam yemeğini sekizde yeme ihtimallerinin yüksek olduğunu düşündü. Sanal odanın izniyle Prag'da yemek yemeye karar vermişti. Romantik mimari, bir

Pencerelerin dışında yoğun bir şekilde yağan kar, havada şarkı söyleyen Çingene kemanları.

Biraz abartılı olduğunu düşünüyordu ama neden olmasındı ki? "Roarke."

"Hmm." Summerset seçimlerini tamamlayıp programlamayı ayarlarken onu onayladı.

"Magdelana kapıda." "O ne?"

"Kapıda," diye tekrarladı Summerset. "Biraz ağlamaklı bir şekilde içeri girmek istiyor. Sizinle konuşması gerektiğini söylüyor, bir an için bile olsa. Ona müsait olmadığınızı söyleyeyim mi?"

Roarke bunun kolay yol olduğunu düşündü ve Sakin olmak istemediğine lanet olsun. Ama bununla şimdi başa çıkmazsa, daha sonra başa çıkmak zorunda kalacaktı. Ve belli bir merakı olduğunu itiraf edebilirdi. Maggie bu sefer kendini nasıl açıklayacaktı?

"Hayır, bırakın girsin. Ona salonu gösterin. Onunla ben ilgilenirim."

"Teğmen sanırım bir saat içinde evde olur."

"Evet, o yüzden çabuk olun. Şu işi bir an önce bitirelim."

Summerset Magdelana'ya erişim izni vermeye giderken Roarke baş belası, diye düşündü. Onun böyle biri olduğunu hep biliyordu, ve aslında bunu çekici bulmuştu. Ama görmemişti,

ortalığı karıştırma tutkusunun ne kadar derinlere indiğini açıkça göremiyordu.

Sorun çıkaranlarla nasıl başa çıkacağını biliyordu. Bir kez anladığında, onu mükemmel bir şekilde anlayarak giderdi. Ve bu kesinlikle böyle olacaktı.

Aşağı inerken acele etmedi. Topuklarını serinletmek ona iyi gelir, diye düşündü. Summerset de gümüşü avuçlamadığından emin olacaktı.

Beklediği gibi Summerset salonda kalmış ve fildişi saten içinde solgun ve narin görünen Magdelana'ya bir kadeh şarap vermişti.

Ateşin yanında, en uygun mesafede, alevlerin tenine ışık serpmesi, satenin içinden ışık saçması için mükemmel açıda durdu.

Sahneyi ayarlamak her zaman onun bir becerisiydi. Ama bu sefer hedef oydu. Ve ona göre hâlâ öyleydi.

"Roarke." Sanki utanç içindeymiş gibi başını eğdi. Ama gözlerinde ince bir yaş pırıltısı belirmeden önce değil. "Ah, Roarke, beni hiç affedebilecek misin?"

Summerset'e "İzin verir misiniz?" dedi.

Summerset odadan çıkarken elindeki şarabı hafif bir titremeye yere bıraktı. "Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Ben sadece... Roarke, son iki gündür şehir dışındaydım, daha yeni döndüm. Ama duydum ve gördüm. Ayrılmadan önce seninle iletişime geçmeye çalıştım... Ama-"

"Meşguldüm."

"Benden kaçıyorsun," dedi sesinde o gözyaşlarıyla. "Beni göreceğinden hiç emin değildim. Lanet olası paparazziler. Onlar hepsi asılmalı."

"Onlar bile geçimlerini sağlamak zorunda."

"Ama bu kadar masum bir şeyin yasadışı olduğunu ima etmek... yasadışı bir şeydi. Onları dava etmeliyiz. Ama tabii ki bu her şeyi daha da kötüleştirir. Biliyorum, biliyorum." Bir elini kaldırdı ve dikkati dağılmış bir şekilde salladı. "Ne kadar üzgün olduğunuzu hayal bile edemiyorum. Ve karınız. Çok mu kızgın?"

Başını eğdi. "Ne düşünüyorsun?"

"Onun yerinde olsaydım, çok kızardım! Sanki biz... Biz sadece vedalaşıyormuşuz gibi gösterdiler. Sen ve ben biliyoruz Roarke, sadece vedalaşıyorduk."

"Evet, öyle ve öyleydik."

"Belki de ona açıklamaya çalışsaydım. O burada mı? Deneyebilirim-"

"Onun burada olmadığını zaten biliyorsunuz."

Magdelana yüzen gözlerini kapattı. Yeniden toparlan, diye düşündü. Yeniden yapılandırın.

"Pekala, evet. İtiraf ediyorum. Önce sizinle yalnız konuşmak istedim, bu yüzden merkezi aradım. Sahada olduğunu söylediler, ben de hemen geldim. Tanrım, ne kadar korkağım." Parmaklarını dudaklarına götürdü. "Ama birazcık bile yardımı olacaksa ona açıklamak için."

"Sanmıyorum. Koşulların tamamen farkında." "Oh. Güzel.

Güzel. Ne kadar rahatladım."

"Bunu ayarladığınızın, sahnelediğinizin ve kameraya videoyu yayınlaması için para ödediğinizin tamamen farkındayım."

"Ne? Bu çok saçma. Bu... Roarke." Adını bir tutam yaralı duyguyla söylemişti, tam da şoka uygun bir şekilde. "Bunu yapacağımı nasıl düşünebilirsin? Böyle bir şey mi? Kızgın ve üzgün olduğunuzu anlıyorum - ben de öyle - ama beni kasten sizi ve eşinizi incitmeye çalışmakla suçluyorsunuz. Ne amaçla?"

Bu kadar başarılı olmaları hiç de şaşırtıcı değildi, Profesyonel anlamda, birlikte çalıştıkları aylar boyunca. Çok zekiydi. "Eğlencenin sizin için yeterli olacağını söyleyebilirim."

"Bu bana söylenecek en aşağılık şey." Şarabı tekrar eline aldı. "Kesinlikle alçakça."

"Kameranın izini süremeyeceğimi, tüm detayları öğrenecek kadar iyi rüşvet veremeyeceğimi mi sanıyorsun? Beni hafife alıyorsun Maggie."

Şarabını pencereye taşıdı, sırtı ona dönük durdu. "Hayır, hayır," dedi sessizce. "Ben asla seni küçümsedim. Belki de bilmeni istedim. Sonunda bileceğini biliyordum. Beni hafife alan sensin Roarke, sana olan hislerimi. Pişmanlığım." Ve omzunun üzerinden baktı. "Arzum. İtiraf ediyorum. Yaptığım şeyden gurur duymuyorum ama utanmayacağım da. Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım. Seni geri almak için her şeyi yapardım. Benim için başka hiçbir şeyin önemi yok. Sadece seninle tekrar birlikte olmak."

Bir süre bekledi. "Saçmalık."

"Duygularımla nasıl alay edebilirsin?" Şarabı yere fırlatarak bardağı kırdı. "Ben burada çırılçıplak dururken buna nasıl cüret edersin?"

"Onlarla alay etmiyorum, açıkça söylüyorum ki hiçbir şey hissetmiyorsun. Bana ya da kendinden başka hiç kimseye karşı bir şey hissetmedin." Yarım bir kahkaha attı. "Bunu anlamam olması gerekenden daha uzun sürdü."

Sonra o yarım gülüş bile kayboldu ve buz kesti. "Buraya, New York'a suları test etmeye geldin. Bir zamanlar sahip olduğumdan çok daha fazlasına sahibim ve sen de bundan bir parça almayı umdun. Senin içini gördü, biliyorsun. İlk bakışta."

Magdelana başını savurarak ona doğru yürüdü. "Ve sana tekrar ilk baktığımda, seni parmağının altına aldığını gördüm. Bu beni nasıl da güldürdü! Zengin ve güçlü Roarke, hiçbir tarzı ya da güzelliği olmayan sıska bir polis tarafından evcilleştirildi ve eğitildi."

"Tuhaf. Benim durduğum yerden, o senin asla sahip olamayacağın kadar stil sahibi, güzel ve -Tanrı bilir- daha klas. iddiası."

Kız ona tokat attığında bile irkilmedi. "Bunu bir daha yapmak istemezsin," dedi, elini indirmesini sağlayacak kadar yumuşak bir sesle.

"Roarke-"

"Bana tasma takmak isteyen sendin Maggie, sadece parmak şıklatarak bunu yapabileceğini düşünen sendin. Ben boyun eğmeyince de bana ve evliliğime sorun çıkarmak, karımı incitmek için elinden geleni yaptın."

"Yaptıysam ne olmuş? Bu sadece bir oyun. Eskiden espri anlayışın vardı, ama anlaşılan onu da senden söküp almış."

"Onu ya da beni asla anlayamayacaksın. Asla anlayamayacaksın. neye sahip olduğumuzu anlayamazsın. Sana daha çok acıyorum, asla

var. Bunu yapamazsın. Şimdi şöyle yapacağız. İyi dinle: Bir daha asla evime ya da diğer mülklerime ya da işletmelerime adım atmayacaksın - ki buna sahip olduğum ya da çoğunluk hissesine sahip olduğum her otel, ulaşım sistemi, mağaza, restoran ve benzerleri dahildir. Bunların sayısı oldukça fazla."

"Oh, Tanrı aşkına. Beni engelleyemezsin-"

"Yapabilirim," diye düzeltti, o kadar soğukkanlıydı ki kızın rengi soldu. "Yaparım. Üç saat içinde New York'u ve aslında ülkeyi terk edeceksiniz."

"Tüm ülkeyi kontrol edemezsin," diye karşılık verdi.

"Aslında, sadece terlemeni izlemek için bile olsa bunu denemek isterdim. Ama buna gerek yok. Eğer bu üç saat içinde gitmezsen..." Bilek ünitesini kontrol etti. "...şimdi, Interpol ve Global sizin hakkınızda çok ilginç ve çok ayrıntılı bilgiler alacak."

Bu kez bembeyaz kesildi. "Bana bu şekilde ihanet mi edeceksin?"

"Tekrar söylüyorum, iyi dinle. Seni bir böcek gibi ezerim Karıma tek bir an bile acı çektirmedim. Buna inanın. Korkun."

"Eğer böyle bir şeye kalkışırsan, seni de kendimle birlikte aşağı indiririm."

Bu sefer gülümsedi. "Deneyebilirsin. Ben senden çok daha fazlasıyım, bunu asla başaramazsın. Ve Maggie, hapisanedeki konaklama yerlerini çok kısıtlayıcı bulacaksın ve hiç de senin zevkine göre değil."

Dudaklarını sıkılaştırmadan önce titrediğini gördü. Onun gerçeğin şokunu sindirdiğini gördü. Kadın umursamazca omuz silkti. "Sana ihtiyacım yok. Hiçbir zaman da olmadı." Odanın içinde daireler çizerek uzaklaştı. "Sadece birlikte biraz eğleniriz diye düşünmüştüm ama belli ki artık nasıl oynanacağını bilmiyorsun."

"Saat işliyor," diye uyardı onu.

Etrafında döndü. "Her şekilde Avrupa'yı tercih ederim. New York beni sıkıyor. Sen beni sıkıyorsun."

Farların pencere camına vurduğunu gördü ve anında yönünü değiştirdi. "Oh, neyse ne." Güçlü bir kahkaha attı. "Beni buldun ve kapattın. Bu konuda sızlanmanın bir anlamı yok. Kaybettiklerimi unutup yoluma devam etme zamanı. Kızartacak çok balık var."

Ona baktı ve gülümsedi. "Beni değil de onu nasıl isteyebildiğini asla anlayamayacağım."

"Hayır, bunu asla anlayamayacaksın."

Sandalyenin üzerine attığı kürkü almak istercesine bir adım öne çıktı. Yavaşça ona vermek için döndü. Ve mükemmel bir zamanlamayla kendini onun kollarına bıraktı.

Adam onu geri itmek için omuzlarından tuttuğunda samur düştü.

Eve kapı aralığına geldiğinde Magdelana'nın kollarını Roarke'ın boynuna dolamış olduğunu gördü; Roarke'ın elleri Magdelana'nın çıplak omuzlarındaydı ve fildişi kayışlardan biri dirseğine kadar kaymıştı.

"Orospu çocuğu," dedi.

Tam bu sırada Magdelana döndü, yüzü tutku ve şok doluydu. "Oh, Tanrım. Oh... görüldüğü gibi değil."

"Bahse girerim." Eve içeri girdi.

Aslında Roarke bunun daha çok bir alım olduėunu dūřındū. Eve yumruėunu onun suratına indirmeden önce bir an hayranlık duydu.

"Sik beni." Bařı geriye dūřtı ve kan tadı aldı.

Magdelana haykırdı ama sağır olanlar bile sesteki bastırılmış kahkahayı yakalayabilirdi. "Roarke! Aman Tanrım, kanaman var. Lūtfen, bana izin ver-"

"şimdi bakma," dedi Eve neşeyle. "Ama bu adam sadece bir tane." Magdelana'yı dūz bir yumrukla yere serdi. "Kaltak," diye ekledi Eve, Magdelana'nın gözleri geri dönüp baygın bir şekilde yere yığılırken.

Roarke yere baktı. "şimdi, hepimizi becer."

"Bu pisliği evimden çıkarmak isteyeceksin." Bu sözlerle Eve tekrar dışarı ıktı.

Fuayedde Summerset'in yanından geçti. Adamın yūzundeki ifadenin sırtıma olduėunu tahmin etti ama tam olarak emin olamadı. "Dikkatli olmak isteyeceksin, aėzını öyle aarsan būtn yūzn ikiye bölünebilir."

"Alkışlamanın biraz uygunsuz olacağını dūřındm."

Kadın homurdandı ve yukarı çıkmaya devam etti.

Yūz zonklayan, hassasiyetleri ařaėılanmıř Roarke, Magdelana'nın üzerinden geçti. Fuayedde Summerset'e buz gibi bir bakıř gönderdi. "Bununla ilgilen."

"Būyk bir zevkle." Summerset yine de bir süre daha durdu ve Roarke'in karısının peşinden st kata çıkmasını izledi.

Onu yatak odasında yakaladı. "Lanet olsun, bunun bir tuzak olduğunu çok iyi biliyorsun. Ona elimi süremeyeceğimi çok iyi biliyorsun."

"Evet, evet, tabii, tabii." Eve ceketini silkti, bir kenara fırlattı. "Bir kurguyu gördüğümde tanırım ve senin yüzünü de tanıyorum, as. Yüzünde arzu görmedim, kızgınlık gördüm."

"Öyle mi? Hem de nasıl? Madem öyle olduğunu biliyordun, neden bana yumruk attın?"

"Çoğunlukla mı?" Döndü, kalçasını eğdi. "Çünkü sen bir erkeksin."

Gözlerini kızın yüzüne dikmiş, elinin tersiyle kanı durdurmaya çalışıyordu. "Ve kanayan DNA'm yüzünden yumruğunu ne kadar sık suratıma yiyebileceğim hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır, gerçekten yapma." Adam çok öfkeli, inanılmaz derecede aşağılanmış görünüyordu. Kadın adamın giysilerini yırtıp kığını ısırarak istedi. "Aslında, bence iyi bir dayacağı hak ettin."

"Lanet olsun. Kadınlardan bıktım usandım artık." Tüm bu olanların saçmalığı sinirlerini bozmaya başlamıştı. "Sizler korkutucu ve mantıksız yaratıklarsınız."

Ayaklarının üzerinde yuvarlandı ve tekrar geri döndü, dizlerini büktü. "Benimle kapışmaktan korkuyor musun? Hadi ama, zeki çocuk, erkek olduğun için yumruk yedin. Erkek gibi davran."

"İstediğin bir erkek, değil mi?" Kadın dönerken o da dönmeye başladı. "Seni alaşağı edeceğim."

"Bak ne kadar korkuyorum. Titriyorum." Soluyla çalım attı, döndü ve geri tekme attı. "Oh, hayır, bu bastırılmış

kahkahalar."

Tekmeyi engelledi, sonra ön koluyla bir sonrakini, onu ayağının üzerinden atlamaya zorladı. Onu yatağa doğru geri itti ve aradaki mesafeyi hesapladıktan sonra dönerek onu ters çevirdi.

Kadın sırt üstü yatağa düştü ama adam arkasından atladığında kadın diğer tarafa yuvarlanmıştı. Dövüş pozisyonuna geçti.

"O kadar kolay olmayacak, as."

"Kolay olmasını istediğimi kim söyledi?"

O da yuvarlandı ve hem hızı hem de çevikliği için ona hakkını vermek zorundaydı. Geriye doğru dans etti, bir yumruk savurdu ama engellendi, sonra da bir dirsek darbesi indirdi. Çekti. Ne de olsa, sakat listesinde olmasını istemedi, aklında olan şeyle değil.

Ama biraz topallamasına aldırmadı. Hak ettiğini buldu. Topuğunu adamın ayağına indirmeye başladı ama adam ona doğru döndü ve dengesini bozdu.

Birlikte platformun kısa basamaklarından aşağı yuvarlandılar ve kız üstte olmak üzere yere düştüler.

"Havlu atmaya hazır mısınız?" diye sordu nefes nefese.

"Hayır." Bacaklarını makaslayarak onunkileri yakaladı ve tersine döndü. yerlerini aldılar. "Sen mi?"

"Kıçım." Ve gömleğini yırtıp açtı. "Bunu ödemek zorunda kalacaksın."

"Beni yapmaya çalış."

Bir elini gömleğinin yakasına soktu ve önden yırttı. Gömleğin altındaki zincirde elmas ve Ona verdiği aziz madalyası. Gömleğin kolları silah kayışına asılmıştı.

"Lanet olası polis," diye mırıldanarak serbest

bırakma düğmesine bastı. "Lanet olası suçlu."

"Eski ve mahkûmiyet yok." Ağzını onunkine bastırdı ve yaralı dudağındaki yanığa küfretti. "İyi yumruk atıyorsun, Teğmen." Yüzüne bakacak kadar doğruldu; meydan okumayla dolu kahverengi gözleri, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrılmış geniş ağzı vardı. "Sen benim lanet olası Valentine'ımsın."

Güldü ve adamın saçlarından iki avuç tuttu. "Buna inansen iyi edersin, ahbap."

Her seferinde açgözlü bir ısırıkla onu yutmak istiyordu, ve yırtık gömleği yırtıp attıktan sonra tırnaklarının sırtına biraz batmasına izin verdi. Magdelana ona yapıştığında yüzünde kızgınlıktan fazlasını görmüştü.

Eve, Roarke'la birbirlerinin yanından geçip gidecek kadar aptal, çılgın ve kör olsalardı neler kaçırabileceklerini görmüştü.

"Seni seviyorum." Dişlerini onun omzunun üzerine kapattı, boğazından aşağı indiğinde nefesi kesildi. Bacaklarını onun beline doladı, tekrar altına girmesi için itti. Ağzı onun etinde ateş gibi yanıyordu.

Yani romantik ve rüya gibi bir kar yağışı olmazdı. pencerenin dışında ve havada çingene kemanları şarkı söylüyor. Umutsuz ve biraz da sert olacaktı. Ve kalp atışları kadar gerçek ve acil.

Hayatta kalmasının onun teninin tadına ve dokusuna bağılı olduğunu hissediyordu. Kıyafetlerini bir erkek gibi çekip sürükledi. şeytanlar tarafından ele geçirilmiş.

"Bana her şeyini vereceksin. Hepsini."

"Al onu," dedi ona ve tekrar onun altına girdi. Ağzı göğsünü parçaladı ve elleri... elleri, elleri.

Haykırdı, orgazm bir şimşek topu gibi içinde toplanırken ve parlarken roket gibi yükseldi. Adamın kendisine mırıldandığını duydu, ses kalın ve İrlandacaydı. Kendini tutarken onun titrediğini hissetti.

Ve buna izin vermezdi. "Bana her şeyini vereceksin," dedi. "Hepsini."

Onun iradesini paramparça etti, kontrolünü elinden aldı, elleri ve dudakları onu ele geçirdiği gibi onu da ele geçirdi. Mantıklı olanın ötesinde. Hezeyana yakın bir şekilde, onun ağzını tekrar kendi ağzına sürükledi ve yuttu.

Dudaklar ve dişler ve diller, isteyen ve alan parmaklar, çürüklere lanet olsun. Ondan alıp ona verirken bile nefesi yanıyordu. Kanı kendi derisinin altında yanıyordu.

"Şimdi, şimdi, şimdi." Yukarıya doğru eğilerek zikretti.

Adam kızın içine girdiğinde, kız tekrar bağırdı, ses Bir çığlığa yakın. Ve hâlâ kalçaları hızlı ve güçlü bir şekilde pompalanarak onu görkemli karanlığa doğru sürüklüyordu.

Elleri adamın kalçalarındaki tutuşunu kaybetti, kayarak yere çarptı. Vücudunun içinde her şey yumruklanmış, bükülmüş, sıkılmış, sonra tekrar yumuşatılmıştı. Ayak parmakları zevkle kıvrılmak istedi ama hareket için yeterli enerjisi kalmamıştı.

"Tanrım," diye başardı. "Kutsal dans eden İsa."

"Tekrar ayağa kalkabildiğimde, uzak bir gelecekte bir zaman, yüzüme tekrar yumruk atmana izin vereceğim, böylece bunun da aynı şekilde bitip bitmediğini görebileceğiz."

"Tamam."

"Ya da belki şu romantik akşam yemeğini deneriz. O zaman bana yumruk atabilirsin." Gerçekten de onun irkildiğini hissetti. "Sorun mu var?" Başını kaldırdı ve yüz ifadesinden bir sorun olduğunu anladı. "Ne?"

"Gerçekten çok üzgünüm."

"Şu anki konumumuz ve durumumuz göz önüne alındığında özür dilemenin gereksiz olduğunu düşünüyorum." Ama bakışları okudu. "Gördüğüm kadarıyla yumruk için üzgün değilsin. İş için mi?"

"Akşam yemeğini bekletmenizi söylemek için sizinle iletişime geçmedim, çünkü bunu yüz yüze söylemek istedim. Diğer vücut parçalarına ek olarak şimdi de öyleyiz. Açıklayacak çok şey var ama açıklayacağım. Halletmem gereken bir mesele var ve bu konuda yardımınıza ihtiyacım var."

"Pekala."

"Belki gece yarısından önce mum ışığını falan ayarlayabiliriz ama-"

"Önemli değil Eve. Sana söz veriyorum."

Evet, şansımız yaver gitti, diye düşündü. Tanrım, öyle değil mi? "Sana bir hediye aldım."

"Yaptın mı?"

"Bu bir şiir-romans kitabı. 'Bu ne kadar saçma' diye düşündüm, o yüzden uygun bir şey gibi geldi. Sonra her şeyi berbat ettim ve iş yerindeki masamda unuttum."

Gülümsedi ve eğilip onu usulca öptü. "Teşekkür ederim."

Onun yanağına dokundu. "Bir duş alıp buna başlamam gerekiyor. Hemen işe koyulmayı planlıyordum, böylece belki gerçekten geç bir akşam yemeği yiyebilirdik, ama sonra seni ve sarışın fahişeni yumruklamak zorunda kaldım ve bir şey diğerine yol açtı."

"Tabii ki. Biz bir duş alalım, sen de beni bilgilendirirsin."

Kadın onun için her şeyi gözden geçirirken çok az şey söyleyerek dinledi. "Ee," dedi kadın bol bir flanel pantolon ve sweatshirt giyerken. "Kız konusunda haklıymışsın."

"O kız değil, ama evet, haklıydım. Günlük çivilerden biri olacak. Kutuyu kesip açabilirim."
_"

"Buna gerek olmadığına söz verebilirim."

"Bunu ofisimde halledelim." Bir saha çantasını kaldırdı. "Her şeyin kayıt altında olmasını istiyorum. Belki kilidi biraz kurcalayabilirsin."

"Kesinlikle

yapmayacağım." "Tamam,

tamam."

"Magdalena'nın burada ne aradığını açıklamak istiyorum."

Ona bir bakış fırlattı. "Seninle dudak dudağa gelmeye çalışmak dışında mı?"

"Daha açık konuşmak gerekirse," dedi yatak odasından çıkarken dikkatlice, "ona evimizde neden izin verdiğimi."

"Bunu zaten anladım. Bunu onunla halletmen gerekiyordu. Ona bunu açıklamak, kaybolmasını sağlamak ve Roarke'tan biraz korkmasını sağlamak gerekiyordu."

"Bu şartlar altında beni anlayan bir kadına sahip olduğum için ne kadar şanslıyım. Roarke'tan korkmak mı?" diye tekrarladı.

"Tanrı korkusu şeyini yapabilirsiniz, ama bakın, O'nu göremezsiniz ve çoğu insan O'nun kendilerini gerçekten - nedir bu- çarpmayacağını hisseder. Ancak siz etten kemikten birisiniz ve bir vuruştan çok daha kötüsünü yapardı. Sen Tanrı'dan çok daha korkutucusun."

Bir süre sonra, "Bunu nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum," dedi. "Ama bu arada, bunun nasıl halledildiğini bilmek ister misin?"

"Evet, aslında yapardım."

Ofisine doğru giderlerken, çantasını yere bırakıp günlüğünü çıkarırken ona söyledi. O ise öylece durmuş, ona bakıyordu.

"Gördün mü? Gördün mü? Vay anasını. Tanrı onun içini böyle titretmezdi ve emin ol ki o güzel İrlandalı kıçın jöle gibi titredi. Onu gerçekten tüm eşyalarından men edebilir misin? Bu bilinen evrenin yüzde sekseni demek."

"Abartıyorsun, elliden fazla olmaz, ve, oh, evet." Sırıltısı hızlı ve şiddetliydi. "Pekâlâ yapabilirim."

"Elinizde onun hakkında uluslararası yetkililerin ilgisini çekecek veriler var mı?"

"Beni ne sanıyorsun? Tabii ki anlıyorum." Bir an bekledi, kızın yüzünü mükemmel bir şekilde okuyordu. "Onu sana vermeyeceğim Eve. İki sebepten dolayı."

"İyi olsalar iyi olur."

"Öncelikle, bu seni ilgilendirmez ve o yumruğu bana kaldırmayı aklından bile geçirme. Buraya gelmesi, sorun çıkarması benim suçum. İkincisi, bu onu bir süre daha geceleri uyutmayacak, neye sahip olduğumu ve onunla ne yapabileceğimi merak edecek. Uzun bir süre arkasına bakacak."

"Bence ilk nedeniniz saçmalık, ama ikincisi gerçekten kötü, gerçekten sinsî. Ben çok beğendim, o yüzden bir yıkama diyelim."

"Güzel. Pekala, bunu senin için açayım mı? İçinde ne olduğuna bakarken Sevgililer Günü yemeğimizi yiyelim."

"Um..."

"Pizza. Aslında pizza ve şampanya olacaktı." "Ciddi misin?"

"Karımı, onun beni tanıdığı kadar tanıyorum." Parmağıyla karısının burnuna dokundu. "Yani sucuklu pizza ve kahve olacak - şampanya başka bir zaman."

"Biliyor musun, sen gerçekten benim sevgilimsin."

Rayleen'in günlüğünün bulunduğu delil torbasının mührünü kırmadan önce Eve kayıt cihazını açtı ve gerekli verileri kaydetti. Üzerinde geniş yapraklı bir tür çiçek kabartması olan metal kutuyu kanıt torbasından çıkarıp masasının üzerine koydu.

"Peabody onu mutfaktaki geri dönüşüm kutusunda buldu."

Roarke bir alet seçerken, "Zeki Peabody," diye

cevap verdi. "Eğer işler bu kadar hızlı ilerlemeseydi-

au pair

Peabody bunu bulmak için doğrudan olay yerine gelmemiş olsaydı, sabaha kadar çöp olabilirdi. Bir döngüden fazla zaman alır

Bu büyüklükte, malzemedeki ve yoğunlukta bir şeyi parçalamak için. Tek yapabildiği kutuyu havaya uçurmak oldu."

"Çok yazık. Çok güzel bir kutu. Sağlam, iyi yapılmış, bu yüzden bu kadar iyi dayandı. Kız bunu almalıydı. Kitabın içinden. Bulunmadan önce bozulmuş olabilir."

"Bazılarını, ama her şeyi bilmiyor. Çok şey var. Laboratuarda tekrar bir araya getirebiliriz. Ve... Tamam, iyi iş," diye ekledi, ezilmiş ve şifreli kilidi on saniyeden kısa bir sürede açarken.

"Sonuçta bu bir titanyum kasa değil."

Elleri çoktan mühürlenmiş olan Eve, içindeki parlak pembe kitabı çıkardı. Deri ciltliydi ve üzerinde yine Rayleen'in adı yazılıydı.

üzerinde parıltılı gümüş harfler vardı. Ayrıca bir kilidi vardı ve bu kilitte eski moda bir anahtar kullanılıyordu.

"Comp, elle yazılmış sayfalardan daha hızlı olacaktır," diye yorumladı.

"Ve bahse girerim, ailesi ne kadar hoşgörölü olursa olsun, bilgisayarda herhangi bir şeyi şifrelemesine izin vermezlerdi. Bu..." Parmağıyla kitabın üzerine vurdu. "Bu zararsız görünüyor, çok geleneksel, genç bir kızın hoşuna gidebilecek bir şey."

Geri çekildi ve Roarke'ın kilidi açmasına izin verdi.

"İçerideki her şeyin kopyasını isteyeceğim," dedi ona.

"Okumadan önce mi?"

"Hayır. Önce son birkaç sayfayı kayda geçirmek, sonra da kopyalarını çıkarmak istiyorum. Ama daha da önemlisi, bilmek istiyorum."

Pembe uçlu sayfaları çevirdi ve son girişi buldu. Kayıt cihazını parlak altın kenarları olan soluk pembe sayfalardaki düzenli el yazısına odaklayarak yüksek sesle okudu.

"Bu sabah pembe-siyah ekose eteğimi, pembe diz çizmelerimi ve etek ucu ve manşetleri çiçekli beyaz kazağımı giydim. Çok güzel görünüyordum. Meyve yedim kahvaltıda yoğurt ve yedi tahıllı tost ve Cora'dan gerçek portakal suyu yapmasını istedi. Bunun için para alıyor. Brain Teasers oynadım. Biraz sıkıcı olmaya başladı, bu yüzden bırakmanın bir yolunu bulabilirim. Ama yine de Diğer öğrencilerden daha zeki olduğumu bilmek. Tıpkı dans sınıfımdaki herkesten daha iyi olduğum gibi. İstersem bir gün baş balerin olabilirim."

"BT'den sonra Cora ve ben taksiyle Met'e gittik. Neden bir araba servisi kullanmadığımızı anlamıyorum. Bunu babama soracağım. Sanatı seviyorum, ama çoğunlukla resim yapan herkes öldü zaten. İsteseydim ünlü bir ressam olabilirdim. Met'teki tablolar. İnsanlar resimlerime bakmak için çok para öderler. Ama sanırım ben kendi resimlerimi koleksiyonculara satardım. Sanatımı bilmeyen insanların ve orada öylece durup işime bakmayı hak etmiyorum."

"İlginç bir ego," dedi Roarke.

Eve başını kaldırıp baktı. "Bunu annesi onları eve çağırdıktan sonra yazmış olmalı. Ve hala, ben, ben, ben ile dolu. Mira bununla bir gün geçirecek."

Tekrar kitaba baktı ve okumaya devam etti.

"Annemle öğle yemeği için buluşacaktım. Zooloji. Öğle yemeği için en sevdiğim yer ve rezervasyon için üç hafta önceden yer ayırtmamız gerekiyordu. Bir gün ünlü olduğumda, hiçbir yere gitmek için aptal bir rezervasyona ihtiyacım olmayacak. İnsanlar restoranlarında yemek yeme zahmetine katlandığım için minnettar olacaklar.

"Daha sonra, saç şekillendirme ve pedikür için kuaföre gidecektim. Simli Karnaval cilasına çoktan karar vermiştim. Sonra Cora'nın telefonu çaldı ve annem bizi eve çağırıyordu. Planlarımız vardı! Rezervasyonlarımız vardı ama benim eve gelmem gerekiyordu ve bütün gün berbat olmuştu. Oraya vardığımızda annem giyinmemişti bile. Çok bencil.

"Ama aslında hepsi o meraklı Teğmen Dallas'ın

suçu. İlk başta ilginç biri olduğunu düşünmüştüm.

Değil. O sadece kaba, saldırgan ve aptal. Şimdi her şeyi düzeltmek zorunda kaldım. Tekrar. İyi oldu, gerçekten. Annem çok zayıf ve aptal, babam da Son zamanlarda benden çok onunla ilgileniyor. Ben de icabına baktım. Kolay oldu. Şimdiye kadarkilerin en kolayı.

"Hapları iç çamaşırı çekmecesine saklamış. Sanki onları bulamayacakmışım gibi! Tek yapmam gereken ona çay yapmak ve hapları içine koymaktı. Geçen yıl Kinley Evi'nde kokuşmuş Bayan Versy'ye yaptığım gibi. Bayan Versy yaşlı ve yarı ölü olduğu için annemde daha fazla kullanmam gerekti. Her neyse."

"Tanrım," diye mırıldandı Roarke.

"Evet. Yol boyunca başkaları da var mı diye merak ettim." Eve okumaya devam etti.

"Benim için bir bebek gibi yatağa girdi. Çayı içişini izledim. En güzel kısmı da buydu. Ona söylediğim gibi içti, sonra uyuyana kadar bekledim. Boş şişeyi orada bıraktım, böylece babam birkaç saat içinde eve geldiğinde onu bu şekilde bulacak. Ağlayacağım da ağlayacağım. Aynada pratik yapıyorum ve bu konuda çok iyiyim! Herkes benim için çok üzülecek ve ne istersem verecek. Herkes annemin o aptal Bay Foster'ı ve o iğrenç Bay Williams'ı öldürdüğünü düşünecek. Tam bir trajedi! Gülmek zorundayım.

"Şimdi biraz resim yapacağım ve müzik dinleyeceğim. Babam eve geldiğinde odamda olacağım. Annesi uyuyabilsin diye en iyi kızı bir fare kadar sessiz olacak. Ve uyuyacak, uyuyacak.

"Şimdi gidip bu kitabı geri dönüşüm kutusuna atmam gerekiyor. Bu sinir bozucu ve bu da Teğmen Dallas'ın hatası! Ama sorun değil. Babam bana başka bir günlük alacak, daha iyisini. Bana istediğim her şeyi alacak ve gitmek istediğim her yere götürecektir."

"Bence sıcak ve güzel bir yere gitmeliyiz, gerçekten güzel bir sahili olan bir yere."

Roarke bir an için hiçbir şey söylemedi. "Annesi bildiği kadarıyla diğer odada ölmüş ya da ölmek üzereyken yazmış bunu."

"Oh, evet."

"Zamanını sanat ve baleyle harcamamalı. Profesyonel bir suikastçı olmayı düşünmeli. Bunun için gerekli yapıya sahip."

"Seçeneklerini düşünmek için bolca zamanı olduğundan emin olacağım - maksimum güvenlik içinde." Tekrar kitaba, düzenli ama hâlâ çocuksu olan el yazısına baktı. "Şunun kopyasını çıkaralım. Mira ve Whitney'nin bunu bir an önce görmesini istiyorum. Sonra da geri kalanını okumak istiyorum."

Her şey oradaydı, titizlikle belgelenmişti: nedenler, araçlar, fırsatlar, planlar, uygulama. Rayleen detaylardan kaçınmamış.

Eğer bu yetişkin bir katilin günlüğü olsaydı, Eve soruşturmayı ve faili ağır bir zincirle sarar ve kapıyı kilitlerdi.

Ancak anlaşmazlık noktası, babası üst düzey bir savunma avukatı olan bu kadar genç yaştaki bir katille nasıl başa çıkılacaktıydı.

Sabah yedide Eve, Mira ve Peabody'yi evindeki ofisinde, komutanını da hologramda yakalamıştı.

"Onun yasal olarak deli olduğunu kabul edecek değilim," diye söze başladı Eve. "Doğruyla yanlış ayırt edebiliyor muydu ve ediyor mu? Çoğu Kesinlikle." Mira da aynı fikirde. "İşlediği suçlar planlı ve infaz edilmiştir ve her bir vakadaki gerekçeleri kendine hizmet etmektedir. Bu güdüler, devlet tarafından tutulan bir psikiyatristin savunma delilik iddiasında bulunacak."

"Savcılık için buna karşı çıkacak mısınız?"

"Evet. Elbette onu incelemem gerekecek ama bu noktada kesinlikle karşı çıkabilirim. Eve, her iki durumda da, o hapse atılmalı ve inanıyorum ki atılacak. O yapmayacak dur."

Mira, Eve'in cinayet panosundaki güzel yüzü incelerken derin bir nefes aldı. "Sistem tarafından durdurulmadığı sürece durması için bir neden yok. Bu süreç onun işine geliyor. Bu onun için tatmin edici ve üstünlük. Çocukça bir şekilde, bu ona istediğini veriyor ve istediğini elde etmek onun birincil amacı."

"Kendi annesi," diye ekledi Peabody. "Bir an bile pişmanlık duymadan ya da tereddüt etmeden kendi annesini öldürdüğünü yazıyor. Bu konuda hiçbir şey hissetmemiş."

"Onu kardeşi için almak istiyorum. Günlükte ondan bahsedilmiyor. Artık onun kapsamının bir parçası değil." Eve Mira'ya baktı ve başıyla onayladı. "Sadece onun zamanına ya da boşluğuna değmediği için değil, şu anda onu ya da ona ne yaptığını düşünmüyor. Artık her şey onunla birlikte."

"Daha önce bir itiraf alacağını, sana söylemek istediğini gördüğünü söylemiştin," diye devam etti Mira. "Ama-"

"Bir itiraf alacağım. Sorun Straffo olacak. Onu korumaya karar verirse, kız susacaktır. Bana söylediği şeyi kullanabileceğime inanırsa, susacaktır. Önce ona ulaşmalıyım, onun aracılığıyla."

"O bir baba, içgüdüsel olarak çocuğunu korumak isteyecektir."

"O, oğlu dikkatsizce ortadan kaldırılmış bir baba ve karısı Rayleen'in bir sonraki kurbanı olabilecek bir koca." Ve Eve bunların onun silahları olduğunu biliyordu. "Sert onun için bir yer. Kimi destekleyeceğini seçmek zorunda kalacak."

"Eğer ona bu bilgiyi verirsen," diye araya girdi Whitney, "potansiyel bir savunmaya önden bir başlangıç vermiş olursun. Potansiyel olarak kızının etrafına aşılması aylar sürecektir bir kalkan dikebilir."

"Evet, efendim, yapabilir. Ve eğer bunu yüzüne vurmazsam, hala karısı yüzünden titrerken ayaklarını yerden kesmezsem, bunu yine de yapabilir. Onun ne olduğunu görmesi gerek. Bunun için de uzman danışman sivilden faydalanabilirim." Roarke'a baktı.

Whitney ona, "Anlat bakalım, Teğmen," dedi.

Zaman aldı ve Eve sabırsızlığa karşı mücadele etti. Dikkat ve ihtiyat gerektiriyordu ve zorlamamak için mücadele etti. Bu yüzden

O, Peabody ve Mira hastaneye gitmeden önce saat ona yaklaşıyordu; Roarke, Feeny ve McNab çoktan oyuna girmişlerdi.

Bağlantısı biylediğinde, hemen açtı. "Dallas."

"Teğmen? Beni hatırladınız mı bilmiyorum. Bu Billy Kim-ball, Kline'ın müdür yardımcısı? Geçen gün elimizde bulunan bir go-cup hakkında bilgi almak için gelmişsiniz."

"Seni hatırlıyorum. Bir şey mi buldun?"

"Sezonluk çalışanlarımızdan biri dün gece kapanışa yakın uğradı. Ona go-cup'tan bahsettim, belki bu konuda bir şeyler biliyordur diye. O da biliyordu."

"Ne biliyordu?"

"Satışı çok iyi hatırlıyor. Satıştan sonraydı. Tatil. Ocak ayı indirimli satışlarımızda çalıştı mı? Dadı olduğunu düşündüğü bir dadıyla birlikte genç bir kızın geldiğini söyledi. Kız sürpriz olarak bir şey satın almak istediği için dadıdan bir süreliğine mağazanın başka bir bölümüne gitmesini istemiş. Dadı istemediği için bu biraz irade mücadelesi gerektirmiş."

"Bunu benim için sar, Billy."

"Özür dilerim. Görevli dadıya kıza göz kulak olacağına dair söz verdi, dadı da başka bir bölüme gitti. Kız sizin sorduğunuz go-cup'ı istedi ve onu kazıttı. Tezgahtar kıza hatırlıyor çünkü çok zeki, çekici ve çok kibardı. Tezgahtar kızın adından yüzde yüz emin değil ama kızın ona en sevdiği öğretmeni için bir veda hediyesi olduğunu söylediğini hatırlıyor. Nakit ödemiş. Bayramdan sonra olduğu için Yılın ilk günü, nakit para için fişin mağaza kopyasını çıkarmak benim için kolaydı. İstedığınız marka ve modelde bir go-cup'tı, siyah renkteydi ve üzerinde Roma harfleriyle gümüş gravür için ek ücret yazıyordu. Bunun bir yardımı oldu mu?"

"Öyle." Eve bazen yıldızların aynı hizaya geldiğini düşünüyordu. "İyi iş, Billy. Seni ortağıma vereceğim. Ona katibinin adını ve iletişim bilgilerini vermeni istiyorum. Bazı resimlere bakmasını istiyorum, bakalım küçük kızı teşhis edebilecek mi?"

"Eminim yardım etmekten memnuniyet duyacaktır. Kızın kıvrık saçlı, güzel bir sarışın olduğundan bahsetti. Çok eşsiz gözleri varmış. Neredeyse mor."

Peabody verileri alırken Eve, "Ve duvarlar yıkılmaya devam ediyor," diye mırıldandı. "Bu sefer kendini aştı. Çabuk olmalıydı, katibi meşgul etmemeliydi. Ama sadece gösteriş yapmak istiyor."

Mira, "Orijinal fincanı atmış olmalı," diye yorum yaptı.

"Evet, muhtemelen okulun dışına, burnumuzun dibine kadar taşımıştır. Allah kahretsin."

"Sen eğitilisin," dedi Mira. "Ben de öyleyim. Anormal psikiyatri eğitimi aldım ve inanıyorum ki o da bunu burnumun dibinde gerçekleştirecekti."

"Bu bugün sona eriyor."

Eve, Straffo'yu karısının odasında, yatağının yanında nöbet tutarken buldu. Donuk, ağır gözlerle Eve'e baktı. "Eğer suç duyurusunda bulunmaya geldiysen, yapabilirsin-"

"O nasıl?" Eve araya girdi.

Bir elini saçlarında gezdirdi, sonra uzanıp Allika'nınkini tekrar aldı. "Durumu hâlâ kritik. Onu hastaneye götürecekler."

Yakında daha fazla test yapacağız." Konuşurken karısının elini okşadı. "Bilmiyorum. Sadece bilmiyorum. Ama bu cinayetleri onun üzerine yıkmayacaksın."

Eve yatağın karşı tarafında durmak için yürüdü. "Karını ne kadar seviyorsun?"

"Bu aptalca bir soru." Gözlerine ve sesine çelik gibi bir hava geri gelmişti. "Onu ne kadar seversem seveyim ya da onu korumak için herhangi bir yasal büyü kullanmak zorunda. Kimseye zarar veremez. Ve kendini öldürmeye çalıştıysa lanet olsun, özellikle de Rayleen evde yalnızken. Kızımıza asla böyle bir şey yaşatmazdı. Asla."

"Sana katılıyorum."

Yukarı baktı. "O zaman bu nedir?"

"Oğlunuzu ne kadar seviyordunuz?"

"Nasıl olur da böyle bir zamanda buraya gelir ve bu tür bir acıyı bana geri getirirsin?"

"Bahse girerim, çok fazla. Evinizde onun resimleri olmasa bile. Karınız onları kilit altında tutuyor olsa bile."

"Anlatılamayacak kadar acı veriyor. Anlaman mümkün değil. Onu unuttuğumu mu sanıyorsun? Onu ne kadar sevdiğim değil, ne kadar sevdiğim önemli." Ayağa fırladı, cebinden küçük deri bir dosya çıkardı. "Bu da bağlayacağınız önemli ayrıntılardan biri mi, Teğmen? Buyurun o zaman.

Buraya. Onu burada tutuyorum. Şu surata bak."

İçinde küçük çocuğun gülümseyen bir fotoğrafının bulunduğu fotoğraf kutusunu uzattı. "Çok tatlı bir çocuktü. Her zaman çok mutluydu. Trev'in yanında olup da gülümsememek mümkün değildi. Hayır.

Günüm ne kadar berbat geçerse geçsin, onunla geçirdiğim beş dakika her şeyi yeniden güzelleştiriyordu. O gün... onu kaybettiğimiz gün, şimdiye kadar hayatımın en kötü günüydü. Duymak istediğin bu mu?"

"Evet, öyle. Senin için zor bir şeyim var Oliver. Kimsenin onlara yapmaması gereken bir şey. Karın ve oğlun hakkında ne hissettiğini hatırlamanı istiyorum. Bunu okumanı istiyorum."

"Ne oldu?"

Günlüğün son sayfalarının çıktısını uzattı. "Sanırım el yazısını tanıyacaksın. Bence ne olduğunu anlayacaksın. Bunları size onun için gösteriyorum." Allika'ya doğru işaret etti. "Ve çünkü oğlunun resimlerini gördüm. Yüzü aklımda."

Eve, bunun Trevor Straffo'yu onun yaptığını kabul etti. Craig Foster kadar, hatta zavallı Reed Williams bile onundu.

Straffo sayfaları aldı, ilk satırı taradı. "Bu Rayleen'in el yazısı. Onun günlüğünden mi? Ne mümkün-"

"Son yazı, onu kilitli kutusunun içinde mutfağınızdaki geri dönüşüm kutusuna atmadan önce yazılmış. Tarih tam orada. Sen tamamını okumak isteyeceksiniz."

Yaptıkça grileşti. Bunu yaparken elleri titremeye başladı. "Bu mümkün değil."

"İçinizde bir yerlerde, öyle olduğunu biliyorsunuz. Karınız da bunu biliyordu ve yaşadığı dehşet ve keder içinde bile Rayleen'i korumaya çalıştı. Bu yüzden Rayleen bunu ona yaptı, kendini korumak, Allika'ya şüphe düşürmek, sizi, zamanınızı, dikkatinizi ona odaklamak için."

"Hayır."

"Başka kayıtlar da vardı Oliver. Onun nasıl Foster ve Williams'ı öldürdü. Ve Kinley House'da Versy adında bir kadından bahsediliyor."

"Hayır. Hayır. Sen aklını kaçırmışsın." Dünya kendi ekseninde keskin bir şekilde döndüğünde bir adamın yapacağı gibi sallandı. "Ben de kendimden geçiyorum."

İt, diye emretti Eve kendine. İtmekten başka çare yoktu. "Günlük sadece yedi ay öncesine gittiği için orada olmayan şey, oğlunuzu nasıl öldürdüğü."

Yüzündeki gri bile akıp gitmişti. "Bu delilik." "İkiniz de Rayleen'in bir süre önce uyandığını biliyordunuz. seni uyandırmak için geldi."

"O-"

"Bunun bir kaza olduğuna karar verdiniz - hangi ebeveyn vermez ki? Adamın ayağı takıldı ve kadın şoka girip inkâr etti. Ona ait tüm parçaları gözden uzak tuttunuz çünkü onları gördüğünde üzülyordu. Dahası, eğer sizi ya da annesini görürse onlara bakmak."

"Tanrı aşkına, Tanrı aşkına. Yedi yaşındaydı. İnanamazsın-"

"Yapabilirim. Karına bak Oliver. Ona yapılanı hak ediyor mu? Oğlunun resmini tekrar çıkar. Çıkardı mı? Hiç düşünmeden bu hayatları aldı. Benim bir kayam var- Craig'in adının kazılı olduğu bir go-cup satın almasını da içeren sağlam bir dava."

"Ne? Ne?" İki elini de saçlarına götürdü, saçlarını yırttı.

Eve acımasızca, "Benim bir zekâm var," diye devam etti. "Rayleen'e hizmet eden ve fotoğrafını teşhis eden memur. Cora, Rayleen'in isteği üzerine o gün o mağazaya uğradıklarını doğruluyor.

"Büyük teyzesi Quella Harmon'dan risinin nasıl yapıldığına dair bilgisi ve ilgisi olduğunu doğrulayan bir ifade aldım. Bana ikinci dereceden bir şey söylemeyi aklından bile geçirme," diye tersledi.

Tekmele onu ve yerdeyken tekmelemeye devam et, diye düşündü. Tek yolu buydu.

"Kendi sözleriyle, Oliver." Eğildi ve düşürdüğü sayfalar. "Kendi sözleriyle annesini öldürmeye nasıl karar verdiğini, Allika'yı nasıl ölüme terk ettiğini yazıyor. Kendisi de bir şeyler atıştırmaya, müzik dinlemeye gitti. Bunu en ufak bir pişmanlık duymadan yaptı."

"Yapamam... İnanmamı bekleyemezsiniz."

"Sen zaten inanıyorsun, içindeki o yerde. Seni hasta eden de bu. Ama bunu içine sindirmek zorundasın, çünkü sana ne yapılacağını söyleyeceğim. Ve... bana bak, Oliver. Bana bak."

Gözleri onunkilerle buluştuğunda şoktan ve tarifsiz bir acıdan donuklaşmıştı. "Yazmış," dedi donuk bir sesle. "Allika o sırada..."

"Bu doğru. Allika da Trevor gibi bir bariyerdi." İsimlerini kullan, diye düşündü Eve. "Allika ve Trev onun istediği bir şeyin önünde duruyordu, bu yüzden onları ortadan kaldırdı."

"O benim kızım, o benim çocuğum. O..."

"Seninle burada bir anlaşma yapacağım. Sen ve ben. Size söylediğim her şeyin doğru olduğunu kanıtlamazsam, onu yetişkin yerine reşit olmayan biri olarak yargılama girişimlerine karşı çıkmayacağım."

"O daha on yaşında. Sadece on yaşında."

"Önceden planlanmış birden fazla cinayet. Yasal yetişkin statüsü kazanacak, tabii ben onu aradan çıkarmazsam. Anlaşma bu. Karını öldürdüğünü, Allika'yı hastane yatağına yatırıp makineyle nefes almasını sağladığını, Noel sabahı Trevor'ı merdivenlerden ittiğini, Foster ve Williams'ı ve huzurevindeki hasta yaşlı kadını öldürdüğünü kanıtlayacağım. Hepsini. En ufak bir şüphe olmadan. Eğer yapmazsam, davamı çökertmek için cephanen olacak. Anlaşma böyle. Al ya da ben onu şimdi indiririm."

Rayleen CCU'nun aile odasında resim yapıyordu. Eve içeri girdiğinde durdu ve gözlerinin parlayan yaşlarla dolmasına izin verdi. "Annem-"

Eve kapıları arkasından kapattı. "Onunla ilgilenen doktoru tanıyorum. Annenizin bunu atlatacağını düşünüyor."

Tezgâha doğru yürüdü. Hastane kahvesi neredeyse polis kahvesi kadar ölümcüldü. Ama güzel bir dekor olabilirdi. Eve bir fincan doldurdu, döndü. "Senin için haberler pek iyi değil, Ray."

"Ne?"

"Sadece sen ve ben, Ray. Kapı kapalı." Eve ceketini çıkardı, döndü. Üzerimde dinleme cihazı yok. İşte kayıt cihazım." İğnesini açtı, yere koydu. "Kapalı. Sana haklarını okumadım. Baban bir avukat ve sen de akıllısın, yani bana söyleyeceğin hiçbir şeyi kullanamayacağımı biliyorsun."

Eve oturdu, bacaklarını uzattı ve kahvesini yudumladı. Belki de hastane kahvesi aslında polis kahvesinden daha kötüydü. "Bazı hilekârlarla karşılaştım ama en hilekârının sen olduğunu söylemeliyim. Annen bundan kurtulsa bile seni suçlamayacaktır. Yine de Cora geri döndüğünde ve iş bitmeden onu bulduğunda seni kızdırdı."

"Seninle konuşmak istemiyorum." Gözyaşları şimdi dökülüyordu. "Çok kötüsün."

"Oh, hadi ama. Seni korkutmuyorum. Bende fermuar olduğunu biliyorsun. Sana daha iyisini vereceğim." Eve omuz silkti, bir yudum daha aldı. "Komutanım ve ev psikiyatristi benim deli olduğumu düşünüyor. Belki de onlara seni satmaya çalıştığım için ben de uçurumun kenarına geldim. Kariyerime değer veriyorum evlat. Bu yüzden onu bir kenara atmayacağım. İşim bitti. Soruşturma bir süre daha açık kalacak, sonra pasif duruma getireceğiz. Sonra da soğuyacak."

Öne doğru eğildi. "Senin yüzünden rütbelilerin ve psikiyatristlerin gözünün üzerimde olmasını istemiyorum, senin yüzünden terfi etme şansımı mahvedemem. Ben şu anda bir dalgaya biniyor. Ilove, karaborsa bebek baskını. Büyük, cazip davalar kapattım. Bu seferkini görmezden gelebilirim."

Rayleen başını eğdi. "Bir şüpheliyle görüşürken yalan söyleyebilirsiniz."

"Evet. Ama reşit olmayan bir şüpheliyle velisinin izni olmadan görüşme bile yapamam. Yani resmi olarak burada bile değilim."

Rayleen çizim yapmaya geri döndü. "Neden buradasın? Şimdi babama gidebilirim ve senin de başın belaya girer."

"Kahretsin. Sadece nasıl olduğuna bakmak için geldim, aksini düşünmesi için bir sebep yok. Eğer ortalığı ayağa kaldırırsan, seni neden rahatsız ettiğimi merak edecektir. Evet." Eve gülümsedi, iğrenç kahveyi bir kenara koydu. "Bunu neden sen yapmıyorsun Ray? Annenin seninle apartmanda yalnız kalsa ne yapmayacağını düşünmeye başlayabilir. Git ve getir onu. Onu son gördüğümde annenin yatağının yanında oturuyor."

"Beni yalnız bırakmamalıydı. Benimle olmalıydı. O öldüğünde-"

"Eğer. Hala eğer." Eve şakacı bir tavırla parmağını salladı. "Tavuklarını sayma, evlat. İki cinayeti de onun üzerine yıkabilirim ve belki de bunu başarabilirim. Ama ben senin kadar pratik değilim. Davaları kapatmayı severim, ama bunu yapmak içime sinmez. O yüzden... bu iş yatar."

"Öylece pes mi ediyorsun?"

"Biz buna 'ne zaman çekileceğini bilmek' diyoruz. Bir kaç öğretmen daha fazla ekrana çıkamayacak. Her neyse." Eve kayıtsızca ayak bileklerini çaprazladı. "Anneni nasıl öldürdüğünü anlayabiliyorum. Kanıtlayamam ama nasıl oynadığını anlayabilirim. Çayı sen yaptın, hapları sen koydun. O biliyor muydu?"

Rayleen omuz silkti. "Annem kendini öldürmeye çalıştı ve bu korkunç bir şey. Ömür boyu yaralı kalabilirim. Babam ve benim uzun bir yolculuğa çıkmamız gerekecek, sadece ikimiz, böylece ayarlayın."

"O zaman neden önce seni eve çağırdı? Annen hapları almak yerine neden seni geri aradı?"

yalnız mıydı?"

"Sanırım veda etmek istedi." Rayleen bakışlarını kaldırdı, kirpiklerini kırıştırdı. Ve biraz gülümsüyordu. bir damla gözyaşı döktü. "Beni her şeyden çok severdi."

Eve, şimdiden geçmiş zaman kullandığını fark etti. Rayleen'in zihninde Allika gitmişti. "Bu işe yarayabilir," diye kabul etti Eve. "Hadi ama Ray, senin gibi zeki bir kız için yapabildiklerini başkalarıyla paylaşamamak çileden çıkarıcı olmalı. Bir canı almanın her iki tarafını da bilirim. Beni üşüttün, ellerimi bağladın. Sen kazandın, ben kaybettim. Ama lanet olsun, merak ediyorum."

"Çok kötü bir dil kullanıyorsun. Benim evimde kötü konuşmayı onaylamayız."

Eve, "Boş ver onu," dedi ve Rayleen'in kıkırdamasına neden oldu. "Foster'ı neden yaptın? Nasıl olduğunu yine ben çözebilirim. Ricin'i bir yerden aldın. Onu da takip edemiyorum ama aldın ve termosuna attın."

Rayleen kibarca, "Buna go-cup deniyor," dedi.

"Doğru. Dışarıda dersi varken içeri girdin, içkiyle oynadın. Sonra onu bulabilmek için arkadaşını birkaç dakika erken sınıfa çağırdın. Kaygan."

"Eğer haklı olsaydın, yine de iyi olmazdın. Her şeyi bilmiyorsun."

"Hayır, beni yakaladın. Onu neden öldürdün? Sana zarar vermeye mi çalıştı? Bir çeşit tacizde mi bulundu? Sana dokundu mu?"

"Lütfen. Bu iğrenç."

"Bunun sadece bir heves olduğunu kabul etmeyeceğim. Çok fazla zahmete girdiniz, çok iyi planladınız."

Rayleen'in dudakları seğirdi. "Eğer gerçekten akıllı olsaydın, her şeyi bilirdin."

"Beni yakaladın."

"Belki -ve bu sadece seninle bu konuda konuşuyormuşum gibi yapmak gibi bir şey- belki aptal ve kabaydı ve gerçekten aptalca bir hata yaptı ve düzeltmesi için ona bir şans verdiğimde bile dinlemedi."

"Ne tür bir hata? Madem rol yapıyoruz."

"Sözlü raporumda bana A eksi verdi. Eksi. Ben her zaman A ya da A artı alırım. Sırf sunumum üzerinde daha fazla çalışmam gerektiğini düşündüğü için bana eksi verecek hali yoktu. Çalıştım ve çalıştım. Tüm sınıfın en iyisiydim ve A'dan daha az almak birinci yerine ikinciliğe düşebileceğim anlamına geliyordu."

"Sana bir sunumda A eksi verdiği için mi onu zehirledin?" Eve tekrarladı.

"Ona en azından A'ya çevirmesini istediğimi söyledim. Sınıfta ikinciliğe düşmek istemediğimi ve ne kadar çok çalıştığımı söyledim. Ne dedi biliyor musun?"

"Perçinlendim."

"Notun, öğrenme ve deneyim kadar önemli olmadığını söyledi. Bu kadar basit bir şeye inanabilir misiniz? Bu kadar aptalca?"

"Boggling."

"Melodie'ye A verdi ve şimdi neredeyse berabere kaldık. sınıf birinciliği için. Onu da tamir ettim."

Eve, bütün bu ayrıntıların günlükte olduğunu düşündü. Ama bunları kızın ağzından duymak büyüleyici ve korkunçtu. "Bay Foster'a ne olduğunu gördüğünden emin olarak mı?"

"Kabuslar görüyor." Rayleen güldü. "Ve devamlılık rekoru kırıldı! O çok büyük bir bebek."

"Peki ya Williams?"

Rayleen gözlerini devirdi. "Eğer tamamen aptal değilsen, nedenini biliyorsun."

"Yani Bay Foster'ı onun öldürdüğünü mü

düşünmeliyim? Ama-" "Bu çok ezikçe."

Rayleen ayağa kalkıp küçük ücretli AutoChef'e gitti ve pembe kot pantolonunun cebinden kredileri çıkardı. Onları fişe taktı ve kendine bir limonlu gazoz sipariş etti.

"Neden topal-o?"

Rayleen tezgâhtan bir pipet aldı ve içkiyi emerken dudakları pipetin etrafında kıvrıldı. "Müdür Mosebly'nin ikisini de öldürdüğünü düşünmeniz gerekiyordu. Seks yaptığı için. Bu da iğrenç, ve o ödemesi gerektiğini söyledi. Her neyse, o çok katı ve ben de bundan sıkılmaya başlamıştım."

"Ona baktım," diye kabul etti Eve ve konuştu Konuşarak. "Başlangıçta Williams'ın Foster'ı bir sapık olduğu gerçeğini örtbas etmek için yaptığını, ardından Mosebly'nin Williams'ı ona şantaj yapmaya çalıştığı için öldürdüğünü düşündüm. Ama zamanlama

beni oyalayıp durdu ve her çalıştırdığımda ikisi için de aynı katil çıktı. Foster'ı Mosebly'nin üzerine yıkamadım. Uymadı."

"İstersen yapabilirsin. Elinde aptal bir bardak vardı. çirkin eski evrak çantasını her zaman sınıfta taşırdı, yani yapabilirdi. Şimdi, sanırım kimseyi tutuklamayacaksınız."

"Öyle görünüyor." Eve yine o korkunç kahveyi eline aldı. Sadece birkaç kız, diye düşündü, bir şeyler içip sohbet ediyorlardı. "Üzerinde kullandığın ilacı nereden buldun? Williams mı? Onu havuza sokmak çok iyi bir düşünceydi. Bu kadar az miktarda kullandığınız için neredeyse uyuşturucuyu kaçıırıyorduk. Zamanlama bu sefer aleyhinize işledi."

"Aptal Bay Williams. Bu malzemenin emilir ve birkaç saat sonra hemen hemen fark edilmez. Gönüllü olarak gittiğim ve kusmak istemiyormuş gibi yaptığım yaşlı, çirkin insanların evinden aldım. Onlar için şarkı söylüyorum, dans ediyorum, kitap okuyorum ve hikayelerini dinliyorum. Ve istediğim yere gidebiliyorum çünkü herkes beni tanıyor. Kilitli tutuyorlar ama dikkatlerini dağıtmak çok kolay. Hemşire ya da hasta bakıcı birkaç dakikalığına gelebilir."

Eve'in silahını inceledi. "Bununla hiç birini öldürdün mü?"

"Evet."

"Nasıl hissettirdi?"

"Güçlü."

"Uh-huh. Ama çok uzun sürmüyor. Dondurma yemek gibi, sonra kase boşalıyor." Rayleen gazozu bir kenara bıraktı, bir dizi pirouette yaptı. "Buradaki herkese söyleyebilirsin

Sana söylediklerimi tüm galaksiye anlatsam da tek bir kişi bile sana inanmayacak."

"Aşağı yukarı öyle. İki kişiyi öldürdüğünü ve üçüncü bir kişiyi öldürmeye çalıştığını -belki de başardığını- söylesem bana kim inanır? Ve kendi annesini. Hem de on yaşındayken."

Rayleen zarif bir plié yaptı. "Hepsi bu değil." Şarkı söyledi.

"Başka ne var?"

"Belki söylerim, belki söylemem. Benim yaptığımı söylersen insanlar seni tımarhaneye kapatır."

"Anlatmak istemiyorsan, tamam. Zaten geç oluyor ve bugün benim izin günüm." Eve ayağa kalktı. "Tüm bunlar için yeterince zaman harcadım."

Rayleen parmak uçlarında, kolları başının üzerinde kavisli bir şekilde Eve'in etrafında bir daire çizerek dans etti. "Asla, asla, asla tahmin edemezsin."

"Oyunlar için çok yaşıyım, evlat. Ve şu anda seni ne kadar çabuk unutursam benim için o kadar iyi."

Rayleen küçük bir gümbürtüyle ayaklarının dibine düştü. "Beni öylece bırakıp gidemezsin! Daha işim bitmedi. Seni yenen benim. Ben kazandım! Zavallı bir sporcu gibi davranıyorsun."

"Dava et beni." Eve kapıya doğru uzandı.

"İlk kez sadece yedi yaşındayken öldürdüm."

Eve durdu, döndü ve kapıya yaslandı. "Saçmalık." "Eğer bana küfredersen, bebeğimi nasıl öldürdüğümü sana söylemem.

kardeşim."

"Merdivenlerden düştü. Müfettiş raporlarını, notları okudum. Tüm dosyaları."

"Onlar da aptaldı."

"Bunu başardığına ve kimsenin bilmediğine inanmamı mı bekliyorsun?"

"İstediğim her şeyi yapabilirim. Onu erkenden kaldırdım, erkenden. Kıkırdadığında elimle ağzını kapatmak zorunda kaldım. Ama o Beni dinledi, her zaman dinledi. Beni severdi."

"Eminim öyledir," dedi Eve ve neredeyse hafifçe ilgileniyormuş gibi görünme yeteneğini kaybediyordu.

"Ve sessizdi, tıpkı ona söylediğim gibi. Aşağı inip oyuncakları görećeđimizi, hatta belki Noel Baba'yı bile görebilećeđimizi söyledim. Noel Baba'ya inanırdı. O bir şakaydı. Zaten bu onların hatasıydı."

"Kimin?"

"Tanrı aşkına, ailemin. En başından onu hiç almamalıydılar. Hep ayak altında dolaşıyordu ve Benimle vakit geçirmeleri gerekirken hep onunla vakit geçiriyorlardı. Ben ilktim."

"Onu merdivenlerden aşağı mı ittin?"

"Çok kolay oldu." Rayleen küçük bir sıçrama yaptı, sonra tekrar içkisini aldı. "Sadece bir itiş ve yuvarlandı, yuvarlandı, yuvarlandı. şak! İşte bu kadar." Kıkırdayarak içti ve Eve'in midesi çalkalandı.

"Her şey olması gerektiği gibiydi. Her şeyi O Noel oyuncakları. Tek yapmam gereken ağlamaktı.

Trev için olanları kaldırmaya başladım. Hepsini aldım ve artık hep alıyorum."

Bir pirouette daha yaptı, onu büyük bir pli  ile takip etti, sonra uzun ve derin bir selam verdi. "Bahse girerim daha önce hiç bir  ocuk tarafından yenilmedin. Ben diğerlerinden daha iyiyim. Herkesten. Söyle. Rayleen'in herkesten daha iyi ve zeki olduğunu söyle. hiç tanışmadınız."

Eve kapının  alınması  zerine, "Bu d   nceni unutma," dedi. Kapıyı açan Peabody, Eve'e Rayleen'in g nl   n  uzattı. "Vay, vay, burada neyimiz varmış?"

"Nereden aldın onu! O benim!" Sırtarak  ocuk gitmişti ve Eve'e saldıran öfkeli bir katildi. "Ver onu bana. imdi!"

Eve şiddetli itiş kakı ı, hatta g nl    ulaşamayacağı bir yerde tutarken pençe atan elleri bile karşıladı. "İ te biz buna bir memura saldırmak diyoruz. Rayleen Straffo,  u suçtan tutuklusun-"

"Sen kapa  eneni. Hemen  imdi çeneni kapatsan iyi olur, yoksa pişman olacaksın. O benim g nl   m ve onu geri istiyorum! Babam sana bunu  detecek."

Eve g nl    Peabody'ye fırlattı, sonra Rayleen'in kollarını kavradı ve onu döndürdü. Rayleen  ı lık atıp a larken ve tekmelerken Eve kollarını sıkıca başladı. "Tüm bunların bedelini ödeyecek olan sensin. Haklıydın, Ray. G r   meler sırasında yalan söyleyebilirim. Ben ba lı değildim ama oda ba lıydı."

"Bana haklarımı okumadınız."

"Doğru. Ama orada bana söylediğin hiçbir şeye ihtiyacım yok. Bende zaten var. D n geri d n   t r c den çıkardığımız günlükten, sana oymalı go-cup'ı satan tezg htardan

Craig Foster'ın yerine kullandığınız, annenizin bize söylediği -onu öldürmeye çalışmadan önce- Noel'de daha erken kalktığınızı bildiğini söyledi."

"Kimse sana inanmayacak." Rayleen'in yüzü Öfkeden kıpkırmızı kesilmişti ve korkudan eser yoktu. "Babam her şeyi düzeltecek."

"Yine yanlış." Eve, Rayleen'in kolunu sıkıca tutarken Peabody de diğerini tuttu.

Birkaç metre ötede Straffo, hâlâ kâbus gören bir adam gibi kızına bakıyordu. "Rayleen."

"Baba! Baba! Baba! Baba! Canımı yakıyorlar! Durdur onları."

Ona doğru iki yalpalayan adım attı. "O sadece bir bebektir. Sadece küçük bir çocuktur. Seni çok seviyordu. Seni bu kadar çok seven bir insana bunu nasıl yapabildin Rayleen?"

"Yalan söylüyor baba. Sana yalan söylüyor. Ben senin en iyi kızınım. Ben... Annem yaptı! Onu yaparken gördüm, baba. Trev'i itti, sonra da Bay Foster ve Bay Williams'ı öldürdü. Onu ele vermek istemedim, baba. Onu bizden almalarını istemedim. |-"

"Dur. Oh, Tanrım." Elleriyle yüzünü kapattı. "Oh, Tanrım."

"Onu al Peabody. Onu, Mira'yı ve CP ajanını Merkez'e götür. Elimden geldiğince çabuk takip edeceğim."

"Bunu ödeyeceksin," dedi Rayleen nefesinin altında Eve'e. Peabody ona yardım etmesi için bir üniformalıya işaret etti. "Tıpkı diğerleri gibi sen de ödeyeceksin. En çok seninle eğleneceğim."

"Şımarık veletler beni korkutmaz. Ona haklarını oku, Peabody'i tutuklayın ve üç cinayet, bir cinayete teşebbüs. Adele Versy'yi de bu işi hallettiğimizde ekleyeceğiz."

"Babacığım! Beni senden almalarına izin verme! Babacığım!"

Eve arkasını döndü ve arkasına bakmadan Straffo'ya doğru yürüdü. "Hadi gidip oturalım Oliver."

"Hiçbir şeyim kalmadı. Hiçbir şeyim kalmadı. O benim çocuğum. O... Onu ben yaptım."

"Sen yapmadın. Bazen ağza alınmayacak şeyler edepli insanlardan çıkabilir. Ve bazen, ağza alınmayacak şeylerden kendini iyi biri yapmak mümkündür. Bunu biliyorum."

Eve elini onun koluna koydu, sonra Louise'in onlara doğru geldiğini görünce olduğu yerde durdu.

"Bay Straffo."

Louise'e baktı. "O öldü. Allika."

"Hayır, bilinci yerinde. Henüz akli başında değil ve size herhangi bir söz veremem. Ama şu anda yanında olmana ihtiyacı var. Kafası karışmış ve yolunu şaşırmış durumda ve sana ihtiyacı var. Seni şimdi ona götüreyim."

"Allika." Umutsuz, akan gözlerini Eve'e çevirdi. "Rayleen."

"Karını ne kadar seviyorsun, Oliver? Oğlunu ne kadar seviyorsun?"

Ağlayarak ve başını sallayarak Louise'in onu götürmesine izin verdi.

EPILOG

EVE, UZUN VE KORKUNÇ BİR SÜRECİN ARDINDAN OFİSİNE GERİ YÜRÜDÜ.

Roarke da masasında oturmuş bilgisayarıyla uğraşıyordu.

"Polis malı, dostum."

"Mmm-hmm. Sadece küçük bir çalışmayla vakit geçiriyorum, ki bu çalışma şu anda ev birimime doğru yola çıkmış durumda." Etrafında döndü. "Zor bir gün geçirdiniz, Teğmen."

"Ben daha zorlarını yaşadım, kendime söyleyip durduğum şey bu. Eve gitmeliydin."

"Ve kendime bana ihtiyacın olabileceğini söyledim." Ayağa kalktı, kollarını ona doladı. "İhtiyacın var mı?"

"Ah, evet." Uzun bir iç geçirdi. "Bu kısım bittikten sonra kendimi daha iyi hissedeceğimi düşündüm, umdum. Cevapları aldığımda, her şeyi bağladığımda, onun kaydını yaptırdığımda ve süreci başlattığımda kendimi daha iyi hissedecektim. Tatmin olmuş. Bunu nasıl yaptığımı tam olarak anlayamıyorum. hissediyorum."

"Oliver ve Allika Straffo için üzgünüm, zavallı, masum küçük bir çocuğun, yaşlı bir kadının ya da iyi bir adamın, iyi bir öğretmenin bencil bir çocuğun egosu yüzünden öldüğünü düşünmek beni hasta ediyor. Ve onun için yas tutacak olan karısı için de üzgünüm."

"Onunla, Foster'ın karısıyla temasa geçtim. davayı kapattı ve ben de ona açıklamak için geliyordum."

Tanrım." Gözlerini kapattı. "Eve gitmelisin." "Hayır,
ben de seninle geleceğim."

"Evet." Şimdi iç çekti. "Bunun yardımı olur. CP ajanının üzerinde gözyaşlarını kullandı. İşe yarıyorlar. Mira üzerinde çalışmıyorlar. Duruşma yarın yapılacak. Bu arada, Suçların iğrenç doğası nedeniyle ve hiçbir ebeveynin karşı çıkmaması nedeniyle, yetişkin nezarethanesinde tutuluyor-genel nüfustan ayrılmış. Duydunuz, değil mi? Hepsini."

"Duydum, evet. Ve hayatım boyunca bu kadar tüyler ürpertici bir şey duyduğumu sanmıyorum."

Roarke dudaklarını Eve'in saçlarına bastırdı çünkü ikisinin de buna ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. "Kontrol alanında kimse konuşmadı.

Sık sık duyduğunuz kötü şakaların hiçbiri yoktu. herhangi bir operasyonun e-bölümü sırasında. Siz onunla uğraşırken, o size yaptıklarıyla övünürken kimse tek kelime etmedi. Straffo operasyon boyunca bir hayalet gibi oturdu, çoktan cesareti ve kalbi sökülmüş bir adam gibi."

"Artık bir PD'si var. Babası ona başka bir avukat tutmak zorunda olduğuna karar verebilir. Bu önemli değil. İtirafını kullanamam ama diğer her şeye sahibim. Ve ne var biliyor musun? Bunu ondan tekrar alacağım, kayıtlara geçecek."

"Nasıl?"

"Ego. Bir düşünsene: Ray, sen en iyisisin. Sadece en iyi değil, aynı zamanda eşsizsin. Ünlü olacaksın, türünün tek örneği olacaksın."

"Ve sen benim korkutucu olduğumu söylüyorsun." Onun alnından öptü. "Türünün tek örneği olan sensin. Ve sen tamamen benimsin."

"Bu konuda midemin bulanmasına izin vermeyeceğim. Kendime tüm bunların nasıl olabileceğini sormaya devam etmeyeceğim. Cevabı olmayan bazı sorular vardır. Onları kendi haline bırakmalısınız."

"Allika Straffo'nun durumu koruma altına alındı. Louise ile konuştum."

"Neyse, bu da bir şeydir ve benimle konuşabilecek duruma gelir gelmez onunla görüşeceğim. Bugün yapmam gerekenleri yaptıktan sonra eve gidelim. Şampanyayı açalım. Aslında, her birimiz için bir şişe açalım, biraz sarhoş olalım.

-belki de çok- ve sonra ne gelirse onu yap."

"Mükemmel bir plan." Paltosunu aldı ve ona getirdi.
"Bundan sonra ne olacağına dair birkaç fikrim var."

"Evet, sen her zaman fikirlerle dolusun." Onun elini tuttu.
"Ve sen tamamen benimsin."

Eve yeniden akıl sağlığına kavuşacağını, biraz huzur bulacağını ve güvenmeye başladığı birliğe kavuşacağını düşündü. Hepsi orada olacaktı, onunla birlikte, bundan sonra ne olursa olsun.

- - -

[Bu yazarın kitaplarının tam listesi için buraya tıklayın veya
www.penguin.com/robbchecklist adresini ziyaret edin](http://www.penguin.com/robbchecklist)

PEMGUYİ ZİYARET EDİN COM

Okuduğunuz kitap
hakkında daha fazla bilgi
mi arlıyorsunuz?

Bir sonraki harika
kitabınızı bulmak için
yardıma mı ihtiyacınız
var?

Ziyaret etmek

[PENGUIN.COM/WELCOME](https://penguin.com/welcome)

kitap Önerileri, okuma grubu
rehberleri, videolar, yazar
röportajları ve daha fazlası
için.

^Df4.*! Q.T.CLPVE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.